

A. gr. a 857

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.

1897

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.

1897

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.

m
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

MEDEA.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY, A. M.

OXONII,

APUD J. PARKER;

ET LONDINI APUD T. PAYNE ET H. FOSS.

MDCCCXVIII.

Excehant 2. et 3. Collingwood, Oxonii.

ETRIPIΔOT

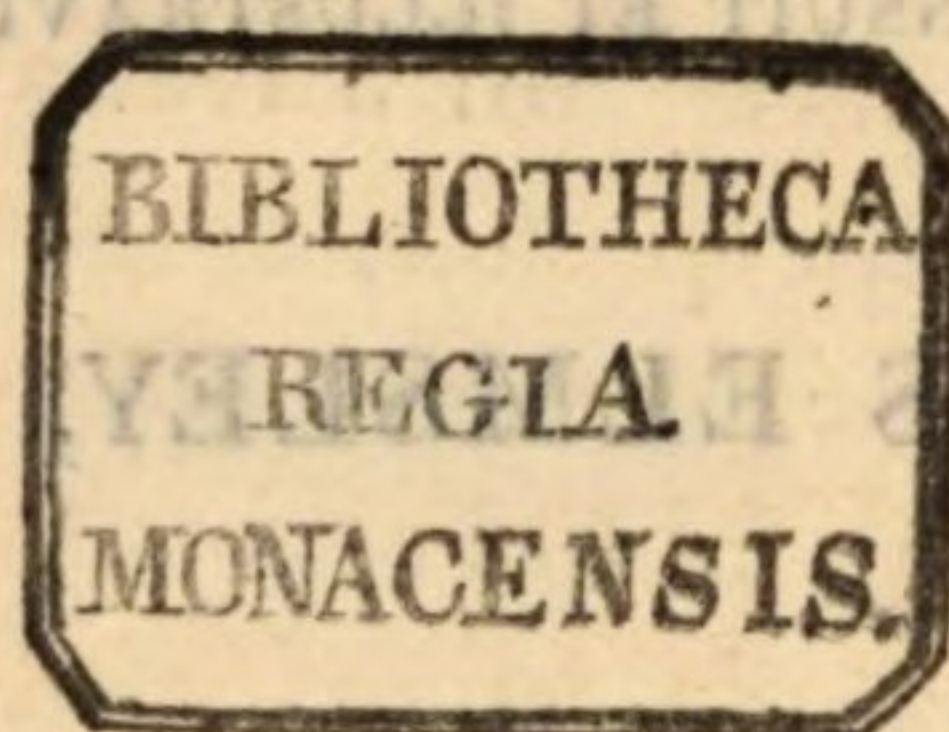
MHΔEIA.

EURIPIΔIS

MEDEA.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

INCEPIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS FLEURY. A. M. A. M.

OXONII.

APUD J. PARKER;

ET LONDINI APUD T. PAYNE ET H. BOND.

MDCCLXXIII.

Excudebant S. et J. Collingwood, Oxonii.

LECTORI S.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quae de Euripidis Medea post Porsonum aliosque a me quoque edita monitum te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensiois multo melioris exiguam sane spem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transcurso explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quam maxime digna est haec tragoedia, quae legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tollendis ingenium exerceant viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretem ex eorum genere, qui in Terentii comoedias, verbi caussa, aut Juvenalis satiras commentarios quos vocant perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo nemo ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas super hac fabula scripsit, easque multo magis in lectione constituenda quam in interpretatione occupatas. Itaque operae pretium facturus mihi visus sum, si provinciam ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis Medae illustrandae operam dedissem, quam Valckenarius et Marklandus, viri de his literis praeclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticae promovendae student, id mihi etiam concessum iri existimavi, ut occasione dicendi a poëtae verbis sumta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicare conarer, regulas grammaticas novas pro-

ponerem, aut antiquas confirmarem, quicquid vellem denique dicerem, quod ad hanc artem pertineret, neque nimis longe a proposito abesset. Curavi tamen, ut plerique hujusmodi excursus a primaria annotatione separati in imam paginam rejicerentur, quo facilius pro cuiusque arbitrio aut legi aut praetermitti possent.

Recensio mea paullo diversa est a Porsoniana. Habui enim in ea facienda subsidia quaedam, quibus caruit omnino Porsonus, aliaque, quibus uti quidem potuisset, si voluisset, non tamen usus est. Illa mihi supeditavit bibliotheca Vaticana, haec vero nostra Bodleiana. Hinc factum est, ut quoties ad scriptos codices provocandum esset, majorem judicandi facultatem mihi quam illi datam arbitrarer.

Tragoediae subjecta legitur collatio editionis Aldinae, de qua plura dicere supersedeo, cum simillima sit ei, cujus rationes in praefatione ad Heraclidas exposui. Lectiones vero e regione poëtae verborum in margine positae, eae fere sunt, quae nec temere admittendae nec temere rejiciendae mihi videbantur. Partim librorum auctoritate nituntur, partim e conjectura natae sunt. Hunc locum etiam Aldinae scripturae dedi, quoties parum abfuit, quin eam retinerem, aut ab aliis expulsam revocarem.

Annotatione ferme tota typis descripta, ad me allata est nova scholiorum editio, quam codicibus Florentinis adjutus fecit Augustus Matthiae. Quam simul inspexi, partem aliquam telae meae retexendam vidi. Sed hoc alias fortasse fiet. Nunc obstant temporis angustiae, quae ad alia negotia properare cogunt. Eadem caussa obstabat, quo minus indicibus satis copiosis instructus liber prodiret.

Dabam Oxonii, ipsis Kal. Sextil. A. D. MDCCCXVIII.

INDEX CODICUM.

ROM. A. Vaticanus 909. bibliothecæ Vaticanæ, bombycinus, scriptus saeculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum iudice audiui. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet bibliotheca Pontificia, hunc præstantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complectitur novem tragoedias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossae interlineares, necnon variae lectiones, quarum nonnullae ab ipso codicis scriptore additae sunt, pleraeque vero a diversa eaque non una manu. Textum hujus fabulae, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quae lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana ἐκδόσει conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, praeter pauca in Rhesum quae nuper protulit Matthiae, nondum edita sunt. Quae pertinent ad Troadas, fortasse non nisi in hoc codice Romano exstant. Certe bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragoedias colligendis usus est Matthiae, nullum codicem habet, ipso teste, qui eam tragoediam complectatur.

ROM. B. Palatinus 98. ejusdem bibliothecae, olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus. Easdem fabulas habet quas A. eandemque recensionem exhibet. Sed ejus apparatu critico destitutus est. Fortasse ab A. derivatus est, non tamen ab eo descriptus, ut uno argumento ostendam. Edidit Aldus v. 689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός. Lascaris vero, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας. Cum Lascari consentiunt Rom. A. alique codices plerique. In Rom. B. vero legitur, Κρέων μ' ἐλαύνει τῆσδε γῆς Κορινθίας. Vix fieri potuisset, si B. ab A. descriptus esset, ut φυγάδα in τῆσδε mutaretur. Talis error neque ab oscitatione scribae, neque a perverso ejus judicio commode oriri potuit. Verum si librarius codicis B. in exemplo suo hanc scripturam reperit, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, metrumque juvare voluit, nihil praeter solitum fecit, quod genuinam vocem expulit, spuriam retinuit. At septenarius ille a scriptura codicis A. non minus facile derivatur, quam ab eo scriptura codicis B. Toties enim apud tragicos recte legitur τῆσδε γῆς, ut librarii per oscitationem saepe scripserint

τῇσδε γῆς, ubi solum γῆς scribendum esset. Eam scripturam, quam librarium codicis B. in exemplo suo reperisse conjicio, ipse in codice C. reperi, qui recensitionem prorsus diversam exhibet. Imo v. 276. in ipso Rom. A. legitur, τίνος μ' ἑκατι τῇσδε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον. Hic etiam τῇσδε servat B. Sed ut constaret versus, ἀποστέλλεις in στέλλεις mutavit librarius. Ut in his duobus versibus, ita alibi passim criticum agere conatus est, idque eo successu, ut loca multa jam in A. depravata, depravatiores reddiderit. V. 254. recte Aldus, τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι. Rom. A. vero, τοσοῦτον δὲ σοῦ, unde Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. V. 456. Aldus, οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. Rom. A. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν. Rom. B. οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. Y. 572. Aldus, λέγειν τε δεινός. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἐν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἐν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. V. 1155. Aldus, χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος. Rom. A. κείμενος κόσμος. Rom. B. κόσμος κείμενος. Plura exempla in annotatione dabo.

ROM. C. Palatinus 287. ejusdem bibliothecae, membranaceus, saeculi fortasse decimi quarti^a. Exstant in eo fabulae viginti; Sophoclis Antigone, Oedipus Coloneus, Trachiniae, Philoctetes; Euripidis Andromache, Medea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae; Aeschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persae^b. Scholia nulla, si bene memini, neque frequentes glossae et variae lectiones. Recensio in Medea saltem ita cum Aldina consentit, ut saepe solus Rom. C. Aldinam scripturam exhibeat. Cujus consensus exempla singulis fere paginis praebebit annotatio mea. Nonnullae lectiones Aldinae, quae facile pro mendis typographicis accipi possent, a codice tamen agnoscuntur. Cujusmodi sunt τυράννων (quam praetermisit Porsonus) v. 41. πείσαντι v. 573. πολεμίους v. 764. Codex etiam saepe cum Aldo et Lascari consentit, ceteris omnibus, quorum scripturam novimus, diversam scripturam exhibentibus. V. 83. edidit Aldus, ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται. Sic etiam Lasc. et Rom. C. Ceteri Romani κακὸς ὢν, quod in aliis plerisque aliquando repertum iri credo. Idem quatuor Romani v. 350. οὐ γάρ τι δράσαις δεινὸν, ὢν φόβος μ' ἔχει. Sed C. recte δράσεις, ut Lascaris et Aldus. Hi tres etiam v.

^a Duarum Sophoclis fabularum, Oedipi Colonei et Trachiniarum, cum hoc codice collatio in bibliotheca Bodleiana servatur. Libri nota est Dorvill. X. 1. 3. 6. Collator codicem saeculo undecimo scriptum monet. Mihi aliisque longe recentior visus est. Utriusque Palatini mentio est in Fr. Sylburgii Monumentis Pietatis et Litterariis, quem librum reperire nondum potui. Vide Beckii Recensionem Codicum et Editionum p. xiii.

^b Eodem ordine Rhesum, Ionem, Iphigeniam in Tauris, Iphigeniam in Aulide et Hippolytum exhibet codex Laurentianus plut. xxxii. 2. apud Bandinium T. II. p. 124. Consentiant, nisi quod Hippolytum omittunt, Regii Parisienses 2817. et 2887. Musgravii G. et E. Quatuor codices igitur, in his saltem fabulis, communem originem habuerunt.

919. λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον pro στέφος, quod admisi. Si Aldinam scripturam eadem constantia ubique exhiberet hic codex, parum utilitatis attulisset ejus collatio. Sed multum abest, quin semper cum Aldo conspiret. Aldus edidit partim recte partim male δεσπόταις v. 60. λόγους v. 80. κακοῖσιν v. 109. ἔρος v. 140. συνδικάσει v. 155. καρδίας χόλον v. 240. φίλων v. 241. φόνου v. 258. ἄρηρε v. 316. 407. οὐ ψευδῆς v. 358. εἰς μὲν v. 402. πατρίων v. 420. διδύμους v. 421. ξένα v. 422. ἀμφέπων v. 467. ἐχθραίνων v. 542. σαυτῇ φυγῇ v. 597. κρίνει v. 627. ὦ δῶμά τ' ἐμὸν v. 628. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. πάρεσται v. 642. Κάμοι φίλος v. 645. et ita deinceps. Codices tantum non omnes in horum plerisque diversam scripturam exhibent. Rom. C. in omnibus. Habet etiam lectiones haud paucas, diversas quidem ab Aldinis, sed non minus diversas ab iis, quas exhibent ceteri Romani. Cujusmodi sunt δόμον pro φόβον v. 474. χέρας pro δέμας v. 518. καλῶς γὰρ οὖν pro καλῶς γ' ἂν οὖν v. 575. μὴ δρᾶσαι pro μὴ δρᾶσειν v. 731. δώσει pro τίσει v. 784. τρέχουσα pro τρέμουσα v. 1138. ἀπώλλυτο pro ἡγείρετο v. 1153. δρῶσα pro τλᾶσα v. 1295. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. προσθεῖς pro προθεῖς v. 1323. νεόδμητοι pro νεοδμήτες v. 1333.

ROM. D. Vaticanus 910. ejusdem bibliothecae, chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium jam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Leguntur in eo Sophoclis Ajax ab initio mutilus, Antigone, Electra, Oedipus Tyrannus, Dionysii Periegesis, Euripidis Hippolytus et Medea. Hunc codicem et sequentem, qui vix melioris notae est, parum diligenter contuli, neque vitiosas eorum lectiones, praeter eas, quae ad rem meam facere videbantur, enotavi. Vix unus enim fabulae versus est, quin in alterutro eorum, vel etiam in utroque, mendose scriptus sit. Aegre tamen iis omnino caruissem. Haud raro enim meliorem scripturam exhibent quam tres priores. Uterque, exempli caussa, δεσποίνης habet v. 57. ut A. B. C. minus recte Μηδείας.

ROM. E. Vaticanus 1421. ejusdem bibliothecae, bombycinus. Complectitur praeter alia Euripidis Hippolytum et Medae dimidiam fere partem. Desinit in v. 748. Desunt in eo etiam versus 240—276. Hactenus de Romanis, quorum collatione a me facta ut recte utatur lector, caveat in primis ne unquam silentium meum pro argumento habeat, Aldinam scripturam in uno pluribusve eorum exhiberi. Frequenter enim negligentia mea factum est, longe vero frequentius ipsorum codicum vitio, ut scripturam eorum enotatam non habeam. Hoc semel monuisse satius visum est, quam bis terve singulis fere paginis lacera folia, scripturam humiditate deletam, talesque calamitates memorare.

FLOR. Collatio codicis Florentini ab Is. Vossio facta, quae in bibliotheca Academiae Leidensis servatur. Pertinet ad septem

fabulas, Phoenissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum et Troadas. Integram Hippolyti collationem edidit Valckenarius. Ceterarum fabularum non nisi selectam scripturam habemus, partim ab eo, partim a Musgravio publici juris factam. Etsi Hecubam et Orestem praetermisit collator, vix dubitari potest, quin codex, modo integer fuerit, eandem tragoediarum *ἐννεάδα* complexus sit, quam Rom. A. et B. alique nonnulli^c. Monet Matthiae Praefat. ad Eurip. T. I. p. vi. collationem Vossianam conspirare cum codice Florentino quem ipse Flor. 10. appellat, quique apud Bandinium est plut. xxxi. cod. 10. Sed is codex non nisi primas septem tragoedias et Rhesum habet, neque in ullo bibliothecae Laurentianae codice nunc exstant Troades. Ita saltem tradit Matthiae^d.

LASC. Editio Florentina quatuor tragoediarum, Medae, Hippolyti, Alcestitis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Saec. XV. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem ejusdem familiae. *Hanc editionem*, inquit Porsonus in Praefatiuncula ad Medeam, *summa cum religione, ne dicam superstitione, contuli*. Idem ad v. 293. suae ed. omnes ejus vitiosas lectiones, usque ad minutissimum apicem fideliter se repraesentaturum pollicetur. Sed fidem datam non liberavit. Minores diversitates praetermisit quamplurimas, nonnullas etiam majoris momenti. Quales sunt *συνοικήσουσα* pro *συνοικήσασα* in Argumento, *τοσοῦτον* pro *τοιοῦτον* v. 613. *πατὴρ πατὴρ* pro *πατὴρ πατρός* v. 925. *ἐκ δόμου* pro *ἐκ δόμων* v. 1297. aliaeque quaedam. Haec attuli, non ut Porsonum indiligentiae insimularem, sed ut ostenderem, difficillimum opus esse accuratam librorum collationem. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis impressum, quo cum chartaceo bibliothecae Regiae Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas*

^c Matthiae Praefat. ad Euripidis T. II. *Quum magna pars hujus tomi jam typis descripta esset, ultro mihi Berolino misit Vir Ill. B. G. Niebuhr collationem diligentissime a se adolescente factam Codicis Hauriensi chartacei, qui novem Euripidis tragoedias, Medeam, Hecubam, Orestem, Phoenissas, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Troades et Rhesum continet. Eo in Rhesi et Troadum demum textu refingendo uti licuit; in prioribus fabulis non licuisse eo magis dolui, quod multas ille praeclaras*

lectiones suppeditat.

^d Nescio qua fortuna acciderit, ut duo Troadum exempla e bibliotheca Laurentiani, ut conjicere par est, evaserint. Possidet bibliotheca Monacensis collationem codicis a Petro Victorio Florentino factam, quam cum Laurentiano Plut. xxxii. cod. 2. consentire monet Matthiae p. viii. Sed collatio Troadas complectitur, quae sola Euripidis fabula superstes in eo codice non exstat.

a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate^e. Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit *Analectorum Literariorum* T. I. p. 472. Hinc quidquid ad Medeam pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus meae ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est, inquit, editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quae minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*

PAR. A. B. D. E. Quatuor Regii Parisienses 2712. 2713. 2818. 2888. a Musgravio collati, primus etiam a Brunckio, qui Musgravii negligentiam saepe exagitat. De his consulendus *Catalogus Codicum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae* T. II. p. 542. 543. 556. 566. A. et B. saeculo decimo tertio scripti dicuntur. D. et E. recentes sunt. D. easdem fabulas exhibet quas Lasc. et Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. In utroque scripto libro, secus atque in impresso, primo loco positus est Hippolytus, deinde Medea, Alcestis et Andromache.

PUT. Exemplum editionis Aldinae collatum cum scripto codice manu Christophori Puteani. Vide *Catalogum Libr. Imp. Biblioth. Reg. Parisiensis, Belles Lettres*, T. I. p. 264. Collatio desinit in fine Iphigeniae Tauricae. Usus ea est Musgravius.

COTT. Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianae editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Praeter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique, si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumpta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo *MSS.* appellamus, sed variae lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. haec scripsit: Ποῖ λόγος ἦκει, Διὰ τῶν μελάρων; Διὰ γὰρ μελάρ. &c. *MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton ἐκ σοῦ legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice ΠΕΝΘΕΤΣ in-*

^e Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v. 24. usque ad v. 256. editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v. 1198. usque ad v. 1337. porro posterior folii pagina a v. 1397—1425. et prior folii pagina a v. 1426—1452. in Alcestride denique tria folia a v. 16. usque ad v. 162.*

His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1337. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestitis versibus 16—162. Hippolyti v. 1397. non primus sed secundus paginae versus est.

scribitur. MS. Cott. Ad Medeam Veterem Editionem fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianae, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatae sint, an ex scripto.

MAG. Vide Annotationem ad v. 12. p. 79. Tam verba *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, quam ipsae lectiones Scaligeri manu scriptae videntur, qui ex alieno libro in suum eas transcripsit. Ex auctione librorum Dorvillianorum, quae Londini a. 1804. facta est, in Museum Britannicum venit exemplum Hervagianae primae, quod easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet, si his verbis, quae in vacua pagina titulum respiciente scripta sunt, fides habenda est: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Geronimo Maggio, l'autor delli libri Variarum lectionum, ed altre cose.* Hunc librum exstare nesciebam, cum hunc indicem codicum typographo describendum primum detuli. Jam tamen persuasum habebam, Magium, modo is collationis auctor fuisset, neque Aldinam editionem neque Hervagianam secundam cum codice contulisse, sed Hervagianam primam. Argumenta ex ipsis lectionibus derivata, quibus hanc sententiam stabilire conatus sum, uno excepto omnia nunc omitto. Id huiusmodi est. Versum 903. ita scriptum exhibet Hervagiana secunda: τὰ μὲν λέλεκται. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι. Scaliger infra literas σθ lineolam duxit, in margine vero scripsit ς, ut esset μνηστήσομαι. Sed si hanc scripturam in codice reperisset collator, non ea ἀκριβεία usus est, ut tales diversitates enotaret. Suspiciatus sum, Scaligerum collationem male legisse, ita ut η pro ς acciperet. Nam in Hervagiana prima legitur μνησθόσομαι. Eam suspicionem ex ipso Magii libro confirmabam nunc habeo.

BURN. De hoc audiendus Porsonus ad v. 89. *Deinde 95. iω praeponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinae, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiae usu conjunctissimus, Carolus Burneijs junior.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγ-
γυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύ-
κην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ
Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν
μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παί-
δων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσῶν στέφανον. οἷς
ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς
τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας
ἀπόκτεινασα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου
ἔλαβεν, ἐποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖσε
Αἰγεῖ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης
φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.
περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν
οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴсона θῆκε φίλον κόρον ἠβῶνonta,

γῆρας ἀποζύσας· εἰδυῖσι πρᾶπίδεςσι,

φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ
τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα
ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ
τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ
πρύμνῃ τῆς Ἀργεῖς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μέλλουσης τῆς
νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύ-
μνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίάρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδεΐᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολή, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μὴδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρῶτῳ κεχρηῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος.

Εἴματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνῳ γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεί συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μηδεία, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Τροφὸς Μηδείας.	Παιδαγωγός.	Μήδεια.
Χορὸς Γυναικῶν.	Κρέων.	Ἰάσων.
Αἰγεύς.	Ἄγγελος.	Παῖδες Μηδείας.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΕΙΘ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ξυμπληγάδας·
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη· μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ¹ ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον ² δέρας ¹ ἀριστέων,
Πελία μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ ² δέρος
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγείσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
ζὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγὴ ² πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα, ³ πολίταις,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. 15
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γῆμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη, 20

1. διαπτᾶσθαι

2. συμπληγάδας,

3, 4. μήδ'

11. ἀνδάνουσα

12. φυγῇ

13. αὐτὴ τε

15. Όταν

17. αὐτοῦ

βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
 πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
 οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἁλγηδόσι, ¹ ἁλγηδόνι,
 τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, 25
 ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη,
 οὔτ' ὅμμ' ἐπαίρους, οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 πρόσωπον. ὥς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
 κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
 ἦν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην, 30
 αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
 καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
 μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
 οἷον πατρώας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός. 35
 στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρῶσ' εὐφραίνεται.
 δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
 βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 πάσχουσ'. ἐγῶ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
 μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
 κᾶπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
 δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον ἄσεται.
 ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι 45
 στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
 κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

21. δεξιᾶς

31. αὐτὴν

35. μὴ ἀπολείπεσθαι

39. ἐγ' ᾧ δα—δέ νιν,

40. Sequitur: σιγῇ δόμους εἰσ-

βαῖσ', ἵν' ἐστρωται λέχος.

41. τυράννων

42. συμφορὰν

44. οἴσεται.

ΠΑΙ. Παλαιὸν οἶκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
 ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακὰ ; 50
 πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει ;

ΤΡ. Τέκνων ὅπαδ' ἐπρεσβυ τῶν Ἰάσονος,
 χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
 κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος, 55
 ὥσθ' ἡμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κούρανῳ
 λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

ΠΑΙ. Οὐπὼ γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων ;

ΤΡ. Ζηλῶ σ'. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδέπω μεσοῖ.

ΠΑΙ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε, 60
 ὥς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.

ΤΡ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραῖε ; μὴ φθόνει φράσαι.

ΠΑΙ. Οὐδέν. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

ΤΡ. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
 σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. 65

ΠΑΙ. Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
 πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
 θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,
 ὥς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
 ξὺν μητρὶ μέλλοι τῇσδε κοίρανος χθονὸς 70
 Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
 οὐκ οἶδα. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.

ΤΡ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέζεται
 πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει ;

ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, 75

51. σου

54. πιτνοῦντα,

57. Μηδείας τύχας.

60. δεσπόταις

67. παλαίτατοι

69. ἐλᾶν

70. σὺν—μέλλει

72. τόδε.

κούκ' ἔστ' ἐκείνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ΤΡ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

ΠΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον. 80

ΤΡ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὅλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,
ὥς πᾶς τις αὐτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ, 85
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;
καὶ τούσδε γ' εὐνῆς οὔνεκ' οὐ στέργει πατήρ.

ΤΡ. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὥς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένη. 90

ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασεῖουσιν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί¹ τινά. ¹τινι.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗ. Ἰὼ δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων. 95
ἰῶ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοῖμαν;

ΤΡ. Τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

²σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω, ²σπεύδειτι
καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς, 100
μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
³ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν ³ἄγρειόν τ' ἦθος,

80. λόγους.

81. πατήρ,

82. γὰρ ἔστ'

84. θνητῶν,—γινώσκεις

85. τοῦ πέλας

86. χάριν.

87. Εἰ τούσδε γ'—πατήρ;

89. σύθ'

91. ὄμμά νιν

95. Deest Ἰὼ

97. μάτηρ

101. μὴ δὲ—φυλάσσοισθ'

Φρενὸς αὐθάδους.

ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὥς τάχος εἴσω.

δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

105

νέφος οἰμωγῆς, ὥς τάχ' ἀνάψει

μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάζεται

μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;

ΜΗ. Αἴ αἴ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων

110

ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι

παῖδες ὅλοισθε στυγεράς ματρὸς,

ζὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

ΤΡ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ τλήμων.

¹ τλήμον.

τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας

115

μετέχουσιν; τί τούσδ' ἔχθεις; οἶμοι,

τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὥς ὑπεραλγῶ.

δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πῶς

ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,

χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.

120

τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν

κρεῖσσον. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μέγας,

ὀχυρῶς γ' εἴη καταγερᾶσκειν.

τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν

τοῦνομα νικᾶ, χρῆσθαί τε μακρῶ

125

λῶστα βροτοῖσιν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'

οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς

μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ

δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

104. ἴτε νῦν.

105. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς

109. κακοῖσιν.

113. σὺν

114. τλήμον.

115. ἀμπλακίας

120. μεταβάλλουσι.

121. ζῆν ἐπ' ἴσοισιν,

123. Οχυρῶς τ'

126. βροτοῖσι.

127. θνητοῖς.

128. ὅταν

- ΧΟ. Ἐκλυον Φωνᾶν, ἔκλυον δὲ βοᾶν 130
 τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
 οὐδέ πω ἥπιος. ἀλλ' ὦ γεραῖα,
 λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά-
 θρου ¹βοᾶν ἔκλυον. οὐδὲ συνήδομαι, ¹ γόνυ
 ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος, 135
 ἐπεὶ μοι Φιλία κέκρανται.
- ΤΡ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. Φροῦδα τάδ' ἤδη.
 τὸν μὲν γὰρ ἔχει ²δῶμα τυράννων. ² λέκτρα
 ἢ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοτον
 δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν 140
 παραθαλπομένη φρένα μύθοις.
- ΜΗ. Αἰῖ αἰ, διά μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 βαίη. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
 φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσάιμαν
 βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα. 145
- ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
 ἰαχὰν, οἴαν ἃ δύστανος
 μέλπει νύμφα;
 τίς σοι ποτὲ τᾶς ³ἀπλήστου ³ ἀπλάτου
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαία, 150
⁴σπεύσει θανάτου τελευτάν; ⁴ σπεύδει
 μηδὲν τόδε λίσσου.
 εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,
 κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
 Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει. 155
 μὴ λίαν τάκου, δορομένα σὸν εὐνέταν.
- ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι Ἄρτεμι,

132. ἥπιος.

135. Deest ὦ

136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.

138. ὁ μὲν,

139. ἥδ' —τάκει βιοτὰν

141. παραθαλπομένα

143. ζῆν

155. συνδικάσει.

156. δορομένα

λεύσσεθ' ἅ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' 160

αὐτοῖς μελάθροισ διακναιομένους,
οἳ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

ΤΡ. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται 165
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων
θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν 170
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφάν,

εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον 175
φίλοισιν ἀπέστω.

ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὖδα.
σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι
τοὺς εἴσω. πένθος γὰρ μέγαλως τόδ' ὀρμαῖται. 180

ΤΡ. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν.
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅτ' ἂν τις 185

162. οἳ γέ με

167. θνατοῖς

168. σμικρῷ

174. μεθείη.

175, 6. Nutrici tribuuntur.

182. ἐμάν.

185. ὅταν τις

μῦθον προφέρων πέλιος ὀρμηθῆ.
 σκαιούς δὲ λέγων, κούδεν τι σοφούς,
 τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
 οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις

190

¹ εὗροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·

¹ ἠύροντο,

στυγίους δὲ βροτῶν οὐδείς λύπας

² εὗρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις

² ἠύρετο

ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι

δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.

195

καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὐδαιπνοὶ

δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;

τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ

δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

200

ΧΟ. ³ Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων.

³ Ἰαχον

λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ

τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.

θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα

τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,

205

ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,

δι' ἄλλα νύχιον, ἐφ' ἄλμυρὰν

πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,

μή μοι τι μέμψῃσθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν

210

σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἀπο,

τοὺς δ' ἐν θυραίοις. οἱ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδὸς

δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,

ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σαφῶς,

215

186. ὀρμηθῆ.

198. βοάν;

208. κληῖδ'

212. τούσδ' — οἶδ'

στρυγεῖ δεδορκώς, οὐδὲν ἡδίκημένος.
 χρή δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.
 οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγώς,
 πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.
 ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε 220
 ψυχὴν διέφθαρκ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
 χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρήζω, Φίλαι.
 ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
 κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 πάντων δ' ὅς' ἐστ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, 225
 γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
 ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
 λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν.
 καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, 230
 ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
 γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
 εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
 δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
 ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευέτη. 235
 καὶ μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμενάισιν εὖ
 πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 ζηλωτὸς αἰών. εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεῶν.
 ἀνὴρ δ' ὅτ' ἂν τοῖς ἐνδον ἄχθηται ξυνών,
 ἔξω μολῶν ἔπαυσε ¹καρδίαν ἄσης, ¹καρδίας ἄσην, 240
 ἢ πρὸς Φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπεῖς.
 ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὥς ἀκίνδυνον βίον
 ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί.

223. γιγνώσκειν

224. οὐ 'μὸς

229. τοῦδ' ἐτ'

239. ὅταν

240. καρδίας χόλον,

241. ἥλικα

κακῶς φρονούντες. ὥς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα 245

στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σέ κ' ἄμ' ἤκει λόγος,

σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι,

βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.

ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις οὖς, ὑβρίζομαι 250

πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,

οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῇ

μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.

τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,

ἣν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ, 255

πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,

τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἢ τ' ἐγήμετο,

σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα,

κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν

ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν ἡδίκημένη κυρῇ, 260

οὐκ ἐστὶν ἄλλη φρενὶ μισαιφονωτέρα.

ΧΟ. Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

Μήδεια. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας.

ὄρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς

στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων. 265

ΚΡ. Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην

Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν

φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,

καὶ μή τι μέλλειν. ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου

τοῦδ' εἰμὶ, κούκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, 270

πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξωβάλω.

247. αὐτὸς

248. ἐστὶ,

249. φίλων συνουσία.

252. οὐδὲ συγγενῇ

254. σου

256. δίκη

257. ἣν τ' ἐγήμετο,

258. σιγᾶν.—φόνου

259. εἰσορᾶν.

260. Οταν δ'

262. ἐκτίση

267. περᾶν

ΜΗ. Αἶ αἶ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.

ἐχθροὶ γὰρ ἐξιάσι πάντα δὴ κάλων,

οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἐκβασίς.

ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,

275

τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.

ΚΡ. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ¹ παραμπίσχειν λόγους),

¹ παραμ-
πέχειν

μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.

ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.

σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,

280

λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.

κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,

τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην

δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.

κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γυναι,

285

ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

ΜΗ. Φεῦ Φεῦ. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,

ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.

χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,

παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς.

290

χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἣς ἔχουσιν ἀργίας,

φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.

σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων² σοφὰ,

² ἔπη,

δόξεις ἀχρεῖος καὶ σοφὸς πεφυκέναι.

τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον

295

κρείσσων νομισθεῖς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.

ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῇσδε κοινωνῶ τύχης.

σοφὴ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,

τοῖς δ' αὖ προσάντης. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

273. ἐξίασι.

277. περιαμπίσχειν

281. λυπῇ

282. Deest σ'

285. πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι

296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.

298. τοῖς μὲν, εἰμ' ἐπίφθονος, | τοῖσδ'
ἡσυχαία, τοῖς δὲ, θατέρου τρόπου.

299. τοῖσδ' οὖν

σὺ δ' αὖ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθης. 300

οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσης ἡμᾶς), Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

σὺ γὰρ τί μ' ἡδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. 305

καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τήνδε δὲ χθόνα
ἑᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἡδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν 310
ὀρρώδία μοι, μή τι βουλευῆς κακόν.

τοσῶδε δ' ἦσπον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,
ράων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε. 315
ὥς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενὴς ἐμοί.

ΜΗ. Μὴ πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.

ΚΡ. Λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πεισαιοι ποτέ.

ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, κούδεν αἰδέσσει λιτάς; 320

ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

ΜΗ. ὦ πατρίς, ὥς σοῦ κάρτα νῦν μνεΐαν ἔχω.

ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοιγε φίλτατον πόλις.

ΜΗ. Φεῦ Φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα.

ΚΡ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι. 325

ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

ΚΡ. Ἐρπ', ᾧ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

300. σὺ δ' οὖν φοβῇ
307. τήνδε δὴ χθόνα
311. βουλευέσης
312. τοσῶδε γ'
316. ἄρηρε,

318. πρὸς sine σε
320. αἰδέσση
322. ὥς σου
323. φίλτατον πολύ.

ΜΗ. ¹Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοῦ πόνων κεχρήμεθα. ¹Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

ΚΡ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία.

ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον. 330

ΚΡ. Ὅχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι.

ΜΗ. Φευζοῦμεθ'. οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.

ΚΡ. ²Τί δ' αὖ βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; ²Τί δ' οὖν

ΜΗ. Μίαν με μέναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἣ φευζοῦμεθα, 335

παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς. ἐπεὶ πατὴρ

οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.

οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ

πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.

τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευζοῦμεθα, 340

κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.

ΚΡ. Ἦκιστα τοῦμόν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.

αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.

καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,

ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προυννέπω δέ σοι, 345

εἴ σ' ἠπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ

καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,

θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε.

νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν.

οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὦν φόβος μ' ἔχει. 350

ΧΟ. Δύστανε γύναι,

φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.

ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,

ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν

329. ὀπαδῶν—ὠθήσῃ

333. τί δ' οὖν βιάζῃ, κοῦκ ἀπαλ-
λάσσει

339. εἰκὸς δ' ἐστὶν

340. τοῦμοῦ

341. κλαίω συμφορᾷ

345. τεύξῃ—προυννέπω

346. ἠπιούσα

348. θανῇ.—οὐ ψευδῆς

349. μίμν' ἔφ'

353. τρέψῃ;

ἐξευρήσεις ;

355

ὥς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,

Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ ;

ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.

ἔτ' εἴς' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,

360

καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.

δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,

εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην ;

οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χερσίν.

ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,

365

ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τάμ' ἐλεῖν βουλευμάτα,

γῆς ἱ ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

ἱ ἐκβαλόντα,

μεῖναί μ', ἐν ἣ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς

θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.

πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,

370

οὐκ οἶδ' ὁποία πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι

πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,

ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,

σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

ἀλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες. εἰ ληφθήσομαι

375

δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,

θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

κράτιστα τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν

σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.

εἶεν. καὶ δὴ τεθναῖσι. τίς με δέξεται πόλις ;

380

τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους

ξένος παρασχῶν, ῥύσεται τοῦμὸν δέμας ;

οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,

362. θωπεῦσαι πότ' ἂν,

363. τεχνωμένην,

365. ὅδ'

374. λέχος ;

379. σοφαί—αὐτοὺς κτανεῖν.

382. τοῦ μὸν

ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὲς Φανῆ,
 δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον· 385

ἦν δ' ἐξελαύνῃ συμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 οὐ γὰρ (μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην, 390

Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς)
 χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
 πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.

ἀλλ' εἶα, Φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι, 395
 Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη.

ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
 ὁρᾷς ἂν πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν

τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρός, Ἡλίου τ' ἄπο. 400

ἐπίστασαι δέ. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 γυναῖκες, εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμηχανώταται,
 κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.
 καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. 405

ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί, θεῶν δ'
 οὐκέτι πίστις ἄραρε.

τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 ἵστρέφουσι φᾶμαι. ἵστρέφουσι

ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει. 410
 οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἔξει.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν,
 τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.

οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμα λύρας
ῶπασε θέσπιν ἀοιδᾶν 415

Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀντ-
άχῃσ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννα. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἀμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἐπλευσας 420
μαινομένα κραδία, ¹ διδύμους ὀρίσασα πόντου ¹ διδύμας
πέτρας. ἐπὶ δὲ ξένα

ναίεις χθονὶ, τὰς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας 425
ἄτιμος ἐλαύνει.

² Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδᾶς ² Βέβακεν ὄρκων
Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.

σοὶ δ' οὔτε πατὴρ δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι 430
μόχθων πάρα, ³ τῶν τε λέκτρων ³ σῶν
ἄλλα βασιλεία κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργήν, ὡς ἀμήχανον κακόν. 435

⁴ σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, ⁴ σὺ γὰρ,
κούφως ⁵ φερούσῃ κρεισσόνων βουλευμάτων, ⁵ φέρουσαν
λόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.

κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
⁶ λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ. ⁶ λέγουσ' Ἰάσον',

416, 7. ἀντάχῃσαν

418. γέννα.

420. σὺδ'

426. ἐλαύνῃ.

427. βέβακεν ὄρκων—οὐδέ τ'

428. μίμνει.

431. παρὰ τῶνδε λέκτρων,

432. ἀλλὰ

438. ἐκπεσῇ

440. κάκιστος ἐστ'

ἀ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη Φυγῇ.

καὶ γὰρ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὄργας ἀφῆρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν.

σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μαρτίας, λέγουσ' αἰεὶ
κακῶς τυράννους. τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.

ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἦκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,

ὥς μήτ' ἀχρήμων ζῆν τέκνοισιν ἐκπέσης,

μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται Φυγῇ

κακὰ ζῆν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στύγεῖς,

οὐκ ἂν δυνάιμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

ΜΗ. ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω

γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν),

ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;

οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,

φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,

ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων

πασῶν, ἀναίδει'. εὖ δ' ἐποίησας μολῶν.

ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι

ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν.

ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

ταυτὸν ζυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,

πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην

ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύναι.

441. ἀ δ' — ἐστί σοι

443. αἰεὶ

445. σύ δ'

446. ἐκπεσεῖ

448. τὸ σὸν γε

449. σὺν

451. αὐτῇ.

455. ἔχθιστος γεγώς | θεοῖς τε,
καὶ μοῖ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;

461. λυπήσει

462. ἐκ τῶν, δὲ — λέγειν;

464. ζυνεισέβησαν Ἀργῶν

466. ζεύγλαισι,

δράκοντα δ', ὅς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
 σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὖπνος ὦν,
 κτείνας', ἀνέσχον σοὶ Φάος σωτήριον.
 αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοῦς, 470
 τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμεν
 ζῦν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα,
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἀλγιστον θανεῖν,
 παίδων ὑφ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν, 475
 προῦδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 παίδων γεγώτων. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
 συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 ὅρκων δὲ φρούδῃ πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
 ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι, 480
 ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν,
 ἐπεὶ ζύνοισθ' ἄ γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὖορκος ὦν.
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν. 485
 ἄγ' (ὥς Φίλω γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 δοκοῦσα μὲν τί πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς;
 ὅμως δ', ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχίων φανεῖ),
 νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
 οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; 490
 ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
 δέξαιντό μ' οἴκοις, ὦν πατέρα κατέκτανον.
 ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις

467. δράκοντά θ',

472. σὺν

474. ὑπ' αὐτοῦ.

476. προῦδωκας

478. σύγγνωστ'

481. θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,

482. σύνοισθ' ἄ γ'

484. κεχρώσμεθα

487. μὲν τι—καλῶς,

488. φανῇ,

490. ἀφικόμην,

ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω. 495

τοιγάρ με πολλάῖς μακαρίαν ¹ Ἑλληνίδων ¹ αὐτ' Ἑλλάδα

ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε

ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,

² εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη, ² ἦ

Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις. 500

καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,

πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ,

τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,

ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, 505

οὐδεὶς χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι;

ΧΟ. Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει,

ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

ΙΑ. Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,

ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον, 510

ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν

τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,

Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας

σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην. 515

σοὶ δ' ἐστὶ μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος

λόγος διελθεῖν, ὥς Ἔρως σ' ἠνάγκασε

³ τόξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας. ³ πόνων ἀφύκτων

ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς ⁴ αὐτὰ θήσομαι λίαν. ⁴ αὐτὸ

ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει. 520

μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας

494. οὐκ ἐχρῆν

495. δρᾶν,

499. εἰ φεύξομαι δὲ

500. σὺν

503. ἦ,

508. Όταν

510. νηὸς

513. ἔγωγ'

516. ἐστὶ

518. πόνων ἀφύκτων

εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω.
 πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν. 525
 πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 καὶ δόξαν ἔσχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
 ὄροισιν ὤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, 530
 εἰ μὴ ἴσσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 τοσαῦτα ¹ μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι ¹ μὲν σοι
 ἔλεξ'. ἀμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 ἀ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ἀνείδισας,
 ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς, 535
 ἔπειτα σώφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος,
 καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
 ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
 πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
 τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' ² εὖρον εὐτυχέστερον, ² ἡὔρον 540
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
 οὐχ (ἢ σὺ κνίζει) σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
 καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος·
 οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
 ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι 545
 ἀλλ' ὥς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,
 καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
 πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, 550

532. μὲν σοι

533. προὔθηκας

539. συμφορὰς

542. κνίζη—ἐχθραίνων.

549. παῖδάς τε

εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
¹ εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων ² τί δεῖ, ¹ εὐδαιμονοῖμεν.
² μέλει,

ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος. 555

ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
 εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
 ἣν δ' αὖ γένηται συμφορά τις εἰς λέχος,
 τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 τίθεσθε. χρεὴν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοὺς 560
 παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.

χοῦτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους.
 ὅμως δ' ἔμοιγε κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν. 565

ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὦν, σοφὸς λέγειν
 πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.

γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
 τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός. 570

ὥς καὶ σὺ μὴ νυν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένη,
 λέγειν τε δεινός. ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.

χρεὴν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
 γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεῖς λόγῳ, 575
 εἴ σοι γάμον κατέϊπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
 τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος

551. συναρτήσας

562. Οὕτω δ' ἂν

564. γνώμην λέγω,

571. μὴ νῦν

572. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ'

573. πείσαντί με

575. οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεῖς

πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

ΙΑ. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα 580

γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἀ νῦν ἔχω,
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δῶμασι.

ΜΗ. Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος, 585
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι Φρένα.

ΙΑ. Οἷσθ' ὥς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ);
τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχούσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.

ΜΗ. 'Υβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐστ' ἀποστροφῇ, 590
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἴλου. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

ΙΑ. Ἄρας τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.

ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις. 595

ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἱ δράσουσί σ' εὖ. 600
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μαρνανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

ΜΗ. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου.
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει. 605

ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

580. εὖ νῦν

581. βασιλέως

584. φῦναι

586. Μήδ'

587. ὥς με τεύξῃ—φάνῃ,

589. μήδ'

597. φυγῇ

600. σύμβολ',

604. μήδ'

ὥς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.

σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰ γὰρ, ἀλλ' αὐθαδία

φίλους ἀπωθεῖ. τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

ΜΗ. Χάρει. πόθω γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης 610

αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

νύμφευ. ἴσως γὰρ (ζὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)

γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΟ. Ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν 615

ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν. εἰ δ' ἄλις ἔλθοι

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρις οὕτω.

μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων

τόξων ἐφείης, ἰμέρῳ

χρίσας, ἄφυκτον οἰστόν. 620

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,

δώρημα κάλλιστον θεῶν.

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,

θυμὸν ἐκπλήξας ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις,

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ἀπτολέμους δ' 625

εὐνάς σεβίζουσ', ὀξύφρων

κρίνοι λέχη γυναικῶν.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,

μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,

τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα 630

δυσπέρατον αἰῶν'

οἰκτροτάτων ἀχέων.

609. ἀπωθῆ.—ἀλγυνῇ

611. αἰρῇ.

612. σὺν

613. ὥστε σ'

616. Deest ἐν

617. οὐκ' ἄλλα

618. ἐφείης.

620. οἰστόν.

621. στέργει

625. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.
ἀπολέμους sine δ'

627. κρίνει

630. ἀμηχανίας

θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,

ἡμέραν τάνδ' ἐξανύσα-

σα. μόχθων ¹ οὐκ ἄλλος ὑπερ-

¹ τίς ἄλλος

635

θεν, ἢ γὰρ πατρίας ² στέρεσθαι.

² στέρεσθαι;

Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων

μύθων ἔχομεν φράσασθαι.

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις

³ ὥκτειρε παθοῦσαν

³ ὥκτισεν

640

δεινότατον παθέων.

ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ πάρεστι

μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν

ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν.

ἐμοὶ μὲν φίλος οὐ ποτ' ἔσται.

645

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον

κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,

Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;

ΑΙ. Φοῖβου παλαιὸν ἐκλιπῶν χρηστήριον.

650

ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;

ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.

ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὢν;

655

ΑΙ. Οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

ΑΙ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.

ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναί θεοῦ;

ΑΙ. Μάλιστ', ἐπεῖτα καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

660

635. Μόχθων Δ' οὐκ

640. ὥκτειρε,

642. παρέσται

644. ἀνοίξαντι κληίδα

645. Κάμοι φίλος

647. φίλοις.

649. ἐπιστρωφᾷ

651. θεσπιωδὸν ἰκάνεις;

654. ἄπαιδες ἐσμέν

659. θέμις δ' ἂν ἡμᾶς

ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,

ΜΗ. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω.

ΜΗ. Σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; 665

ΑΙ. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.

ΜΗ. Παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

ΑΙ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.

ΜΗ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

ΑΙ. Κάμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων. 670

ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.

ΑΙ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;

ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστὶ μοι πάντων πόσις.

ΑΙ. Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.

ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθάν. 675

ΑΙ. Τί χρήμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

ΑΙ. Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;

ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

ΑΙ. Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος; 680

ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.

ΑΙ. Ἴτω νυν, εἵπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.

ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.

ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. 685

ΑΙ. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

ΜΗ. Ὀλωλα. καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

661. ἔχρησε,

662. προύχοντα

664. μόλω.

666. Πιτθεύς τίς ἐστι

669. ἀνὴρ,

670. κάμοι δὲ

674. τί φῆς;

678. ἤπου τετόλμηκ'

679. προτοῦ

682. Ἴτω νυν,

686. συγγνωστὰ

- ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
- ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα ¹ γῆς Κορινθίας. ¹ τῆσδ' ἔξω
χθονός.
- ΑΙ. Ἐὰ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
- ΜΗ. Λόγω μὲν οὐχί, ² καρτερεῖν δὲ βούλεται. ² καρδίᾳ
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης, 695
δέξαι δὲ χάρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον ³ εὕρηκας τόδε. ³ ἡῦρηκας
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς 700
σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
- ΑΙ. Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ Φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ. 705
οὕτω δ' ἔχει μοι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν.
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' εἴανπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθης δόμους, 710
μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
- ΜΗ. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. 715

689. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.

693. ἱκεσία δὴ γίγνομαι,

702. τήνδε σοι

704. ἐπαγγέλλη

706. ἔχοιμι.

708. τοσόνγε

711. μεθῶ ποτε.

ΑΙ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

ΜΗ. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,

Κρέων τε. τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,

ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίης ἐμέ.

λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,

720

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι

τάχ' ἂν πίθοιο. τὰ μὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,

τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.

725

ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ¹ ἀσφαλέστερα, ¹ ἀσφαλίστερα,

σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.

ΜΗ. Ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατὴρ

τοῦ μοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

730

ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.

ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτε,

Μήτ' ἄλλος ἢν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν

χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

ΑΙ. Ὅμνυμι γαῖαν, ² λαμπρὸν Ἥλιου τε Φῶς,

² Ἥλιου θ' ἀ-
γνὸν Φάος,

θεοῦς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω.

ΜΗ. Ἀρκεῖ. τί δ' ὀρκῶ τῷδε μὴ ἑμμένων πάθοις;

ΑΙ. Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.

ΜΗ. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,

740

πράξας' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦς' ἃ βούλομαι.

717. ἐχθρὸς ἐστὶ μοι

719. μεθεῖσαν ἐκ γαίης

720. ἐνώμοτος

721. κἀπὶ κηρυκεύμασιν

722. οὐκ ἂν πίθοιο.

723. τοῖσδ' ὄλβος ἐστὶ,

724. ἐν λόγοις pro ὦ γύναι

725. δρᾶν

727. σκῆψιν τιν'

728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε

736. ἐμμένειν

741. τυχοῦς' ὧν βούλομαι.

ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίᾱς πομπαῖος ἀναξ
 πελάσειε δόμοις,
 ὧν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων,
 πράξειας. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
 Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι. 745

ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε Φῶς,
 νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, Φίλοι,
 γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην. 750
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
 λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
 ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
 μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλεύματα 755
 λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
 εἰς ὅψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
 μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
 ὥς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν 760
 γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
 καὶ ζύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
 παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
 οὐχ ὥς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι, 765
 ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
 πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
 κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,

748. καλλίνικαι

751. ὦ ἄνθρωπε,

760. ἔχει,

762. εἰργασμένα.

764. πολεμίους

766. κτάνω.

768. Sequitur: λεπτόν τε πέπλον,
 καὶ πλόκον χρυσήλατον.

- κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγῃ ¹ κόρης. ¹ νεκροῦ. 770
 τοιοῖσδε χρίσω Φαρμάκοις δαρήματα.
 ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
 ὥμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 τούντεῦθεν ἡμῖν. τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 τὰμ' (οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται), 775
 δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
 ἔξειμι γαίης, Φιλτάτων παίδων φόνον
 φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς, 780
 οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
 ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
 δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλλήνος λόγοις
 πεισθεῖς, ὅς ἡμῖν ζῦν θεῶ τίσει δίκην.
 οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταιί ποτε 785
 ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
 νύμφης τεκνώσει παῖδ'. ἐπεὶ κακὴν κακῶς
 θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι Φαρμάκοις.
 μηδεῖς με φαύλην κάσθενῇ νομιζέτω,
 μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, 790
 βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ.
 τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
- ΧΟ. Ἐπεὶ περ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. 795
- ΜΗ. Οὐκ ἐστὶν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσιν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

774. κατακτανῶ.

781. οἶκος ἐστίν,

784. σὺν

786. τολοιπὸν,

787. κακῶς κακὴν

790. μήδ'

797. τάδ' ἐστὶ,

ΧΟ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;

ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή. 800

ΜΗ. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὖν μέσῳ λόγοι.

ἀλλ' εἴα, χάρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσωνα.

εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,

εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφους. 805

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς

χώρας ἠ' ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι ἠ' ἀπορθήτοι' α'.

κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου

βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ' ἀγνάς 810

ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι

ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς

τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσαμέναν,

χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων 815

ἡδυπνόους αὔρας, αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν

χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,

τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,

παντοίας ἀρετᾶς ζυνεργούς.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν 820

ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα

τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων;

801. οἱ 'ν μέσῳ

802. εἴα

803. δὴ σοι

804. λέξεις

805. Deest γ'

806. Ἐρεχθεῖδαι τοπαλαιὸν

809. αἰεὶ

810. ἔνθα ποθ'

811. λέγουσι μούσας

813. Deest Τοῦ

Ibid. ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς

814. κληῖζουσιν ἀφυσσαμέναν

815. χώραν

816. αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν

821. πόμπιμόν

823. ἄλλων

σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον ¹ αἶρει. ¹ αἶρεϊ. 825

μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν, τέκνα Φονεύσης.
Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ ² τέκνων σέθεν καρδίᾳ τε λήψει ² τέκνοις 830
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου, ἢ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χεῖρα Φοινίαν τλάμονι θυμῷ; 835

ΙΑ. Ἦκω κελευσθεῖς. καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς,
οὔτ' ἂν ἀμάρτοις τοῦδε γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρεῖμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν 840
εἰκὸς σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοισι καθίσταμαι, 845
πόσει θ', ὅς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφωρώτατα,
γῆμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα 850

825. αἶρη.

827. ἱκετεύομεν, μὴ τέκνα

828. πῶς δὲ θράσος

829. λήψη

833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ

835. φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.

837. οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις

840. συγγνώμον'

841. εἰκὸς γ',

844. βουλευσασιν

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων; —

ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν

πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών. ἐγὼ δ' ἄφρων,

ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,

καὶ ζυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,

νύμφην τε κηδεύουσαν ἡδεσθαι σέθεν.

ἀλλ' ἐσμέν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,

γυναικες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,

οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.

παριέμεσθα, καὶ φαρμέν κακῶς φρονεῖν

τότ'. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λείπετε στέγας.

ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε

πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα

τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.

σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν,

ὥς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.

ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον

φίλην ὀρέζετε ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,

ὥς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.

χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρός ἐξαιρουμένη,

ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρύων.

ΧΟ. Καμοὶ κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.

καὶ μὴ προβαίῃ μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.

ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.

εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,

851. φίλων.

859. οἷον ἐσμέν

860. οὐκουν

864. δεῦτε

865. ἐξέλθατ',

875. τερεῖνήν

γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει. 880

ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,

ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ

βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ

πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς ¹ προμηθίαν.

¹ σωτηρίαν. 885

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.

ἀλλ' αὐξάνεσθε. τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται

πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.

ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος

890

μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,

στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,

κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

ΜΗ. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.

895

ΙΑ. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ ² τῶνδε θήσομαι πέρι.

² τῶνδ' ἐγὼ θήσω

ΜΗ. Δράσω τὰδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.

γυνὴ δὲ θῆλυ καπὶ δακρύοις ἔφυ.

ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

ΜΗ. Ἐτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,

900

εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

ἀλλ' ὦνπερ οὔνεκ' εἰς ἐμοὺς ἦκεις λόγους,

τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.

ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ³ ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

³ ἀποστέλλειν

κάμοι τὰδ' ἐστὶ λῶστα, γιγνώσκω καλῶς,

905

880. παρεμπολῶντιγ'

885. σωτηρίαν pro προμηθίαν.

887. σὺν

892. αὕτη

893. δέχη

896. θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ

θήσω πέρι.

897. οὗ τι σοῖς

900. ἐξηύχουν

903. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι,

904. ἀποστέλλειν

905. τὰδ' ἐστὶ

μήτ' ἐμποδῶν σοί, μήτε κοιράνοισ χθονὸς
ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἁπαίρομεν φυγῇ. ἁπαροῦμεν
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα. 910

ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.

ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία. 915

ΜΗ. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι καὶ γὰρ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ,
λεπτὸν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον,
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν 920

κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἐν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος

² πατὴρ πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. ² πατὴρ πατὴρ
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων; 930
δοκεῖς δὲ χρυσῶ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

ΜΗ. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.

906. μήτ' ἐμποδῶν σοί,

909. ἐκτραφῶσιν

916. συλλήψομαι

919. στέφος pro πλόκον

923. ἀνδρόςγ'

925. πατὴρ πατὴρ

χρυσὸς δὲ κρείστων μυρίων λόγων βροτοῖς. 935

κείνης ὁ δαίμων. κείνα νῦν αὖξει θεός.

νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς

ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.

ἀλλ' ὧ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,

πατὴρ νέαν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμὴν, 940

ἱκετεύετ', ἐξαιτέισθε, μὴ φεύγειν χθόνα,

κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,

εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.

ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ', ὣν ἐρᾷ τυχεῖν,

εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς. 945

ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζῶας,

οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.

δέξεται νύμφα χρυσεῶν ἀναδесμῶν,

δέξεται δύστανος ἄταν,

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα 950

θήσει τὸν Αἶδα κόσμον αὐ-

τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον,

χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.

νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. 955

τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,

καὶ μοῖραν θανάτου

προσλήψεται δύστανος, ἄ-

ταν δ' οὐχ¹ ὑπεκφεύζεται.

¹ ὑπεκδραμεῖται.

Σὺ δ', ὧ τάλαν, ὧ κακόνυμφε κηδεμῶν τυράννων, 960

παισὶν οὐ κατειδῶς

937. τῶνδ'

939. πλησίους

940. δεσπότην τ'

941. φυγεῖν

943. ἐκείνης

946. ζῶας

948. ἀναδέσμων.

951. αἶδα

953. πέπλου,

954. χρυσότευκτον sine τε

960. σὺδ'

ὄλεθρον βιοτᾶ προσάγεις, ἀλόχῳ
τε σᾶ στυγερόν θάνατον.

δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων 965

μᾶτερ, ἀ φονεύσεις

τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων,

ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως

ἄλλα ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνω.

ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς, 970

καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χεροῖν

ἐδέξατ'. εἰρήνη δὲ τὰ κεῖθεν τέκνοις.

ΜΗ. Ἔα.

ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς;

ΜΗ. Αἶ αἶ.

ΠΑΙ. Τάδ' οὐ ξυνῶδ' αὖτις ἐξηγγελμένοις. 975

ΜΗ. Αἶ αἶ μάλ' αὖτις. ΠΑΙ. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;

ΜΗ. Ἦγγειλας οἶ' ἡγγειλας. οὐ σὲ μέμφομαι.

ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφέεις ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; 980

ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. ταῦτα γὰρ θεοὶ

κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

ΠΑΙ. Θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

ΜΗ. Ἄλλους κατάζω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΑΙ. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. 985

κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

ΜΗ. Δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,

καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

962. ὄλέθριον βιοτὰν

964. παροίχη.

967. τὰ τέκνα

969. ἄλλη—συνεύνω.

970. οἶδέ σοι

974. Sequitur: τί σὴν ἔτρεψας
ἐμπαλιν παρηΐδα, | κούκ ἀσμένη
τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

979. οὐ σε

983. κρατεῖς τοι

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐστὶ δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ, 990
οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.

ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν. 995

ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.

ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

ἦ μὲν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας 1000

πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,

καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ

γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἐστερημένη,

λυπρὸν διάζω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί. 1005

ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις

ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

Φεῦ Φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;

τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;

αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται, 1010

γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλευματα

τὰ πρόσθεν. ἄζω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς

λυποῦσαν, αὐτὴν δὲ τόσα κτᾶσθαι κακά; 1015

οὐ δῆτ' ἐγωγε. ¹ χαιρέτω βουλευματα.

καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,

¹ παύομαι
βουλευ-
μάτων.

989. σφῶν

991. αἰεὶ

995. ἀνασχεθεῖν.

1000. ἦ μὲν ποθ'

1017. ὀφλεῖν,

ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους ;
 τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους Φρενί. 1020
 χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
 θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ᾧ ᾧ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
 ἔασον αὐτοὺς, ᾧ ᾧ τάλαν, φεῖσαι τέκνων. ᾧ ᾧ τάλαν,
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἰδῇ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
 πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρῆ, 1030
 ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
 πάντως πέπρωται ταῦτα, κούκ ἐκφεύζεται.
 καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 νύμφη τύραννος ὀλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 ἀλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν, 1035
 καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
 παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ᾧ τέκνα,
 δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 ᾧ Φιλτάτῃ χεῖρ, Φίλτατον δέ μοι ² στόμα, ² κάρτα,
 καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων, 1040
 εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε
 πατὴρ ἀφείλετ'. ᾧ γλυκεῖα προσβολή,
 ᾧ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων.
 χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς. 1045
 καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ,

1027. ᾧδην

1032. πέπρακται

1038. δότ', ἀσπάσασθε,

1041. εὐδαιμονοῖτον.

1046. οἷα τολμήσω κακὰ,

θυμὸς δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας 1050
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὖ·
παῦρον δὲ γένος (μία ἐν πολλαῖς 1055
εὖροις ἂν ἴσως)
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἀπειροί, μὴδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν 1060
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν γ' ἀτεκνοί, δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιάρων
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. 1065
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτη
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίότον θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις· 1070
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθαῶσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

1051. εἰ χρὴ

1052. ἐστι

1055. παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν

1057. κοῦκ

1058. εἰσι

1059. μήδ'

1062. οἱ μὲν τ' — ἀπειροσύνην,

1069. θρέψωσι

1073. ἐστὶν

ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
 πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν. 1075

καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' ¹ εὖρον, ¹ ηῦρον,
 σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
 χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει
 δαίμων οὗτος, Φροῦδος ἐς Αἴδην
 θάνατος προφέρων σώματα τέκνων. 1080

πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 τήνδ' ἐτι λύπην ἀνιαροτάτην
 παίδων ἔνεκεν
 θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΜΗ. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην, 1085
 караδοκῶ τὰ κεῖθεν, οἱ προβήσεται.

² καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος ² καίτοι
 στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον
 δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓ. ³ Ω δεινὸν ἔργον ³ παρανόμως εἰργασμένη ³ παράνομόν τ'
 Μήδεια, Φεῦγε, Φεῦγε, μήτε ναῖταν
 λιποῦς' ἀπήνην, μήτ' ὅχον πεδοστιβῆ.

ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει Φυγῆς;

ΑΓ. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, Φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο. 1095

ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

ΑΓ. Τί φῆς; Φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοῦ μαίνει, γύναι,
 ἥτις ⁴ τύραννων ἐστίαν ἡκισμένη, ⁴ τύραννον
 χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε; 1100

1076. βίοτον εὖρον,

1077. σῶμα τ' εἰς ἥβην ἤλυθε

1079. αἶδαν

1084. ἐπιβάλλειν.

1085. πάλαι τοι

1087. καίτοι δέδορκα

1089. δείκνυσιν δ' ὥς τι

1097. τολοιπὸν—ἔση.

1098. τί φῆς;—μαίνῃ

1099. τυράννων

1100. φοβῇ

ΜΗ. Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
 λόγοισιν εἰπεῖν. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
 λέξον δ' ὅπως ὦλοντο. δῖς τόσον γὰρ ἂν
 τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ 1105

ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
 ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 δμῶες. δὶ ὥτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
 σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.

κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα 1110

παίδων. ἐγὼ δὲ καὶ τὸς, ἡδονῆς ὕπο,
 στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.

δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,

πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,

πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα. 1115

ἔπειτα μέντοι προκαλύψατ' ὄμματα,

λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,

παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς

ὀργὰς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,

λέγων τάδ'. Οὐ μὴ δυσμενὲς ἔσει φίλοις, 1120

παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,

φίλους νομίζουσ', οὐσπερ ἂν πόσις σέθεν,

δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσεται πατὴρ,

φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν;—

ἢ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο, 1125

ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρῖν ἐκ δόμων

μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,

1101. ἔχω τί καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς

1103. λέξον δὲ πῶς

1106. σὺν

1110. κύνει δ'

1112. σὺν

1116. προκαλύψατ'

1120. ἔση

1121. παύση

1123. δέξη—παραιτήση

1124. χάριν.

1125. ἦδ'

λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπίσχετο.

¹ χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις, ¹ χρύσεόν

λαμπρῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, 1130

ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

κᾶπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται

στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδῖ,

δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις

τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπούμενη. 1135

τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.

χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν

χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,

θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

καί τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά που 1140

ἢ Πανὸς ὀργᾶς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν,

ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὀρᾶ διὰ στόμα

χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπο

κόρας στρέφουσταν, αἶμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ.

εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν 1145

κωκυτόν. εὐθύς δ' ἢ μὲν εἰς πατρὸς δόμους

ᾠρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

φράσουσα νύμφης συμφορὰν. ἅπασα δὲ

στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

ἤδη δ' ἀν' ἑλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου 1150

ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ² ἀνθήπτετο. ² ἀν' ἤπτετο.

ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὀμματος

δεινὸν στέναξας ἢ τάλαιν' ἠγείρετο.

διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.

³ χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος ³ χρύσεος

1128. ἡμπέσχετο.

1129. χρυσοῦν τιθεῖσα

1142. κατὰ στόμα

1148. συμφορὰν.

1150. ἀνέλκων—ἐκπλεθρον

1152. ἤδ'

1155. χρυσοῦς

θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός.
 πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
 λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρουμένη,
 σείουσα χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε, 1160
 ρίψαι θέλουσα στέφανον. ἀλλ' ἀραρότως
 ζύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 ἔσεισε, μᾶλλον ¹ δῖς τόσως τ' ἐλάμπετο. ¹ δῖς τόσως
 πίτνει δ' ἐς οὔδας συμφορᾷ νικωμένη, ¹ ἐλάμπετο.
 πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν. 1165
 οὔτ' ὁμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
 οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον. αἶμα δ' ἐξ ἄκρου
 ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
 γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπερρέον, 1170
 δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 νεκροῦ. τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.
 ὦμωξε δ' εὐθύς. καὶ περιπτύξας ² χέρας, ² δέμας,
 κυνέϊ, προσαυδῶν τοιάδ'· ³ Ω δύστηνε παῖ,
 τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
 τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 τίθησιν; οἶμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.—
 ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο, 1180
 χρήζων γεραίον ἐξαναστῆσαι δέμας,
 προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

1161. ἀρηρότως

1162. σύνδεσμα

1163. δῖς τόσον δ'

1164. πίτνει δ' ἐπ' οὔδας συμφορᾷ

1168. συμπεφυρμένον

1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις

1171. θίγειν

1173. συμφορᾶς

1174. προσπίτνει

1176. κύνει

1177. τίς ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων σ'

1179. συνθάνοιμί

1182. ἔρνεσιν

λεπτοῖσι πέπλοις. δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.

ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσai γόνυ,

ἢ δ' ἀντελάζυτ'. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

1185

σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.

χρόνω δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος

ψυχὴν. κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρον πατὴρ,

πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορὰ.

1190

καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.

γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,

οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν

δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,

1195

τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ.

ὄλβου δ' ἐπιρρύεντος, εὐτυχέστερος

ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ

1200

κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν,

κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἴδου δόμους

οἴχει, γάμων ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος.

ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὥς τάχιστα μοι

1205

παῖδας ἱ κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, ἱ κτανούσαν,

καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα

ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερὶ.

ἀλλ' εἴ' ὀπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν

1185. ἡδ' ἀντελάζετ'.

1186. ἐσπάρασ'

1187. ἀπέστη,

1192. γνώσῃ

1202. συμφορὰν

1204. οἴχῃ,

1205. τοῦργον

1208. Sequitur: πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

1209. ἀλλ' εἴ'

τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά; 1210

ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος.

λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.

καὶ μὴ κακισθῆς, μὴδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,

ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε

λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, 1215

κᾶπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,

¹ φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. ¹ φίλοι τ' ἔφυσαν,
 ² δυστυχῆς τ'

ΧΟ. Ἰὼ γὰρ τε καὶ παμφαῆς

ἀκτὶς ἀελίου, κατίδεν', ἴδετε τὰν

ὀλομέναν γυναικα, πρὶν Φοινίαν 1220

τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον.

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς

ἔβλασταν. θεῶν δ'

² αἶμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων. ² αἶματι

ἀλλὰ νιν, ὦ Φάος διογενὲς, κάτειρ- 1225

γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων ³ Φοινίαν ³ τάλαι-

⁴ τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. ⁴ ναν Φοινίαν τ'

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων.

μάταν ἄρα γένος Φίλιον ἔτεκες, ὦ

κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων 1230

πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς

χόλος προσπίτνει,

καὶ δυσμενὲς φόνος ἀμείβεται;

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιά- 1235

σματ', ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνω-

1210. Deest οὐ

1213. μήδ'

1214. ὦ φίλταθ',—τήνδ' γε

1216. εἰκτείνεις σφ',

1219. κατείδετε, εἴδετε

1224. πίτνειν

1226. φοινίαν,

1228. ἔρρει τῶν τέκνων,

1229. καὶ μάταν γένος—τέκες,

1233. προσπιτνεῖ,

1236, 7. αὐτοφόνταισι σύνοιδα

δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.

ΠΑΙΣ. Οἴμοι τί δράσω ; ποῖ Φύγω μητρὸς χέρας ;

ΕΤ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφεὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.

ΧΟ. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων ; 1240

ἰὼ τλαῖμον, ὦ κακοτυχές γύναι.

παρέλθω δόμους ; ἀρῆξαι φόνον

δοκεῖ μοι τέκνοις.

ΠΑΙ. Ναί, πρὸς θεῶν ἀρῆξαι, ἐν δέοντι γάρ.

ὥς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμέν ἀρκύων ξίφους. 1245

ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-

ρος, ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες

ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.

μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις, 1250

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς

δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

πίτνει δ' ἂ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω

τέκνων δυσσεβεῖ,

ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, 1255

δυοῖν τε παῖδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.

τί δῆτ' ἴ οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν ; ὦ ^ἴ ἂν

γυναικῶν λέχος πολύπονον,

ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἦδη κακά.

ΙΑ. Γυναῖκες, αἱ τῇσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης, 1260

ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν εἰργασμένη

Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν Φυγῇ ;

1237. πιτνόντ'

1240. βοᾶν ;

1241. ἰὼ κακοτυχές

1242. δόμους.

1247. ὦν ἔτεκες

1250. γυναῖκα, φίλοις—προσβα-
λεῖν

1252. ἄλῃ.

1253. πίπτει δ'

1256. δυοῖν δὲ

1257. τί δὴ ποτ' οὖν—δεινόν,

1258. πολύπονον ;

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς

1262. τοῖσιν,

δεῖ γάρ νιν ἥτοι γῆς ¹ σφε κρυφθῆναι κάτω, ¹ γε
 ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. 1265

πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
 ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω,
 κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.

ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσων βίον, 1270
 μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

ΧΟ. ὦ τλήμον, οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

ΙΑ. Τί δ' ἐστίν; ἥπου κάμ' ἀποκτεῖναι θέλει. 1275

ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρώα σέθεν.

ΙΑ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

ΧΟ. ὦς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δῆ.

ΙΑ. Ποῦ γάρ νιν ἐκτείν'; ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον. 1280

ΙΑ. Χαλᾶτε κλῆδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι.
 ἐκλύεθ' ἄρμους, ὥς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
 τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἄναμοχλεύεις πύλας,
 νεκροὺς ἐρευνῶν, καμὲ τὴν εἰργασμένην; 1285
 παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,
 λέγ' εἴτι βούλει. χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ.
 τοῖονδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
 δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερρός.

ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι, 1290

1267. ἀθῶος

1270. ἐκσῶσαι

1271. μή μοι τι.

1275. τίδ' ἐστίν;—θέλει;

1278. οὐκ ἔτ'

1279. ἐκτείν' ἐντὸς, ἢ

1282. ἴδω

θεοῖς τε καὶ μοῖ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
 ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
 ἔτλης τεκοῦσα, καὶ μ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας.
 καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις,
 καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον. 1295
 ὅλοι. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,
 ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
 Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
 πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.
 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ, εἰς ἐμ' ἐσκηψαν θεοί. 1300
 κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
 ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ
 παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 εὐνῆς ἑκατὶ καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας. 1305
 οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
 ἔτλη πόθ', ὣν γε πρόσθεν ἠζίουν ἐγὼ
 γῆμαι σέ (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοῖ),
 λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. 1310
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσι
 δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
 ἔρρ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μισαιφόνε.
 ἐμοῖ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, 1315
 οὐ παῖδας, οὐς ἔφυσά κα' ἐθρεψάμην,
 ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

ΜΗ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ¹ ἐναντία ¹ ἐναντίον
 λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
 οἳ ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, ² οἷά τ' εἰργάσω. ² οἷα δ' εἰργασαι.

- σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τὰ μ' ἀτιμάσας λέχῃ,
 τερπνὸν διάζειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
 οὐδ' ἢ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
 Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 πρὸς ταῦτα καὶ Λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει, 1325
 καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὤκησεν πέτραν.
 τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην.
- ΙΑ. Καὺτὴ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
 ΜΗ. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ὕγγελας.
 ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. 1330
 ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὠλεσθε πατρώα νόσῳ.
 ΙΑ. Ὅου τοίνυν ἡμῇ δεξιὰ σφ' ἀπώλεσεν. Ὅυτοι νυν
 ΜΗ. Ἀλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμήτες γάμοι.
 ΙΑ. Λέχους σφε κῆζιώσας οὔνεκα κτανεῖν;
 ΜΗ. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς; 1335
 ΙΑ. Ἦτις γε σῶφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
 ΜΗ. Οἶδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γὰρ σε δέζεται.
 ΙΑ. Οἶδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῶ κάρη μιάστορες.
 ΜΗ. Ἰσασιν ὅστις ἤρξε πημονῆς θεοί.
 ΙΑ. Ἰσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον Φρένα. 1340
 ΜΗ. Στυγεῖ. πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
 ΙΑ. Καὶ μὲν ἐγὼ σὴν. ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
 ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ καγὰ θέλω.
 ΙΑ. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
 ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῆδ' ἐγὼ θάψω χερὶ, 1345
 φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
 ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,

1322. διάγειν

1323. οὐθ' bis—προθεῖς

1324. ἀνατεῖ—χθονός;

1326. ὤκησεν πέδον.

1327. ὡς χρῆ

1328. λυπῇ,

1332. ἢ μὴ

1340. σὴν sine γ'

1341. στυγῇ.

1342. ῥάδιοί γ'

1345. ἐπείσφας

τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. 1350

αὕτῃ δὲ γαῖαν εἴμι τὴν Ἑρεχθέως,
Αἰγείῃ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἄργους κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. 1355

ΙΑ. Ἀλλὰ σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε δίκη.

ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;

ΙΑ. Φεῦ Φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. 1360

ΜΗ. Στείχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.

ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμωρος τέκνων.

ΜΗ. Οὐπῶ θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.

ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.

ΙΑ. Κάπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ'. 1365

ΙΑ. Αἶ αἶ, Φιλίου χρήζω στόματος
παίδων ὃ τάλας προσπτύξασθαι.

ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδαῖς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων. 1370

ΜΗ. Οὐκ ἔστι. μάτην ἔπος ἔρριπται.

ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

1349. προσάψομαι

1350. τολοιπὸν,

1352. συνοικήσουσα

1353. κατθανῇ

1359. ξειναπάτα;

1365. πημαίνουσα σέ.

1368. ἀσπάζη,

1371. λόγος ἔρριπται.

1372. ἀπελαυνόμεσθ',

ἀλλ' ὅποσον γ' οὖν πάρα καὶ δύναμαι,
 τάδε καὶ θρηγῶ, καπιθοάζω,
 μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
 τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
 ψαῦσαί τε χερσὶν, θάψαι τε νεκροὺς,
 οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
 πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1375

1380

ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
 καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον ἱ εὔρε θεός.
 τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ἱ ηὔρε

1375. ὅποσον γοῦν

1376. Deest καὶ

1378. τέκνα κτείνασ',

1380. ὄφελον,

1385. εὔρεν

αλλ' ἐκείνη ἡ πόλις καὶ ἐκείνη
τὰς καὶ θύρας, ἀποκρίσεις
καὶ ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις, καὶ
τὴν ἀποκρίσιν, ἀποκρίσεις
ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

οὗς καὶ πάλιν τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

πρὸς τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

καὶ τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

τοιοῦτο ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1375. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1376. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1377. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1378. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1379. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1380. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1381. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1382. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1383. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

1384. ἀποκρίσεις τὴν πόλιν, ἀποκρίσεις τὴν πόλιν

ANNOTATIO

IN EURIPIDIS MEDEAM.

IN ARGUMENTUM.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.] Lasc. addit ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Uno alteroque loco excepto, codicum Romanorum scripturam in hoc argumento enotatam non habeo. Eorum igitur cum Aldina consensus e meo silentio non est praesumendus. Scripturam membranarum sive Par. A. dedit Brunckius, quem sequitur Beckius, Beckium Porsonus.

L. 1. Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον.] Creontis filiae nomen apud Euripidem non legitur. Schol. ad v. 19. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσας φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Εὐθύω· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην.

3. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,] Brunckius μέλλουσα δὲ Μήδεια sine articulo, quem revocavit Beckius.

4. παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι,] Brunckius πρὸς omittit.

5. καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ] Non hujus μισθὸν τῆς χάριτος, sed alio praetextu dona rivali mittit Medea, scilicet ut ejus rogatu exsilium liberis remittatur. Vide v. 916. et sequentes.

6. ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον,] Lasc. ἐσθῆτα. Idem ἀψευδὴς v. 348. ὥπασας v. 504. et fortasse alia ejusmodi, praeter ea in quibus consentientem habet Aldum. Deinde recte Lasc. χρυσοῦν. Ita saltem exemplar e bibliotheca collegii Corporis Christi humanissime mihi commodatum, necnon alterum quod in bibliotheca Bodleiana inspexi. Porsonus χρυσοῦν enotavit in ed. Cantabrigiensi. In edd. autem ejus recensione Londinensibus hoc omissum est.

6. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται.] Barnesius καὶ ὁ Κρέων δὲ, typographi fortasse errore. Brunckius δὲ ut vulgo.

8. Μήδεια δὲ τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἑλίου ἔλαβεν, ἐποχος γενομένη,] Aristoteles Poët. p. 664. A. Φανερόν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ

μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν. Locus obscurus, de quo consulendi interpretes. Orestem potius quam Medeam Aristotelem in mente habuisse suspicor.

ΙΟ. ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται.] Ex hoc novo Medae conjugio novae tragoediae materiam sumsit Euripides. Medae personam in ejus Aegeo fuisse clare docet scholiastes ad v. 164. his verbis: τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἀψυρτον ὀνομαστί. Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio praetermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit, quod de Aegei argumento moneret. Quae fuerint Medae partes in Aegeo satis declarat Apollodorus I. 9, 28. §. 5. Μῆδεια δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ (vulgo δὲ) Ἀθηναίων μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. xxvi. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragoediam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Aegei Fr. viii. πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνή | τοῖς πρόσθεν ἢ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει^a. Ennius non solum Euripidis Medeam, verum etiam fortasse ejus Aegeum Latinum fecit. Duo sunt senarii, qui partim a Nonio Marcello v. *Contempla*, partim a Varrone de Ling. Lat. VI. p. 67. tanquam ex Ennii Medea allegantur: *Adsta* (al. *Astu*) *atque Athenas antiquum opulentum oppidum | contempla, et templum Cereris ad laevam adspice*. In illa Ennii Medea quae ex Euripidis Medea conversa est, quae etiam *Medea Exsul* pleno nomine appellata est, haec verba manifesto locum habere non potuerunt. Legebantur proculdubio in fabula quae res Athenis gestas exhiberet. Conferendum omnino Sophocleae Electrae exordium, in quo senex Orestem per medios Argos ducens, tum alia digito monstrat, tum templum Junonis ad laevam. V. 7. οὐχ ἀριστερᾶς δ' ὁδε, | Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός. Si duas Medeas scripsit Ennius, quae quidem Hier. Columnae aliorumque sententia est, argumentum alteri satis commodum praebebat Euripidis Aegeus. Vellem hanc quaestionem accuratius tractasset Ennianae Medae nuperrus editor^b.

ΙΙ. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μῆδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσεις.] Brunckius ἐψήσασα, qui tamen paullo post ἀνεψήσασα ut vulgo. Nescio an utrobique legendum ἀφεψήσασα. Aristophanes Eq. 1318. Τὸν δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. Ibid. 1333. ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. Schol. ad

^a Vulgo δευτέρῳ πόσει. Ibid. Fr. i. legendum, τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τόκον ὠνόμασε; Vulgo μάτηρ. Sensus est, *cujus mulieris filius es?* Hoc fragmentum et x. se invicem illustrant. Fr. vii. legendum, ἡ πολὺ κρεῖσσον τῆς εὐγενίας | τὸ καλῶς πράσσειν. Vulgo ἡ πρῶτη. Eadem varietas in Or. 1085.

^b Q. Ennii Medea commentario perpetuo illustrata, cum fragmentis quae in Hesselii, Merulae, aliisque hujus poetae editionibus desiderantur.—Auctor Henricus Planck, Philosophiae Doctor, et Colleg. Reg. Repet. Sodal. Goettingae, MDCCCVII.

v. 1318. Ἐφεψήσας (sic Aldus). καλῶς, ὡς μάγειρος. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσωνα, λέγων οὕτως· Αὐτίκα δ'—λέβησι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσωνα. Pherecydis testimonium sumsit Sturzius p. 184. Simonidis Gaisfordius n. clxxviii. Ex eodem fortasse Simonidis carmine nonnulla leguntur apud Schol. ad v. 20. ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε [ἡ Μήδεια] Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὐμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως (Fr. cxxvi.)· οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, Θράνου Λεχαίου τ' ἀνασσε. Fortasse legendum: Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἔκετ' ἐς Μαγνήσιαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Λεχαίου τ' ἀνασσε.

13. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἰσωνος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·] Poëmatum e quibus constabat Cyclus Epicus unum Νόστους appellatum esse nemo nescit. Argumentum ejus ex Procli Chrestomathia sumtum, atque a Tychsenio primo evulgatum, ad calcem Hephaestionis p. 485. iterum edidit Gaisfordius. Libri fuerunt quinque, auctore Proclo, ab Augia Troezenio scripti. Paucissimi hodie exstant versus.

15. Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἡβώνοντα, | γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖησι πρᾶπίδεςσι, | φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσοῖσι λέβησι.] Rectius Aristophanis interpres ἰδυῖησι, modo scribatur ἀποξύσασα, habita scilicet ratione τοῦ δίγαμμα. Idem recte ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι, quod nostro loco admisit Brunckius. Scaliger etiam χρυσείοισι. Minus concinne Barnesius ἔψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

18. Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.] Brunckius ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς. Scripsit fortasse grammaticus ἐν ταῖς Τροφοῖς. Haec tragoedia in Aeschyli fabularum Catalogo Τροφοὶ sine Bacchi mentione appellatur, eoque nomine plerumque a grammaticis allegatur. Nisi exstaret hoc grammatici nostri testimonium, argumentum ejus prorsus ignotum esset. Docuisse eam videtur Aeschylus in Lycurgea tetralogia, cujus mentio apud Aristophanem Thesm. 142. Fuerunt in ea tetralogia etiam Lycurgus, ut nomen ipsum declarat, et Edoni, ut censet Stanleius.

20. Στάφυλος δὲ φησι τὸν Ἰάσωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναίρεθῆναι.] Staphylus Naucratis, grammaticus, tres aut plures Rerum Thessalicarum libros scripsit, in quos multa mythologica conguessisse videtur^c. Plura de eo J. G. Vossius de Historicis Graecis III. p. 190. et Schweighaeuserus ad Athenaeum p. 45. C.

21. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατα-

^c Schol. ad Aristophanis Nub. 1064. Στάφυλος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεσσαλίας φησὶ, Χείρωνά σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, &c. Legendum ἐν τρίτῃ περὶ Θεσσαλίας. Eundem Staphyli locum allegat scholi-

astes ad Apollonii Argonaut. IV. 316, apud quem levi errore vulgo legitur ἐν τρίτῃ τῶν περὶ Θεσσαλίαν. Staphylum ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θεσσαλῶν citat Harpocration v. Πένεσται.

κοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου.] Lasc. ὑπὸ τῇ πρύμῃ, et mox τῆς πρύμνης pro τῆς πρύμνης.

23. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.] Malim ἐπιπεσούσης οὖν.

25—33. Τὸ δράμα——λούσασα.] Haec omnia primus edidit Brunckius. Solus e Romanis ea exhibet C.

25. Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίάρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι.] In γενναιοφρόνως latere putavit Beckius ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Edidit Matthiae, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως. Quam scripturam vereor ut satis intelligam. In Rom. C. legitur, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβάλλεσθαι παναιόφρονος διασκευάσας, omissa Dicaearchi Aristotelisque mentione. Legendum videtur, Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet), παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse. Ita credidisse Beckium, ex ejus conjectura, quam modo commemoravi, manifestum est. In eadem sententia fuit Car. Aug. Boettigerus, cujus prolusiones duas de Medea Euripidea cum priscae artis operibus comparata dedit Aug. Matthiae Miscell. Philol. T. I. p. 115—140. p. 308—329. Vide Boettigeri verba p. 130. Sed vix operae pretium fuit poëtam paene ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitat juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quae de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικός, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγούς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comoediae poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset^d, non nisi extrema aetate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde

^d Corsinus Fast. Att. T. III. p. 243. T. IV. p. 23.

quod in v. Καλλισθένης non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Neophronis fragmenta, quae tria sola sunt, in annotatione ad v. 668. 1024. 1354. melius quam hic legentur. Quantum ex iis conjicere licet, potius fabulae oeconomiam personarumque mores quam verba aut sententias Euripidem a Neophrone mutuatum esse crediderim.

27. μέμφονται δὲ αὐτῶ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί.] Legendum suspicatur Beckius τὴν Μήδειαν. Dativum exhibet Rom. C. qui paullo ante πεφυκέναι. Respicit grammaticus ad v. 873. seqq.

29. ἐπαινέεται δὲ ἡ εἰσβολή, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μὴδ' ἐν νάπαισι (v. 3.), καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας, τῶ ὑστέρω φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· Εἴματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.] Rom. C. τῶ ὑστέρω πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι. Plenius haec apud scholiasten leguntur ad v. 1. ἐπαινέεται δὲ ἡ εἰσβολή, διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι. —πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος παρ' Ὁμήρῳ. ὁ δὲ Τιμαχίδας (vulgo Τίμαρχος) τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῶ ὑστέρω πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Od. E. 265.)· Εἴματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἴθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργῶ.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.] Quae sequuntur usque ad τρίτος Εὐριπίδης cum titulo Ἀριστόφανους γραμματικοῦ Μηδείας ὑπόθεσις exhibet etiam scholiorum editio ab Arsenio curata.

1. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῶ ἐκείνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα,] Arsenius, τὴν Κρέοντος θυγατέρα, omisso Γλαύκην. Brunckius, τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην.

2. ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς,] Lasc. ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς. Brunckius, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς.

3. ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.] Lasc. συνοικήσουςα. Sic etiam ex Scaligeri conjectura tacite Barnesius. Brunckius συνοικήσασα revocavit.

4. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.] Lasc. παρ' οὐδετέρῳ. Scaliger παρ' οὐδενί. Ita in argumento Orestis, παρ' οὐδενί δὲ κεῖται ἡ μυθολογία. Nostro loco expectasses, παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μυθοποιΐα. Ita in argumento Baccharum, ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεΐ. Ita etiam in argumento Sophoclei Philoctetis, κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα.

5. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων.] Addit Brunckius, προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας.

6. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα.] Haec verba cum sequentibus usque ad argumenti

finera in ed. Lasc. non exstant. Rom. C. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδος πζ'. Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male εἰκοστήν pro ὀγδοηκόστην, hic recte Πυθοδώρου pro Πυθιοδώρου dedit. Nomina Πυθόδωρος, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς, necnon Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος, et similia, sine ἰ scribenda sunt, utpote a Πυθῶ non a Πύθιος derivata. Praeturam Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit bellum Peloponnesium^e. Annum aetatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parta est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo^f. Qui id aetatis esset, et a prima fere adolescentia in tragoediis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quae exstant, neque earum quae perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus^g. Ex iis quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragoedia), quatuor sunt quae ceteras aetate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidae. Hae enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβεία absunt ceterae omnes, aliae quidem propius, ut Hecuba, aliae vero longius, ut Orestes^h. Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. prima; Hippolytus, ut ex ejus argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum aetas incerta est.

8. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.] Suidas: Εὐφορίων. υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκειᾶ. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Aeschylo, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII. e vivis excesserat Aeschylusⁱ.

8. Μῆδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισταί, Σάτυρος οὐ σώζεται.] Sic

^e Corsinus Fast. Att. T. III. p. 167.

^f Idem T. III. p. 227.

^g In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Oeneus, Phoenix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 893. Sed in aetate ejus comoediae indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, praetore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, praetore Euthy-

demo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

^h Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragoediis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phoenissae, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Praefat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset.

ⁱ Corsinus Fast. Att. T. III. p. 202.

etiam Rom. C. nisi quod *σάτυροι* habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζονται.* Barnesius οὐ σώζεται, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omnino argumentum Acharnensium Aristophanis: *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους* (mendose pro Εὐθυδήμου) *ἄρχοντος ἐν Αθηναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζόμενοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὐπολὶς Νουμηνίαις.* Ubi verba οὐ σώζεται Cratini Χειμαζόμενοις e solis Didascaliis innotuisse significant. Cum aequae ignotae fuisse videantur Eupolidis Νουμηνίαι ac Cratini Χειμαζόμενοι, quippe quae nunquam a grammaticis allegentur, male fecit hujus argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medae argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragoedias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce *Σάτυροι* fabulae titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero *Θεριστῶν* nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragoediarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octo solae fuerint satyricae. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulae enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola aetatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Aeschylo in ejus Vita dicitur: *ἐβίωσε δὲ ἐξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἐβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἅμφὶ τὰ πέντε.* Tot scilicet exstabant Aeschyli tragoediae et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulae ejus XCII. exstisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascaliis memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragoediae erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricae pleraeque perierant, octo solae exstabant. Tragoediis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim exstisse tradunt nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: *δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μὲν τινὰς οἷ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννεμήκοντα δύο. σώζονται δὲ οἷ.* Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quaestio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis exstiterint. Corrigendus igitur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam *Θεριστὰς* imputavit Diatrib. p. 10. ^k Eodem jure

^k Praeter *Θεριστὰς*, e numero a Valckenario constituto eximendae mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Ha-

rum cum nonnullae semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim exstisse, quarum nulla usquam mentio hodie reperitur?

Φρύγας addere poterat, auctore Mnesilocho apud Diogenem Laërtium Socrate II. 18. Mea quidem sententia, non XCII. sed longe plures fabulas docuit Euripides, quippe qui plusquam quinquaginta annos huic rei operam dederit, quemque verisimile sit quotannis, modo chorum repererit, singulas aut binas tetralogias scripsisse. Sed in Didascalias, ni fallor, eae solae relatae sunt, quae unum de tribus praemiis obtinuerant. Euripides, ut raro primum, ita saepe ne tertium quidem consecutus videtur. Non mirum igitur, si fabularum ejus nomina non plura quam XCII. grammaticis innotuerunt. Ceterum ex illis LXXV. aut LXXVII. quae exstabant, satyricae erant Αὐτόλυκος, Εὐρυσθεὺς, Κύκλωψ, Σίσυφος, Σκείρων, Συλεύς. Duo nomina desiderantur.

TA TOY ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.] Rom. A. et Lasc. personarum nomina hoc ordine exhibent: Τροφός (Lasc. Τροφός Μηδείας). Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος. Addit Lasc. Προλογίζει ἡ Τροφός. Rom. C. sic: Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος. Vetulam quae prologum agit pro Medae nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum ἐκδόσεις personarum indicibus instructae erant. At nihil quidquam est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addet. Scholiastes etiam hanc anum quater πρεσβῦτιν appellat, bis γράυν, nunquam τροφόν. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur ΓΡΑΥΣ vel ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ quam ΤΡΟΦΟΣ. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo Θεράπαινα, deinde Τροφός, eadem fortasse ancilla, certe non magis Τροφός quam haec nostra. Contrarius huic error est in Euripidis Andromacha, ubi Hermiones nutrix Θεράπαινα appellatur. Nutricem esse ostendunt illa τέκνον et ὦ παῖ, a Phaedrae nutrice in Hippolyto etiam usurpata. Sed haec quaestio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, tertium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet praeter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstita accidit, praeterquam in Alcestide. In Alcestide quidem coram patre et matre loquitur parvulus Eumelus, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in Andromacha quatuor personae in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset Andromaches filius Molossus, ante Pelei adventum e scena discessisset.

IN IPSAM FABULAM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.] Quaedam ex Euripidis Medea citari quae in ea non exstent, praeter alios gravissimus auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. Ἀπαιώνιστον. Nec mirum, cum Medae historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum vel Peliadas vel Aegeum sub Medae nomine facili errore allegare poterant grammatici. Neque in poëtae quam in fabulae nomine minus facilis fuit error. Nam praeter Euripidem Medeam docuerunt Neophro, Carcinus, Melanthius, Dionysius, Dicaeogenes, imo et alter Euripides, hujus nostri fratris vel sororis filius, si Suidae fides habenda est¹. Verum etiam si solus Euripides ὁ πᾶν Medeam fabulam docuisset, isque in ea sola fabula Medeam induxisset, non magis mirum esset veteres nonnunquam Medeam pro diversa fabula nominare, quam recentiores Orestem, verbi causa, pro Hecuba^m. Sexcenta tragicorum loca, si opus esset, simili errore a scriptoribus tam veteribus quam recentioribus citata indicare possem. Frustra igitur contendunt nonnulli viri docti duas fuisse Euripidis Medeas, in quarum altera locum habuerint nonnulla quae in ea quae exstat non reperiuntur. Cum haec opinio auctores habeat neque paucos neque contemnendos, non abs re erit argumenta quibus nititur praecipua singillatim ponderare. I. Aristoteles Poët. p. 666. C. Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Hoc Aristotelis testimonio utitur, vel potius abutitur, Samuel Petitus Miscellaneorum VI. 15. cujus sententia est, eam quae exstat Medeam Euripidis quidem esse, sed minoris Euripidis, de quo nonnihil supra dixi; majorem autem Euripidem totam Medae historiam una fabula complexum esse. De Aristotelis loco, qui viros doctos satis exercuit, nihil habeo quod dicam, nisi verba ἢ Μηδείας optimorum codicum auctoritate a Tyrwhitto deleta esse. II. Fuerunt qui verba μεγαλίσπλαγχος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι, a Stobaeo Tit. XX. p. 172 = 107. ex Euripidis Medea allata, in ea exstare negarent, Paullus scilicet

¹ Grammatici verba sunt: Εὐριπίδης, τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδού, ὡς Διονύσιος ἐν Χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὀμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστὶ. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη. Apud Suidam ὁ πρότερος alius est Euripides, ab horum utroque diversus. Sed mens ejus esse videtur, hunc juniorem Euripidem ἀδελφιδοῦν fuisse τοῦ ἐνδόξου. Apud Aristophanem Eccl. 820. mentio est Euripidis cujusdam, qui eo tempore reipublicae

augendae operam dabat. Is si diversus fuit ad illo quem Dionysio auctore memorat Suidas, eodem saltem tempore vixit, mortuo jam Euripide majore.

^m Rursus, si ab hoc Euripidis Senario, qui primus omnium in Oresta venit, ἡκὼ νεκρῶν κευθμώννα καὶ σκοτοῦ πύλας, pedem novissimum auferas; Quinarium jam habebis, perfectissimum hodierni nostri Epici exemplar. Verba sunt Bentleii Schediasmate de Metris Terentianis.

Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. eumque secutus Hier. Columna ad Ennium p. 210. Atqui ea verba in omnibus fabulae editionibus leguntur v. 108. Verba autem apud Stobaeum proxime superiora, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρεα, si meliorem Stobaei editionem vidisset Manutius, in Euripidis Medea non quaesisset. Sunt enim ex Sophoclis Tyrone, Fr. ix. III. Apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453 = 333. legitur cum lemma *Euripidis in Medea*, τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις | πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. Quae verba sine poëtae aut fabulae nomine leguntur apud Clementem Alex. Paedag. I. p. 127, 25. Haec neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunckius ad Med. p. 400. Optime Medae personae in Aegeo conveniunt, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Sed codex Stobaei Parisiensis, teste Brunckio, lemma habet βίότου ἐκ μηδείας. Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, tragicorum catalogum *Bioti* vel potius *Boeoti* nomine auctum proculdubio edidisset. Equidem latere sub hoc βίότου suspicor verba διονυσίου τυράννου compendio scripta διο. τυ. Dionysii tragoedias haud raro adhibet Stobaeusⁿ. IV. Aristoph. Ach. 119. ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε. Schol. παρωδία χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον. Memoria lapsus videtur grammaticus. V. Idem Pac. 1012. εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδείας | Ὀλόμαν, Ὀλόμαν ἀποχειρωθεὶς | τᾶς ἐν τεύτλοις λοχευομένας. Non Aristophanis Medeam παρωδεῖ comicus, sed Melanthii, de quo plura vide ad v. 96. VI. Hesychius: Ἀπαιώνιστον, δύσφημον Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. Ita Musurus, cujus temeraria correctio viros doctos misere exercuit, ut Schowii verbis utar. Cod. Venet. Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορίν. (Literae ρ suprascriptum θ.) Ἀπαιώσιον, δύσφημον. Quidquid de scriptura statuatur, nulla certe hic Medae mentio. Legendum suspicor: Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρη | παιᾶν' ἀπαιώνιστον [ἀντηχήσατε]. Confer Alc. 425. Iph. A. 1468. VII. Cicero Epist. VII. 6. Tu, qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis decipiaris, caveto: et, quando Medeam agere coepi, illud semper memento, Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit. Cura ut valeas.

ⁿ Tit. XCVIII. p. 531 = 407. Dionysio tribuitur: Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινὸν ποτε | μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν. | θεῶν γὰρ ἔξιν βίοντον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς. Ita Gesnerus, qui hoc fragmentum a Trincavello omissum primus edidit. Grotius μηδὲ ἐν ἔσεσθαι dedit, quod post μηδὲν ἀλγεινὸν ποτε stare non potest. Idem dicendum de μηδέποτε ἔσεσθαι. Legendum, ut alibi declaravi, Μῆδει', ἔσεσθαι. Legendum etiam μὴ δει pro μηδὲν apud Aristophanem Eccl. 934. Titulus huius fragmenti apud Gesnerum est Di-

onysii tyranni, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena*. In nomine fabulae erratum esse res ipsa declarat. Tit. CV. p. 560 = 431. legitur alterum Dionysii fragmentum: Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδὲν ὀλβίον ποτε | κρίνη, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ. | ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι. Quibus verbis fabulae nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas ΛΗΔ. et ΜΗΔ. hic confusas esse.

Idem Off. III. 15. *Haec igitur est illa pernicies, quod alios bonos, alios sapientes existimant: ex quo Ennius nequidquam sapientem, qui sibi ipse prodesse non quiret. Vere id quidem, si, quid esset prodesse, mihi cum Ennio conveniret.* Ab eodem Cicerone Epist. XIII. 15. citatur versus Euripideus, *μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφὸς* (Fr. Inc. cxi.), quem ab Ennio expressum putant. Si vera est conjectura, quam supra p. 60. protuli, Ennium Euripidis Aegeum Latine reddidisse, vel si omnino duas Medeas docuit, non est quod miremur nihil esse in Euripidis Medea, quod verbis a Cicerone allatis respondeat. Quamquam Ennius in nostra fabula vertenda non ita ad verbum Graeca reddidit, ut nihil adderet aut omitteret. Vide modo ut duo verba *Κορίνθιαὶ γυναῖκες* v. 209. amplificarit: *Qui Corinthum arcem altam habetis, matronae opulentae, optumates.* Qui hoc sibi permiserit, non modo verba, sed etiam sententias aliunde sumtas adhibiturum fuisse quis dubitat? Frustra igitur sunt, qui Graecam Euripidis Medeam in Latina Ennii ita expressam putant, ut nihil in hac fuerit, nisi quod in illa fuisset. Atqui Manutius, qui primus, quod sciam, de altera Euripidis Medea cogitavit, maxime ab Ennianae fabulae investigatione in eam opinionem adductus est.

1—7. *Εἴθ' ὦφελ' — Ἰάσονος.*] Primos septem versus Latine ab Ennio redditos exhibent scriptor Rhetoricorum ad Herenn. II. 22. Priscianus de Versibus Com. p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus | caesa accidisset (al. cecidisset) abiegna ad terram trabes: | neve inde navis inchoandae exordium | coepisset (al. cepisset), quae nunc nominatur nomine | Argo, qua vecti Argivi delecti viri, | petebant illam pellem inauratam arietis | Colchis, imperio regis Peliae per dolum: | nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem | Medea, animo aegra, amore saevo saucia.* Postremus versus a Prisciano omissus est. In scriptura Porsonum sequor, qui nihil ex conjectura mutavit. Planckius vero in hoc ceterisque Ennianae Medae fragmentis priscam scribendi rationem (*Kolceis* verbi causa pro *Colchis*) conatu non nimis felici repraesentavit.

1. *Εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος*] Rom. B. C. E. *διαπτᾶσθαι*. Rom. D. *διασπᾶσθαι*. Rom. A. *διαπτᾶσθαι* in textu, *διαπτᾶσθαι* in scholio. Lasc. *διαπτᾶσθαι*. Quam scripturam casu potius quam consilio in Rom. A. et Lasc. exhiberi puto. Nam Rom. A. *ξυμπεράναι* habet v. 335. *φάμαι* v. 409. *βαλβίδα* v. 1212. aliaque fortasse ejusmodi. Lasc. vero *δράσον* v. 262. *ξυμπεράναι* v. 335. *λύσαι* v. 662. *κράτα τ'* v. 1160. *βαλβίδα* v. 1212. Versum citat Aristophanes Ran. 1429. ubi Aldus et pleraeque edd. *διαπτᾶσθαι*, Kusterus *διαπτᾶσθαι*. Hanc scripturam exhibet Eustathius p. 452, 33. p. 526, ult. p. 1419, 49. a Porsono allegatus, eamque apud Euripidem reposuit Porsonus, linguae analogiae magis quam librorum auctoritati obsecutus. Infinitivus *πτᾶσθαι* a praesenti *πτῶμαι* derivatur, quod a nemine unquam usur-

patum est. Praesens est πέτομαι, aoristus ἐπτάμην ejusdem formae cujus ἐπριάμην et ὠνάμην, quorum infinitivi πρίασθαι et ὀνασθαι leguntur in hac fabula v. 228. 993. Simili vitio φᾶσθαι apud Homerum a nonnullis grammaticis scriptum monet Porsonus. Apud Aeschylum Pers. 703. φᾶσθαι edd. omnes ante Glasguensem a Porsono curatam.

2. Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας.] Brunckius Συμπληγάδας. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Ita Porsonus ad v. 11. Scripsit tamen metri lege non coactus Συμπληγάδας v. 2. συμφέρουσ' v. 13. συντιθεῖς v. 730. συγχέασ' v. 776. σὺν θεοῖς v. 885. συγχυθεῖσ' v. 974. Primo loco excepto, ex industria σ retinuisse videtur, scilicet ut in prima tertiaque sede maneret iambus. Nam diserte reposuit συμφορὰ Or. 2. ubi Aldus, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος. Diserte etiam scripsit Phoen. 547. πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις. Meam sententiam dixi in Praefat. ad Sophoclis Oed. T. p. 9. In Euripidis Medea Aldus habet ξὺν A. v. 11. ξυμφορὰ L. A. v. 53. ξυνευνέτη v. 235. ξυνοικῆ L. A. v. 237. ξυνῶν L. A. v. 239. ξυμβάλλεται v. 279. ξυμπερᾶναι L. A. v. 335. ξυμφορὰ L. A. v. 386. ξυνεργὸν L. A. v. 390. ξὺν metro postulante L. A. v. 451. ξυμφορὰ L. A. v. 558. ξύμφορ' L. A. v. 762. ξυλλαμβάνουσα L. v. 795. ξυνεργούς v. 819. L. A. ξυμπεραίνειν L. A. v. 857. ξυνοικεῖ L. A. v. 969. ξυνῶδ' L. A. v. 976. ξυνωρίδα L. A. 1114. ξυνάψειν metro postulante L. A. v. 1201. ξύνοιδα L. v. 1236. ξυνθανοῦσ' L. v. 1256. Literae L. et A. significant Lasc. et Rom. A. ξ habere. Ceterorum Romanorum scripturam minus diligenter enotavi. Lasc. etiam ξυναντήσας (sic) v. 551. ξυνεύνω v. 969. Rom. A. ξυμφέρουσ' v. 13. ξυναρτήσας v. 551. Uterque consentiente Aldo σ habet ubi mea editio ξ v. 2. 42. 70. 113. 341. 449. 464. 472. 478. 482. 500. 539. 600. 612. 686. 784. 840. 887. 916. 1106. 1112. 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179. 1202. 1352. Nescio qua fortuna in Lascaris Aldique scriptura exhibenda sexies deinceps erraverit Porsonus ad v. 11. Versus in ejus editione sunt 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. in mea 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179.

3, 4. μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε | τμηθεῖσα πεύκη.] Lasc. πεσεῖν ποτέ. Idem ποῖ ποτέ v. 353. φρονεῖν ποτέ v. 452. ἐκβαλεῖν ποτέ v. 732. μῶν τίν' v. 977. Sed μεθῶ τινι v. 711. ubi Aldus μεθῶ ποτε. Fluctuant codices. V. 3. quatuor Romani ποτέ habent. In B. scriptura humiditate deleta est.

4, 5. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας | ἀνδρῶν ἀρίστων,] Mallem μήτ' ἐρετμῶσαι, inquit Brunckius. Male. Μήτε post μὴ vel μηδὲ soloeum est. Negant hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Aj. 423. (428.) °, Reisigius

• Vulgo, οὗτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐῷ λέγειν | ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτακότα. Emendavi οὐδ' ὅπως ἐῷ Mus. Crit. Can-

tabrig. T. I. p. 306. Vulgatam defendit Hermannus, non tamen ita ut sententiam mutarim. Verba οὐτε ἀγαθὸν οὐτε

Conjectan. in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiae Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. καὶ μηδὲ οἴκτω πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικεία. Ubi μήτε οἴκτω habent omnes fere codices scripti, et primae quatuor editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1323.

Ibid. Hesychius: Ἑρετμῶσαι. κώπαις ἀρμόσαι. Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 356. χεῖρας ἑρετμῶσαντες, monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur ἑρετμῶσαι χέρας, manus remis instruere, ut ὀπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα. Constructionem recte explicat Schol. ὥφελε μὴ ἑρετμῶσαι ἢ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Interpretes Latini ἑρετμῶσαι pro remigare male accipiunt. Vertit Portus, quem sequitur Musgravius, neque manus remigassent virorum praestantissimorum. Accusativum χέρας defendit Musgravius ex Iph. A. 1291. μήποτ' ὥφειλε τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βουκόλον τραφέντ' | Ἀλέξανδρον οἰκίσαι (οἰκῆσαι mavult Musgravius) | ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι &c. Ad quem locum citat Lucianum de Dea Syria T. III. p. 472. ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὥφελε. Haec quidem verba sollicitare superse-
deo. Apud Euripidem vero legendum ὥφελος videbit qui locum comparaverit cum Sophoclis Oed. T. 1391. P Addit Musgravius ad nostrum locum: Sed praestat fortasse χέρες, ut habet in margine MS. 2816. q Inutilis conjectura, imo perniciosa, quae aliis quoque in mentem venit.

Ibid. Scribendum ἀνδρῶν ἀριστεύων censent Wakefieldius ad Lucretium T. III. p. ult. Porsonus ad Euripidem, et Schaeferus in Lipsiensi Porsonianae recensionis editione. Quibus auctoribus, haec verba conjuncta usurpant Homerus Od. E. 218. Apollonius Rhodius I. 70. II. 460. 465. 960. III. 1004. praeter Euripidem, qui dixit Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστεύως. Porro Porsonus et Schaeferus vocem ἀριστεύς haud raro a librariis corruptam esse ostendunt. Nihil igitur lenius hac conjectura, cui tamen objici potest, quod aequè bene dicitur ἀνδρῶν ἀρίστων. Ἀριστεύς quidem non usurpatur eo sensu quo

κακὸν nostra lingua significant *neither good nor bad*. Verba οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ κακὸν significationem habent paullo diversam, *not good, nor yet bad*, Sophoclis verbis paullo convenientiorem, quorum verus sensus est, οὗτοι σ' ἀπείργειν βούλομαι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν ἔχω. Verba οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν ἔχω quasi in parenthesi sunt.

P Fortasse scripsit Euripides, μήποτ' ὥφελος τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βουκόλον τραφέντα | παῖδ' Ἀλέξανδρον κτίσαι. Tota fere ῥῆσις a v. 1283. usque ad v. 1319. metro trochaico decurrit. A v. 1300. legendum videtur: ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμολε, | καὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα θ', | ὁ Διὸς Ἑρμῆς τ' ἄγγελος | (ἃ μὲν ἐπὶ πόθῳ τραφῶσα, | δορὶ δὲ Παλλὰς, ἃ δὲ Διὸς

ἃ | νακτος εὐναῖσιν βασιλίσσι) | κρίσιν ἐπὶ στρυγνάν, ἔριν τε | [δυστυχῇ] τᾶς καλλο-
νᾶς. | ἐμὸν, ἐμὸν δὲ θάνατον, ὄνομα | μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, | ὧ κόραι, προθύματ' ἔλαβεν | Ἀρτεμις πρὸς Ἴλιον. | ὁ δὲ τεκνῶν με τὰν τάλαιναν | (ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) | οἴχεται προδοὺς ἔρημον. | ἃ δὲ δυστάλαιν' ἐγὼ, πῖ | κρὸν γάμον, πικρὰν ἰδοῦσα | δυσελάναν, φονεύομαι, δι' | ὀλλυμαι σφαγαῖσιν ἀνοσί | οἰσιν ἀνοσίου πατρός.

q De quo Catalogus: Codex chartaceus, olim Bigotianus, quo continetur Euripidis Medea, cum Latina interpretatione, quae ab edita discrepat. Accesserunt viri docti notulae quaedam et emendationes, e manuscriptis codicibus erutae. Is codex saeculo decimo sexto exaratus videtur. Hujus libri nulla alia apud Musgraviū mentio.

dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὁμεινέτου. Sed *optimates* non minus bene ἀριστοι quam ἀριστῆς appellantur.

5, 6. οἱ τὸ πάγχρυσον δέρας | Πελία μετῆλθον.] Sic Rom. A. C. D. E. Sed Rom. B. αἱ (χεῖρες scilicet) τὸ πάγχρυσον δ. Postremae vocis scriptura in eo cod. incerta est. Schol. δέρας. Par. E. Mag. Put. δέρος. Sic etiam Eustathius p. 600, 11. diserte, monente Porsono, qui eam scripturam admisit. Infra v. 467. Bacch. 833. vulgo legitur δέρας, δέρος vero Phoen. 1127. Ion. 995. et apud Sophoclem Ajace Locro Fr. vi. Aut igitur utramque formam usurpabant tragici, aut scriptura prorsus incerta est. Quod infra v. 467. habent omnes impressi, nullo scripto, quod sciam, dissentiente, hic etiam retinere malui. Ejusdem formae sunt voces δέρας et γέρας, in genitivo aut dativo casu nusquam apud Atticos scriptores obviae. Olim legabatur apud Euripidem Ion. 1010. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δέρος θεᾶς; Edd. recentiores ex codd. H. Stephani, vel potius ex ipsius conjectura, δίπτυχον δῶρον θεᾶς. Rectius fortasse Reiskius γέρας. Suspicio primus erroris gradum fuisse δέρας pro γέρας, secundum δέρος pro δέρας.

8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς' Ἰάσονος.] Noster infra v. 624. θυμὸν ἐκπλήξας' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Vide Valckenarium ad Hipp. 38.

9, 10. οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας | πατέρα,] Schol. σὺ δ' ἂν et Πελειάδας.

11, 2. ἀνδάνουσα μὲν | φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,] Aldus ἀνδάνουσα leni spiritu, quem exhibent Rom. omnes. Schol. Τὸ δὲ ἀνδάνουσα.) ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἀντὶ τοῦ ἀνδάνουση. Sic ed. Veneta. Lasc. ἀνδάνουσα. Sic etiam H. Stephanus^r. Ceterae quas vidi omnes ante Genevensen P. Stephani ἀνδάνουσα, quod exhibent Musgraviana et major Beckiana, licet Commeliniana et Barne-siana, unde derivatae sunt eae editiones, recte ἀνδάνουσα exhibeant. Apud Sophoclem Ant. 89. Aldus μάλιστ' ἀδεῖν, schol. Rom. μάλιστ' ἀδεῖν, pleraeque edd. μάλισθ' ἀδεῖν. Ibid. 501. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

Ibid. Genitivus πολιτῶν post ἀνδάνουσα multis conjecturis locum dedit. Canterus Nov. Lect. II. 21. φυλῇ vel ψυχῇ πολιτῶν^s.

^r Titulus ejus editionis est: *Tragodiae selectae Aeschyli, Sophoclis, Euripidis. Cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianae interpretationes locorum aliquot Euripidis. An. M. D. LXVII Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrici Fuggeri typographus.* Octo complectitur tragodias; Euripidis Hecubam, Iphigeniam priorem, Medeam, Alcestidem; Sophoclis Ajacem, Electram, Antigona; Aeschyli Prometheus.

^s Canteri conjecturarum melior est ψυχῇ. Tragicus enim φύλας potius quam φυλῇ dixisset. Hoc proculdubio nescie-

bat Barnesius, qui de Cantero ait: *Sed has ejus conjecturas damnat codex Heinsio-Scaligerianus.* Is codex, cujus frequens apud Barnesium mentio, nihil aliud est quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam hujus Academiae venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Jos. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri conjecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius. Quod autem dicit Barnesius, Canteri conjecturas a codice daminari, ita explicandum est. Canteri verba sunt:

Barnesius φυγῇ πολίταις. Reiskius φυῇ aut φύτλη πολιτῶν. Piersonus Verisim. p. 58. φυγὰς πολίταις. Musgravius ὀργῇ πολιτῶν. Wyttenbachius Bibl. Crit. Tom. II. p. 40. φύσει πολιτῶν. Denique Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 21. φύσει πολίταις. Vulgatam defendere conatur Portus, qui praeter alia comparat Demosthenis verba Olynth. II. p. 21. D. ὡς ἔστι τῶν αἰσχυρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προῖεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καίρων. Qui πόλεις καὶ τόπους dixisset, nisi inter haec verba et φαίνεσθαι προῖεμένους interposuisset ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι. Hanc constructionem, de qua dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 426. not. 2. §. 474. c. tragicis satis familiarem fuisse nemo nescit, qui vel Porsonum legerit ad Or. 1645. (1629.) Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὦν, | ἡμαρτες, ὀργὴν Μενέλεω ποιοῦμενος, | ἥδ' ἔστιν, ἣν ὁρᾷτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Sed hujusmodi exempla genitivum πολιτῶν non confirmant. Nam primo, ex eo quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpatur, non recte colligitur genitivum pro dativo usurpari posse. Aptius exemplum praebebat noster Heracl. 67. Ἀπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, καὶν σὺ μὴ θέλης, | ἄξω κομίζων, οὐπὲρ εἰς' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco monui, ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὐπὲρ εἰσι δοῦλοι. Deinde, ut concedamus optime Graece dici πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἀνδάνουσα, dubitari potest an recte dicatur ἀνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα. Exempla quae ad confirmandam vulgatam scripturam desiderantur, hujusmodi sunt: πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προῖεμένους, ὧν ἡμὲν ποτε κύριοι: *Vestra est urbem quam statuo.* Brunckius edidit φυγῇ πολίτας. Constructio est, inquit, ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Ita v. 908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ. Ἀνδάνειν accusativum regere monet apud Euripidem Or. 1607. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sed ibi pronomēn omittunt plerique libri scripti et impressi. Dicitur quidem ἀρέσκειν τινά, *placere alicui.* Sed recte monet Wyttenbachius, non utendum esse ea constructione ad defendendum ἀνδάνειν τινά. Beckius Barnesii conjecturam φυγῇ πολίταις admisit. Sic etiam Porsonus, qui πολιτῶν e scripturae compendio male intellecto natum putat. Omnes Rom. φυγῇ πολιτῶν, sed in A. αἰς supra scripsit recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit. Mat-

Emendavimus hunc locum Novarum Lectionum lib. II. cap. xxi. Quibus adscripsit Scaliger *falsum.* Habemus etiam alias Scaligeri conjecturas, quae Barnesio ignotae fuisse videntur. Exhibet eas exemplum ed. Hervagianae secundae, quod etiam olim Ed. Bernardi fuit. Ad ea tituli verba ΕΤΡΙΠΙΑΟΤ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑ adscripsit sive Scaliger sive alius quispiam *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri.* Supra

scriptum est: *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione librorum Illustris Viri Josephi Scaligeri, cujus manu multo plurima hic emendantur.* Scaligeri conjecturae cum codicis lectionibus confusae leguntur, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint. Ex alterutro horum librorum derivatae sunt omnes Scaligeri in hanc fabulam conjecturae in annotatione mea memoratae.

thiae φυγῇ πολιτῶν, ut vulgo. Hos omnes fugit, pro dativo φυγῇ reponendum esse nominativum φυγή. Schol. τὸ δὲ ἀνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούσῃ. Hoc vult grammaticus, ἀνδάνουσα φυγῇ per appositionem dici pro ἀνδανούσῃ φυγῇ. Ita noster infra v. 1217. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατήρ | πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Heracl. 70. ἰκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, | βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιάινεται, | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Or. 1105. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πικράν. Hic dicitur λύπην πικράν propter accusativum Ἑλένην. Si Ἑλένη τέθνηκε dixisset poëta, addidisset Μενέλεω λύπη πικρά.

13, 4, 5. αὐτὴ τε—διχοστατῇ.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIV. p. 441=325.

13. αὐτὴ τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. αὐτὴ τε, quae scribendi ratio in codd. frequens est. Stobaeus αὐτὴ δέ, quod recte admisit Beckius, neglexit Porsonus. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ et αὐτὴ δέ. Apud Apollonium Lexico Homérico v. Συμφορτῇ non legitur hic versus, ut ait Porsonus, sed verba tantum αὐτὴ πάντα συμφέρουσα. Ejus igitur auctoritas neutri parti accedit.

Ibid. Rom. C. D. E. συμφέρουσα. Rom. A. B. ξυμφέρουσα, minus recte. Vide ad v. 2. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ | νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὅρῳ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Oed. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. Vide ad v. 1349.

14. ἥπερ μέγιστη γίγνεται σωτηρία,] Legendum, ni fallor, ὅπερ, inquit Musgravius. Inutilem hanc conjecturam censet Porsonus, qui e Pseudogregorio v. 32. ἥπου non male se habere affirmat. Si vera sunt quae de ἥπου ad v. 1275. dicturus sum, hic usurpari non potuit.

Ibid. Aldus γίγνεται v. 14. 738. γίγνομαι v. 693. γιγνώσκειν v. 223. γιγνώσκων v. 547. γιγνώσκω v. 905. Idem γινώσκεις v. 84. Lasc. γινώσκεις v. 84. γινώσκων v. 547. In ceteris γν habet. Omnes Rom. Mag. γίνεται v. 14. Rom. A. B. C. γ ubique omitunt, praeterquam v. 547. ubi solus A. γινώσκων. Par. A. etiam ubique fere in his fabulis γίνομαι et γινώσκω exhibet, auctore Brunckio. Prava quidem scriptura, sed longe antiquior ullo qui hodie exstet codice.

17. προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,] Omnes Rom. αὐτοῦ. Lasc. αὐτοῦ. Sic etiam edd. recentiores jam inde a Barne-siana.

18. γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,] Ed. Commeliniana typographi errore Ἰήσων, quod in Musgraviana manere passus est is qui speciminum corrigendorum curam suscepit. Recte Ἰάσων Genevensis P. Stephani, quam expressit Commelinus. Vix opus erat ut moneret Brunckius hanc scripturam in membranis exhiberi.

19. γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.] Hesychius: Αἰσυ-

μνᾶ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδεία. Praeter Euripidem neminem novi qui verbum αἰσυμνᾶν usurparit. Schol. αἰσυμνᾶν ἐστὶ τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων (ed. Ven. κυμέων) αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Cumaeorum igitur Αἰσυμνάτας Atheniensium Ἀρχοντι respondebat. Argumentum Sophoclis Oedipi Tyranni: ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτεία τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκείνο τοῦνομα. Plura dabunt interpretes Hesychii v. Αἰσυμνήται.

21, 2. βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς, | πίστιν μεγίστην,] Omnes Rom. ἀνακαλεῖ δέ. Pseudogregorius v. 50. ἀνακαλεῖ omissa particula, vel potius absorpta in prima proximae vocis syllaba. Olim malui ἀνακαλεῖ τε, scilicet ut τῷ μὲν responderent verba κεῖται δ' ἄσιτος v. 24. Vide ad v. 190. 259. 406. Sed nunc video vulgatam emendatione non egere. Duplex oppositio est; primo inter βοᾷ μὲν ὄρκους et ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν, deinde inter hanc integram sententiam et κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. Noster Hipp. 473. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, | λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις | τάδ' ἐστὶ, κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν | τολμᾷ δ' ἐρώσα. θεὸς ἐβουλήθη τάδε. Plerique libri λῆξον δ' ὑβρίζουσ', quod non admisit Valckenarius. Nam ad illud μὲν, inquit, respondet in v. 476. τόλμα δ' ἐρώσα, et bene junguntur λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'. Fallitur vir summus. Etiam si abesset μὲν, λῆξον δ' ὑβρίζουσα post λῆγε κακῶν φρενῶν dixisset Euripides^t. De qua re vide ad verba φίλτατον δέ μοι κᾶρα v. 1039. Eodem jure legendum ut vulgo ἀνακαλεῖ δὲ nostro loco. Idem enim significant βοᾷ et ἀνακαλεῖ, quorum utrumvis utrique sententiae membro aequè conveniret.

Ibid. Rom. C. E. δεξιᾶς. Rom. A. B. D. Par. A. Pseudogregorius v. 50. δεξιᾶς, quod admisit Brunckius. Ita quoque legendum viderat Jortinus apud Musgravium. Matthiae δεξιᾶς revocavit, quod mea sententia non est scripturae diversitas consulto admissa, sed merus librariorum error, ut ἀρετὰς in Rom. C. v. 819. Sophocles Oed. C. 1632. δός μοι (vel μου) χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Phil. 813. Ἐμβαλλε χερὸς πίστιν.

24. κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,] Rom. A. Par. A. (monente Brunckio) ἀλγηδόσι. Rom. B. C. Mag. ἀλγηδόσιν. Rom. D. E. Par. D. Lasc. Schol. ad v. 96. ἀλγηδόνι, quod admisit Porsonus. Matthiae vero ἀλγηδόσι revocavit. Quo minus refert, eo difficilius est eligere. Pluralem retineo, propterea quod praeter Aldum eum exhibent tres praecipui codd. Rom. A. C. Par. A. Ceterum Schol. ad v. 96. ἀφεῖσ'.

27, 8. οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς | πρόσωπον.] Rom. C. ἀπαλλάσσουσα. Idem φυλάσσεθε v. 101. γενναῖος v. 754. συγγνώμη v. 796. δυσεβεῖ v. 1254. Plura hujusmodi vitia in codd.

^t Ibid. 1238. σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κᾶρα, | θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ'

ἔξανδῶν κλύειν. Incertus sum, utrum θραύων δὲ an θραύων τι legendum.

Rom. occurrunt v. 158. 282. 704. 738. 977. 999. 1186. 1295. 1350. 1356. Aldus ἀφυσαμέναν v. 814. ἐσπάρας v. 1186. cetera emendate. Lasc. vero χαράσου v. 154. ἀπόλυμαι v. 272. ἀπαγγέλουσί μοι v. 282. πλημελές v. 300. ἀπαλάσσου v. 712. δυσεβοῦσι v. 738. ἀπενέπω v. 795. συγνώμη v. 796. ἀφυσαμέναν v. 814. ἀγγέλων v. 977. δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350.

28, 9. ὡς δὲ πέτρος ἡ θαλάσσιος | κλύδων, ἀκούει νοουθετουμένη φίλων.] Conjicit Valckenarius ad Hipp. 304. ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιον | κλύδων. Receptam defendit noster Andr. 538. ab ipso Valckenario allegatus: Τί με προσπίπτεις, ἀλίαν πέτραν | ἡ κύμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Qua significatione nihil refert utrum πέτρα an πέτρος dicatur. At scriptura a Valckenario proposita postulat, ni fallor, ut πέτρα scribatur. Praeterea recte monet Porsonus, accusativum κλύδωνα valde inconcinnum esse, sequente scilicet genitivo φίλων.

30. ἦν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,] Rom. B. ἦν μήποτε στρέψασα. Rom. C. E. ἦν μήποτε στρέψασα. Rom. A. ante corr. ἦν μήποτε στρέψασαν. Rom. A. a corr. D. ἦ μήποτε στρέψασα. In Rom. A. scriptum γρ. ἦν. De sententia vide ad ἀποιμώξῃ v. seq.

Ibid. Rom. C. D. E. πάλλευκον δέρην. Rom. A. B. πάνλευκον δέρην. Cujus scripturae alterum exemplum vide ad v. 1133. Mag. Put. ex Hec. 500. πάλλευκον κάρα.

31. αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,] Rom. A. C. D. E. πρὸς αὐτήν. Lasc. πρὸς αὐτήν. Sic etiam H. Stephanus, Barnesius, et sequentes.

Ibid. Rom. C. D. E. ἀποιμώξῃ. Rom. A. B. ἀποιμώζει. Alii scilicet ἦν μήποτε ἀποιμώξῃ, alii ἦ μήποτε ἀποιμώζει legerunt. Haec scriptura, etiam si commodum sensum praeberet, admitti non posset. Graece enim diceretur ἡ οὐποτε στρέφουσα. In vulgata ἦν μήποτε accipiendum pro πλὴν ὅτ' ἂν, constructione minus usitata. Quo sensu nescio an praestet ἀποιμώξῃ^u. Nec male se habet ἀποιμώζει, modo legatur εἰ μήποτε.

33. μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Rom. A. ante corr. ὅσφε νῦν, a corr. ὅσφε νιν. Rom. B. ὅς σφέ νιν, C. ὅς σφε νῦν, D. ὡς σφε νῦν, E. ὁ σφε νῦν. Omnes male. Recte Lasc. ut Aldus ὅς σφε νῦν.

Ibid. Schol. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. Inc. lxxxv.). Παῖδας γὰρ οὐς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Copiose de hoc Atticismo dixit Valckenarius ad Phoen. 712. breviter Matthiae Gramm. Gr. §. 559. 6.

34. ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,] Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Pseudogregorius v. 52. ἔγνω καὶ ἡ τάλαινα. Idem v. 947. ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα. Versum ut vulgo legitur citat Eustathius p. 1093, 26. a Porsono allegatus.

^u Quoties in verborum terminationibus permutentur ζ et ξ, quid attinet dicere? Miror Doricum ἀρπάζητε apud

Sophoclem Ant. 311. nulli editori displicuisse.

34. Pseudogregorius v. 52. 947. συμφορῶν, quae solennis est varietas. Vide ad hujus fabulae v. 53. 1202. His accedant exempla nonnulla ex aliis fabulis. I. Euripides Or. 60. ἔστι δ' ἔσω | κλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφορὰν τε δαμάτων. Ita Aldus. Alii a Porsono ad v. 154. memorati, necnon Barnesius in margine, συμφοράς. II. Ibid. 154. Τίνα τύχαν εἶπω; τίνας δὲ συμφοράς; Ita ex conjectura Porsonus. Recte vulgo, τίνα δὲ συμφορὰν; Legendum vero v. 141. τίθετε, μὴ φοβεῖτε, μὴ ἴστω κτύπος. Vulgo minus recte μὴδ' ἔστω κτύπος. Nec multo melius Seidlerus de Versibus Dochm. p. 200. μὴδὲ κτυπεῖτ'. III. Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι. Pseudogregorius v. 1062. συμφοραῖς, monente Porsono ad nostrum locum. Vide Med. 1164. IV. Ibid. 1255. Αἱ αἱ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν. Ita olim soloece legebatur. Monkus me auctore κέκρανται ξυμφορὰ reposuit. Vide Med. 136. V. Ibid. 1389. ὦ τλήμον, οἶα ξυμφορᾷ ξυνεζύγης. Brunckius e duobus codd. οἶαις ξυμφοραῖς. Pseudogregorius v. 802. οἶα συμφορᾷ, monente Porsono. In his omnibus locis plurali melior est singularis.

35. οἷον πατρώας μὴ πολεῖπεςθαι χθονός.] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. A. μὴ ἀπολεῖπεςθαι, quam meliorem scribendi rationem esse monui ad Heracl. 460. Ἀπολεῖπεςθαι autem non *deserere* significat, ut a plerisque redditum est, sed *privari*, ut in Or. 216. ἀμνημονῶ γάρ, τῶν πρὶν ἀπολειφθεῖς φρενῶν. Neque metro neque sententiae minus consulisset Euripides, si nostro loco scripsisset μὴ στερηθῆναι. Ita Iph. T. 1057. καὶ τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μὴδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας.

36. στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὀρῶσ' εὐφραίνεται.] Lasc. B. εὐφρένεται, et v. 161. διακνεομένους. Lasc. A. εὐφραίνεται et διακναιομένους. Rom. D. νάπεσι v. 3.

37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.] Rom. C. Pseudogregorius 488. 1072. 1169. νέον. Rom. A. B. D. E. Lasc. κακόν. In Rom. A. B. scriptum γρ. νέον. Altera scriptura nata e v. 311. ubi libri omnes μή τι βουλεύσῃς κακόν.

39. ἐγῶδα τήνδε,] Aldus ἐγ' ᾧδα. Lasc. ἐγῶδα. Rom. D. ἐγὼ δέ. Par. A. ἐγῶδα. Quam scripturam exhibet Aldus Phoen. 723. Idem ἐγῶδα apud Sophoclem Oed. C. 452. ut nostro loco Lascaris. Nescio an rectius.

Ibid. δειμαίνω δὲ νιν,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. δειμαίνω τέ νιν, quod admisit Brunckius.

40. μὴ θηκτὸν ᾧσιν φάσγανον δι' ἥπατος, | σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,] Lasc. A. εἰς βὰς, B. εἰσβάσ'. Eadem fere verba infra v. 373. ἢ θηκτὸν ᾧσιν φάσγανον δι' ἥπατος, | σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Fuisse etiam videntur, qui verba σιγῇ—λέχος post v. 278. collocarent, ut suo loco declarabo. Nostro loco minus conveniunt, ut recte monet Musgravius. Metuit nutrix ne liberos interficiat Medea. Vide v. 36. 91. 101. 179. Qua sententia neque σιγῇ δόμους εἰσβάσα dixisset, neque ἵν' ἔστρωται λέχος, τὸ γαμήλιον λέχος scilicet. Recte igitur haec verba a

Musgravio jam uncinis inclusa omisisse mihi videtur Brunckius, nec video quibus rationibus adductus ea revocarit Matthiae. Mutato quidem versuum ordine non male legi posset: δειμαίνω τέ νιν, | μὴ θηκτὸν ὥση φάρμακον δι' ἥπατος, | ἢ καὶ τύραννον (id est, Creontis filiam, ut mox videbimus) τὸν τε γήμαντα κτάνη, | σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Sed non opus est ut his legantur haec verba, quae melius infra v. 374. (ubi a scholiasta agnoscuntur) quam hic legi mihi videntur. Plura hujus περιεργίας exempla vide v. 298. 455. 768. 974. 1208.

41. ἢ καὶ τυράννων τὸν τε γήμαντα κτάνη,] Rom. C. τυράννων. Rom. A. (qui ante corr. τόνδε γήμαντα habet) B. D. E. Lasc. Mag. τύραννον, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullae veteres. Schol. Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἐξῆς, ἢ καὶ τύραννον τὸν τε γήμαντα κτάνη. δεινὴ γάρ. Repone, τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod saepissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiae mentio est, quam Medae multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiae potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quae hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) | μὴ μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem praebent codd. Romani. In A. legitur gl. θηλυκῶς τὴν γλαύκην a prima manu, τὴν a diversa. In B. τὴν et ἦτοι τὴν γλαύκην. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τὸν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 847. Si Creontem significaret τύραννον, τὸν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poeta.

42. καῖπειτα μείζω συμφορὰν λάβη τινά.] Schol. συμφορὰν δὲ λάβη, οἶονεῖ, μείζονι κακῷ περιπέσῃ, πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος. Medea infra v. 375. εἰ ληφθήσομαι | δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη, | θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

43, 4. δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν | ἔχθραν τις αὐτῇ,] Rom. A. B. D. E. οὔτοι et ἔχθραν. Rom. C. οὔτι et ἔχθραν. Mag. etiam οὔτι. Ita quoque Aldus v. 897.

Ibid. καλλίνικον οἴσεται.] Gl. in Par. B. D. ἡγουν στέφανον. Quam interpretationem inutilem reddit certissima Mureti conjectura ἄσεται pro οἴσεται, quam ab eo Var. Lect. III. 11. propositam, a Canteroque praeter alios laudatam, Porsonus demum admisit, multisque similis erroris exemplis confirmavit*. Subauditur ὠδὴν. Noster Herc. 180. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώ-

* Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 66. Adde ζῶν τοῖς pro ζῶντας apud Sophoclem El. 1478. Τιτυνθίοις pro Τι-

τυνθίας apud Euripidem Heracl. 164. Contrario errore δεσποσύνας pro δεσποσύνης Iph. T. 439. οὔρια pro οὔριοι Hel. 1604.

μασε. Ibid. 680. ἔτι τὰν Ἡρακλέους | καλλίνικον αἶδω. El. 864. ἀλλ' ἐπάειδε | καλλίνικον ᾧδ' ἔμῳ χορῷ. Haec attulit Muretus. Addo Phoen. 1719. "Οὐδ' εἰμὶ, μοῦσαν δὲ ἐπὶ καλ|λίνικον οὐράνιον ἔβαν, | παρθένου κόρας | αἴνιγμ' ἀσύνητον εὐράν.

45, 6, 7. ἀλλ' οἶδε παῖδες—φιλεῖ. Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453=335. ubi ed. Trincavelli ἀλλ' οἶγε παῖδες. Sic τοῖς γε pro τοῖσδε Aldus v. 1101. Trincavellus etiam v. 46. propter ὁμοιοτέλευτον omittit.

45, 6. ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι,] Ammonius: Τροχοὶ ὀξύτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν μὲν (vulgo μὲν ἐν) Ἀλόπη Εὐριπίδου (Fr. iv.)· Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον | στείχοντα θεωρὸν (vox corrupta) ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Postrema verba in edd. propter ὁμοιοτέλευτον omissa, e scripto cod. Musei Britannici addidit Porsonus. Suspicionem autem Tryphonem nostro loco non τρόχων sed τροχῶν legisse, ejusque sententiam fuisse, alios esse virorum τρόχους in Alope, alios puerorum τροχοὺς in Medea. Hinc esse puto, quod priori exemplo particulam μὲν, alteri δὲ praeposuit. Rectius, ut mihi videtur, de nostro loco judicavit Schol. Ἐκ τρόχων. βαρυτόνως, ὥς νόμων. Ἀριστοφάνης· Ἐβάδιζέ (vulgo βαδίζει) μοι τὸ μεῖράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὥς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Huc respicit Hesychius: Τρόχων. δρόμων, [ὥς νόμων] καὶ τὰ ὅμοια. Item Photius: Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδεία, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.

47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.] Cogitavi aliquando οὐκ ἀλέγειν, ait Reiskius, sed amplio.

48. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,] Alexis apud Athenaeum p. 483. E. εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, | παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Ita Porsonus pro πλέον οἶκον κτῆμα. Nonius Marcellus c. iv. p. 650. Eliminare est exire. Ennius Medea Exsule: Antiqua herilis fida custos corporis, | quid sic extra aedeis exanimata eliminas? Idem c. i. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule.

49, 50. τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν | ἔστηκας,] Scaliger τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'. Praestat τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν, id est, οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν. Ita v. 875. ὅψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρύων. Vide ad v. 154. 672.

50. αὐτὴ θεωμένη σαυτῇ κακά;] Ita recte ed. Cantabrigiensis ab ipso Porsono correctā. Lipsiensis prior typographi errore αὐτὴν, quod ex ea in Londinensem a. 1812. admissum est. Altera Lipsiensis recte αὐτή. Lipsienses editiones curavit Schaeferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66.

Ibid. Rom. A. ante corr. C. D. E. θεωμένη. Rom. A. a corr. B. θεωμένη. Alibi forsitan scriptum reperiatur θεομένη. Hesychius: Θεομένη. θρηνοῦσα. Idem: Θεόμενον. ὀλοφυρόμενον. Vide Aeschy-

lum Suppl. 117. Theb. 78. Ag. 1174. Cho. 970. (modo recte ibi legatur *θρεομένοις* γ), Euripidem Hipp. 363. ubi gl. apud Valckenarium *λαλούσης*, rectius fortasse quam Hesychius. Nam *θροῶ* a *θρέομαι* derivatum saepe λέγω significat.

51. πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;] Rom. D. E. σου, ut omnes edd. ante Porsonum. Rom. A. B. C. σοῦ. De his parcius.

52. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,] Alii ὁπαδὸς scribunt, alii ὁπαδός. Aldus ὁπαδὲ v. 52. στείχοντ' ὁπαδῶν v. 1088. ὁπαδῶν Or. 1126. χωρεῖτ' ὁπαδοί Hipp. 108. στείχοντ', ὁπαδούς τ' Alc. 615. σύμπεμπ' ὁπαδῶν Iph. T. 1208. στείχετ' ὁπαδοί Heracl. 1053. ὁπαδοί Hel. 1197. ὁπαδοῖς Herc. 950. Contra ὁπαδῶν Med. 329. Alc. 134. Iph. A. 1463. ὁπαδὸν Hipp. 1151. Lascaris ὁπαδῶν Med. 329. ὁπαδὸν Hipp. 1151. In Med. 52. 1088. Hipp. 108. Alc. 134. 615. lenem spiritum exhibet.

53, 4. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.] Haec habent Aelianus de Nat. Anim. VII. 28. Stobaeus Tit. LXII. p. 384=237. et sine ultimis tribus verbis Eumathius sive Eustathius VIII. p. 314. omnes a Porsono allegati. Rom. A. B. E. Stobaeus, ξυμφορὰ. Rom. C. Aelianus, συμφορὰ. Rom. D. ξυμφορᾶ. Quam scripturam agnoscit etiam Rom. A. qui ἐν ab eadem manu superscriptum habet. Gl. in eodem ὑπάρχουσι spectat ad aliam scripturam συμφοραὶ, quam exhibent Eumathius (qui τῶν δεσποτῶν) et Pseudogregorius v. 1247. Vulgatam confirmat noster Bacch. 1026. ὥς σε στενάζω, δούλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὅμως | χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Ubi repraesentandum suspicatur Porsonus nostrae fabulae v. 54. Non opus, modo subaudiatur κακά.

Ibid. Aldus πιτνοῦντα v. 54. πιτνόντων v. 834. πιτνεῖν v. 1164. προσπιτνεῖ v. 1174. πιτνεῖν v. 1224. προσπιτνεῖ v. 1233. πιτνόντ' v. 1237. πίπτει v. 1253. Lasc. A. πιτνῶντα, B. πιτνοῦντα, v. 54. πιτνόντων v. 834. πιτνεῖ v. 1253. Rom. A. πιτνόντα v. 54. πιτνόντων supra scripto ω v. 834. προσπίπτει (γρ. καὶ προσπιτνεῖ) v. 1174. πίτνειν ante corr. πιτνεῖν a corr. v. 1224. πίτνοντ' ante corr. πιτνόντ' a corr. supra scripto ὢν v. 1237. πίτνει ante corr. πιτνεῖ a corr. v. 1253. Rom. B. πιτνόντα v. 53. πιτνόντων v. 834. προσπίπτει v. 1174. πιτνεῖ v. 1253. Rom. C. πιτνόντα v. 54. πίπτει v. 1164. πιτνοῦντ' v. 1237. πιτνεῖ v. 1253. Hi omnes in locis silentio praetermissis cum Aldo consentiunt. Eadem diversitas etiam in Rom. D. E. Nostro loco scriptura sex modis variatur. Rom. D. πίτνοντα. Rom. A. B. C. πιτνόντα, quod admisit Matthiae. Pleraeque edd. πιτνοῦντα. Rom. E. Aelianus, πιτνῶντα. Stobaeus

γ Verba τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι *θρεομένοις* non sunt temere sollicitanda. Idem metrum v. 958. κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ, modo scribatur κρατεῖ τε, ut sententiae caussa scribendum censuerunt nonnulli. V. 963. fortasse legendum: ἀναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρό-

νον | χαμαιπετῆς ἐκείν' ἰάν. | τάχα δὲ παντὸς χορὸς ἀμείψεται | πρόθυρα δωμάτων, ὅτ' ἂν ἀφ' ἐστίας. Audacter repono χορὸς pro χρόνος, dubitanter ἰάν pro αἰεί. Legitur ἰάν, vocem, Pers. 940. ubi consulendus Blomfieldius. Dixit Aeschylus χαμαιπετῆς βόαμα Ag. 929.

πίπτοντα. Eumathius πίτνονται. Unice verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77.

55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας,] Brunckius ἐς τοῦτ'. Idem εἰς φίλους v. 83. ἐς καινὰ v. 233. εἰς τυράννους v. 302. εἰς τοσοῦτον v. 365. εἰσβάσ' v. 374. εἰς τὸ δεινὸν v. 397. ἐς μὲν v. 402. ἐς τυράννους v. 441. εἰς γάμους v. 534. ἐς ταῦτὸ v. 551. ἐς τοσοῦτον v. 556. ἐς λέχος v. 558. εἰς τοῦτο v. 705. ἐς ὄψιν v. 758. εἰς πάντα v. 803. ἐς φίλους v. 867. ἐς τὸ λῶν v. 881. εἰσῆλθέ μ' v. 901. ἐς χέρας v. 926. ἐς χεῖρ' v. 943. ἐς φόνον v. 947. ἐς δόμους v. 1021. ἐς πατρός v. 1146. εἰσβολάν v. 1231. Edidisse videtur quod in membranis repererat. Aldus in his omnibus diphthongum habet. Lascaris ἐσμέν, *sumus*, v. 402. ἐς φόνον v. 947. ἐς πατρός v. 1146. Cetera ut Aldus. Porsonus ἐς v. 758. 1146. in aliis εἰς. Matthiae ubique ἐς, quod mea sententia non nisi metri caussa admittendum est. Vide Praefat. ad Sophoclis Oed. Tyr. p. 9. Aldus in Euripidis Medea nunquam sine necessitate ἐς edidit. Lascaris bis sine necessitate, ut paullo ante monui, ter etiam metro repugnante. Vide v. 695. 956. 1300. Semel quoque v. 260. εἰς contra metrum edidit. Codicum Rom. scripturam neque diligenter enotatam habeo, neque si haberem, operae pretium esset eam cum lectore communicare. Si exstarent Euripidis tragoediae ipsius manu scriptae, ubique fortasse legeretur ΕΣ. Ea enim aetate pro diphthongo εἰ plerumque scribebant Ε, ut ΧΕΡ pro χεῖρ. Non igitur scriptura differebant ἐς, ἔσω, ξένος, ἐνάλιος, ab εἰς, εἴσω, ξεῖνος, εἰνάλιος. Non mirum, si haec ambiguitas librarios saepe fefellit.

56, 7. ὥσθ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κούρανῶ | λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.] Philemon apud Athenaeum p. 288. D. a Musgravio allegatus: ὥς ἱμερος μ' ὑπῆλθε γῇ τε κούρανῶ | λέξαι μολόντι τοῦψον ὥς ἐσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104. C. πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κουρανῶ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero Tuscul. III. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui delectat, ut illa apud Ennium nutrix: Cupido cepit miseram nunc me proloqui | coelo atque terrae Medei miseras.* Noster Iph. T. 42. ἀ καινὰ δ' ἥκει νύξ φέρουσα φάσματα, | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴτι δὴ τόδ' ἐστ' ἄκος. V. 56. omittit Rom. B.

Ibid. Omnes Rom. Par. A. Lasc. B. μολούσῃ. Lasc. A. μολούσση. Par. E. Mag. Put. Pseudogregorius v. 57. μολοῦσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. Dativum agnoscit Schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούσῃ γὰρ ἀντὶ τοῦ μολοῦσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cujus παρωδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum praebet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς τάλαιπώρου κόρης | εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένων. Musgravius μ' ὑπῆλθε pro μοι ὑπῆλθε per elisionem dictum putat. Eadem est Brunckii sententia, qui μολούσῃ in textu exhibet, μολοῦσαν vero in annotatione probat, ea scilicet constructione qua dicitur infra v. 796. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πᾶσχουσιν, ὥς ἐγὼ, κακῶς. Sed hodie inter omnes fere eruditos

convenit, dativum μοι elisionem pati non posse, licet cum quibusdam vocibus per crasin coalescere possit^z. De qua re aptum disputandi locum praebet Sophocles Aj. 191. Neque meminerat Brunckius, Euripidem potius ὑπῆλθέ με quam ὑπῆλθέ μοι dicturum fuisse. Ita saltem plerumque locuti sunt poëtae Attici, qui tamen in hujusmodi rebus non semper sibi constant. Sophocles Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, | ταύτας ὀρώσῃ δυσπότημους, ἐπὶ ξένης | χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας. Si recte dixit Sophocles ἐμοὶ εἰσέβη, dicere fortasse potuit Euripides μοι ὑπῆλθε eadem significatione. Porsonus μολοῦσαν admisit, Matthiae μολούσῃ revocavit, alias fortasse μολοῦσαν daturus. Nam Iph. A. 492. celato lectore ἐννοούμενον dedit. Neque ei vitio verto, quod sententiam mutavit. Mihi vero haec duo loca mutuo se defendere videntur. Nec valde diversum est quod legitur apud Sophoclem Oed. T. 350. Ἀληθές; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, | ὥπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας | τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ, | ὥς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.

56, 7. Rom. A. B. C. Μηδείας. In Rom. A. supra scriptum ab eadem manu ἢ δεσποίνης. Rom. D. E. Lasc. Cott. δεσποίνης, quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Phoen. 1. in cod. August. apud Valckenarium. Arsenius δεσπότη edidit, Barnesius Μηδείας, e vulgatis tragici exemplaribus reposuit. Simili vitio, ut mihi quidem videtur, vulgo legitur Νεοπτόλεμος pro δεσπότης Tro. 1126. Vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295.^a

59. Ζηλῶ σ'.] Sic Rom. A. ante corr. B. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. ζηλοῦσ' suprascripto γρ. ὦ. Infelix sane conjectura. Plena oratio est ζηλῶ σε τοῦ νοῦ vel τῶν φρενῶν. Sophocles El. 1027. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ. Nostro loco per ironiam dicitur pro οἰκτεῖρω σε τῆς ἀνοίας. Eodem sensu μακαρίως ἔχεις φρενῶν dixit Dionysius tyrannus loco supra p. 74. allato.

Ibid. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοῦδέπω μεσοῖ.] Pseudogregorius v. 1175.

^z Pervulgata sunt μαντευομένη μοῦχρησεν et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ο, ut σοῦρίζει apud Aeschylum Cho. 927. σοῦπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165. Cujus generis si plura legerentur, auctor essem ut reponeretur apud Euripidem Iph. A. 1212. πείθειν ἐπάδουσ', ὥστε μοῦμαρτεῖν πέτρας. Rarius etiam cum α. Vulgo legitur apud Sophoclem Phil. 933. πρὸς θεῶν πατράων, τὸν βίον μὴ μου' φέλης. Triclinius, inquit Brunckius, imperitissime μὴ μ' ἀφέλης, versu ruente. Imo melius quam in Aldina, modo scribatur μᾶφέλης vel plene μου ἀφέλης. Olim legendum suspicatus sum τὸν βίον με μὴ ἀφέλη. Sed praestare videtur activa forma, quam usurpat Aristophanes Eccl. 558. Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, | τουτὶ ποιήσης, μηδ' ἀφέλης μου τὸν βίον. Longe insolentior crasis apud Eu-

ripidem Suppl. 638. λόγου δέ σε | μακροῦ ἀποπαύσω. Male vulgo μακροῦ ποπαύσω cum elisionis signo, quam in initio verborum nulla litera apud Atticos patitur nisi ε. His perspectis, non temere statuendum est, μοι cum ὑπῆλθε per crasin coalescere non posse, quamquam id nostro loco fieri non puto. Certum est articulum cum υ coalescere. Nam θῦδατος dixerunt Aristophanes Lys. 370. Amipsias apud Athenaeum p. 667. F. θῦδαρ Crates apud eundem p.

^a Euripides Or. 1533. εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβῶν, | τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, καὶ μὲ μὴ σώζειν θέλει, | ξύγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, | παρβενον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὰ κατόψεται. Olim conjeci τρίτον τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, neque conjecturae adhuc poenitet. Hermannus Doctr. Metr. p. 85. Πυλάδην sine suspitione citat.

μέσον. Suidas v. Μεσῶ vulgatam diserte agnoscit. Aeschylus Pers. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Aristophanes Ran. 954. κάπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δράμα | ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem πέμπτην μεσοῦντος appellatum esse. Veteres πέμπτην ἐπὶ δέκα.

60. Ὡ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε,] Omnes Rom. et Par. Lasc. Mag. δεσπότας, quod admisit Musgravius.

62. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ;] Rom. C. D. E. ὦ γεραιέ. Rom. A. B. ὦ γηραιέ. Hanc formam non nisi metri caussa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. χρήζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας. Nec melius γηραιὰ v. 132.

Ibid. μὴ φθόνει φράσαι.] Aeschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω, μηδέ μοι φθόνει λέγων. Vide an legendum, μηδέ μοι φθόνει λέγειν.

64. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.] Sic Rom. A. B. C. E. recte. Rom. D. σύγγονον.

66. Ἦκουσά του λέγοντος,] Sic Rom. A. B. D. E. Sed Rom. C. ἤκουσα τοῦ λέγοντος. Schol. Ἦκουσά του. ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν, προσποιουμένω μὴ ἀκούειν. Incertum utrum προσποιούμενος an προσποιουμένη scripserit. Nam mox addit: ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προελθοῦσα. καὶ τὸ οὐ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα. Credidit scilicet haec nutricis esse verba.

Ibid. οὐ δοκῶν κλύειν,] Brunckius, *simulans me non audire*. Citat Valckenarium ad Hipp. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὀρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὀρᾶν; Ita quoque Phercrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. ἀτόπως καθίζων, οὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Aristophanes Ran. 572. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Nostri, *pretending to be mad*.

67. πεσσοὺς προσελθὼν,] Scaliger πεσσοῖς. Utrumque bonum, sed vulgata melior. Πεσσοὶ autem, auctore scholiasta, hic non est calculorum ludus, sed locus ubi calculis ludebatur. Ejus verba ita leguntur in ed. Ven. Πεσσοὺς προσελθεῖν.) ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γάρ νιν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. ὥς ὄψον καὶ μύρα ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Dissentit ab eo Reiskius: Πεσσοὶ non est nomen loci ubi talis luditur, sed sunt columellae saxae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus cingebatur. Reiskio respondet Piersonus ad Moeridis verba p. 351. Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο. Ita locus ubi pila ludunt Gallice *jeu de paume* dicitur.

67, 8. ἔνθα δὴ παλαίτατοι | θάσσουσι,] Omnes Rom. ceterique fortasse omnes παλαίτατοι. Pseudogregorius v. 1178. παλαίτεροι, quod a Piersono ad Moerin p. 352. Musgravioque probatum admisit Brunckius. Matthiae vero παλαίτατοι revocavit. Qui si comparativum sententiae convenientiorem, superlativum autem librorum consensu defendi putavit, vereor ne plus aequo eorum auctoritati tribuerit. Omnino frequentissime in libris veteribus

superlativum et comparativum permutantur, ait Hermannus ad Vigerum n. 56. Multo saepius, ut mihi videtur, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Allegat Hermannus n. 57. Homerum Od. A. 481. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, | οὔτις ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω. Quo exemplo confirmari putat vulgatam scripturam apud Euripidem Andr. 6. νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή | ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεται ποτε. Mihi vero utrobique mutandae videntur duae literae. Nostrae fabulae v. 726. retinui ἀσφαλέστερα, licet Lasc. et scripti plerique ἀσφαλέστατα exhibeant. V. 1208. male in uno cod. legitur δυσμενεστάτη. V. 530. fluctuant libri inter κάλλιον, βέλτιον et βέλτιστον, quorum optimum est κάλλιον, pessimum βέλτιστον. V. 647. cod. Flor. κάλλιστον pro κάλλιον. Plura aliunde congerere supersedeo. Nostro loco sententiae convenientius esse παλαίτεροι quam παλαίτατοι inde apparet, quod πρεσβύτεροι, γεραίτεροι, νεώτεροι, et similia usurpantur, potius quam πρεσβύτατοι, γεραίτατοι, νεώτατοι.

68. σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,] Noster Suppl. 391. στρατὸς δὲ θάσσει κάξετάζεται παρῶν | Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπὴς ὅδε. De fonte Pirena omnia pervulgata sunt.

69. ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας] Aldus ἐλᾶν v. 69. σιγᾶν v. 258. εἰσορᾶν v. 259. περᾶν v. 267. δρᾶν v. 495. 725. ζῆν v. 121. 143. Idem δρᾶν v. 565. 795. τιμᾶν v. 643. ἐρευνᾶν v. 1052. ζῆν v. 780. 900. Lasc. A. ζῆν, Lasc. B. ζῆν, v. 121. 143. Deinde Lascaris δρᾶν v. 565. 725. 795. ζῆν v. 780. 900. Hic cetera omnia per diphthongum scripta exhibet, necnon δρᾶν v. 1046. ubi Aldus τολμήσω pro δρᾶν μέλλω. In Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 8. inconsiderate dixi Aldinam Euripidis editionem hos infinitivos sine i subscripto exhibere. In primis tribus fabulis necnon in priore parte quartae diphthongum plerumque exhibet, in sequentibus simplicem vocalem. Ut alios grammaticos taceam, diphthongum probat Hermannus ad Vigerum n. 168. simplicem vocalem F. A. Wolfius Analectis Literariis T. I. p. 419. Apud Platonem Euthyphrone p. 3. D. membr. Bodl. εἰ μὲν οὖν ὁ νῦν δὴ ἔλεγον· μέλλοιέν μου καταγελαῖν, ὥσπερ σὺ φῆις σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς, παίζοντας καὶ γελοῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν.

70, 1. σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς | Κρέων.] Rom. C. E. μέλλει, quod minime malum est. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. Rom. A. B. D. μέλλοι, quod paullo melius est. Noster Or. 471. ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ | χοᾶς χεόμενος, ἐκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν | ἦκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος. Ibid. 899. λαοὶ δ' ἐπερῖρόθησαν ὡς καλῶς λέγοι, | οἱ δ' οὐκ ἐπήνουν. Phoen. 1471. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, | οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ, | οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. Indicativum in his locis exhibent libri nonnulli, optativum Porsonus. De constructione dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 529. 2.

Ibid. Rom. A. B. C. D. κοίρανος. Rom. E. τύραννος, solenni

errore, cujus alia exempla vide in annotatione ad v. 845. 1266. Vide etiam Aeschylum Prom. 957. Ag. 558. Euripidem Iph. T. 1080. Aristophanem Ach. 471.^b

72. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.] Rom. omnes τόδε. Sed A. pro var. lect. Pseudogregorius v. 1183. τάδε, quod admisi. Confusa haec vide v. 79. 155. 863. Etsi non multum refert, plurale in hac sententia praestare videtur.

73, 4. Καὶ ταῦτ' ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται | πάσχοντας,] Rom. A. B. D. E. καὶ ταῦτ'. Rom. C. καὶ τοῦτ'.

76. οὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.] Rom. B. C. οὐκ ἔστ' ἐκεῖνος. Rom. A. ante corr. Pseudogregorius v. 1192. οὐκέτ' ἐκεῖνος. Rom. A. a corr. οὐκέστ' ἐκεῖνος. Rom. D. E. οὐκ ἔσται ἐκεῖνος. Schol. οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος. Idem: ἔξωθεν δὲ τὸ ἔστι. καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δώμασι. Scribendum: ἔξωθεν δὲ τὸ ἔτι. καὶ οὐκέτι ἔστιν ἐκεῖνος.

Ibid. Rom. B. C. Lasc. B. δώμασιν. Rom. A. D. E. Lasc. A. δώμασι. Aldus etiam παραστῶσιν v. 325. παισίν v. 336. μέλλουσιν v. 553. ἔστιν v. 682. μεθέστηκεν v. 868. 881. ἐκτραφῶσιν v. 909. ὄμμασιν v. 1006. 1008. πᾶσιν v. 1075. ἔρνεσιν v. 1182. ἔβλασταν v. 1223. μεθέστηκεν v. 1262. δώμασιν v. 1265. ἔρξουσιν v. 1269. ὤκησεν v. 1326. ἔστιν v. 1336. εὔρεν v. 1385. Lascaris μέλλουσι v. 553. ἐκτραφῶσι recte v. 909. ὄμμασι v. 1006. πᾶσι v. 1075. ἔρνεσι v. 1182. εὔρε recte v. 1385. In ceteris ν habet. Idem ἀνθρώποισιν v. 1003. οἷσιν v. 1066. ἀπώλεσεν v. 1177. Aldus rectius ἀνθρώποισι, aequè bene οἷσι et ἀπώλεσε. Uterque μεταβάλλουσι v. 120. ἴσοισι v. 121. βροτοῖσι v. 126. ἔστι v. 1052. εἰσι v. 1058. quibus nunc additum est ν. E codd. Romanis solus A. sibi constat, quippe qui nunquam in hac fabula ν ante consonam addet. B. et C. nunc addunt, nunc omittunt. Addit uterque v. 24. 76. 120. 868. 1008. 1262. 1265. 1269. 1326. 1336. Solus B. v. 325. 336. 682. 881. 1006. 1106. 1177. 1182. 1292. 1311. Solus C. 121. 517. 553. 642. 1066. 1252. Ed. Musgravii οἶδεν ante consonam v. 61. eo, opinor, invito. Nam eadem τέκνοισι ante vocalem v. 11. Wakefieldii de hac re sententiam fuisse nemo ignorat, frustra ante consonam addi ν, neque in carminis legem peccaturum fuisse Euripidem, si nostro loco scripsisset, οὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τῷδε δώματι φίλος. *Ultimam enim pedis Iambeī syllabam, quamvis sit natura brevis, non dubitant tragici passim producere, quoties cum illa finiatur verbum.* Ita Wakefieldius Silv. Crit. I. p. 81. cui respondet Burnei Censurae Menstruae Auctioris T. XXIX. p. 313.

77, 8. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν | νέον παλαιῷ,] Lasc. ἀπωλόμεσθ' ἄρ' sine elisione. Deinde Lasc. A. προσοίσομεν, B.

^b Confusa reperiuntur non solum κοίρανος et τύραννος, verum etiam τύραννος et βασιλεύς. Tragicus incertus (in satyrico, ut videtur, dramate) apud Schol. ad Sophoclis Oed. C. 1375. χαλκῇ δὲ μαρμαίροντες

ἀλλήλων χροῶ | σφάζοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς. Legendum, σφάζοιεν (vel potius σφάζειαν) ἀμφὶ κτήμασιν τυραννικοῖς. Minus recte Brunckius κτήμασιν τοῖς βασιλικοῖς.

προσεΐσομεν. Lasc. etiam οἰκεῖμεν v. 546. εὐδαιμονεῖτον v. 1041. Notandum autem προσοίσομεν rariori sensu. Hesychius: Προσοίσθηθε. προσδέξθηθε. Fortasse legendum: Προσοίσετε. προσδέξεσθε.

78 πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.] Schol. τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. Similem sententiam habet noster Ion. 927. κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, | πρύμνηθεν αἰρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο. Plura de hac re vide ad Heracl. 169.

Ibid. Notandum πρὶν ἐξηντληκέναι. Noster πρὶν κατεξάνθαι dixit Phoen. 1152. πρὶν κεκυρῶσθαι El. 1069. Aristophanes πρὶν διερρύηκέναι Vesp. 1151. πρὶν καὶ τεθύσθαι Av. 1035. πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Lys. 322. πρὶν καὶ γεγονέναι Ran. 1216. Inter πρὶν δειπνῆσαι et πρὶν δεδειπνηκέναι hoc interest, quod δεδειπνηκέναι a coenante, δειπνῆσαι vero a coenaturo dicitur. Ab utroque diversum ut πρὶν δειπνεῖν, quod non priusquam coenavero significat, sed priusquam coenatum eo. Sed haec discrimina non semper servantur.

79, 80. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε | δέσποιναν)] Pseudogregorius v. 1238. ἀτὰρ—τάδε. Rom. C. αὐτὰρ—τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. ἀτὰρ—τόδε.

80. ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.] Lasc. A. (si scripturam recte exhibet Seidlerus) λόγοις. Omnes Rom. Lasc. B. Par. A. Pseudogregorius v. 1239. λόγον, quod admisit Brunckius.

81. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;] Rom. A. B. E. Lasc. A. ὑμᾶς. Lasc. B. ὑμᾶς. Rom. C. D. ἡμᾶς.

82. ὅλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός.] Euripides El. 1245. Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμός, | σιγῶ. σοφὸς δ' ὦν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Hec. 1236. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν | τοιοῦτον ὄντα. δεσπότης δ' οὐ λοιδορῶ. Similis reticentiae specimen praebet Sophocles Trach. 383. Ὅλοιτο μήτοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ | λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

Ibid. Lasc. A. ὅλοιτο μὲν δῆ. Lasc. B. ut vulgo.

Ibid. Praeter Aldum Lasc. et Rom. A. δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Omnes etiam edd. El. 1245. ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμός. Si vera sunt quae de accentu τοῦ ἔστι dixit Hermannus, aliud est δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός, aliud δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Ait enim in libro de Emend. Rat. Gr. Gramm. c. xxiii. p. 84. Verbum ἔστιν enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicujus accessionem requirit, ut τοῦτο ἔστιν ἀληθές; alteram, quae ipsa in se conclusum habet praedicatum, ut ἔστι θεός. Priori significatione ἔστι vel ἔστι scribendum censet, altera ἔστι. Sive vera est haec regula, sive falsa, nostro loco scribendum videtur δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Iidem libri qui hic γὰρ ἔστ', infra v. 1052. ἀλλὰ γὰρ ἔστι μοῦσα καὶ ἡμῖν habent, ubi Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν reposuit. Aldus ῥάδιον γὰρ ἔστι σοι Hec. 755. οὐ γὰρ ἔστιν ἡΐθεος Phoen. 952. χρυσὸς γὰρ ἔστιν Rhes. 169. οὐ γὰρ ἔστι Λοξίας Tro. 356.

83. ἀτὰρ κακός γ' ὦν εἰς φίλους ἀλίσκεται.] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. E. κακὸς ὦν, omissa particula, quae metro qui-

dem necessaria est, nec sententiae inutilis, propterea quod praecessit ἀτάρ. Vide Aeschylum Prom. 1010. Euripidem Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi γε pro καὶ tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144.

84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,] Fluctuant libri tam scripti quam impressi inter γινώσκεις et γινώσκει. Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Par. omnes, γινώσκεις. Rom. C. Burn. Lasc. A. γινώσκει, quod pro mendo typographico accepit Musgravius. In Rom. A. annotatum ab eadem manu γρ. καὶ γινώσκει. In Rom. B. supra scriptum ει. Praeter Aldum, γινώσκεις habent Hervagius ed. prima, Brubachius, H. Stephanus. Ceterae omnes γινώσκει ante Musgravium, qui γινώσκεις revocavit. Qui γινώσκεις habent, notam interrogationis post θνητῶν aut habent aut habere debent. Qui γινώσκει legunt, eam non agnoscunt. Schol. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνώστειον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἶον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἶον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε, atque hoc ἄρτι a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.

85. ὥς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,] Scripsit Euripides τῶν πέλας, ni fallor, ut legisse videtur scholiastes, cujus verba modo attuli. Ita Aeschylus Prom. 335. Suppl. 388. Eum. 416. ^c 507. Sophocles Oed. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Alodis viii. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 739. 921. Ion. 1248. Herc. 192. 591. 730. Alcmena xii. 1. Bellerophonte xxiii. 1. Dictye xiv. 3. Rhadamantho ii. 6. Incert. ccxiv. Eodem sensu reperitur τῶν πλησίον apud nostrum Hec. 982. Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον ^d. Ubi varietas a Porsono memorata τοῦ πλησίον meam conjecturam confirmare videtur. Aristophanes τοῖς πλησίον dixit Eccl. 16. 561. τοῖς πλησίοισιν Lys. 472. Singulari τῷ πέλας utitur Herodotus III. 142. ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω. Thucydides I. 32. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. Sed utrumque locum corruptum esse suspicor. Bis apud Theognidem legitur τὸν πλησίον, v. 221. 611.

86. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,] Janus Gulielmius

^c Vulgo, λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς, | πρόσω δικαίων ἢδ' ἀποστατεῖ θέμις. Lege omnino τὸν πέλας, inquit Heathius. Mihi magis placet, λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. Ita v. 478. ὁμῶς δ' ἄμορφον ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει. Utrobique verba ἄμορφον ὄντα sine repre-

hensione significant. Ibid. 681. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τίθεισ' ἄμορφος ὦ; Singulari casu accidit, ut vox ter in una fabula ab Aeschylō usurpata, extra eam apud Atticos poetas non exstet.

^d Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, τῶν πλησίον pro τῶν τῶν πλησίον.

Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, οἱ μὲν διὰ κλέος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Reiskius, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν. Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco paene desperato*, οὐ μὴν δικαίως οἶδε Κύπριδος χάριν, id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius*. Noster Herc. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοὺς, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suae rei studere auctor est Sophocles Oed. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος; Verba autem οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν significant οἱ δὲ καὶ ἀδίκως. Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνὴρ. | ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, | πόλει τ' ἀχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς, | αὐτῷ δ' ἄριστος. Hypsipyla Fr. vi. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. Sophocles Oed. T. 889. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.

87. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατὴρ;] *Ei hic loci est quandoquidem*, inquit Reiskius. Brunckius, *ei hic est pro ἐπεὶ*. Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἔνεκα μὴ στέργει πατὴρ^e. Quaerenda igitur alia particula, quae et meliorem sensum reddat, et negativam οὐ sine soloecismo sibi subjici patiatur. Scripsi καὶ τούσδε γ'. Similis error in Hipp. 1007. καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοῦμόν οὐ πειθεῖ σ' ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgravium, καὶ μὴ pessime Valckenarius et Brunckius. Καὶ nostro loco est *even so*. Qua significatione nescio an praestaret ὥς. Eligat lector.

88. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.] Quidquid de hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν. Aldus utrobique εἴσω, ut plerumque in hac versus sede. Vide Or. 280. 1231. 1524. 1531. 1572. Phoen. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. Lasc. priore loco ἔσω, altero εἴσω. Priore loco cum Aldo consentiunt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. Altero loco Rom. omnes, ni fallor, εἴσω. Brunckius utrobique ἔσω edidit, Porsonus (qui ἔσω Or. 1231. Phoen. 727.) priore tantum loco, Matthiae ite-

^e Reisigius p. 113. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba οὐ στέργει, tanquam si dixisset μισεῖ. Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse εἰ—οὐ, et dici oportere εἰ—μὴ—. Sed εἰ idem fere est atque ἐπεὶ, et hoc modo εἰ—μὴ στέργει ne dici quidem potuisset. Quamvis huiusmodi praecepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cuiuspiam scriptoris lo-*

cum attulit Reisigius, in quo εἰ subjectum habeat οὐ. Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. E. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν | ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν (edd. vet. πίπτειν, f. πίτνειν), | οὐδ' εἰ γ' ἀναγκασθεῖς τις εὖ δράσει τινα, | προσήκόν ἐστι τῷ δ' ὀφείλεισθαι χάριν. Lego, Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ &c.

rum utrobique, ego neutrobique. Mea sententia, ita se res habet. Nemo ignorat multas esse voces quae duas habeant formas, unam communem, etiam a comicis usurpatam, alteram poëticam, tragicorum propriam. Formae communes, exempli gratia, sunt γόνата, δούλειος, ἐκεῖνος, μόνος, ξένος, ὄνομα, πλείων, φῶς, χεῖρες; poëticae γούνατα, δούλιος, κείνος, μούνος, ξεῖνος, οὔνομα, πλέων, φάος, χέρες^f. Formas poëticas satis multas in senariis usurpant tragici, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur. Jure igitur a Reisigio p. 43. reprehensus mihi videtur Porsonus, quod scripserit Phoen. 1403. (1397.) πλέων δὲ τοῖς ὀρῶσιν ἐστάλασσ' ἰδρώς. Quamquam non assentior Reisigio hanc formam tragicis omnino abjudicanti. Sunt autem formae communes εἰς et εἴσω, poëticae vero ἐς et ἔσω, quas comici non omnino usurpant, tragici non nisi metri lege coacti. Quam longissime a veritate abest Brunckii sententia tum alibi passim declarata, tum ad Aeschyli Prom. 478. (477.) *Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri necessitas cogeret; alias ἐς et ἔσω praetulisse.* Atqui nemo hodie ignorat, ne metri quidem caussa ἔσω a comicis usurpari. Tragici vero cum utramque usurparint, haud absurda est sententia, in quinta senarii sede propter iambum ἔσω ab iis praelatum esse. Ita censuisse videtur Porsonus, licet plerumque εἴσω retinuerit. Sed persuasum habeo, nihil omnino interesse utrum in hac sede legatur φεύγειν an φυγεῖν, μίμνειν an μένειν, ut pluribus ad v. 941. declarabo. Nulla igitur caussa est, quare in ea ἔσω potius quam εἴσω exhibeamus.

89. σύ θ' ὥς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,] Rom. C. σύ θ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ', quod admisit Brunckius.

91. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην] Aeschylus Cho. 273. ἀποχρημάτοις ζημίαις ταυρούμενον. Id est, ἀγριούμενον, *effertatum*. Nostro loco ταυρηδὸν βλέπουσιν. Ita mox v. 184. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίν.

92. τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν.] Τοῖσδ' cum ταυρουμένην jungen-

^f Noster Heracl. 131. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἑλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων | ἔχει. τὰ δ' ἄλλα (praestat fortasse ἔργα, quod reperi in tribus codd.) βαρβάρου χειρὸς τὰδε. Ita vulgo. Hodie malim χειρὸς, et χεῖρας v. 219. Recte omnes edd. v. 845. Ἰόλαος ἐμβῆσαι νιν ἵππειον δίφρον. Diversa ratio est in Phoen. 1701. Ἰερὸς Κόλωνος, δῶμά θ' ἵππιου θεοῦ. Praestat hic ἵππιου, non quia iambum in quinta sede praebet, sed quia tragici non dicunt ἵππειον θεόν, ἵππειον Ποσειδῶν, ἵππειον Ἄργος, ἵππειαν Ἀθάναν, ἵππειαν Ἀμαζόνα, et similia. In his etiam comici alteram formam usurpant. Aristophanes Nub. 83. Νῆ τὸν Ποσειδῶν τουτονὶ τὸν ἵππειον.

^g Dixi Musei Crit. Cantabr. T. I. p. 180. Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant

comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον. Longe diversam mihi sententiam tribuit Reisigius p. 318. Tragici usurpant utrumque, ἔσω pariter atque εἴσω: nec puto satis explore Elmsleyum Atticorum omnino esse alterum negasse. Quasi ego de Atticis in univsum locutus sim. Ex comicis ἔσω usurpare videtur Hermippus Ἀρτοπάλισιν: Φέρε νυν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, | καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. E Lexico Comico priorem versum affert scholiastes ad Med. 995. utrumque Suidas alique grammatici v. Ἀγῆλαι. Verba ἰοῦσ' ἔσω alii aliter scripta exhibent. Mihi vero unice verum videtur ἰοῦσ' ἐγώ. Aristophanes Plut. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα | ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

dum, non cum δρασείουσαν, post Dawesium p. 264. Heathiumque monet Brunckius. Ita jam recte distinctum in ed. Musgravii. Superiores post ταυρουμένην interpungunt. Male quidem, nisi legatur τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσαν. Aristophanes Pac. 61. ὦ Ζεῦ, τί δρασεῖεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών; Sed praestat ταυρουμένην τοῖσδ'.

Ibid. Lasc. A. ὥς τι δρασείουσαν, B. ὥς τί δρασείουσαν, utrumque male. Lasc. etiam Πιτθεὺς τίς ἐστι v. 666. consentiente Rom. A. qui δεινὴ τίς ὄργη v. 507. ξυμφορὰ τίς εἰς λέχος v. 558. aliaque fortasse similia habet. Recte Lasc. δεινὴ τις ὄργη, ξυμφορὰ τις εἰς λέχος. Idem post voces paroxytonas passim τίς vel τί pro τις vel τι habet. Ita ἔχθραν τίς αὐτῇ v. 44. πόρος τίς v. 255. δράσειν τί ante dist. v. 284. εἰδέναι τί ποικίλον v. 295. χαίρων τίς αὐτῶν v. 392. οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς v. 639. ἔχω τί κάγω v. 1101. In plerisque quidem locis haec scribendi ratio neminem fallere potest. Est tamen ubi ambiguitatem creet. Vide ad v. 487. 552.

92, 3. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα)] Rom. C. παύεται.

Ibid. Lasc. χόλον, quod natum videtur e v. 168. οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει. Constructionem defendere videtur Sophocles Ant. 883. Ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν | ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν; Ubi accusativus pendet a participio λέγων, quod in infinitivo λέγειν continetur.

93. πρὶν κατασκήψαι τινά.] Sic Aldus. Sed Lasc. πρὶν κατασκήψαι τινά. V. 163. uterque ἐν τινι. V. 362. Ald. θωπεῦσαι πότ' ἂν. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἂν. V. 560. uterque ἄλλοθεν ποθεν. V. 654. Ald. δαίμονός τινος. Lasc. δαίμονος τινός. V. 727. uterque σκῆψιν τίν' V. 785. Ald. ὄψεται ποτε. Lasc. ὄψεται ποτέ. V. 93. Rom. A. C. κατασκήψαι τινά. Ceteri tres quid habeant nescio. Praestat altera scriptura, quam ubique exhibui.

Ibid. Schol. κατασκήψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ. οἶον, κεραυνῶσαι. Hesychius: κατασκήψαι. κατασπεῖραι. Interpretatio ad κατασκεδάσαι pertinere videtur. Rectius Photius: κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος. Noster Hipp. 1416. Ἔασον. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον | θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθύμιας | ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάρα. Herodotus VII. 134. Τοῖσι δὲ ὧν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατεσκήψε Ταλθυβίου τοῦ Ἀγαμέμνονος κήρυκος. Idem VIII. 65. Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατῇ. — καὶ ἦν μὲν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλεῖ καὶ τῇ στρατῇ τῇ ἐν τῇ ἡπείρῳ ἔσται. Thucydides II. 49. κατέσκηπτε γὰρ (ἢ νόσος) καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. Patet ex his exemplis dici κατασκήψαι εἰς τινά et κατασκήψαι τινι, ut ἐμπεσεῖν εἰς τινά et ἐμπεσεῖν τινι. Nostro loco scribendum suspicor τινι. Schol. ad v. 105. interpreta- tur δίκην ἐγκατασκήψαι τινί. Constructio est: οὐδὲ παύσεται χόλου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος. Sic enim malo quam πρὶν ἂν αὐτῇ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον. Quamquam ne hoc quidem absurdum. Noster infra v. 1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. Aeschylus Eum. 83. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρύν

κάτον | σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν | τεύξῃτ' ^h. Si certum esset bene Graecum esse ἐμπεσεῖν τινα, non esset quare de κατασκήψαι τινα dubitaremus ⁱ.

95. In his anapaestis Dorica Medae tribuit Aldus δύστανος v. 95. ὀλοίμαν v. 96. τλάμων v. 110. ματρὸς v. 112. κεφαλᾶς v. 142. καταλυσάιμαν v. 144. βιοτὰν v. 145. μεγάλα v. 157. ἐνδησαμένα v. 159. νύμφαν v. 160. Ancillae sive nutrici μάτηρ v. 97. θνατοῖς v. 127. τάκει βιοτὰν v. 139. παραθαλπομένα v. 141. θνατοῖς v. 167. ἐμάν v. 182. ὀρμαθῇ v. 186. βοάν v. 198. Lasc. A. B. τλήμων v. 110. θνητοῖς v. 127. Lasc. A. etiam μητρὸς v. 112. θνητοῖς v. 167. Cetera ut Aldus. Nutrici tribuit Aldus ἀρχῆς v. 105. οἰμωγῆς v. 106. ψυχῇ v. 109. τλήμον v. 114. ἥδ' v. 139. τήνδ' v. 183. λεαίνης v. 184. μούση v. 193. Nihil tale in Medae verbis occurrit. *Doricas formas in impressis receptas*, inquit Brunckius, *non agnoscunt membranae in his anapaestis*. Communes igitur formas plerumque reposuit, servata tamen Dorica v. 139. (ubi τήκει βιοτὰν) 141. 142. 144. 145. 157. 198. Porsonus et Matthiae omnia ut Aldus. Ego vero in Medae verbis Doricas formas servavi, nutrici autem communes ubique restitui. Quae post scenam magno animi affectu commota dicit Medea, μέλος esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt. Quae autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt. Quae in his leguntur Dorica, a grammaticis invecta puto, haud secus atque in chori anapaestis ἀπειροσύναν v. 1062. αἶδαν v. 1079. ^k Ceterum non est silentio praetereundum, Porsonum in Hippolyto, si eam fabulam edidisset, maiorem licentiam sumturum fuisse quam in Medea. Nam in Phaedrae anapaestis, quos ex ejus recensione exhibuit Monckius, communis forma pro Dorica ubique reposita est.

^h Male vulgo σκήψησθε. Media forma aliena ab hac significatione est. Error natus est e vicino θυμοῦσθε. Similem exhibet Aldina in Heracl. 875. καὶ πόλιν πατρὸς | ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός. Recte Musgravius e cod. G. ἐμβατεύσετε. Sic etiam cod. E. et noster Rom. C. Aristophanes Av. 1013. Ὡσπερ ἐν Λακεδαιμόνι | ξενηλατοῦνται, καὶ πεκίνηταιί τινες | πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. Imo, ξενηλατοῦσι, ut λέγουσι, they say. Thucydides III. 40. ἄλλως δὲ γνόντες, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιοῦσεσθε. Legendum δικαιοῦσετε.

ⁱ Sophocles Oed. C. 942. οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι | ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βία. Praeter Aldum, accusativum habent tres codices a Brunckio collati. Euripides Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως | τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Nemo est qui Ἑλλάδ' libentius pro accusativo quam pro dativo accepturus sit. Vide tamen

an scripserit poëta, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, omisso Ἑλλάδ', quod salva sententia abesse potest. Ita Aeschylus Pers. 164. ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Euripides Bacch. 762. ἐτραυμάτιζον, καπενώτιζον φυγῇ | γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Idem ἄνευ θεῶν του Phoen. 1608.

^k Sic etiam ἀπελαυνόμενα Hec. 103. ἀραμένα ibid. 107. Ἑλλάνων ibid. 119. ὀρφανὰν pro ὀρφανὸν ibid. 150. φοινισσομένην ibid. 152. In Euripidis Telephojurgium fuit inter Agamemnonem et Menelaum hoc metro scriptum. Hinc Fr. iii. Ἴθ' ὅποι χρῆζεῖς. οὐκ ἀπολοῦμαι | τῆς σῆς Ἑλένης οὐνεκα. Verba sunt Agamemnonis. Sic etiam Fr. xx. Σπάρτην ἔλαχες. ταύτην κόσμει. | τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ. Prior versus in proverbium transiit. Male Cicero ad Att. iv. 6. Σπάρταν ἔλαχες. ταύταν κόσμει. Simili vitio in Iasonis Medaeque rixa vulgo legitur ξειναπάτα v. 1359.

Ibid. Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.] Sic Lasc. B. Sed Rom. D. E. Lasc. A. Burn. ἰὼ δύστανος ἐγὼ. Rom. A. B. C. ἰὼ δύστηνος ἐγὼ, quod tacite admisit Brunckius. Schol. ad Aristophanis Pac. 1012. ὦ δύστηνος ἐγὼ. Mag. δύστηνος ἐγὼ. Porsonus ut vulgo δύστανος ἐγὼ. Recte additum videtur ἰὼ, quod extra versum est. Aeschylus Theb. 876. Ἰὼ δυσαδελφώταται πασῶν ὀπόσαι | στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Pers. 911. Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγεράς μοίρας | τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης. Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988.

96. ἰὼ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;] Aristophanes Pac. 1009. κατὰ Μελάνθιον | ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν | τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν | εἶτα μονῶδεϊν ἐκ Μηδείας | Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς | τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευόμενας | τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν. Schol. Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει (vulgo παραγράφει) ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν dixit Euripides Iph. 151. ubi Aldus ὠλόμαν, ὠλόμαν, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quae παρωδεῖ comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur¹.

Ibid. Rom. C. D. E. πῶς ἂν ὀλοίμαν. Rom. A. B. πῶς ἂν ὀλύμαν. Horum B. alterum λ subscriptum habet, ut sit ὀλλύμαν. Rom. D. ὀλλυσθε pro ὀλοισθε v. 112.

97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες.] Plenius Aristophanes Ach. 41. Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ 'λεγον. Idem saepius nude τοῦτ' ἐκεῖνο dixit, monente post alios Reisigio p. 279. Noster Or. 802. Τοῦτ' ἐκεῖνο (ὃ λέγεται scilicet). κτᾶσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Hel. 622. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι | οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς. Vide an legendum Ion. 554. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν.

97, 8. μάτηρ | κινεῖ κραδίαν,] Rom. C. Lasc. B. μάτηρ. Rom. A. B. D. μῆρ. Rom. E. Lasc. A. μήτηρ. Sic ματρὸς, μρὸς, μητρὸς v. 112. De qua varietate consulendus Valckenarius ad Phoen. 11.

Ibid. Rom. A. E. Lasc. B. κραδίαν. Rom. B. D. κραδίην. Rom. C. Lasc. A. καρδίαν. Ante Euripidem κραδία in anapaesto usurparat Aeschylus Prom. 880. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

98. κινεῖ δὲ χόλον.] Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίση τὴν σφηκίαν; Inter κινεῖν χόλον et κινεῖν χολήν nihil interesse videtur.

¹ De Melanthio tragico consulendus in primis Fabricius Biblioth. Gr. T. II. p. 310. qui Philoclis tragici filium eum facit, nescio quo auctore. Nihil tale legerat apud Aristophanem ejusque interpretes Pac. 803. 808. Av. 151. neque apud Suidam locis ab ipso indicatis, neque apud Plutarchum T. II. p. 41. C. p. 50. C. p. 144. B. p. 631. D. p. 633. D. neque apud Athenaeum p. 6. C. p. 343. C. p. 542. A. Ex his testimoniis constat eum gulositate famosum fuisse, eoque no-

mine multam ridendi materiam comicis prae-buisse. Ipsius quoque facete quaedam dicta afferuntur. Ita gibbosum quendam demagogum non προεστάναι sed προκεκυφέναι τῆς πόλεως dixit. Ex ejus tragoediis unus exstat versus, (ὁ θυμὸς) τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετακί-σας. Quo bis utitur Plutarchus de Cohibenda Ira p. 453. F. de Sera Numinis Vindicta p. 551. A. Paullo aliter πράσσει τὰ δεινὰ Tzetzes ad Hesiodum p. 52.

99. σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἶσω,] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. E. Lasc. A. σπεύδετε θᾶσσον. Rom. D. σπεύδετε θᾶττον.

100. καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς,] Lasc. A. πελάσῃτ' (sic). Vide ad ἐστάλλῃς v. 651. Lasc. B. recte πελάσῃτ'.

101. μὴδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσοισθ'] Rom. C. φυλάσσεσθε, ut jam monui ad v. 27. Rom. A. B. φυλάσσεσθε. Rom. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. φυλάσσεσθ', quod reposuit Musgravius. Lasc. B. Par. E. Mag. Put. φυλάσσετε.

102, 3. ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν | φρενὸς αὐθάδους.] Etsi ita satis bene, melius esset, opinor, ἄγριόν τ' ἦθος. Copulae in priore membro omissae exempla vide v. 369. 1076. 1119. His accedant Aeschylus Ag. 810. (ubi legendum, κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, | οὐτ' εὖ πραπίδων οἶακα νέμων) Sophocles Oed. C. 850. Phil. 1294. 1314. 1415. Euripides Hipp. 205. Andr. 424. (εἰς ξύμβασίν δὲ χρεὴν σε σὴν τε παῖδ' ἄγειν) Suppl. 87. (Τίνων γόον τ' ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον) Tro. 43. Bacch. 740. Aristophanes Lys. 551. (Ἄλλ' ἦνπερ ὅ τε γλυκύθυμος ἔρως, χῆ Κυπρογένει' Ἀφροδίτῃ) m.

104. ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἶσω.] Sic Rom. C. E. Sed Rom. A. B. ὡς τάχος ἔσω. Rom. D. ὡς τάχιστ' εἶσω.

105, 6. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον | νέφος οἰμωγῆς,] Musgravius legendum putat δηλοῖ, ostendit.

Ibid. Rom. C. ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. E. ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. E. ἀρχῆς ἐξαιρούμενον. Rom. A. praepositionem supra scriptam habet a prima manu. Canteri conjecturam ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον inutilem censet Barnesius (Φοίβῳ ἴσος ὁ Βαρνέσιος), quia scilicet praepositiones hoc modo abundare soleant. Sed metri quoque rationem habendam esse monet Heathius. Musgravius igitur Canteri conjecturam admisit, multo melius Brunckius codicum scripturam. Praepositionem delendam punctis infra positis jamdiu monuerat Scaliger.

106, 7. ὡς τάχ' ἀνάψει | μείζονι θυμῷ.] Rom. omnes, ni fallor, ἀνάψει. Par. E. Schol. pro var. lect. ἀνάξει. Lasc. B. in textu ἀνάψει, in margine γ. ἀνάξει, quam varietatem ab omnibus fere suis codd. agnoscere ait Musgravius. Non video quem sensum praebeat ἀνάξει. Potius legerem ἀνάξει ab ἀνάσσω sive ἀναΐσσω, quod apud Euripidem saepe occurrit. Sed recte se habere videtur ἀνάψει, quod activum pro passivo appellat Musgravius, item Matthiae Gramm. Gr. §. 496. 4. Fortasse constructio hujusmodi est: δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.

Ibid. Lasc. μείζωνι. Idem v. 356. κλύδονα, v. 1164. νικομένη.

107, 8, 9. τί ποτ' ἐργάσεται | μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος |

m Idem Vesp. 469. Ἐσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς, | εἰς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγῆς; Malim ἄνευ μάχης τε καὶ κατοξείας βοῆς. Deinde

vide an legendum ἔλθοιμεν. De qua constructione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 1200. (1221.)

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;] Verba μεγαλόσπλαγχνος——κακοῖσιν leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 172=107. Forsitan fuerint qui verba τί ποτ' ἐργάσεται a sequentibus separarent.

Ibid. Lasc. μεγαλόσπλαγχνος. Idem σπλάχνον v. 215.

Ibid. Lasc. B. δειχθεῖσα κακοῖσιν. Sic ἐγείματο v. 257. Omnes Rom. Lasc. A. δηχθεῖσα κακοῖς ἢ τῆς Μηδείας.

110. Αἱ αἱ,] Rom. C. αἱ αἱ. Lasc. B. αἱ αἱ. Lasc. A. εἰ εἰ. Rom. D. E. εἰ εἰ. Rom. A. B. εἰ εἰ αἱ αἱ. Par. A. εἰ εἰ εἰ εἰ. Brunckius αἱ αἱ αἱ αἱ. Matthiae ut Aldus. Vide v. 142. Utrobique extra verum est αἱ αἱ, ut ἰὼ v. 95. Sic etiam Hipp. 208. ubi Aldus εἰ. εἰ.

110, 1. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν.] Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ἔπαθον τλήμων, ἔπαθον μεγάλων. Rom. C. ἔπαθον τλάμων μεγάλων. Lasc. B. ἔπαθον τλήμων μεγάλων.

114. Ἰώ μοι μοι. ἰὼ τλήμον.] Rom. C. τλήμον. Rom. A. D. E. Lasc. τλήμων, quod admisit Porsonus. Matthiae τλήμον revocavit.

115, 6. τί δέ σοι παῖδες πατρός ἀπλακίας | μετέχουσι;] Porsonus diserte τί δὲ σοὶ παῖδες. Vulgata, quam revocavit Matthiae, paullo melior mihi videtur, saltem non deterior. Ordo est: τί δὲ παῖδες πατρός ἀπλακίας μετέχουσί σοι; Infra v. 970. Porsonus ut vulgo, Δέσποιν', ἀφείνται παῖδες οἷδε σοι φυγῆς. Phoen. 1541. πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει | φάος.

Ibid. Reposui ἀπλακίας, quam formam Aeschylo octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit. De hac scriptura consulendus in primis Burneius in censura Aeschyli Glasguensis (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 132.), quem laudat Monkius ad Alc. 247. (241.), ubi nunc recte legitur, ὅστις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου. Metro necessarium est etiam ἀπλακῶν Iph. A. 124. ἀπλακήματα apud Aeschylum Eum. 937.

Ibid. Rom. E. κατέχουσι pro μετέχουσι.

116. τί τούσδ' ἔχθεις;] Rom. C. Lasc. A. ἔχεις.

118—129. δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν.] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medae conditione commune habent quae de regum animo dicit? Homerica loca Il. A. 80. B. 196. allegat scholiastes.

118. δεινὰ τυράννων λήματα,] Rom. A. B. E. λήματα. Rom. C. D. λήμματα. Infra v. 174. quatuor Rom. λῆμα, solus D. λῆμμα. Apud Sophoclem El. 1426. in Aldina legitur, μηκέτ' ἐκφοβοῦ | μητρῶον ὥς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

118, 9. καί πως | ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. πολλῶν κρατοῦντες. In A. supra scriptum à a prima manu. Sensus est, auctore Musgravio, *pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes*. Pessime vertit Portus.

121, 2. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοις | κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,] Brunckius τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι. Vulgatam, quam revocavit Matthiae, diserte agnoscit Schol. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Ejusdem sententiae glossema in membranis reperit Brunckius. Sed nunquam γὰρ, ait, significationem particulae δὲ induit. Qua re-

gula utens tria Sophoclis loca corrumpit, Oed. C. 985. Phil. 161. El. 930. Non raro γὰρ dici, ubi δὲ expectasses, monet Hermannus ad Vigerum n. 343. 6. Plura ad v. 560.

122, 3. εἰ μὴ μεγάλως, | ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.] Haec scriptura cum vulgata interpunctione sensum facit valde incommodum. Reiskius post superiora verba plene distinguendum, deinde scribendum ὀχυρῶς γ' εἴη monuit, hac scilicet significatione: *Si non licet in magnis rebus et splendida fortuna conescere, saltem liceat tuto.* Ita fere Buchananus, qui τ' pro τοι accepisse videtur: *Si non regifico splendore, at | tuto consenuisse licebit.* Musgravius ad superiorem sententiam tantum κρείσσον, ad hanc vero retulit ἔμοιγ' οὖν. Deinde in annotatione ὀχυρῶς εἴη, particula non mutata sed omissa. Sed praestat ὀχυρῶς γ' εἴη, quam emendationem nulla Reiskii mentione facta sibi vindicat Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae. Musgravio fortasse displicebat γε bis in tam brevi sententia positum. Sed hoc saepe fit, ubi utrobique sententiae utile est. Cum ἔμοιγε, *mihi quidem*, conferantur Iasonis verba v. 529. εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις. Alterum γε *saltem* significat.

124, 5. τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν | τοῦνομα νικᾷ,] Herodotus III. 80. a Porsono allegatus: πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὐνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

126, 7. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' | οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.] Rom. C. Lasc. B. ὑπερβάλλοντ', rejecto tamen τ in sequentem versum, ut fere semper in veteribus libris. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ὑπερβάλλοντα.

Ibid. Lasc. A. recte οὐδένα. Lasc. B. Mag. οὐθένα, quod seri-
oris Atticismi esse monet Porsonus.

Ibid. Rom. C. D. E. Lasc. θνητοῖς. Rom. A. B. βροτοῖς.

Ibid. Haec explicant plerique quasi sensus sit, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, tritissima sententia. Hos ita reprehendit Brunckius: *Perperam haec vulgo accipiuntur. Subauditur verbum παρέχειν, aut simile quid. Καιρὸν non tempus sed opportunitatem significat.* Brunckium reprehendit Hermannus Dissertatione de Ellipsi et Pleonasmō p. 131. Immo δύναται, ut saepissime, idem significat quod δυνατά ἐστιν. Et quoniam recte dicitur οὐδὲν δύνασθαι, poëta pro οὐδὲν καίριον δύναται dixit οὐδένα καιρὸν δύναται. Ne haec quidem explicatio magnopere mihi placet. Multo minus Musgravii conjectura, οὐδένα καιρὸν ἀδείματα θνατοῖς. Οὐδένα καιρὸν est οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως. Noster Hel. 486. καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες. Id est, *intempestive enim accessisti.* Nostro loco non est *intempestive*, sed *immoderate, supra modum.* De qua significatione si quis dubitat, consulat lexicographos praecipue H. Stephanum v. Καίρος. Δύναται est ἰσχύει, σθένει, ut alibi passim. Verba igitur οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς significant *plus aequo valent mortalibus, id est, potentiores quam expedit reddunt homines, ad tempus scilicet.* Pergit enim poëta: μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

128, 129. μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.] Fridericus Iacobs, homo peringeniosus, sed quo vix quisquam plures infelices inutilesque conjecturas protulit, ὅγχοις ἀπέδωκεν legendum contendit Animadversionibus in Eurip. p. 23. Admisit hanc conjecturam Zimmermannus.

130. Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν] Ita noster Alc. 107. Ἐθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν. In tragico sermone hospes sit necesse est, qui hac tautologia offendatur.

131. τᾷς δυστάνου Κολχίδος.] Rom. C. E. Lasc. B. τᾷς δυστάνου. Lasc. A. τὰς δυστάνου. Rom. A. B. τῆς δυστάνου. Rom. D. τᾷς δυστήνου. Alii fortasse τῆς δυστήνου. Hujusmodi varietates non sine delectu aliquo commemorandae videntur, ubi scriptura extra dubium posita est. Vix ullam Doricam formam exhibet Aldina, quam constanter servant scripti codices. Ubi Doricam in textu habent, saepe communem supra scriptam exhibent.

Ibid. Suspisor nonnihil post Κολχίδος excidisse. Non male suppleretur οἰκτράν. Vel, ut etiam ταυτολογωτέρα fiat oratio, Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν, | τᾷς δυστάνου Κολχίδος αὐδάν.

132. οὐδέ πω ἥπιος.] Minus recte, meo quidem iudicio, haec interrogative accipiunt Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

Ibid. Aldus et Lasc. ἥπιος. Rom. omnes ἥπιος. Aldus etiam ἡπίους Tro. 53. ἡπιώτατος Bacch. 859. Sed ἡπιωτέρα Alc. 311.

132, 3. ἀλλ' ὦ γεραιά, | λέξον.] Rom. C. D. γεραιά. Rom. A. B. γηραιά. Rom. E. γερεά. Vide ad v. 62. Γεραιὸς mediam corripit apud Euripidem Herc. 115. 447. 901. et alibi passim.

Ibid. Reiskius λῆξον, *desine*. Videtur enim ei chorus Medeam alloqui. Quasi Medae conveniat ὦ γεραιά.

133, 4. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοάν ἔκλυον.] Schol. Ἀμφίπυλον). τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἐτέραν δὲ ἣν Ὀμηρος λέγει ὀρσοθύρην (Od. X. 126.). ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὔσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. Malim, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὔσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω. Non suam sed Medae domum ἀμφίπυλον μέλαθρον appellat chorus. Quam duo ostia habere fingit poëta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur ἐπ' ἀμφιπύλου eadem constructione qua ἐστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων apud Herodotum V. 92, 3. Adjectivum ἀμφίπυλος non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed οἶκον ἀμφίθυρον dixit Sophocles Phil. 159.

Ibid. Lasc. A. εἴσω. Lasc. B. recte ἔσω.

Ibid. Rom. C. E. βοάν. Rom. A. D. βοήν. Malim γόον. Metrum enim dactylicum esse videtur. Βοάν e v. 130. facile irreperere potuit. Γόον in re simili habet noster Alc. 86. Κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ | χερῶν κτύπον κατὰ στέγας, | ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων; Suppl. 86. Τίνων γόον τ' ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, | νεκρῶν τε θρήνων, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο | ἤχοῦς ἰούσης; El. 1210. Σάφ' οἶδα. δι' οἰκίας ἔβας, | ἰήιον κλύων γόον | ματρὸς, ἃ σ' ἔτιχτε.

134. 5. οὐδὲ συνήδομαι, | γύναι, ἄλγεσι δώματος.] Rom. C. Lasc.

B. γύναι. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ὦ γύναι, conjecturam meam confirmantes. Saepius ὦ male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Praeter nostrum locum vide Iph. T. 856. Ion. 415. 925.

136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.] Rom. A. ante corr. C. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. Burn. Schol. ἐπεὶ μοι φίλον κέκρανται. Rom. A. a corr. ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται. Sed μὴ supra scriptum habet μοι. Rom. B. habet κέκρανται primis tribus vocibus humiditate deletis. Manent accentus a correctore minio picti ' ' '. Lasc. B. ἐπεὶ μοι φίλα κέκραται. Put. ἐπεὶ μοι φιλία κέκραται. Musgravius ἐπεὶ μὴ φίλ' ἃ κέκρανται. Brunckius ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται. Dixisset Euripides, ni fallor, ἐπεὶ οὐ φίλια κέκρανται. Reponendum igitur ἐπεὶ μοι, in quo consentiunt omnes fere codices. Deinde non male Put. φιλία κέκραται. Comparat Porsonus φιλίας ἀνακίρνασθαι apud Euripidem Hipp. 254. φιλῖαι συνεκρήθησαν et φιλίην συνεκεράσαντο apud Herodotum IV. 152. VII. 151. νεοκράτα φίλον apud Aeschylum Cho. 342. Sed plerique libri κέκρανται, unde librariorum errore fluxisse videtur κέκραται, ut πέφαται pro πέφανται v. 752. Itaque scripsi, ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται. Non minus bene dicitur φιλίαν κραίνειν quam ἔριν κραίνειν, quod legitur apud nostrum Andr. 478.

137, 8. Οὐκ εἰσι δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. | ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.] Rom. C. δῶμα. Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. alique proculdubio plerique, λέκτρα, quod lectore non monito admisit Musgravius, quem sequuntur Brunckius, Porsonus, Matthiae. Beckius vero δῶμα revocavit. In superioribus verbis, quae metro adversantur, ad conjecturam omnes confugiunt. Scaliger ἡ μὲν γὰρ ἔχει, quae scriptura sententiam pessumdat, neque metro satisfacit. Musgravius in annotatione τὸν μὲν γὰρ ἔχει, quod receperunt Brunckius et Beckius. Porsonus ὁ μὲν γὰρ ἔχει, ut vulgo, sed φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ' pro φροῦδα τάδ' ἤδη. Citat scholiastae verba: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει. Distinguendum: φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει. Ipsius grammatici est γὰρ, ut alibi passim. Ita ad v. 56. οὐρανὸν γὰρ νῦν λέγει τὸν αἶρα. Ad v. 67. πεσσοῦς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. Ad v. 119. τὸ γὰρ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ. Ad v. 126. τὸ γὰρ λῶστα, ἀντὶ τοῦ λῶστον. Ad v. 172. ὁμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει. Ad v. 749. εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. Ad v. 880. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται. Haec exempla satis ostendunt Porsoni conjecturam φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε scholiastae auctoritate minime niti. Matthiae, nescio quo auctore, φροῦδα τάδ' ἤδη. | χωὶ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Malim καὶ ὁ sine crasi. Vide nostrum Hipp. 246. Iph. A. 5. 15. El. 1317. Sed particulas καὶ μὲν γὰρ ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni. Ceteris conjecturis accedat mea, cui non multum ipse tribuo, καὶ δὴ γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Duo verba ὁ μὲν ex altero membro supplenda, ut apud Homerum Il. X. 157. τῇ ῥα παρεδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώ-

κων. Hanc ellipsin Atticis familiarem fuisse ostendunt Porsonus ad Or. 891. Matthiae Gramm. Gr. §. 288. d. maxime vero Schaeferus ad Bosium p. 187=204. Noster Herc. 634. φιλοῦσι παῖδας οἳ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἳ τ' οὐδὲν ὄντες. χρήμασιν δὲ διάφοροι. | ἔχουσιν, οἳ δ' οὐ. πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος. Hoc exemplum attulit Schaeferus, qui v. 570. 1036. ejusdem fabulae praetermisit. Ita intelligendus Aristophanes Eq. 597. πριάμενοι κώθωνας, οἳ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα. Particulae καὶ δὴ γὰρ conjunctae leguntur infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' εὖρον. Hanc conjecturam dignam quae cum lectore communicetur existimo, indignam vero quae in textum admittatur. Adoptavi igitur Musgravii conjecturam τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor, inquit Porsonus, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δὲ accuratius opponantur. Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1402. τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλήζετο. | ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ. Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici ἔχειν quam ἔχεσθαι, fortasse verum est, si legatur λέκτρα. Sin autem legatur δῶμα, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. AM. Ἡ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θῆρ; | HP. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιῶν τ' ἔχει πόλις. Jasonem in Creontis regia habitasse ostendunt ejus verba v. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων; Revocavi igitur δῶμα, licet plerique libri λέκτρα exhibeant. In hac saltem fabula Aldinus liber πολλῶν ἀντάξις ἄλλων est. Quis enim nescit quoties veram scripturam contra omnes fere codices et ed. Lascarinam exhibeat? Exempla sunt ἔρος v. 150. φίλων v. 241. ἀμφέπων v. 467. συγγνωστ' ἂν ἦν σοι v. 478. Ἑλληνίδων v. 496. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. γονάτων τε τῶν σῶν v. 693. ὧν ἐπαγγέλλη v. 704. τί μοι ζῆν κέρδος v. 780. σὸν σπέρμα v. 798. παρεμπολῶντί γ' v. 880. τί δῆτα λίαν v. 899. θύμασιν v. 1022. μωρίαν v. 1196. δόμους v. 1203.

139, 40. ἥδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν | δέσποινα,] Aldus ἥδ'. Lasc. ἡ δ'. Primus H. Stephanus ἡ δ'. Hanc varietatem plerumque silentio praeteribo.

Ibid. Scripsit Euripides, ni fallor, τήκει βίοτον. Dorica τάκει et βιοτὰν nata videntur e v. 145. 156. Brunckius in Par. A. reperisse videtur τήκει βιοτὰν. Romani τάκει βιοτὰν ut vulgo.

140, 1. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν | παραθαλπομένα φρένα μύθοις.] Rom. C. D. E. παραθαλπομένα. Rom. A. B. παραθαλπομένη.

142. Αἱ αἱ,] Lasc. A. αἱ αἱ. Lasc. B. αἱ. αἱ. τάλαινα.

142, 3. διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία | βαίη.] Rom. C. D. E. κεφαλᾶς. Rom. A. B. Schol. ad v. 166. κεφαλῆς.

143. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;] Rom. D. τί δέον μοι. Aeschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει | ἔρριψ' ἐμαυτὸν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Vide etiam nostrae fabulae v. 780.

144, 5. φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσάιμαν | βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.] Euripides Fragm. Inc. cx. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὥδε θανεῖν

καλὸν, | εἰς ἀρετὰν καταλυσσάμενους βίον. *Observent tirones, βιοτὰν tam a καταλυσσάμαν quam a προλιποῦσα regi. Quae constructio frequens apud tragicos.*

146. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς,] *Hesychius: Ἄϊες. ἐπύθου. Nostrum locum citant interpretes. Potuissent et Hipp. 362.*

Ἄϊες ὦ, ἐκλυες ὦ, ἀνάκουστα τᾶς | τυράννου πάθεα μέλεα θεωρούμενας.

Ibid. Schol. τὸ Ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἧθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς. Didymi sententia est, verba ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς esse meram exclamationem, ut ἡϊε Δάλιε παιὰν apud Sophoclem Oed. T. 154. Huic sententiae magnam vim addit noster Or. 1495. ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο | διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος | (ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς καὶ νύξ) | ἦτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέ|χναισιν, ἢ θεῶν κλοπαῖς.

147, 8. ἰαχὰν, οἶαν ἃ δύστανος | μέλπει νύμφα;] *Superiorem versum Medae tribuebat Apollodorus Tarsensis. De qua re vide ad v. 166. Hinc ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος eum legisse suspicatur Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 48. Ego potius credam eum οἶαν ἰαχὰν duabus vocibus transpositis legisse, nisi forte putabat ἰαχὰν οἶαν idem significare.*

Ibid. Versus 147. antistrophicus est 171. ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέωντων. Si certum esset ἰαχὰν mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset ἄχὰν, ut monui ad Heracl. 752. De voce ἡχὴ consulendus instar omnium Piersonus ad Moerin p. 175. Dorica forma ἄχὰν restituenda Aeschilo Theb. 921. Δόμων μάλ' ἄχὰν ἐς οὓς προπέμπει | δαικτὴρ γόος. Libri ἄχῶ, ἄχην, ἄχά. Omnes etiam αὐτοὺς pro οὓς. Sed ἰαχὰν media correpta defendit noster El. 707. κάρυξ ἰάχει βάθροις. Cui versui respondet 721. πείσας ἄλοχον φίλαν. Ubi gratum mihi fecisset Euripides, si ἄκοιτιν scripsisset. Verum in hac voce, ut in φάρος aliisque quibusdam, nonnihil licentiae poëtis Atticis concedendum videtur. Participium διαλακήσασα tertiam producit apud Aristophanem Nub. 409. Subjunctivus λακήσης primam corripit Pac. 381.ⁿ

149—52. τίς σοι ποτὲ—λίσσου.] *Idem ordo versiculorum v. 425—8. Vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 317.*

149, 50. τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου | κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,] *Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. τί, quare, quod a Reiskio quoque ex conjectura propositum admisit Brunckius. In Rom. A.*

ⁿ Δραχμὴ priori producta quinquies apud comicos reperitur. I. Aristophanes Vesp. 689. αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικόν, δραχμὴν, καὶ ὕστερος ἔλθῃ. II. Pac. 1200. νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Hanc scripturam temere ab aliis sollicitatam ipse etiam corrigendo corrupti ad Ach. 178. p. 120. III. Plut. 1020. Ὅποτε προτείνοιεν γὰ δραχμὰς εἴκοσιν. Male Reiskius p. 112. ὁποτε προτείνεῖεν γὰ δραχμαῖσιν εἴκοσιν. Vix sanum mihi videtur quod

vulgo legitur Lys. 761. Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γὰ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. IV. Philpides apud Athenaeum p. 230. B. καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ | ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῶν. V. Antiphanes p. 299. E. τούτων δὲ δραχμὰς τοῦλάχιστον δώδεκα | ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὁσφρέσθαι μόνον. Si unum tantum de his quinque exemplis exstaret, quis vulgata scripturam defendere auderet?

gl. a prima manu διὰ τί, var. lect. a diversa τίς. Schol. in lemmate τί habet, in interpretatione τίς. Lasc. B. etiam τίς. Hoc revocavit Matthiae, cui assentior. Simili errore libri nonnulli πρό σ' ἀπέχθесθαι v. 285. Sententiae quidem nihil interest, sed paullo exquisitius videtur τίς. Musgravii conjectura τίς σ' ὅς ποτε nihil valet. Ceterum τί τοι, quod Porsono tribuit Matthiae, vitium typographicum est edd. Lipsiensium.

Ibid. Rom. C. ἀπλήστου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. ἀπλάστου, quod admisit Brunckius. In Rom. B. supra scriptum ἦ. Nescio an nimis Doricum sit ἀπλάστου. Schol. ἀπλήστου habet, et ἀκορέστου explicat. Sed fortasse scripsit Euripides τᾶς ἀπλάτου κοίτας, eodem sensu quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 423. Ἀπλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει sive πλησιάζει. Quae verba cum eorum derivatis frequenter de conjugio usurpantur. Aeschylus Prom. 896. μηδὲ πλαθείην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sophocles Trach. 17. πρὶν τῇσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός. Euripides Andr. 24. καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότη δ' ἐμῷ. Hinc πλάτις, μχοι, apud Aristophanem Ach. 132. Ubi Schol. Καὶ τῇ πλάτιδι, τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Est autem solenne mendum ἄπληστος aut ἄπλαστος pro ἄπλατος. Incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ | θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν. Recte ἄπλατον Piersonus ad Moeirin p. 25. quem vide. Aeschylus Prom. 370. τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον | θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνίου ζάλης, | καίπερ κεραυνῶ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. Hic ἀπλάτου reponunt viri docti ex Pindaro Pyth. I. 40. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Legendum suspicor apud eundem tragicum Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Vulgo οὐ πλαστοῖσι, non fictis, sensu minus commodo.

Ibid. Omnes Rom. praeter E. qui versum omittit, item Lasc. ἔρω. Sic etiam edd. H. Stephani, P. Stephani et Barnesii. Ceterae quas inspexi ante Barnesium, necnon Musgravius, ἔρος habent. Brunckius et Beckius ἔρω. Porsonus et Matthiae iterum ἔρος. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας. Accusativum ἔρον saepius apud Euripidem exstare monet Valckenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v. Ἔρον, Monkius ad Hipp. 337.

151. σπεύσει θανάτου τελευτάν;] *Malim* σπεύδει, inquit Musgravius. Omnes Rom. σπεύσει, sed A. supra scriptum habet δ. Schol. τὸ δὲ σπεύσει θανάτου τελευτάν, ἀντὶ τοῦ ἐπεῖξει καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Idem paullo ante, ὅς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι.

Ibid. Barnesius θανάτοιο. De qua scriptura vide quae dicturus sum ad v. 428.

152. Μηδὲν τοδε λίσσου.] Μηδὲν pro μή. Comparat Musgravius Aristophanem Ran. 437. Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης.

153. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,] Rom. A. B. D. E. εἰ δὲ

σὸς πόσις. Rom. C. εἰ δὲ σοὶ πόσις. Quae scriptura speciem tantum variae lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δέ σοι πόσις, si vulgatam de industria mutasset.

Ibid. Lasc. A. καινὰ λέχη σεβίζει ut vulgo. Lasc. B. καινὰ σεβίζει λέχη.

154. κείνω τόδε μὴ χαράσσου.] Sic Rom. A. B. C. E. Lasc. A. Eustathius p. 633, 43. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui male interpretatur ἐκείνω τόδε τὸ ἀμάρτημα μὴ λογίζου, deinde melius μὴ χαλέπαινε. Lasc. B. κείνω τόδε μὴ χαράσσου. Rom. D. κείνω τόδε μοι χαράσσου. Par. A. κείνω τόδε χαράσσου cum gl. λογίζου. Rectius esset ὀργίζου. Hesychius a Musgravio allegatus: Κεχααραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. καὶ πρὶν μεγάλως κεχααραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν. Sed vix aequum viris doctis videtur, a Medea exigere ut ne omnino irascatur. Heathius igitur κείνω τόδε μὲν χαράσσου reponit. Cujus scripturae vestigia apud schol. ad v. 152. exstare putat. Musgravius in annotatione δεινῶς τοῦ (pro τόδε metri caussa) μὴ χαράσσου. Edidit Brunckius, quem sequitur Beckius, κείνω λίαν μὴ χαράσσου. Porsonus vulgatam revocavit, in annotatione vero corrigit κείνω τόσον μὴ χαράσσου, quod admisit Zimmermannus. Matthiae τόδε ut vulgo. Recte. Verborum τόδε μὴ χαράσσου sensus μὴ οὕτως ὀργίζου, is ipse scilicet quem praebent virorum doctorum conjecturae. De hac pronominis significatione vide ad v. 49. 672. 875.

155. Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. τόδε, quod admisit Brunckius. Male, cum tantulo intervallo praecedat alterum τόδε. Vide ad v. 72.

Ibid. Lasc. B. συνδικάσει. Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. συνδικήσει, ut legendum censet Musgravius. Diversa sunt συνδικάζειν et συνδικεῖν, ut συνδικαστῆς et σύνδικος. Hesychius: Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί. Aeschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον (ἐστὶ γὰρ δόμων | ἱκέτης ὃς ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος) | καὶ συνδικήσων αὐτός P. Aeschines in Timarchum p. 263. B. εἴαν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἐταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, — μὴδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι, — μὴδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μὴδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Schol. ad nostrum locum: σὺν δίκη δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. Brunckius συνδικάσει defendit, imo metro necessarium esse ait. Versus antistrophici 179.

• Hoc sensu Jesus Christus humani generis apud patrem παράκλητος dicitur a Joanne Ep. I. ii. 1. Eadem significatione usurpatur συνήγορος a scriptoribus recentioribus. Hesychius: Συνήγορος. προστάτης. Recte quidem pro illorum temporum consuetudine. Sed antiquitus συνηγόρου officium erat non reum sed accusatorem (κατήγορον) consilio suo et elo-

quentia adjuvare. Quos defensores secum adducebat reus, σύνδικοι appellabantur. Vide ad Aristophanes Ach. 685.

P Malim, ἐστὶ γὰρ θρόνων | ἱκέτης ὃς ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν. Bis tantulo intervallo δόμων usurpare non potuit poeta. Deinde rectius fortasse αὐτὸς quam αὐτός. Vide ad Sophoclis Oed. T. 458.

mensura in vulgatis libris est — — — — —, hujus e Brunckii sententia — — — — —. Haec non optime congruunt.

156. μὴ λῖαν τάκου,] Sophocles El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατὴρ, Ἡλέτρα, φρόνει | θνητοῦ δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λῖαν στένε⁹. Euripides Alc. 808. Γυνὴ θυραῖος ἢ θανοῦσα. μὴ λῖαν | πένθει. δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες. Andr. 1233. καὶ πρῶτα μὲν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς | μηδὲν τι λῖαν δυσφορεῖν ἐπήνεσα. Aristophanes Nub. 415. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λῖαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖ. Ibid. 714. Μὴ νυν βαρέως ἄλγει λῖαν. His exemplis utar ad v. 899.

Ibid. ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.] Musgravius in annotatione *δυρομένα*, quod admisit Brunckius, appposito tamen elisionis signo, quod delevit Porsonus. Hunc vide ad Hec. 728. Ita se res habet. Verbum *ὀδύρομαι* metro vel numeris nocet apud Aeschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Oed. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 397. Utraque forma aequè convenit apud Aeschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem Oed. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 383. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phoen. 1750. ex necessitate legitur, Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; Verbalia *ὀδυρμός*, *ὀδυρμα* et similia nunquam o amittere videntur.

Ibid. Brunckius metri caussa εὐνήταν scripsit. Quae forma licet analogiae non repugnet, non magis usurpata est quam *ιχήτης*, *γαμήτης*, *εὐεργήτης*, *κυνηγήτης*. Quamquam masculinum εὐνήτης a feminino εὐνήτρια defendi videtur, quod exstat apud Sophoclem Trach. 294. Quod si quis a masculino εὐνέτης femininum εὐνέτρια derivari censeat, sciat omnia hujus formae feminina apud Atticos antepenultimam longam habere, ut *θεάτρια*, *ποιήτρια*, *συκοφάντρια*, *ψάλτρια*¹. Non Attice locutus est Joannes Chrysostomus T. XI. p. 113. a Bastio ad Gregorium p. 260. citatus, cum *δραπέτριαν* dixit. Cratinus fabulam suam *Δραπετίδας* inscripsit. Sic non *προδότριαν* sed *πρόδοτιν* dixerunt veteres^s. Ceterum nostro loco εὐνέταν revocavit Matthiae. In hoc metro epitritus primus et dijambus satis bene sibi respondent. Noster Phoen. 1302. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος ἔκεκ' Ἐρινύων. Vide etiam Cycl. 500. 508. 516.

158. λεύσσεθ' ἃ πάσχω,] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσεθ'. Rom. E. λεύσεσθ'. Lasc. B. λεύσασθ'. Ambiguum est, utrum λεύσσετε indicativus sit an imperativus. Eadem ambiguitate laborat Sophocles Ant. 940. λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανί-

⁹ Fingamus apud Sophoclem legi, θνητοῦ πέφυκας πατὴρ, Οἰδίπους, φρόνει. Interpretes certatim *πεφυκάς* reponerent, comparantes Ant. 996. φρόνει βεβῶς αὐτῶν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Hoc tironibus argumento sit, elegantiorē quam appellant lectionem non semper esse veriorē.

¹ A feminino *psaltria* novum masculinum *psaltrium*, ut *poëtrium*, *sycophantri-*

um, effinxit Famianus Strada Bello Belgico, propterea a Scioppio derisus Infamia Famiani p. 81.

^s Hesychius: Ἀναγέτρια. ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνή, παρὰ Ταραντίνους οὕτως λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν. Vide interpretes ad hanc gl. et Ἀγέτρια et Ἀναγεστρίς. Vera scriptura fortasse est Ἀναγέστρια.

δαι, | τὴν βασιλίδαν τὴν μούνην λοιπὴν, | οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω, | τὴν εὐ-
σεβίαν σεβίσασα. Utraque interpretatio bona. Aeschylus Prom.
92. ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Ibid. 1092. ἐσορᾷς μ' ὥς ἐκδικα
πάσχω. Noster Hec. 1114. ὦ φίλτατ', ἥσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον,
σέθεν | φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἂν πάσχομεν; Phoen. 614. ὦ πάτερ,
κλύεις ἂν πάσχω; Si λεύσσετε indicativus est, altera quaestio ori-
tur, utrum sententia interrogativa sit, necne. Edd. pleraeque
notam interrogationis habent hic et ad verba ὁρᾷς ἂν πάσχεις
v. 398.

158, 9, 60. μεγάλοις ὄρκοις | ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον | πόσιν;]
Communem formam ἐνδησαμένη e solo Rom. C. enotavi.

160, 1. ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' | αὐτοῖς μελάθροις διακναιομέ-
νους,] Rom. B. C. D. E. αὐτοῖς μελάθροις. Rom. A. αὐτοῖς τοῖς με-
λάθροις. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 466.
Αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς
σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις. Alius
ibid. p. 130. Αὐτῇ νηϊ, αὐτοῖς ἵπποις, αὐτοῖς ἀνδράσι. ταῦτα χωρὶς ἄρ-
θρου. Fallitur. Aristophanes αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι dixit Eq. 845.
αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις Vesp. 1440. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις Ran. 568.
αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι Nub. 1305. Sic etiam Eupolis apud
Schol. ad Aristophanis An. 1568. ταδὶ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ
Δαμασίας | αὐταῖσι ταῖς κνημαῖσιν ἀκολουθοῦσί μοι. Plura exempla
dedit Schaeferus ad Bosium p. 467=464. Nostro quidem loco
articulus quem addit Rom. A. metro repugnat. Verba αὐτοῖς
μελάθροις Anglice reddi possunt *house and all*. Frequentissimus
ut hic pronominis αὐτὸς usus, quando alicujus hominis aut rei
interitus aut perniciēs significatur. Aeschylus Prom. 219.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς, Ταρτάρου μελαμβαθῆς | κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαι-
γενῆ Κρόνον, | αὐτοῖσι συμμαχοῖσι. Ibid. 1045. χθόνα δ' ἐκ πυθμένων |
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Noster Or. 1515. Οὐ γάρ, ἥτις Ἑλ-
λάδ' αὐτοῖς Φρυγί διελυμήνατο; Suppl. 925. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε
γενναῖον τόκον | θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχούς χθονὸς | αὐτοῖς τε-
θρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς. Iph. 534. ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν
Κυκλωπίοις | ξυναρπάσουσι (malim ξυναρπάσσονται) καὶ κατασκάψουσι
γῆν. Cycl. 700. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε, τῆσδ' ἀπορρήξας πέτρας, | αὐτοῖσι
συνναύταισι συντρίψω βαλὼν. Herc. 1306. ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον
αὐτοῖσιν βάθροις | ἄνω κάτω στρέψασα. Aristophanes Thesm. 824.
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις | ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν | ἐκ τῶν
οἰκῶν αὐτῇ λόγχῃ. Ran. 478. τὰ νεφρὰ δέ σου | αὐτοῖσιν ἐντέροισιν
ἡματωμένῳ | διασπάσσονται Γοργόνες Τιθράσiai. Ibid. 566. Τί δαί; τὸ
πολὺ τάριχος οὐκ εἶρηκά πω, | μὰ Δί', οὐδέ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν,
τάλαν, | ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Ex hac significa-
tione oritur, quod hic loquendi modus in imprecationibus fre-
quentatur, ut nostro loco. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλα-
γὼνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Ibid. 6.
Κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων | αὐταῖς διαβολαῖς. Pac.
1287. Κάκιστ' ἀπόλοιον, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις. Av. 1257. Διαρ-
ραγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν. Ran. 228. Ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῶ

κοάξ. | οὐδὲν γάρ ἐσθ' ἄλλ' ἢ κοάξ. Hinc legendum suspicor Vesp. 1449. Οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Vulgo οἴμ' ὡς ἀπολείς. Dicitur οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' ut οἴμ' ὡς τεθνήξεις Ach. 590.

162. οἱ γε με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.] Rom. D. πρόσθε. Contrario vitio Rom. A. B. πρόσθεν v. 188. Ceteri Rom. utrobique recte.

163, 4. ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην | αἰσχροῦς,] Hesychius: Ἀπενάσθη. ἀπωκίσθη. Idem: Ἀπενάσσαστο. ἀπώκησεν. Scribendum ἀπώκισεν, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam ἐνάσσει usurpant, media ἐνάσσαστο et passiva ἐνάσθη idem significant, ut χολωσάμενος et χολωθείς. Attici vero ἐνάσσαστο pro ἐνάσσει usurpant. Sic ἀπενάσσαστο apud Euripidem Iph. T. 1259. κατανασσαμένη apud Aeschylum Eum. 932. Passivum ἀπενάσθην habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθην Phoen. 215. κατένασθεν Aristophanes Vesp. 660. Sic enim Invernizius pro κατένασθε.

164. τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεῖς, τὸν Ἀψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγείῳ δηλώσαντος τὸν Ἀψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνηρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medae personam in Euripidis Aegeo fuisse, ut jam monui p. 66. Deinde praeter hujus grammatici testimonium, nullam Dicaeogenis Medae mentionem reppererunt Fabricius et Harlesius Bibl. Gr. T. II. p. 295.

165. Κλύεθ' οἷα λέγει,] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, ὦ πόλις Ἀργούς, κλύεθ' οἷα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἀργούς e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ' οἷα λέγει, minus recte dictum videtur.

165, 6. καπιβοᾶται | Θέμιν εὐκταίαν,] Reiskius θέμιν εὐναίαν, *justitiam conjugalem*. Ruhnkenius apud Piersonum ad Moerin p. 137. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Aeschylus Theb. 729. monente Musgravio.

166, 7. Ζῆνά θ', ὃς ὄρκων | θνατοῖς ταμίας νενόμισται.] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἢ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἀρτεμιν βοᾶται (v. 157.), ἢ δὲ πρεσβύτες ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medae tribuendum censuit v. 146. Ἀἴες, ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διὰ μου κεφαλᾷς φλόξ οὐρανία βαίη v. 142. Jovem implicite invocari putabat. Quis enim, ait, fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter? Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὁμνυμι, quasi per Themis et Jovem juret nutrix, Medeam diu iratam fore. Quar-

tam solutionem ceteris meliorem ad verba τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν v. 205. affert grammaticus, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Nemo hodie, opinor, has turbas excitaret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quae oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint.

Ibid. Rom. C. Lasc. B. θνατοῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. θνητοῖς.

168, 9. οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει.] Rom. C. D. E. οὐκ ἔστιν. Rom. A. B. κοὐκ ἔστιν. Eadem varietas v. 1057. Utrobique praestat οὐκ sine καί.

Ibid. Rom. C. Schol. σμικρῷ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. μικρῷ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum quidem σμικρῷ, inquit, in metrum non peccat, sed versum minus concinnum facit.*

171, 2. μύθων τ' αὐδαθέντων | δέξαιτ' ὀμφάν,] Musgravii conjecturam αὐδαέντων memorasse satis est. Deinde Rom. D. δέξεταιτ' (sic) ὀμφάν.

173, 4. εἴπως βαρύθυμον ὄργαν | καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;] Omnes Rom. εἴπως. Sed in A. a prima manu adscriptum γρ. καὶ ἡ πῶς. Var. lect. a diversa ὅπως.

175, 6. μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον | φίλοισιν ἀπέστω.] Haec vulgo nutrici tribuuntur, cujus verba chori orationem interrumpunt. Omnia choro tribuenda esse vidit Tyrwhittus, cujus sententiae a membranis confirmatae obsecutus est Brunckius.

Ibid. Rom. A. B. D. E. μήτοι. Rom. C. Par. A. μή μοι^t.

177, 8. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων | ἔξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὐδα.] Rom. A. βᾶσα νῖν. Rom. B. C. βᾶσα νῖν. Lasc. βᾶσα νῦν.

Ibid. Omnes fere interpretes τὰδε referunt ad sequentia verba, σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω, quasi dicere jubeatur ancilla, *Propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt.* Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Barnesius et Musgravius. Sed luce clarius est, sensum esse, *propera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea.* Ita Buchananus: *heus propera, | ne designet quicquam asperius | hos adversum, quos habet intus.* Sic etiam Bothius in versione Teutonica: *Eil', eh drinnen ihr Rachgeist noch gefrevelt.* Τὰδε igitur ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὅψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι &c. referendum est. Ita Jocasta Phoen. 571. σοὶ μὲν (Eteocli) τὰδ' αὐδῶ. σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω, &c. Hoc admisso, omnia bene se haberent, nisi metro quoque consulendum esset. Versus enim 178. quartam syllabam producit, quae brevis est in strophico 154. κείνω τόδε μὴ χαράσσου. Hermannus Elem. Doctr. Metr.

^t Aeschylus Theb. 71. μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανάλεθρον | ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος | φθόγγον χέουσας, καὶ δόμους ἐφειστίους. Legendum videtur μήτοι πόλιν γε. Idem Prom. 626. Μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Sophocles Oed. C. 1407. μήτοι με πρὸς θεῶν σφῶ γ', εἰάν αἱ

τοῦθ' ἄραι | πατρὸς τελευνται, καὶ τις ὑμῖν εἰς δόμους | νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃ τέ γε, | ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασι. *Ibid.* 1439. Μήτοι με δύρου. Ant. 544. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ | θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

p. 532. φίλα cum καὶ τὰδ' αὖδα conjungit, ut sit accusativus pluralis, interpretaturque, *nos quoque favere Medae narra*. Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

179, 80. σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι [τοὺς εἴσω.] Rom. A. B. C. Lasc. B. σπεῦσον πρὶν τι κακῶσαι. Rom. E. Lasc. A. Par. A. σπεῦσαι πρὶν τι κακῶσαι. Rom. D. σπεῦσαι τὶ πρὶν κακῶσαι. Brunckius σπεῦσαι admisit cum hac annotatione: Σπεῦσαι, festina. Sic bene membranae. Non magis dicitur σπεύδομαι quam χαίρομαι. Porsonus σπεῦσον revocavit. Hic etiam versus non congruit cum strophico 155. Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει. Conjicit Musgravius, σπεῦσον, πρὶν ἐτ' ἢ (fortasse voluit πρὶν ἐτ' ἢ) κακῶσαι. Hermannus duas conjecturas memorat; unam Seidlerii, σπεῦσον, πρὶν καὶ τι κακῶσαι; alteram suam, σπεῦσον δὲ, πρὶν τι κακῶσαι. Neutra metro omnino satisfacit. Si πρὶν ἢ apud Atticos poëtas exstaret (nam de prosae orationibus scriptoribus nulla controversia est), audacter reponerem, σπεῦσον δὲ, πρὶν ἢ κακῶσαι^u. Addere possem, Porsonum Advers. p. 136. πρὶν τι pro πρίνη Hermiae restituisse apud Athenaeum p. 563. E.

Ibid. Omnes Rom. εἴσω. Brunckius tacite εἴσω, Matthiae εἴσω ut vulgo. Respondet in strophā λίαν, quod priorem syllabam habet communem.

181. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, sed vereor ut persuadeam. Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ᾧσιν. Confer etiam nostrae fabulae v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἤκω λόγους, | φόβῳ μὲν εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται, | οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μή τις δεσποτῶν αἰσθῆται.

182. δέσποιναν ἐμάν.] Rom. D. Lasc. B. δέσποιναν ἐμάν. Rom. A. B. C. δέσποιναν ἐμήν. Duo verba omittunt Rom. E. Lasc. A. Non male.

184, 5. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης [ἀποταυροῦται δμῳσίν,] Rom. A. ante corr. ridiculo errore δέρμα λεαίνης.

185, 6. ὅταν τις | μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.] Lasc. ὅτ' ἂν τις. Idem ὅταν conjunctim v. 15. 128. 239. 260. 508. Praestare videtur ὅτ' ἂν, quam scribendi rationem in codd. antiquis frequentem esse monet Porsonus, Bastius quoque ad Gregorium p. 827. Neque obstat quod ὅταν δὲ potius quam ὅτε ὃ ἂν in libris reperitur. Nam reperitur etiam ἡνίκ' ἂν δὲ, quod in ἡνίκαν δὲ mutatum nemo, opinor, vellet^x. Aldus vero nostro loco ὅτάν τις. Idem τούσδε γ' v. 87. ὁμμά νιν v. 91. οἱ γέ με v. 162.

^u Apud Neophronem, cujus verba ad v. 1024. afferam, vulgo legitur πρὶν ἢ ἕξαμαρτεῖν. Dixisset Euripides, nī fallor, πρὶν ἕξαμαρτεῖν. Olim legebatur apud Aristophanem Ran. 1215. ὄντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη | ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγενῆσθαι. Codd. plerique

πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων, unde Brunckius, πρὶν φῦναι μὲν, ὡς Ἀπόλλων. Hodie scribimus ἀπόλλων.

^x Aristophanes Pac. 1179. ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά. Numerosius Rav. ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται. Vide Eccl. 278.

ὥστε σ' v. 613. Πιτθεύς τις ἐστὶ v. 666. τήνδ' εἰ σοὶ v. 702. ὄλβός ἐστι v. 723. ἐνθά ποθ' v. 810. οἶδέ σοι v. 970. τήνδ' γε v. 1214. Consentit Lasc. v. 87. 613. 702. 723. 810. 970. 1214. Idem μή μοί τι v. 210. 278. ἐν τί μοι v. 375. οὔτέ μοι v. 780. οὔτοί ποτ' v. 1028. Horum omnium insolentissima sunt ὅταν τις, μή μοί τι, οὔτοί ποτ'. In ceteris enim binae syllabae accentu acuto notatae trochaicum faciunt, in his iambum aut spondeum. Cujus scripturae exempla sunt Ἰσαί πως Hec. 133. Πάλαί ποτ' (sic enim codd.) Heracl. 1. ὅστις ποθ' apud Sophoclem Oed. T. 224. λάθρά μ' ὑπελθὼν ibid. 386. Ceterum tam Aldus quam Lascaris ἰώ μοι μοι v. 96. 114. Brunckius utrobique ἰώ μοί μοι. Porsonus priore tantum loco.

186. Rom. C. D. E. προσφέρων. Rom. A. B. προσφέρων.

Ibid. Rom. omnes, ni fallor, ceterique fortasse plerique ὀρμαθῇ. Barnesius diserte ὀρμάθῃ. Idem ὀρμάθῃ pro ὀρμαθῇ Andr. 860. E Barnesii sententia *verbum poeticon* ὀρμάθειν in indicem retulit Heslerus, ejusdem scilicet formae cujus ἀμυνάθειν, διωκάθειν, εἰκάθειν, εἰργάθειν, quae omnia apud Atticos scriptores exstant γ. Incredibilem Barnesii stupiditatem vide, qui non recordatus sit, haec omnia, necnon τελέθειν, μινύθειν, φθινύθειν et similia, penultimam semper corripere, secus ac suum ὀρμάθῃ, quod penultimam producit. Musgravius ceterique plerique ὀρμαθῇ ut vulgo. Brunckius et Beckius ὀρμηθῇ, quod admisi.

187, 8. σκαιούς δὲ λέγων, κούδέν τι σόφους | τοὺς πρόσθε βροτούς, &c.] Plutarchus Conj. Praec. p. 143. C. ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης αἰτιάται τοὺς τῇ λύρα χρωμένους παρ' οἶνον. ἔδει γὰρ ἐπὶ τὰς ὀργὰς καὶ τὰ πένθη μᾶλλον τὴν μουσικὴν παρακαλεῖν, ἢ προσεκλύειν τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας. Idem Sympos. VII. 7. p. 710. E. ὥς τά γε ἄλλα φίλος ὦν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὥς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναί δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῶν

γ Rectius ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, ut ἀγαγεῖν. Aoristus est ἡμύναθον, neque usquam legitur praesens ἀμυνάθῃ nisi apud grammaticos. Recte Photius: ἡμύναθον. ἡμύνα. Euripides Andr. 722. ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθῃτο σε | ἔδεισας; Nemo ignorat huic sententiae melius convenire ἀμύναιτο quam ἀμύνοιτο. Aristophanes Vesp. 1197. Ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὥς ἢ κάπρον | ἐδιώκαθες ποτ' ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα | ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον. Si ἐδιώκαθες praeteritum esset imperfectum, non ἔδραμες sed ἔτρεχες vel ἔθεις dixisset poeta. Frustra igitur διωκάθει Aeschilo Cho. 287. tribuit Porsonus, frustra participium praesentis temporis διωκάθουσα Philemoni apud Athenaeum p. 288. E. Casaubonus. Philemonis versus ope cod. Veneti ita fere scribendi sunt: ὁμοιον ἐγένετ', ὅρως

ὁπότ' ἂν ἀρπάσῃ | τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι περιτρέχει κύκλῳ | τηροῦσα, καταπιεῖν τε περιεσπούδακεν | ἑτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταυτὸν ἦν. Ἀμυναθεῖν usurpat Aeschylus Eum. 441. Sophocles Oed. C. 1015. Euripides Andr. 1080. Iph. A. 910. Aristophanes Nub. 1326. ubi veterem scripturam ἀμυνάθετέ μοι a Kustero repudiatam revocavit Brunckius. Εἰκάθειν Sophocles Oed. C. 1178. 1328. 1334. Ant. 1096. 1102. Trach. 1179. Phil. 1352. El. 361. 396. 1014. Εἰργαθεῖν Aeschylus Eum. 569. Sophocles Oed. C. 862. El. 1271. Euripides Phoen. 1182. De διωκαθεῖν consulendus Rubnkenius ad Timaeum p. 87. in cujus annotatione vix quidquam desiderarem, si monuisset ἐδιώκαθον aoristum esse. Praeter hos quatuor, aoristus est etiam ἐκίαθον, sed ab Atticis non usurpatum.

Διονύσω καταμίξαντας, ἐν παιδιᾷς μέρει τίθεσθαι. Haec loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger.

188. οὐκ ἂν ἀμάρτοις,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. Mag. ἀμάρτης (vel ἀμάρτης) soloece. In Rom. A. supra scriptum οἱ ².

189, 90. οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις, | ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις] Desunt in Rom. C. verba ἐπὶ μὲν θαλίαις. Deinde Porsonus in ed. Cantrabrigiensi ἐπὶ δ' εἰλαπίναις in textu, in annotatione vero: *Pro ἐπὶ δ' malim ἐπὶ τ'.* Sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

191. εὗροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς.] Alii ἤυροντο scribendum contendunt, alii εὗροντο. Matthiae Gramm. Gr. 167. 6. in εὐρίσκω diphthongum mutari negat, licet reperiat *ἐξηυρέθη* apud Aristophanem Pac. 128. Adde *ἠυρέθη*, quod apud Sophoclem Ant. 406. exhibent omnes edd. ante Turnebum. Seidlerus quoque ad Euripidis El. 380. (382.) in hoc verbo augmentum non poni affirmat. In aliis fieri non negat. Infra v. *ἐξηύχουν* pro *ἐξηύχου* libri omnes, nisi qui *ἐξηύχου* habent. Exempla omnia huius scripturae quae apud Euripidem exhibet ed. Aldina, collegi ad Heracl. 305.

196, 7. καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι | μολπαῖσι βροτούς.] Rom. C. D. E. μολπαῖσι βροτούς. Rom. A. ante corr. μολπῇσι βροτοῖς, correctus ab eadem manu μολπῇσι βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς. De μολπῇσι vide ad ζεύγλῃσι v. 466.

197, 8. ἵνα δ' εὐδειπνοὶ | δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;] Rom. C. D. E. Schol. βοάν. Rom. A. B. βοήν.

201. Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων.] Pseudogregorius v. 808. *ιαχάν*. Fortasse legendum *ἰαχον* media producta, quam formam bis in una fabula usurpat Euripides. Tro. 825. *ἀ δέ σε γευναμένα πυρὶ δαίεται.* | *αἰόνες δ' ἄλλαι* | *ἰαχον* (supplendum *βοῶσιν*), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων *βοᾶ*. Ibid. 1228. *στέναζε, μάτερ, — νεκρῶν ἰαχον*. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. De constructione vide Porsonum ad Or. 1035.

Ibid. Rom. A. B. C. D. E. ante corr. πολύστονον. Rom. E. a corr. Lasc. Pseudogregorius v. 808. *πολυστόνων*. *Nescio an melius*, ait Porsonus.

202. λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾶ] Rom. A. D. Lasc. B. μογερά. Rom. B. C. E. Lasc. A. μογερά. Huc spectat gl. a prima manu in Rom. A. *κακῇ*. Recte vulgo μογερά, quod pro nominativo singulari accipit scholiastes, rectius Reiskius pro accusativo plurali. Versus est dimeter iambicus, ut 205. 207. Vix opus est ut moneam βοᾶ verbum esse. Constructio ut apud Sophoclem Trach. 49. *Δέσποινα Διάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ | κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα | τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.*

203. τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.] Rom. A. B. D. E. λέχει.

² Sophocles Aj. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς, | οὐκ ἂν ἀμάρτοι. κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ | τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι. Vide

an hic quoque legendum οὐκ ἂν ἀμάρτοις, id est, οὐτις ἂν ἀμάρτοι. Sic οὐκ ἂν δύναται pro ἀδύνατον ἐστι.

Rom. C. λέχαισι, i. e. λέχεσι. Nescio an melius, modo scribatur λέχεσιν.

204. θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα] Sic Rom. D. E. Sed Rom. A. B. C. θεοκλυτεῖ δέ τ' ἄδικα.

Ibid. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Aeschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις | ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum est, quae vox ejusdem familiae est cujus Θεοκλύμενος, quod θεούς σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9.

205. τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,] Brunckius tacite Ζανός. Porsonus Ζηνός revocavit. Fortasse scripsit poëta Διὸς, metro ut apud Sophoclem Phil. 687. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, &c. Quo exemplo legere licet: τὰν Διὸς ὀρκίαν θέμιν, | ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς | ἀντίπορον, δι' ἄλλα νύχιον.

206. ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς ἀντίπορον,] Rom. E. εἰς. Rom. A. B. C. D. εἰς. Metrum incertum scripturam etiam incertam reddit.

207. δι' ἄλλα νύχιον,] Hoc explicat tragicus Rhés. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ, | λαθόντες ὄμμα τοῦμόν, αἶρεσθαι φυγὴν | μέλλουσι.

207, 8. ἐφ' ἁλμυράν | πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.] Aldus κληῖδ'. Lasc. κληῖδ'. Uterque κληῖδα v. 644. κληῖδας recte v. 1281.

Ibid. Frustra Heathius ἀπεράντου. Gl. in Par. A. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι. Male. Aliud est περᾶν, aliud περαίνειν. Homericum Ἑλλήσποντος ἀπείρων respexit noster. Quod ille κληῖδα, Aeschylus Pers. 880. στόμα πόντου dixit. Vide Columnam ad Ennium p. 202.

209—13. Κορίνθιαι γυναῖκες——ῥαθυμίαν.] Nullus hujus fabulae locus est, qui criticis majorem disputandi materiam prae-buerit quam hi quinque versus. Dixerunt de eo ab Heathio aliisque indicati Politianus Miscellan. 27. Victorius Var. Lect. XX. 13. Muretus Var. Lect. VIII. 17. Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. Columna ad Ennium p. 203. item Vossius p. 336. Hi omnes cum non tam a Graecis Euripidis verbis quam ab Ennii Latinis occasionem dicendi sumserint, primum Ennii verba ponamus, quae in animo teneat lector, dum de singulis hujus orationis partibus dicitur. Cicero Epist. VII. 6. *Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medae quae Corinthum arcem altam habebant matronae opulentae, optumates: quibus illa manibus gypsatis persuasit, ne sibi vitio illae verterent, quod abesset a patria.* Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul. Multi, qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbat. *Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrusissemus.* Quatuor sunt tetrametri octonarii, quorum tres a Ciceronis verbis facile separari possunt. Secundus vero incerta conjectura ita restitui potest: *Ne mihi vitio vos vortatis, a patria quod absiem.*

209, 10. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, | μή μοι τι μέμψησθ'.] Rom. D. E. Lasc. Par. A. B. D: Put. μέμψησθ', quod admisit Musgravius. Rom. A. B. μέμφοισθ'. Rom. C. μέμψοισθ'. Schol. bis μέμψησθε, semel μέμψησθε. Etsi parum refert, Aldinam scripturam, quam revocavit Matthiae, pallo meliorem esse existimo. Video enim librarios saepius ψ in φ mutasse, quam φ in ψ. Noster Hec. 1183. Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς | τὸ θῆλυ συνθεῖς ὧδε πᾶν μέμψη γένος. Ubi μέμψη contra linguae indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1176. ἀναστρέφοι pro ἀναστρέψοι pleraeque edd. ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. Ibid. 1418. κατασκήφουσιν pro κατασκήψουσιν cod. Flor. apud Valckenarium. Ennium quoque, modo mediocriter Graece doctus fuerit, μέμψησθ' in exemplo suo habuisse certum est. Is enim, ut mox declarabo, contra mentem quidem poëtae haec verba interpretatus est, sed non contra linguae indolem, modo legatur μέμψησθ' ; sin autem legatur μέμψησθ', contra utramque.

Ibid. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὧ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε (ed. Ven. μέμψησθαι) ὥς δι' ὑπερηφάνιαν μὴ προελθούσῃ. Longe aliter tamen ab Ennio accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post δόμων distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus.

210, 1. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας,] Schol. καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας, —οἷον, ὑπερηφάνους νομιζομένους. Photius: Σεμνὸν, ἐπὶ τοῦ ἀξιοματικοῦ λέγουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μειδίᾳ· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἰππολύτῳ (v. 93.)· Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἐνδοξόν. Εὐριπίδης Ἰππολύτῳ (v. 99.) Πῶς οὖν σὺ σεμνήν δαίμονα οὐ προσεννέπεις. καὶ τὸ μέγα. Eadem fere verba habet Suidas v. Σεμνόν. Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, σεμνὸς contrarium habet εὐπροσήγορος apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse σεμνοὺς, quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta γεγῶτας explicemus νομιζομένους. Sensus est ὄντας. Sic αὐθάδης γεγῶς mox v. 218. Hactenus omnia satis perspicua sunt. Sequentia difficiliora et obscuriora sunt.

211. Rom. D. Photius apud Porsonum, γεγότας. Apud Hermannum vero alter codd. γεγῶτας habet, alter γεγονότας consentiente Suida.

211, 2. τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, | τοὺς δ' ἐν θυραίοις.] Ita Schol. totidem literis. Rom. A. ante corr. C. D. E. ὀμμάτων ἄπο. Rom. A. corr. ab eadem m. B. Par. A. ὀμμάτων τ' ἄπο, fortasse ex Hec. 240. Deinde Aldus τούσδ' ἐν θυραίοις. Lasc. A. τοῖς δ' ἐν θυραίοις. Lasc. B. recte τοὺς δ' ἐν θυραίοις. Schol. ita explicat:

τούς μὲν (ὑπερηφάνους νομιζομένους scilicet) ἀπὸ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ ἀποθεῖν τῶν ὀμμάτων εἶναι· τούς δὲ διὰ τὸ προσέρχεσθαι καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεισθαι. Ejus igitur sententia est, duo σεμνῶν sive ὑπερηφάνων genera a poëta sisti; unum eorum qui hominum conspectum vitant; alterum vero eorum qui in publico versantur. Hanc interpretationem praeter alios amplexus est Muretus, in eaque acquiescendum mihi videtur, saltem donec melior proferatur. Recentiorum vero plerique in alia omnia abeunt. Heathius haec verba cum superioribus οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας ita vertit: *Novi enim multos mortales qui venerationem ab hominibus assequuti sunt, partim procul ab oculis hominum remoti atque abditi, partim in exteris regionibus vitam exigentes.* Musgravius in prima annotatione interpretationem proponit diversam ab ea quam dedit Heathius^a. Hanc in supplemento repudiat, alteramque in ejus locum substituit: *Novi multos mortalium alios ob facinora egregia, alios vero ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et socordia infamiam consecuti sunt.* Ut haec interpretatio constet, mutat ὀμμάτων in ἐργμάτων, et pro οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς legit οἱ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, οἱ τε scilicet ut οἱ significet. Brunckius secundum Heathium interpretatur, nisi quod ὀμμάτων ἐπὶ, in civium conspectu, scribendum censet. Ut in re incerta, hanc rationem sibi placere ait Porsonus, eamque admisit Zimmermannus. Wytttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 51. ex Ennii verbis, *nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul*, Euripidem scripsisse contendit, τούς τε δωμάτων ἐπὶ, | τούς τ' ἐν θυραίοις. Verba δωμάτων ἐπὶ suam rem, ἐν θυραίοις poplicam significare arbitratur. Non assentior. Θυραῖος pro ἀλλότριος. cui contrarium est οἰκεῖος, saepe usurpatur. Haud raro etiam ἴδιος, cui contrarium est κοινός, cum οἰκεῖος confusum, reperies. Ἀλλότριος vero aut θυραῖος pro κοινός usurpatum legere non memini.

212, 3. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς | δύσκληϊαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.] Aldus οἷδ' ἀφ' ἡσύχου. Lasc. οἷδ' ἀμφ' ἡσύχου.

Ibid. Ennius, ut superiora, ita haec quoque verba male vertit: *Multi qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbat.* Noster Or. 136. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχω ποδὶ | χωρεῖτε. μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Bacch. 646. Στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἡσυχον πόδα. Ubi ἡσυχον τρόπον legendum censet Musgravius. Nostro loco τοῖς σεμνοῖς opponuntur qui ἡσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον τρόπον habent. Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quippe qui a placido mitique ingenio ignaviae opinionem consequantur. Nihil hac verbi κτᾶσθαι significatione usitatus. Noster Hel. 1103. a Musgravio allegatus: σύ θ' ἢ πὶ τῶμῳ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ, | κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ.

^a Dicant historiae literariae me peritiores, qua de caussa nullam usquam Heathii mentionem fecerit Musgravius, licet Heathii Notae sedecim annis ante

Musgravii Euripidem prodierint, eodem scilicet anno quo Musgravii Exercitationes.

Ibid. 1522. δύσκληϊαν δ' ἀπὸ συγγόνου | βάλλετε βαρβάρων λέχεων, |
 ἂν Ἰδαίων ἐρίδων | πονηθεῖς ἐκτῆσατο, τὰν | οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου | Φοι-
 βείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς
 ἐκτησάμην.

214. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,] Wyttenbachius p. 52.
 legendum censet δίκη δ' ἄρ'. *Neque enim caussa exponitur ante-
 cedentium, inquit, sed sequentia iis simpliciter subjiciuntur.* Vide
 ad v. 121.

Ibid. Rom. B. C. E. Lasc. B. Stobaeus Tit IX. p. 99=53.
 οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς. Rom. A. D. οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖσι. Lasc. A.
 οὐκ ἔνεστ' ὀφθαλμοῖς. Eustathius p. 415, 12. οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς.
 Schol. οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς, quod admisit Porsonus. Matthiae
 vulgatam revocavit. Quod ad constructionem attinet, aequè
 bene dicitur ἔνεστ' ἐν atque ἔνεστιν. Aristophanes Nub. 56.
 Ἐλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ita passim. Sed paullo nu-
 merosius est ἔνεστιν, ideoque a Porsono praelatum est. Recte
 quidem, si aliquid insoliti haberet vulgata, vel si multorum li-
 brorum auctoritate niteretur ἔνεστιν. Atqui hoc nusquam appa-
 ret nisi apud scholiasten, apud quem poëtae verba raro recte
 scripta leguntur. Alterum exhibent Aldus, Lascaris, Sto-
 baeus et omnes codices Romani. Quod ad numeros attinet,
 Reisigius p. 249. numerosius ἔνεστ' ἐν quam ἔνεστιν sibi vi-
 deri ait. Etsi Reisigio non assentior, vulgatam satis nume-
 rosam puto. Caesuram in medio versu defendunt tria exem-
 pla ex eadem fabula petita. V. 232. γυναῖξιν, οὐδ' οἶόν τ' ἀνή-
 νασθαι πόσιν. V. 457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν. V.
 982. καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. Ita noster Hec. 355.
 387. 414. 440. 606. 1141. 1224. Or. 12. 51. 224. 292. 509.
 531. 568. 691. 1030. 1077. 1126. 1185. 1237. 1255. 1647. 1652.
 1663. Phoen. 72. 79. 271. 586. 747. 936. 1238. 1407. 1423. ^b
 Nec desunt tragoediae, quarum primus versus, qui prae omni-
 bus numerosus esse debet, hanc caesuram habeat. Aeschylus
 Cho. 1. Ἑρμῇ χθόνιε, πατρῷ ἐποπτεύων κράτη. Euripides Alc. 1.
 ὦ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ. Suppl. 1. Δήμητερ, ἐστιοῦχ'
 Ἐλευσῖνος χθονός. Diverso exordio usi essent tragici, si hujus-
 modi versus auribus minus grati fuissent.

^b In hac enumeratione Porsoni editio-
 nem sequor. Versus sunt in primis
 quatuor fabulis triginta septem, qui
 omnes elisionem post tertium pedem ha-
 bent, praeter Hec. 1141. (1159.) γένοιτο,
 διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χερσίν. Qui et ipse
 elisionem quodammodo habet. Nam
 διαδοχαῖς Atticis auribus idem fere sona-
 bat quod διαδοχαῖς. Quid igitur dice-
 mus? Casune accidisse ut prius hemi-
 stichium toties in vocalem desineret quae
 elidi posset, alterum a vocali inciperet?
 Est quidem qui hoc dixerit, Hermannus
 scilicet Elem. Doctr. Metr. p. 117. Sed

vercor ne non satis considerate. Fue-
 runt qui legerent apud Sophoclem Aj.
 382. ἥπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
 Vulgatam γέλωθ numerorum caussa prae-
 ferendum monui Mus. Crit. Cant. T. I.
 p. 359. 477. Aliter sentit Hermannus,
 cujus verba sunt: *Vulgatam numerorum
 caussa praeferendam esse, quod Elmsleius
 contendit, facilius, qui mirentur, quam qui
 credant, inventum iri puto.* Legant tamen
 quae Diarii Classici T. XVI. p. 428—432.
 de hac quaestione dixi ad Euripidis
 Suppl. 303. σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνον,
 τᾶλλ' εὐ φρονῶν.

215, 6. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, | στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδίκημένος.] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus II. Γ. 279. ἀνθρώπους τίνυσσον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση. Eustathius ad haec verba praeter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Oed. T. 713. ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, | ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B.

Ibid. Eustathius ἐκμάθη. *Utraque lectio proba*, inquit Porsonus. *Saepe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.* Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκῶς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita noster v. 270. οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, | πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), | πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω^c. Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, | τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. *Ibid.* 961. ὅλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν | γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Oed. T. 505. ἀνύσειε Trach. 695. Interdum abest particula negativa, ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν | ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν | ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντρειβῆς φανῇ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν | θάνῃ

^c Aeschylus κορέση Prom. 165. ἔλῃ *ibid.* 166. χαλάση *ibid.* 176. ἐβλήση *ibid.* 177. ἐκπέση *ibid.* 754. λυθῶ (modo ita legendum) *ibid.* 768. χαλασθῇ *ibid.* 990. φανῇ, βελήση τ' *ibid.* 1027. Sophocles περάση Oed. T. 1530. ἐνδείξω Oed. C. 48. στήσης *ibid.* 910. στήσω *ibid.* 1041. δηλώσητε Ant. 309. προσψάυση * *ibid.* 619. θάνῃ Trach. 3. εἴπῃ *ibid.* 415. δείξῃ *ibid.* 609. πάθῃ * *ibid.* 948. δράσης et κερδάνης Aj. 107. θάνῃ *ibid.* 110. τύχῃ * *ibid.* 742. ἐκβάλλῃ * *ibid.* 965. ἐξήκῃ * Phil. 199. μάθῃ *ibid.* 332. μάθῃς * *ibid.* 917. μόλῃς *ibid.* 1332. αἴῃς *ibid.* 1410. Euripides ἴδω * Or. 1357. μεθῇ * Alc. 852. ἀφαγνίσσεται et μόλῃ *ibid.* 1149. ἴδῃς Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ * *ibid.* 540. λάβῃ Iph. T. 20. εἴπῃ *ibid.* 1302. θάνῃ Tro. 510. ἴδω et γεύσωμαι Cycl. 556. ἴδῃ Heracl. 866. ἴκηται et κάμψῃ El. 956. Aristophanes στῶ Ach. 175. ἀντεμπαγῶ *ibid.* 229. ἀκούσητ' *ibid.* 295. ἀκούσης Eq. 957. πτύξωμαι Nub. 266. εἴπῃ Vesp. 578. ἀκούσης *ibid.* 724. 915. ἰδίσης καὶ διαλύσης Pac. 84. ὑμεναιοῖ *ibid.* 1076. 1112. ἀποδῶμαι Av. 586. διαδράμω *ibid.* 1409. ἐκτραχηλίση Lys. 706. ποιησώμεσθα *ibid.* 1005. κωδωνίσω Ran. 79. θί-

ποφῆνω *ibid.* 869. ἀκούσης * *ibid.* 1314. κοκκύσω *ibid.* 1427. ἐκπύθωμαι * Eccl. 747. ἴδω *ibid.* 765. ἀπενέγκῃς *ibid.* 852. προκρούση *ibid.* 1009. φράσης Plut. 24. μάθῃς *ibid.* 477. Asteriscus significat ἂν abesse, quod in sermone familiari non licere monet Porsonus. Tria sunt Aristophanis loca, quae huic regulae adversari videantur. I. Ran. 1314. Μὴ, πρὶν γ' ἀκούσης χᾶτέραν στάσιν μελῶν. Reisi-
gius p. 66. μὴ, πρὶν γ' ἂν ἀκούσης. In hoc metro raro ponitur anapaestus cujus prima syllaba sit ἂν. Nescio igitur an legendum πρὶν ἂν γ' ἀκούσης, ut μὴ, vel potius μὴ μὴ, extra versum sit. II. Eccl. 624. οὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδραβεῖν | ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Recte Reisi-
gius p. 65. χαρίσασθαι. III. *Ibid.* 747. πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Hunc tragicum esse senarium suspicatur Reisi-
gius. Equidem malim πρὶν ἂν πύθωμαι. In Lys. 1005. recte ποιησώμεσθα reposuit Brunckius, sed non vidit superiore versu legendum esse πρὶν χ' ἅπαντες, id est, πρὶν καὶ ἅπαντες, Dorice pro πρὶν ἂν ἅπαντες.

τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἴπω κακός. Negativam particulam in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam^d. II. Euripides Or. 1218. φύλασσε δ' ἢν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξυμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρός, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Quasi praecedat φύλασσε μὴ τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ | τροχάλοισιν ὅχοις παραμειψαμένη, | παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ', ἀπήνη | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon H. G. V. 4, 28. τοῦ δ' ὀρθροῦ ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατήρ ἐξελθὼν. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίῃ λόγον, | πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῇ; Τίς hic valet οὐδεὶς. Haec igitur tria loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quae re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Euripides Andr. 1067. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος | χωρήσεται τις Πυθικὴν πρὸς ἐστίαν, | καὶ τὰνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, | πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὑπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεται τις cum interrogatione idem esse quod χωρησάτω τις. Euripides Ion. 524. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhes. 684. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέργων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ, | πρὶν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; II. Tragicus Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χειρὶ | ἤξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, *cruentis manibus domum ante lucem redibo*. Si legeretur μόλῃ, sensus esset, *incruentis manibus domum ante lucem non redibo*. Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem praetermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα) πρὶν κατασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Aeschylum simili constructione dixisse θρασυνθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαφρίζεσθαι Ag. 1076. Sophoclem κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 605. προσιδεῖν Cresphonte fr. iv. 6. Aristophanem ἐπιστῆσαι (vulgo ἐπίστασθαι) Eccl. 585. ἀφικέσθαι ibid. 616. χαρίσασθαι ibid. 625. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quae digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῇν, | ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν | ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Αἰδου λαβεῖν, | κατῆλθον ἄν. καί μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων, | οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων | ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhes. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου | λαμπτήρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, | πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν, | κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χειρὶ.

^d Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poeta. Sophocles Oed. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν | εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατ-
οικτεῖρων ἔδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ
εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt

particulae μὴ οὐ, quae nunquam ita collocantur nisi in sententiis negativis. Αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ellipsi et Pleonasmō p. 220.

Nullus hic subjunctivo locus est, neque, ut mihi videtur, optativo. Postulat linguae indoles, ut aut infinitivus adhibeatur, aut indicativus, κατέστησα, ἐπύρωσα, ἔμολον. Demosthenes adv. Leptinem p. 555. C. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ἢ παλαιὸν τοῦτον ἔλυσεν γραψάμενος. Quo exemplo utitur Zeunius ad Vigerum p. 442.

217, 8, 9. χρὴ δὲ ξένον——ἀμαθίας ὑπο.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XLV. p. 302=175.

217. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,] Schol. σὲ pro δέ. Hunc versum citat Schol. ad Sophoclis Oed. C. 171. ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν, | εἰκοντας ἂν δεῖ κακούμεντας. Euripides Suppl. 892. πρῶτον μὲν (ὥς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους) | λυπηρὸς οὐκ ἦν οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, | οὐδ' ἐξεριστῆς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς | μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος. Cicero de Officiis I. 34. *Peregrini autem et incolae officium est, nihil praeter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse publica curiosum.*

218, 9. οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθαδῆς γεγῶς, | πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.] Rom. B. C. Lasc. B. Stobaeus, πολίταις. Rom. A. D. E. Lasc. A. πολίτης. In Rom. A. supra scriptum αἰς.

222. κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.] Lasc. χρήζω hic et v. 1366. Recte χρήζων v. 665. 1181. Idem ἢ v. 368. 378. ὁρᾷς v. 398. πατρώων v. 420. ἀφῆρουν v. 444. τῶδε v. 535. λῶστα v. 559. ὠκτεῖρε v. 640. χρήζη v. 734. πατρώους v. 783. ἄλλη v. 969. ἀγνωσία. v. 1173. κακισθῆς v. 1213. ξυνωδὰ v. 1237. ἄλη v. 1252. et alia fortasse. Lasc. A. etiam πατρώας v. 35. ὥση (sic) v. 40. νικᾷ v. 125. λῶστα v. 126. ὠδαῖς v. 194. ἦνεσ' v. 218. βία v. 237. λελησμένη v. 251. Haec recte scripta exhibet Lasc. B. Ceterum Rom. C. φίλα.

223. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γινώσκειν καλῶς,] Sophocles Oed. T. 314. ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν. Id est, auctore Brunckio, *in te omnis posita est spes nostra*. Idem Oed. C. 247. ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῶ, | κείμεθα τλάμονες. Ibid. 392. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Aj. 519. ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι. Euripides Alc. 279. ἐν σοὶ δ' ἐσμεν καὶ ζῆν καὶ μή. Aristophanes Ach. 472. ἐπελαθόμην | ἐν ᾧ πέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Plura Valckenarius ad Phoen. 1256. qui cum nostro loco comparat Terentianum, *in quo nostrae spes opesque omnes sitae*, Adelph. III. 2. v. 32.

Ibid. Rom. E. γινώσκειν καλῶς. Rom. A. B. C. D. Schol. γινώσκειν καλῶς. Hanc scripturam histrionibus tribuere videtur scholiastes, ex cujus verbis elicere nequeo quid scribendum censuerit. Ea in ed. Ven. ita se habent: Κατθανεῖν χρήζω.) τοῦτο ἐν ᾧ ἀπαπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. Haec acutioribus corrigenda relinquo. Canterus Nov. Lect. IV. 11. γινώσκω καλῶς Euripidem scripsisse conjicit. Reiskius γίγνεσθαι καλῶς. Musgravius γινώσκεις καλῶς. Edidit Brunckius γινώσκειν καλά. Porsonus vero Musgravii conjecturam admisit. Matthiae vulgatam revocavit, nisi

quod inter πάντα et γινώσκειν distinxit. An infinitivum γινώσκειν pro imperativo γινώσκετε dictum putavit? Vide ejus Gramm. Gr. §. 544. Vertit Heathius, *ille in quo bene cognoscendo summa rerum omnium mearum vertebatur.*

224. κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐ 'μὸς πόσις.] Ita aut non multo secus Rom. C. a corr. E. Lasc. ut Aldus. Rom. A. B. C. ante corr. D. ἐκβέβηκ' οὐμὸς πόσις. Vide ad v. 801. Erunt fortasse qui ex hac varietate legendum existiment ἐμὸς πόσις, cum articulus haud raro repugnante metro additus legatur. Apud Euripidem Phoen. 850. dedit Aldus, πρὸς πατέρα τὸν σὸν, ὡς τοῦμὸν κάμνει γόνυ. Ibid. 1083. recte Aldus, τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι. Male Cant. M. apud Porsonum παῖς οὐμός. Sed in imparibus sedibus praestare videntur οὐμός, τοῦμὸν, οὔμοι, ceterique casus cum articulo. In quinta sede οὐμός aut οὔμοι habet Euripides Hec. 1229. Phoen. 35. Tro. 363. 932. 1240. Herc. 359. Exempla his contraria sunt Hec. 249. Τί δ' ἦτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμός τόδε; Phoen. 485. ἀλλ' ἔχει | τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος. Hipp. 1169. ὦ θεοί, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμός πατήρ. Iph. T. 784. Ἀρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμός πατήρ. Hel. 574. Ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμός πατήρ. El. 315. πρὸς δ' ἔδραισιν Ἀσιάδες | δμῶαί στρατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμός πατήρ. Sed primo et tertio loco male adderetur articulus. Secundo ἐμὸν Grotio debetur. Aldus ἐμῶν, quod cum articulum salvo metro non admittat, extra controversiam positum est. Cetera non sollicito. Vide quae de quinta sede dixi ad v. 88. quaeque dicturus sum ad v. 941.

225—9. πάντων δ'—ἄλγιον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 432=309.

225, 6. πάντων δ' ὅς' ἔστ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, | γυναῖκες ἐσμέν ἀθλιώτατον φυτόν.] Porphyrius apud Eusebium Praep. Ev. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου εἰπόντος, Γυναῖκες ἐσμέν ἀθλιώτατον φυτόν, Θεοδέκτης ἐν Ἀλκμαίωνί φησι. Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος, | ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτόν | γυναικός. Hunc locum allegat Valckenarius ad Hipp. 630. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν. Ab eodem citatur Alexis apud Athenaeum p. 123. F. εἴτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

226. Quod vulgo apud Euripidem legitur, γυναῖκες ἐσμέν, exhibent etiam edd. Stobaei, necnon Stephaniana Eusebii. Vigorius vero γυναῖκές ἐσμεν dedit.

227, 8. ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ | πόσιν πρίασθαι,] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων.) χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποιοῦν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδουσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος (Il. Λ. 244.)· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρῆχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. | προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε κακθρέψας πατήρ | φερνάς, ἀπωκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.

228, 9. δεσπότην τε σώματος | λαβεῖν.] Ita Stobaei ed. Gesneriana. Sed Trincavellus δεσπότην δὲ habet, δὲ scilicet natum e μὲν superiore versu.

229. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Rom. A. D. Par. A. τοῦτ' ἄλγιον κακόν. Rom. B. τοῦτο δ' ἄλγιον κακόν. Rom. C. Lasc. A. τοῦδε τ' ἄλγιον κακόν. Rom. E. Par. B. D. Stobaeus, τοῦτό γ' ἄλγιον κακόν, quod admisit Musgravius. Recte Brunckius, κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Matthiae Aldinam revocavit, quam habet etiam Lasc. B. Aeschylus Prom. 933. Ἄλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίῳ πόροι. Malim τοῦδ' ἔτ' ἀλγίῳ.

230, 1. κὰν τῶδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν | ἢ χρηστόν.] Rom. C. Lasc. B. λαβεῖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. λάβη. In Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εἶν.

235. ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.] Quatuor Romani ὅτῳ, D. οὔτῳ. Musgravius conjicit οἷῳ. *Non male*, ait Porsonus, *sed nihil opus*.

Ibid. Rom. C. ξυνευνέτη. Rom. A. B. E. Lasc. συνευνέτη. Rom. D. συνευνέτης.

236, 7. κὰν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμεναισιν εὖ | πόσις ξυνοικῇ,] Lasc. κὰν sine accentu, quod recte legitur paullo ante v. 230.

237. Rom. C. ξυνοικῇ. Rom. A. B. D. E. ξυνοικεῖ. In A. B. supra scriptum ῆ. Ceterum ordo est, κὰν μὲν πόσις εὖ ξυνοικῇ ἡμῖν ἐκπονουμεναισιν τάδε.

240—276. ἔξω μολῶν——ἀποστέλλεις Κρέον;] Haec desunt in Rom. E. e quo unum folium evulsum est.

240. ἔξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας χόλον,] Haec scriptura, quae in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. ἥτις οὐδὲ νῦν | τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes praeter E. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσσης, quod admisit Musgravius. Sed Rom. D. καρδίας ἄσσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν. Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίας ἄσσην. Hanc lectionem, cui propior est Aldina καρδίας χόλον, ei quam admiserat Musgravius praetulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | εὔρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις | ᾠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poëtae verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὔρε, κείση- νέγκατο | θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς τάλαιπῶρους βροτοὺς | λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ροῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσσης. Hoc igitur meo judicio recte revocavit Matthiae. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Moeridis verba p. 59. Ἄση, Ἀττικῶς. ἀηδία, Ἑλληνικῶς. Apud Atticos poëtas rarius legitur. Aeschylus Ag. 134. οἷον μήτις

ἄσα θεόθεν κνεφά|ση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ibid. 739. μηλο-
φόνοισιν ἄσαισιν | δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. Ita metri caussa pro
ἄτα et ἄταισιν legendum viderunt viri docti. Simile vitium a
Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. xxx. Gaisford.^e
In his eo facilius fuit error, quod ἄση pro βλάβη dicitur. Nostro
loco potius λύπη significat. Uterque sensus convenit Sapphus
verbis, μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, | πότνια, θυμόν.

241. ἡ πρὸς φίλων τίν', ἡ πρὸς ἥλικα τραπείς.] Rom. A. B. C. D.
Lasc. Par. A. φίλον τίν', quod admisit Brunckius. Ita noster
Andr. 1179. ὦ σχέτλι' ἔργα παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα | δὴ φίλον αὐγὰς
βάλλων τέρψομαι; Revocavi φίλων, propterea quod tragici liben-
tius usurpant φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις et similia,
quam φίλος τις, ἐχθρός τις, θεός τις, ἀνθρώπος τις. Θεῶν habet Sophocles
Oed. T. 42. 396. Ant. 598. Trach. 119. Aj. 453. 1057. Phil. 196.
El. 696. Idem Aj. 998. ὀξεῖα γὰρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, | διήλθ'
Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἶχει θανῶν^f.

Ibid. Porsonus ex conjectura ἥλικας. Quae scriptura senten-
tiae quidem prodest, metro vero necessaria est, modo vera sint
quae dixit Porsonus ad Or. 64. *Sed ubi verbum in brevem vo-
calem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem
manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse,
in quibus syllaba ista producat.* Matthiae tamen ἥλικα revo-
cavit. Idem edidit Suppl. 149. 'Ο δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας
λιπών. Quod ex sua aliorumque conjectura admiserat Her-
mannus, παῖς post Οἰδίπου, in imam paginam relegavit Matthiae.
Euripides Iph. A. 635. 'Εγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, |
ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. | ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῆς δὲ
μή. Hos tres versus spurios pronuntiavit Porsonus. Matthiae
vero solum tertium uncis inclusit. Constat igitur ejus senten-
tiam esse, syllabam brevem in fine vocis produci posse ante τρ,
χρ et similia. Edidit tamen Or. 52. παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέ-
δωκεν τρέφειν. Ex sola Porsoni conjectura admissum est παρέδω-
κεν. Aut hic παρέδωκε, aut in Medea ἥλικας scribendum erat.

242. ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.] Antipater apud
Stobaeum Tit. LXVII. p. 417. a Porsono allegatus: αἱ μὲν
γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγ-
κη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

243, 4, 5. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους,
οἱ δὲ μάρνανται δορί· | κακῶς φρονοῦντες.] Euripides Heracl. 55.
Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφίχθαι ξύμμαχον,
κακῶς φρονῶν. Eodem sensu κεινᾷ δόξᾳ dixit noster Iph. T. 419.

^e Sophocles Ant. 17. οὗτ' εὐτυχοῦσα
μαῖλλον, οὗτ' ἀτωμένη. Hesychius: Ἀτω-
μένη. βλαπτομένη, στειρομένη. Idem:
Ἀσωμένη. λυπουμένη. Si utraque glossa
ad eundem locum spectat, vetus est con-
fusio verborum ἀτᾶσθαι et ἀσᾶσθαι.

^f Conjecturam meam, ὡς θεῶν τινος,
Mus. Crit. Cant. T. I. p. 368, proposi-

tam, falsam esse contendit Hermannus,
cujus argumentis paene persuasus sum.
Euripides Bacch. 26. ἐπεὶ μ' ἀδελφαὶ μητρὸς,
ἃς ἡκιστ' ἔχρην, | Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκ-
φῦναι Διὸς, | Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ
θνητοῦ τινος, | εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἀμαρ-
τίαν λέχους. Hic etiam fortasse praestat
θνητοῦ τινος.

κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Aeschylus Pers. 454. κακῶς εἰδότες bis, si bene memini, Isocrates Panathenaico.

245, 6. ὥς τρις ἂν παρ' ἀσπίδα | στῆναι θέλοιμ' ἂν μάλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.] Ennius apud Varronem de Lingua Lat. V. p. 60. *Ter sub armis malim vitam cernere, quam semel modo parere.* Sic etiam Nonius v. *Cernere* c. iv. p. 632. Sed paullo post, *nam ter sub armis malim vitam cernere, ceteris omissis.* Porsonus, nescio quo auctore, *semel quam modo parere.* Incertum est, utrum metra iambico hic usus sit Ennius. Vide ad v. 209.

247. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ καμ' ἥκει λόγος.] Rom. C. αὐτός. Par. A. αὐτὸς supra scripto ὁ. *Olim in textu erat αὐτὸς*, ait Brunckius, *et glossa ὁ αὐτός.* Ipse edidit αὐτός. Porsonus αὐτός. Melius αὐτός. Schol. Καμὴ ἐκεῖ λόγος.) οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη. οὐ γὰρ ὁμοίως ἔχεις ἐμοὶ τύχας. Sic ed. Ven. Deinde Lasc. πρὸς σε.

248. σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,] Euripides Hipp. 1183. ἐντύνεθ' ἵππους ἄρμασι ζυγηφόρους, | δμῶες, πόλις γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἥδε μοι.

Ibid. Rom. C. σοὶ μὲν πόλις θ'. Lasc. σοὶ μὲν πόλις γ'. Rom. B. D. σοὶ μὲν πόλις omissa copula, de qua vide ad v. 102. Rom. A. σοὶ μὲν γὰρ πόλις, etiam omissa copula.

Ibid. Aldus ἥδ' ἐστὶ. Idem εἰκός δ' ἐστὶν v. 339. τάδ' ἐστὶ v. 797. 905. τί δ' ἐστὶν v. 1275. Lasc. Rom. A. ἥδ' ἐστὶ v. 248. εἰκός δ' ἐστὶν v. 339. τάδ' ἐστὶ v. 905. Lasc. τάδ' ἐστὶ, Rom. A. τάδ' ἐστὶ, v. 797. Lasc. τί δ' ἐστὶ, Rom. A. τί δ' ἐστὶ, v. 1275.

249. βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.] Rom. A. B. C. Par. A. aliiue sine dubio plerique, συνουσία. Rom. D. Par. A. pro var. lect. κοινωνία, quod admisit Brunckius.

251. πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,] In hoc versu desinit Lasc. A. qui λελησμένη, ut jam monui ad v. 222. Schol. Λελησμένη.) ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη.

252. οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῇ] Rom. C. Pseudogregorius v. 756. οὐδὲ συγγενῇ. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Schol. οὐχὶ συγγενῇ, quod admisit Brunckius.

253. μεθορμίσασθαι τῇσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.] Hervagiana prima literas io in margine habet, eodem modo quo in Phoenissis indicatur Jocastae persona. Hoc mendum correctum est in Hervagiana secunda, quae graviore errore ὥς ante μεθορμίσασθαι in textu exhibet. Particulam semel admissam retinuerunt omnes ante Barnesium excepto H. Stephano. *Vocabulum ὥς et versus respuit*, inquit Canterus, *nec Scholiastes agnoscit.* Ejus verba mox apponam.

Ibid. Lasc. συμφοράς. Idem contrario errore συμφορᾶς v. 1202.

252, 3. Schol. Μεθορμίσασθαι.) λείπει τὸ ὥς. ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἐξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῇ ἔχουσα, πρὸς τὸ καταφυγεῖσαν πρὸς τινὰ τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς ἀδειπνοτέρους (f. ἀκινδυνότερους δ) τόπους.

ε Euripides Temenidis Fr. xviii. ἦλθε ἵνα δεινὸν ὑποστὰς | κατ' ἐναύλους ὀρέων
δ ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, | μεγάλων ἄθλων ἀβάτους, ἐπὶ τε | λειμῶνας, ποιμένι' ἀλση.

Ita fere v. 429. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα. Id est, σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μόχθων. Huc respicere videtur Hesychius: Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι. Idem: Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὄρμου εἰς ὄρμον.

254. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. τοσοῦτον δὲ σοῦ. Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. Τοσοῦτο veteribus Atticis abjudicavi ad Sophoclis Oed. T. 734. Si Euripidis Medea in solo Rom. B. exstaret, quis τοσοῦτον οὖν σου pro τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ reponere auderet?

256. πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,] Sic Rom. A. B. C. Sed δίκην, quod reponendum conjeceram, habet Rom. D. Ita noster infra v. 1283. τὴν δὲ τίσωμαι δίκην (male Reiskius δίκη). Heracl. 851. ἡράσαθ' Ἡβῇ Ζηνὶ θ' ἡμέραν μίαν | νέος γενέσθαι, καποτίσασθαι δίκην | ἐχθροῦς. Ibid. 881. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε, | ἐχθροῦς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Plura exempla dedi ad Heracl. 852. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Graecae linguae legibus conciliari posse contendit Hermannus Observationibus Criticis in Aeschylum et Sophoclem p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit haec constructio. Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροῦς ἐμοῦς | χρήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Id est, τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδραμένων. Verbale casum verbi sui regit.

257. τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,] Rom. C. τὸν δόντα γ'. Deinde Rom. A. B. C. D. Eustathius p. 694. 24. ἣν τ' ἐγήματο. Lasc. ἣν τ' ἐγείματο. Vertunt, et eam quam duxit. Quo sensu ἣν τ' ἐγήμεν dicturum fuisse poëtam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anect. Gr. p. 86. Γαμῶ ἢ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγνημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγνημα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, uxori nubere nolo meae, contra eos qui nubere de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἐγήμεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Graece non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ἣ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non invito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοῦς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἣ τ' ἔσωσά σε, ubi ἣ τε significat ἐκείνην τε ἣ.

258—61. γυνὴ γὰρ—μιαίφονωτέρα.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 431—308. Primi duo versus etiam apud scholiasten ad Sophoclis Ant. 61.

Ita vulgo apud Aelianum de Nat. Anim. VII. 39. Pro ἵνα forte κύμα, inquit Musgravius. Lego: ἦλθεν δ' | ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, μεγάλων | ἄθλων κίνδυνον ὑποστάς,]

βὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, | ἐπὶ λειμῶνας, ποιμένι' ἄλσῃ τ'. Dicitur κίνδυνον ὑποστάς ut ὑποστῆναι πόνον Suppl. 189. 345.

258. γυνή γάρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα,] Stobaeus in ed. Trincav. γυνή γάρ ἐστι τ' ἄλλα μὲν φόβου πλέα. Idem in ed. Gesn. γυνή γάρ ἐστι τᾶλλα μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Sophoclis Ant. γυνή γάρ τᾶλλα φόβου πλέα. Lasc. τᾶλλα, de quo alias. Rom. A. B. C. D. Lasc. Put. Burn. etiam φόβου, quod habent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda. Aeschylus Prom. 695. Πρὸ γε στενάξεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. De hac varietate vide Porsonum ad Hec. 241.

259. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν.] Omnes libri, ni fallor, κακὴ (vel κακή) δ' ἐς ἀλκὴν, consentiente Stobaeo, necnon scholiastis ad hunc locum et ad Sophoclis Antigonom. Brunc-kius κακή τ' ἐς ἀλκὴν ex conjectura Tyrwhitti, quam probarat etiam Musgravius. Ego vero vulgatam revocavi. Duplex oppositio est; prima inter τᾶλλα μὲν—et ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν—; altera inter φόβου et ἀλκὴν. Nam verba κακὴ ἐς ἀλκὴν idem valent quod ἀλκῆς κενή. In tali constructione recte dicitur δέ. Sophocles El. 1405. ἰὼ στέγαι | φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέα^h.

260. ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδίκημένη κυρῇ.] Lasc. εἰς εὐνὴν. Simili vitio εἰς ἀλκὴν v. 259. Stobaei ed. Trincavelliana.

262, 3. Δράσω τὰδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν, | Μήδεια.] Rom. C. D. δράσω. Rom. A. B. Par. A. Mag. Cott. δρᾶσον. Lasc. δρά-σον, ut jam monui ad v. 1. In Rom. A. supra scriptum δράσω. Noster supra v. 181. Δράσω τὰδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω. Sic etiam v. 897. 987.

263. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας.] Rom. D. Lasc. θαυμάσω. Schol. Πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω.) οὐ θαυμάσω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας. δικαίως γὰρ πενθεῖς. Futurum est θαυμάσομαι. Aeschylus Prom. 475. Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον. Sic etiam Euripides Alc. 155. Iph. T. 1318.

266, 7. Σὲ τὴν σκύθῳπον καὶ πόσει θυμουμένην | Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν] Εἶπον pro λέγω. Noster Suppl. 1170. παισὶν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. Ubi consulendus Marklandus. Videantur etiam Hermannus ad Vigerum n. 162. Matthiae Gramm. Gr. §. 506. Hoc εἶπον a λέγω diversum esse statuit Hermannus. *Edictum volo* reddit, vereor ne nimis subtiliterⁱ. Ceterum εἶπον pro futuro ἔρῳ usurpat Aristophanes Eccl. 254. ΓΥ. Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; | ΠΡ. Τούτῳ μὲν εἶπον εἰς κυνὸς πυγὴν ὀρᾶν. Ex alterius codicis scriptura τούτῳ μὲν εἶποιμ', male Brunckius τούτῳ μὲν ἂν εἶποιμ'.

268. φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.] Rom. A. ante corr. λαβοῦσα δισσά. Rom. A. a corr. B. D. λαβοῦσαν δισσά. Rom. C. λαβοῦσαν omisso δισσά.

^h Ita scribo pro πλείαι, quod analogiae repugnat. A masculino πλείω derivatur femininum πλέα. Non mirum hac neglexisse librarior, qui passim pro πλείων scripserint πλέον.

ⁱ Euripides Ion. 330. ΚΡ. Φεῦ. πέπονθέ τις σὴ μητρὶ ταύτ' ἄλλη γυνή. | ΙΩ. Τίς,

εἶπον. εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίρομεν ἄν. Εἶπον pro imperativo accipiunt interpretes, qui Atticis est εἰπέ. Si sana est vulgata scriptura, Anglice vertenda, *Who, I say*. Sed malim, Τίς, εἰπέ. καί μοι ξυλλάβοι, χαίρομεν ἄν. Ita noster Suppl. 143. Τίς καὶ τίς, εἰπέ. δύο γὰρ ἐξαυδᾶς ἄμα.

268. Rom. A. ante corr. C. D. σὺν αὐτῇ. Rom. 'A. a corr. Lasc. σὺν αὐτῇ. Schol. Δισσὰ σὺν αὐτῇ τέκνα.) Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως. &c.

272. Αἱ αἱ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.] Hic etiam Lasc. αἱ. αἱ. Ita quoque v. 975. 975. 1100. Sed v. 1366. recte αἱ αἱ.

273. ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,] Pseudogregorius v. 474. ἐξίασι. Rom. A. B. C. D. Lasc. Mag. Schol. ἐξιάσι, quod a Barnesio admissum, a Musgravio vero neglectum, iterum admisit Matthiae. Aliud est ἐξίασι ab ἐξείμι, aliud ἐξιάσι ab ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιάσιν Suppl. 242. ἀφιάσιν aut ἀφιάσ' Herc. 629. Scholiastae verba sunt: 'Εχθροὶ γὰρ ἐξιάσι,) οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορῶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλάντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι σεαυτοῦ. *Fiebat hoc vento duntaxat secundo*, ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 335. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Tro. 94. ὅτ' ἂν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίη κάλως.

274. κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἐκβασίς.] Schol. Εὐπρόσοιστος.) εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥαδίᾳ πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Imo, πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video. Exstant apud tragicos ἀπρόσοιστος, δυσπρόσοιστος, εὐπρόσοιστος, singula apud singulos. Aesch. Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν | στρατὸς, ἀλκίφρων δὲ λαός. Sophocles Oed. C. 1276. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός | τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Apud Aeschylum ἀπρόσιτον, apud Sophoclem δυσπρόσιτον ex interpretatione in nonnullis libris legitur. Apud Euripidem Pseudogregorius v. 475. εὐπρόσιτος, sed Rom. omnes, ni fallor, εὐπρόσοιστος. Derivatur a προσφέρειν, quod saepe significat προσιέναι. Hinc etiam adjectivum ἀπρόσφορος, inaccessus, apud Euripidem Iph. A. 287.

275. ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,] Rom. A. B. C. ἐρήσομαι. Rom. D. Lasc. Par. A. εἰρήσομαι. Multae edd. apud Sophoclem Oed. T. 1166. Ὀλῳλας, εἰ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν. Cujus scripturae auctor fuit H. Stephanus. Futurum ἐρήσομαι exstat apud nostrum Hec. 988. Or. 506. Suppl. 751. 846. Tro. 945.

Ibid. Solus, ut videtur, Par. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. In alio forte codice πράσσουσ' reperietur, ait Brunckius. Ipse conjicit, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως. Vulgatam probat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 55. *Qui adversa fortuna utuntur*, ait Porsonus, *eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui.* Comparat Hecubae verba ad Ulyssem Hec. 235. εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους | μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτῆρια | ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν, | ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

276. τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.] Rom. C. D. γῆς ἀποστέλλεις. Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις. Hesychius: Ἀποστέλλεις. ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδεία. Imo, ἀποπέμπεις. Vide v. 904. Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις. Librarius scilicet, cum in

exemplo quod describebat versum justo longiorem reperisset, non vidit delendum esse τῆσδε, sed pro ἀποστέλλεις reposuit στέλλεις. Iterum ei fraudi fuit τῆσδε v. 689. Simili modo scripsit Sophocles Oed. T. 630. Κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Librarii vero pro μέτεστιν scripserunt μέτεστι τῆσδ', quod in omnibus fere codicibus legitur. Deinde pro οὐχὶ, quod in multis reperitur, corrector dedit οὐ, quod exhibet ed. Aldina.

277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ περιамπίσχειν λόγους),] Rom. C. περιамπίσχειν. Etiam si ferri posset anapaestus in quarta sede, huiusmodi composita, in quibus περὶ vocalem sibi subjectam habet, a tragicis extra melica non usurpari contendit Porsonus. Id jam monuerat vir doctus, qui Censurae Menstruae T. LXXIV. p. 551—60. de Etonensi huius fabulae editione egit. Cujus verba sunt p. 555. *But where does περι occur in composition, before a word beginning with a vowel, in the Tragic dialogue*^k? Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. παραμπέχειν, quod admisit Brunckius. Lasc. παραμπέσχειν. Put. περαμπέχειν. Par. B. D. E. παραμπίσχειν, quod reposuit Matthiae. Cott. παραμπίσχειν et παρ' ἀμπέχειν (sic). Schol. Παραμπίσχειν. κρύπτειν. Aut παραμπέχειν aut παραμπίσχειν legendum, nec facile dici potest utra melior scriptura. Si cui numerorum caussa praestare videtur παραμπέχειν, meminerit tragicos in eadem versus sede frequenter ἀπαλλαχθεῖς usurpasse, cum potuissent ἀπαλλαγεῖς. Noster infra v. 591. τήνδε φευξοῦμαι χθόνα maluit dicere quam φεύξομαι. Utramque formam, ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν, usurpant tragici. Aeschylus Pers. 849. ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι | ἐσθημάτων κλύουσιν, ἢ νιν ἀμπέχει. Prom. 520. Ἡπού τι σεμνὸν ἐστὶν ὃ ξυναμπέχεις. Apud Euripidem vero, ni fallor, haec forma non exstat. Alteram saepius usurpavit. Ita Hipp. 191. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο | σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. Suppl. 165. πίτνων πρὸς οὐδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί. Tro. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Ibid. 1147. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅτ' ἂν σὺ κοσμήσης τάφον, | γῆν τῶδ' ἐπαμπίσχοντες, ἀροῦμεν δόρυ. (Hic tamen praestare videtur ἐπαμπισχόντες, de qua scriptura vide ad v. 1128.) Hel. 429. παρέστι. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι. Ibid. 859. κούφη καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Herc. 1111. Πάτερ, τί κλάεις, καὶ ξυναμπίσχει κόρας; His exemplis adductus, παραμπίσχειν nostro loco scripsi. Nihil deterius, nec tamen melius, esset παραμπισχεῖν.

278. μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.] Vide an ad hunc versum pertineat scholiastae annotatio ad v. 350. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβάς, ἵν' ἐστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Saltem melius post v. 278. quam post v. 350. legeretur v. 374. de quo vide suo loco et ad v. 40.

^k Sophocles Oed. T. 1505. μή σφε περι-
ίδης | πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.
Ita pro παρίδης Brunckius ex Dawesii
conjectura. Isocrates Panathenaico p.

268. D. εἰδεῖτο μὴ παριδεῖν τοιοῦτους ἀνδρας
ἀτάφους γενομένους, μηδὲ παλαιὸν ἔθος καὶ
πάτριον νόμον καταλυόμενον. Hic saltem
legendum videtur περιιδεῖν.

279. *ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.*] Omnes Rom. Lasc. *συμβάλλεται*. Vide ad v. 2. Hesychius: *Συμβάλλεται. λέγεται.* Scribendum videtur: *Συμβάλλεται. συλλέγεται.* Sensus verborum *ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος* magis perspicuus est quam constructio. Musgravius τοῦδε δείματος pro εἰς τόδε δεῖμα dictum monet. Fortasse explicandum, πολλὰ σύμβολα (id est, τεκμήρια, σημεῖα) ἔχεις τοῦ δεινῆ εἶναι. Sophocles Phil. 404. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές | λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὧ ξένοι, πεπλεύκατε. De voce σύμβολον vide ad v. 600.

282. κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,] Rom. A. B. C. Par. A. κλύω δ' ἀπειλεῖν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Cott. κλύω δ' ἀπειλεῖς. Rom. D. κλύω δ' ἀπειλῆς. Flor. κλύω δ' ἀπειλαῖς. Recte Mag. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'. Quam scripturam conjectura assecutus est Tyrwhittus, admisit Musgravius. Brunckius vero κλύω corruptum pronunciat, quippe in quo ineptissima ταυτολογία sit, κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Edidit igitur ex ingenio χόλω δ' ἀπειλεῖς. Musgravii scripturam revocavit Beckius. Tautologiam defendit Porsonus ex Hel. 1056. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν; Quam scripturam a Reiskio Musgravioque temere sollicitatam, a Brunckio vero ad Sophoclis El. 61. sine suspitione laudatam monet.

Ibid. Rom. B. ἀπαγγέλλουσί μοι. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀπαγγέλλουσί μοι. In Rom. C. alterum λ subscriptum. Vide ad v. 27.

285, 6. κρεῖσσον—στένειν.] Hoc distichon habet Plutarchus de Sanitate Tuenda p. 124. B de Vitioso Pudore p. 530. B.

285. κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθειςθαι, γύναι,] Rom. A. C. a corr. edd. πρὸς σ'. Rom. B. C. ante corr. πρό σ'. In B. alterum σ supra scriptum.

Ibid. Plutarchus p. 124. ἀπεχθεῖσθαι. Idem p. 530. ἀπέχθειςθαι, ut vulgo apud Euripidem. Constat scribendum ἀπεχθέσθαι. Praesens est ἀπεχθάνομαι, ut αἰσθάνομαι et πυνθάνομαι, aoristus ἀπεχθόμην, ut ἡσθόμην et ἐπυθόμην¹.

286. ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.] Lasc. σθένειν. Vide quid faciat unius literulae mutatio, inquit Porsonus. Quid faciat unius literulae omissio, vide ad v. 184.

287. φεῦ φεῦ.] Lasc. φσῦ. φεῦ. Sic cod. Flor. συγχέουσ' pro συγχέουσ' 776.

287, 8. οὐ νῦν με—κακά.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXVI. p. 217=142.

287. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,] Lasc. Κρέων. Quod recipiendum esset, ait Porsonus, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Ea sententia si vera est, scribendum ἀλγηδόσιν v. 24. ἠνάγκασεν

¹ Olim legebatur ἀπέχθομαι apud Euripidem Hipp. 1260. ubi rectius nunc legitur ἐπάχθομαι. Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθομαι, suspicor

Euripidem scripsisse, οὐθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὐτ' ἄρ' ἀχθομαι κακοῖς. Sophocles Phil. 345. λέγοντες, εἴτ' ἀληθεῖς, εἴτ' ἄρ' οὐν μάτην.

v. 517. δώμασιν v. 584. ἀπώλεσεν v. 1177. ἀνείδεσιν v. 1311. Sed Κρέων non videtur de industria esse. Idem enim liber Κρέων ante vocalem habet v. 301. 330. ante consonam v. 276. Apud Sophoclem Oed. T. 637. Κρέων edd. pleraeque. Nonnullae etiam v. 1459. Utrobique ante consonam.

288. ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.] Stobaeus ἐβλαψε γλώσσα. *Male quod ad sensum attinet*, ait Porsonus, *neque metro convenienter*. Dixit quidem Aeschylus Ag. 1638. Ὀρφεὶ δὲ γλώσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Idem apud Photium v. Ὀκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Nec mirum, qui dixerit Suppl. 768. εἶναι. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Sophocles etiam in initio senarii παίδων δὲ βλαστὰς Oed. T. 717. πασῶν ἐβλαστε El. 400. aliaque ejusdem licentiae exempla exhibet. Euripides autem ne in melicis quidem talia habet, nisi semel atque iterum, auctore Porsono ad Hec. 298. Quod infra v. 1223. ἐβλαστεν primam corripit, choricæ licentiae concedendum censet Porsonus. Corruptum judicat quod legitur El. 1013. καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ | γυναῖκα, γλώσση πικρότης ἐνεστὶ τις. Defendit hanc scripturam Seidlerus exemplis ex Aeschylo et Sophocle petitis. Fortasse scripsit Euripides: καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ, | γλώσση γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἐνεστὶ τις.

289—92. χρὴ δ' οὐποθ' —δυσμενῇ.] Hos quatuor versus allegat Aristoteles de Rhetorica II. 21. p. 571. B.

289. χρὴ δ' οὐποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,] Hesychius: Ἀρτίφρων. ὑγιὲς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός. Idem: Ἀρτίφροσιν. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπές, διὸ καὶ ὑγιές. Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας. Exstat apud Homerum Od. Ω. 260. Aeschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad ἀρτίδακρυς v. 873.

290. παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.] Ἐκδιδάσκεσθαι proprio mediū verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed haec aliquando a poëtis confunduntur. Ita Porsonus. De medio sensu consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 492. c. Mediam formam activa significatione usurpat Simonides apud Gaisfordium n. liv. p. 377. τοσσάκι δ' ἡμερόεντα διδάξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. Dicit quidem Socrates apud Aristophanem Nub. 781. Ὑθλεῖς. ἀπερρ'. οὐκ ἂν διδάξαίμην σ' ἔτι. Sed parum dubito scribendum esse οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἂν σ' ἔτι. Ibid. 127. legitur διδάξομαι passivo sensu pro μαθήσομαι, ut apud Theognidem v. 35. Euripidem Hel. 1442. De constructione διδάσκειν σοφούς vide ad Heracl. 575. Exempla suppeditat Matthiae Gramm. Gr. §. 414. 3.

291. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἥς ἔχουσιν ἀργίας,] Longe insolentius ἥς ἔχουσιν hoc verborum ordine, quam si scripsisset, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, ἥς ἔχουσιν. Dixit tamen Sophocles El. 763. μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν. Aliter noster Heracl. 152. μόνον

τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος. Quam scripturam hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

Ibid. Praeter scholiasten, nihil de hoc loco dixerunt interpretes ante Brunckium, qui primus vulgatae scripturae litem movit. Membranae pro ἄλλης habent ἀλκῆς. Hinc Brunckius: χωρὶς γὰρ ἀλκῆς (ὄντες), ἧς ἔχουσιν ἀργίας | φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ. Χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur, ait, quia a bello et forensibus contentionibus abstinent. Hanc rationem jure improbat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. 56. Attamen in verbis ἀλκῆς ἀργίας se haerere dicit. Conjicit igitur αἰτίας, reprehensionis, pro ἀργίας. Ejus conjecturam speciosam appellat Porsonus, qui suam quoque proponit, αὐτῆς scilicet pro ἄλλης, revocata tamen vulgata. Zimmermannus vero et Matthiae sententiae an metro melius consulant nescio. Exhibent enim eorum editiones, χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀρετῆς^m. Vulgata sanissima est. Sumendum ἄλλης πλεοναστικῶς monet Porsonus. Ἄλλος saepe abundare docent Weiskius v. Ἄλλος, Thiemius Lexico Xenophonteo, item interpretes ad Sophoclis Oed. T. 7. Dixit Plato, exempli caussa, τοῖς τ' Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν, Xenophon τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. Sed omnium aptissimum exemplum indicavit mihi Gaisfordius. Plato Symposio p. 191. Α. ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Deinde optimum sensum praebet ἀργίας. Eos qui philosophiae literisque operam dant, ἀργούς saepe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis minus idoneos, etiam nostrorum temporum experientia docet. Si exstaret Euripidis Antiope, optimam hujus versus interpretationem praeberet Amphionis et Zethi disputatio, cujus fragmenta collegit et ordinare conatus est Valckenarius Diatrib. p. 74—87. Digna est etiam quae legatur Calliclis oratio apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: φιλοσοφία γὰρ τοι ἐστίν, ᾧ Σώκρατες, χάριεν, εἰάν τις αὐτοῦ μετρίως ἀφηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. εἰάν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Simul consulatur Routhii annotatio p. 440.

292. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.] Aristoteles πρὸς ἀνδρῶν. Similis diversitas apud Sophoclem Oed. C. 737. οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ | πάντων κελευσθεῖς. Sic pars codicum et edd. pleraeque. Aldus ἀνδρῶν.

Ibid. Schol. Ἀλφάνουσιν.) εὐρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. Saepius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia praebet Suidas v. Ἀλφάνει, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 382.

293. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,] Rom. A. B. C.

^m Monendi sunt lectores, ne textus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiae, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum praesumant. Hic ἀρετῆς, v. 428.

μίμνει, v. 616. ἀνδράσιν sine praepositione, v. 640. ᾧ κτεῖρεν, v. 768. στέφος, v. 805. φρονεῖς εἴ, aliaque alibi lectore celato edidit.

(qui σκαιοῖς) καινὰ προσφέρων σοφά. Rom. D. προσφέρων καινὰ σοφά. Rom. E. Lasc. Par. B. καινὰ προσφέρων ἔπη. Alteram scripturam defendere videtur Aristophanes Thesm. 1141. a Porsono allegatus: σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, | μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Similiter Sophocles Fr. Inc. xlv. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, | οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. Utramque scripturam ab Euripide profectam credit Porsonus, σοφὰ scilicet in prima, ἔπη in secunda editione. Cum enim esset εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς, ait, *veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat.* Ergo ab Aristophane derisus σοφὰ in ἔπη mutavit. Hoc fieri potuisse non nego, factum esse non credo. Si conjecturis indulgere licet, censeo hanc γνώμην Euripidi ita placuisse, ut eam paullo immutatam in aliam fabulam transtulerit. Huic conjecturae pondus addunt verba μάτην ἀναλίσκοις ἄν apud Aristophanem, quae non minus Euripidis esse videntur quam superiora. Hinc ortam puto scripturae diversitatem. Nemo fere ignorat quam multos errores induxerit locorum aliquatenus similium confusio. Suffecit adjectivum πάλλευκον, verbi caussa, ut pro candida cervice canum caput Medae tribueretur in nonnullis hujus fabulae exemplis v. 30. Euripidem versus ex hac fabula in alias, vel in hanc ex aliis transtulisse certum est. Vide ad v. 53. 533. 676. 998.

294. δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι.] Ἀχρεῖος inutilis proprie significat, φαῦλος debilis. Utrumque τῷ σοφὸς opponitur. De φαῦλος vide Phoen. 499. Hipp. 989.

295, 6. τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον | κρείσσων νομισθεῖς,] Lasc. δοκούντων εἰδέναι τί ποικίλον. De τί vide ad v. 92.

296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Cott. λυπρὸς ἐν πόλει, quod admisit Brunckius. In hujusmodi diversitatibus, ea scriptura melior censenda est, quae plures et meliores habet auctores. Qualis hic est λυπρὸς ἐν πόλει. Ea etiam paullo numerosior mihi videtur.

298. σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, | τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,] Lasc. τοῖς μὲν εἴμ'. Idem ut Aldus τοῖσδ' ἡσυχαία. Posteriores versum delendum censuit Piersonus Verisim. p. 58. utpote conflatum e v. 790. μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, nec sententiae convenientem. Sententiae non inconvenientem putat Reiskius, imo stabiliri a verbis σιωπηλὸς σόφος v. 314. Musgravius tamen Piersono obsecutus est. Par. A. hunc versum non nisi in margine scriptum exhibet. Librarium fefellit τοῖς δ' vel τοῖσδ' bis deinceps positum. Non igitur νοθείας argumentum haec omissio. Agnoscitur etiam versus a scholiasta. Recte tamen omissus mihi videtur.

299. τοῖς δ' οὖν προσάντης.] Rom. C. τοῖσδ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. Flor. Par. A. B. D. Mag. Put. τοῖσδ' (vel τοῖς δ') αὖ. Confusa sunt αὖ et οὖν etiam v. 300. 333. Hic αὖ, quod ex conjectura reponendum censuerat Piersonus, admissum voluit Musgravius, admisit Brunckius. De προσάντης vide ad v. 375.

Ibid. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφῇ.] Schol. Προσάντης.) ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφῇ. Hinc grammaticum legisse suspicatur Musgravius, τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμὶ, οὐκ ἄγαν σοφῇ. Quam scripturam admisit Brunckius. Sed cum valde invenustum sit προσάντης εἰμὶ post εἶμ' ἐπίφθορος, scribendum conjicit Musgravius προσάντης λῆμα. *Verba, ut vulgantur, ait Porsonus, sunt Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.*

300. σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.] Hic etiam variant libri ut superiore versu. Rom. C. σὺ δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ' αὖ. Nihil de suis dixit Musgravius.

Ibid. Lasc. πλημελές. Hesychius: Πλημμελεῖς. ἐκμελεῖς, οὐ συνωδὰ λέγει, ἀμαρτάνει. Πλημελής. ἀμελής ἢ πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὁμοῖα. *Pro πλάσσον legi potest πλάσσων, inquit Schowius, quid autem πολεῖον sit, divinent alii.* Equidem divinare nequeo. Πλημμελής, si audiendus est grammaticus, primaria significatione est *absonus*, nostris *out of tune*. Hinc facile deducitur significatio qua apud Euripidem aliquoties usurpatur. Participium πλημμελήσας exstat Phoen. 1649.

301. οὐχ ὥδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,] Rom. C. E. ἔχει μοι. Rom. A. B. D. ἔχοιμι. Eadem varietas v. 706.

Ibid. Verba μὴ τρέσῃς ἡμᾶς in parenthesi sunt. Euripides Heracl. 715. Οἷδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι. Fr. Inc. ii. 1. Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) | παῖσει πρὸς ἡπαρ. Sic etiam θάρσει. Sophocles Oed. C. 1185. οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει | γνώμης, ἀ μὴ σοι ξυμφέροντα λέξεται. Hinc legendum apud Euripidem Hec. 876. τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Vulgo, τὰ δ' ἄλλα θάρσει. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

302. ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.] Statim sequitur ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ. Nam verba interjacentia διὰ μέσου sunt.

303. σύ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Cott. ἠδίκησας.

303, 4. ἐξέδου κόρην | ὅτῳ σε θυμὸς ἤγεν.] Usitatio hac significatione est activa forma ἐκδιδόναι, quam usurpat noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Adde ἐκδώσειν Iph. A. 132. 687. El. 249. ἐκδώσομεν Iph. A. 729. ἐκδοῦναι *ibid.* 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρας οὐδεὶς θέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων. ἀλλ' ἐκδίδονται τε οἱ συμβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων. Plato Legg. V. p. 740. C. τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἐνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον. ἄρρενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπη τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν. Demosthenes adversus Spudiam p. 1021. D. πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολύευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν. Plutarchus Theseo p. 2. A. Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παίδων, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας. Apud Euripidem Hel. 939. legendum suspicor ἐκδώσομαι pro ἐδνάσομαι.

307. νυμφεύετ'. εὖ πράσσοιτε.] Rom. C. εὖ πράσσετε.

307, 8. τήν δὲ δὴ χθόνα | ἑἴτέ μ' οἰκεῖν.] Rom. C. τήνδε δὴ χθόνα. Rom. D. τήνδε χθόνα. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. τήνδε δὲ χθόνα, quod admisit Brunckius. In Rom. A. δὲ supra scriptum habet δὴ.

310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ',] Scaliger infelici conjectura ἀκουσα. Dawesius p. 98. memoriae vitio ἀκούειν. Non enim opinor eum mutatione opus esse credidisse.

310, 1. ἀλλ' εἴσω φρενῶν | ὀρρώδία μοι μή τι βουλεύσης κακόν.] Scripsit Euripides, ni fallor, μή τι βουλεύης κακόν. Non eadem est ratio hujus versus et 37. δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύση νέον. Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid aliquando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam jam malum meditari, quippe quae aliter sentiat ac loquatur. Quo sensu non dicitur μή βουλεύσης sed μή βουλεύης. Qui δέδοικα μή ἀσθενήση dicit, suspicatur Titium post aliquod tempus aegrotum fore: qui vero δέδοικα μή ἀσθενῇ, eum jam morbo laborare putat. Sed legitur apud Sophoclem Trach. 550. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μή πόσις μὲν Ἡρακλῆς | ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ. Ubi futurum tempus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 865. δέδοικα γὰρ μή καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, | ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod γράφη pro γράψῃ nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuatur γράψῃ pro γράφῃ usurpari posseⁿ. Subjunctivum praesentis proprio sensu usurpat Sophocles Oed. T. 747. Δεινῶς ἀθυμῶ μή βλέπων ὁ μάντις ἦ. Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μή τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ἦ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. Aristophanes Nub. 493. δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μή πληγῶν δέη. Eccl. 338. ὁ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον. Hic prorsus alienum a sententia esset δράση. Utrumque subjunctivum in eadem sententia conjungit, nec tamen confundit, Sophocles Phil. 519. Ὅρα σὺ (id est, δέδοικα) μή νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῇ, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῆς τῆς νοσοῦ ξυνουσία, | τότε οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς^o.

ⁿ Aristophanes Vesp. 1432. "Τβριζ, ἔως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. Quis non mallet καλέσῃ, si per metrum liceret? Hoc exemplum, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, non tollunt discrimen quod inter ἔως ἂν γράφῃ et ἔως ἂν γράψῃ statuunt grammatici.

^o De hac quaestione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 272. (279.), cujus sententia si vera est, potius μή τι βουλεύεις quam μή τι βουλεύης scribendum. Ait enim: *Discrimen hoc est: μή ἦ, verentis est, ne quid nunc sit, simulque nescire se, utrum sit, necne, significantis; μή ἔστι verentis quidem est, sed indicantis simul, putare se, ita esse, ut veretur.* Subtiliter, ut solet, vir ingeniosus, sed vereor

ut recte. Ego apud Atticos poëtas non memini legere δέδοικα μή ἔστι, δέδοικα μή ἀσθενεῖ, aut aliquid ejusmodi; nec puto indicativum ab iis usurpari, nisi in praeteritis verborum temporibus, ut apud Demosthenem de Falsa Legat. p. 294. D. καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπέποικε. De quo loco vide Mus. Crit. T. I. p. 356. Dixit Euripides Hel. 118. Σκοπεῖτε μή δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν. Sed vereor ut hinc recte statuatur licuisse dicere, Δέδοικα μή δόκησιν ἔχετε πρὸς θεῶν. Dicitur etiam δέδοικα μή εἴη, auctore Hermannō, significatque vereor ne fuerit. Hujus etiam constructionis exempla de-

312. τοσῶδε γ' ἦσσαν ἢ πάρος πέποιθά σοι.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. Flor. Par. A. D. Put. τοσῶδε δ' ἦσσαν. Quam scripturam a Musgravio admissam, a Porsono vero repudiatam, recte mihi revocasse videtur Matthiae. Schol. Τοσῶ δε δ' ἦσσαν.) τοσούτω δέ φησιν, ὅσω γλυκεῖα μὲν εἰ τῷ λόγῳ. ἄλλα δὲ φρονεῖς. τοσούτω μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι. Sic ed. Veneta. Rom. E. Lasc. τοσόνδε δ' ἦσσαν.

313, 4. γυνὴ γὰρ—σοφός.] Hoc disticho usus est grammaticus apud Suidam v. Ἀξίος λαβεῖν ὁ μισθός, cujus verba leguntur etiam apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 412. Utrobique legitur Σοφοκλῆς pro Εὐριπίδης. Simili errore in annotatione mea legitur Aristophanis Medeam p. 74, 24.

313. γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,] Scaliger γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον, ut γυνὴ δὲ θῆλυ v. 898. Quomodo sequentia verba cum hac scriptura conciliarit, quaerere supersedeo. Schol. ῥάων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή. Hinc Dawesius p. 97. ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς γυνή. Sed vulgatam agnoscit alter scholiastes, cujus verba sunt: Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος.) πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνή, ὁμοίως δ' ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθεῖη ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν. Eamque stabiliunt poëtae verba Andr. 673. καὶ μὲν ἴσον γ' ἀνὴρ τε καὶ γυνὴ σθένει | ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ, | γυναιῖκα μωραίνουσιν ἐν δόμοις ἔχων.

Ibid. Porsonus diserte ὡς δ' αὐτῶς, auctore, ni fallor, Brunckio, qui tamen αὐτῶς dedit apud Sophoclem Oed. T. 931. Ant. 85. 715. 1040. Aj. 1179. ὡς δ' αὐτῶς apud Euripidem Andr. 674. Recte αὐτῶς, opinor. Accentus enim docet non ab αὐτός derivatum esse, sed potius a feminino αὐτή, ut οὕτως a masculino οὗτος. Dixit de hoc adverbio Hermannus Dissertatione de Pronomine αὐτός §. xv. qui οὕτως sic, αὐτῶς vero hoc ipso modo significare monet. Nostri, in like manner. Quo sensu τῶς dixit Aeschylus Theb. 490. 643. Suppl. 71. 699. Sophocles Aj. 841.

314. ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.] Schol. ῥάων φυλάσσειν.) ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Simile est ἀκοῦσαι μαλθάκα v. 310. Plura dedit Dawesius p. 98. Nonnulla ipse addidi ad Heracl. 1011. Apud Suidam allegatur Homerus Il. Ω. 243. ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε | κείνου τεθνεώτος ἐναίρεμεν. Il. M. 63. ἢ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ. Sed de hac re nulla controversia est. Fuerunt autem qui bene Graecum esse ῥάων φυλάσσειν agnoscerent, non tamen nostro loco convenire. Dawesius p. 97. φυλάσσειν sive φυλάττειν servare, observare, custodire vel simile significare monet; significationem autem quae huic loco unica conveniat, nempe cavere, medii φυλάττεσθαι esse propriam. Scribendum igitur censet ῥάων φυλάττεσθ' cum elisione diphthongi. Respondet Dorvillius

sidero. Dixit quidem Herodotus ab eo allegatus VH. 103. ὅρα μὴ μάτην κόμπος

ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. Sed reponendum sine dubio εἰρημένος ἔη.

ad Charitonem p. 442. φύλαττειν idem esse quod τηρεῖν, quae ambo verba frequenter significant *observare* aliquem, ne aliquid faciat. Cujus significationis auctorem allegat Demosthenem p. 497. F. 518. A. 852. E. 857. E. Probant ejus interpretationem Heathius et Musgravius.

314. Apud Suidam vulgo legitur ἡ σιωπηλὸς ἀνὴρ. Recte apud Bekkerum ἡ σιωπηλὸς σοφός.

315. ἀλλ' ἐξίθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.] Brunckius ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 497. μὴ λόγους πλέκε. Quam scripturam sua satis elegantia commendari ait. Elegantem eam appellat etiam Porsonus, sed vulgatam revocavit, in qua acquiescendum censeo. Qui dicit μὴ λόγους πλέκε, jubet ut recta simplicique oratione utare; qui vero μὴ λόγους λέγε, ut omnino taceas. Nostri, *without more words*. Aristophanes Ach. 302. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς, [ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

316. ὡς ταῦτ' ἄρηρε,] Aldus ἄρηρε etiam v. 407. 728. ἀρηρότως v. 1161. Omnes Rom. Lasc. Par. A. Pseudogregorius v. 1264. ἄραρε v. 316. quod reposuit Brunckius. Noster Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοῦ μενῶ πόσιν μολεῖν. Hic etiam Aldus ἄρηρε.

316, 7. κοῦκ ἔχεις τέχνην ὅπως | μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.] Rom. C. D. E. ἔχεις. Rom. A. B. ἔχει. In A. supra scriptum ε. Deinde Rom. C. μενεῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μένης. In Rom. A. supra scriptum γρ. καὶ μενεῖς, in B. εἷς. Utraque scriptura bona videtur. Aeschylus Prom. 85. ψευδωνύμῳς δὲ δαίμονες Προμηθεά | καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθείας, | ὅτῳ τρόπῳ τῇσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. Ibid. 468. τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρῶν τάλας | βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ | τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Sed ubi libri dissentiunt, futurum melius videtur. Librarii enim non solum δῶμεν pro δώσομεν, verbi caussa, post ὅπως passim reposuerunt, verum etiam δώσωμεν, εὐρήσης, ληψώμεθα, παραχορδιῆς et similia monstra invexerunt.

318. Μὴ πρὸς γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.] Scaliger μὴ πρὸς τε γονάτων. Rom. C. μὴ πρὸς γονάτων. Rom. A. B. D. E. μὴ πρὸς σὲ γονάτων. Sic etiam omnes edd. recentiores ante Porsonum. Cott. μὴ πρὸς σὲ γούνων. Lasc. μὴ πρὸς σε γούνων. Schol. Μὴ πρὸς σέ.) μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ &c. Recte quidem Lasc. μὴ πρὸς σε. Minus recte Aldus ὧ πρὸς σὲ γονάτων Phoen. 930. ναὶ πρὸς σέ, τῇσδε ματρὸς Hipp. 605. ὧ πρὸς σέ, γονάτων ibid. 607. πρὸς σὲ τῶνδε γονάτων Andr. 893. πρὸς σὲ δεξιᾶς Iph. T. 1068. μὴ, πρὸς σὲ γονάτων Tro. 1042. In his omnibus πρὸς σὲ edidit etiam Matthiae, praeterquam Andr. 893. ubi recte πρὸς σε. Idem μὴ πρὸς σε θεῶν scripsit Alc. 276. πρὸς σε γενειάδος Suppl. 277. Aldus priore loco μὴ πρὸς τῶν θεῶν, altero πρὸς γενειάδος. De usu pronominis in hac supplicandi forma dixerunt Valckenarius ad Phoen. 1659. Hipp. 604. Matthiae Gramm. Gr. §. 465. 3. alique. Latini etiam *per te deos oro* et alia similia apud Valckenarium. Hactenus haec. Porsonus μὴ πρὸς σὲ γούνων. Matthiae μὴ πρὸς σὲ γονάτων. Recte quidem γονάτων.

Genitivus γονάτων saepissime apud tragicos legitur, γουνάτων haud raro, γούνων ne semel quidem. Neque melioris notae videtur γούνα, quod in Porsoni ed. legitur Phoen. 866. (859.) ubi scribendum suspicor: Κόπῳ παρεῖμαι, τῆς Ἀθηναίων ἀπο | δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας. Vide scriptores de ellipsi v. Γῆ. Si γούνα et γούνων tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent ubi γόνατα et γονάτων trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici P.

319. Λόγους ἀναλοῖς.] Sophocles Aj. 1049. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; Aristophanes Lys. 468. Ὡ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.

Ibid. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.] Πείσαις pro πείσειας, quam formam ne comici quidem constanter exhibent. Dixit Aristophanes δικάσαις Vesp. 725. ἐκκομίσαις ibid. 815. monente Schaefero Meletem. Crit. p. 85. Idem Pac. 404. Ἴθι δὴ κάτειπ'. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ. Recte Scaliger ὑφαρπάσαις pro ὑφαρπάσαις Eccl. 916.

323. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.] Rom. C. D. E. πλὴν γὰρ τέκνων. Rom. A. B. πλεῖν γὰρ τέκνων. In A. πλεῖν supra scriptum habet ἦν ab aliena manu, τέκνων vero ο ab ipso librario. In B. etiam supra scripta ἦν et ον. Praeter vulgatam igitur πλὴν γὰρ τέκνων, alii πλεῖν γὰρ τέκνων legebant, alii πλὴν γὰρ τέκνον. Utraque scriptura consulto invecta videtur. Qui primus πλεῖν scripsit, bono civi ne liberos quidem patria cariores esse debere arbitrabatur. Sed nesciebat πλεῖν pro πλέον in tragico sermone non usurpari. Qui vero πλὴν γὰρ τέκνον reposuit, unam solam filiam Creontem habuisse credebat. Sed τέκνα non minus bene (imo rectius in aliquibus sententiis) de uno quam de pluribus dicitur q.

Ibid. Rom. C. D. ἔμοιγε φίλτατον πολύ. Rom. A. B. φίλτατον ἔμοιγε πολύ. Rom. E. Lasc. Par. A. D. ἔμοιγε φίλτατον πόλις, quod admisit Brunckius.

324. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα.] Vide chori carmen v. 614—645. hoc argumento scriptum.

325. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.] Haec verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas ὅπως ἂν eo-

P Hinc est quod φάος, verbi caussa, in metro iambico aut trochaico nunquam a tragicis usurpatur, nisi cum in eadem versus sede stare non potest φῶς. Vulgo legitur apud Euripidem Heracl. 969. Χρὴ τόνδε μὴ ζῆν, μὴδ' ὄρᾶν φάος ἔτι. *Malim,* inquit Musgravius, *ordine vocum mutato,* μὴδ' φάος ὄρᾶν ἔτι. Nunquam, mihi crede, apud Euripidem φάος ante vocalem in hoc metro reperies, nisi forte in chori carmine, ut apud Sophoclem Ant. 600. ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις.

q Noster Iph. A. 489. τὸ πρᾶγμα δ'

ἐγγύθεν | σκοπῶν, ἐσεῖδον οἶον ἦν κτείνειν τέκνα. Ibid. 736. Καλὸν τεκοῦσαν τὰμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. Ibid. 1015. Ἰκέτευ' ἐκείνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα. Ibid. 1168. καλὸν γένος | κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτίσαι τέκνα, | ταχθεῖσα, τοῖσι φιλτάτοις ἀνούμεθα. Sic Aldus, mendose quidem, sed quod ad nostram rem attinet, recte. Hinc malim v. 481. καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτείνειν τέκνα, | μήτ' ἀνθελίσθαι τοῦμόν. Item v. 1186. τί σοι κατεύξει τὰγαθόν, σφάζων τέκνα;

dem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubae dicenti, Οὐκ ἔστ' ἐραστῆς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ, respondet Menelaus, Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.

326. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.] Rom. C. λάθῃ supra scripto οι. Sophocles Oed. T. 903. ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, | Ζεῦ πάντ' ἀνάστων, μὴ λάθῃ | σὲ τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. Hic libri nonnulli λάθοι. Utrumque bonum, ut γενέσθω et γένοιτο. Optativum apud Euripidem agnoscit Athenaeus p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὅξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διυτρέφης[†] δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν. καὶ ἄλλος ἐξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc Euripidis senarium fuisse, κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι, colligit P. Leopardus Emendat. VI. 12.

Ibid. Noster Iph. A. 895. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. E nostro loco legendum suspicatur Porsonus, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν. Quae scriptura certe numerosior. Sed Euripides in fine senarii τῆσδ' ἔξομαι habet Hec. 398. τούσδ' εἰδέναι ibid. 1006. τῆδ' ἡμέρα Or. 440. τῆσδ' ἐσφάλης ibid. 1078. ἦδ' Ἐκτορος Andr. 657. τῶνδ' ἐκπεσεῖν ibid. 875. τήνδ' εἰς πυρὰν Suppl. 1065. et alia ejusmodi^s.

[†] Aristophanes Av. 1442. Δεινῶς γέμου τὸ μενράκιον ὁ Διυτρέφης | λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἰππηλατεῖν. Legendum Διυτρέφης sine articulo. Διυτρέφης enim secundam producit, ut διυπετής. Ibid. 799. ὡς Διυτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πετρά. Idem Ἡρώσι apud schol. ad h. l. καὶ ἀπὸ τῆς Διυτρέφους τραπέζης. Legendum καὶ ἀπὸ τῆς Διυτρέφους (vel potius Διειτρέφους) τραπέζης. Pars est iambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288. minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore apud Corsinum Fast. Att. T. I. p. 161. Diversus ab utroque horum Διειτρέφης magistratum gessit Athenis Olympiadis XCIX. anno primo. Vulgo Diotrephes appellatur. Vide Corsinum T. III. p. 295. Sed veram nominis scripturam praebet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46. qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διειτρέφους) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet.

^s Licet ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem quam occupat τῶνδ' promiscue admisit. Non scripsit, verbi causa, quod ei tribuit Matthiae Andr. 423. ἐς ζύμβασιν δὲ χρεῖν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, | Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων. Quam scripturam suspectam haberem, etiam si omnes libri in ea consentirent. Fluctuant autem inter καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν, σὴν γε παῖδ' ἄγειν et σὴν παῖδ' ἐξάγειν. Quae

diversitates communem originem haberunt σὴν παῖδ' ἄγειν. Scribendum σὴν τε παῖδ' ἄγειν, ut monui ad v. 102. II. Or. 614. μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἄξια. Bacch. 246. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχιότης ἔστ' ἄξια; Praeter haec duo exempla, nusquam apud tragicos in hac senarii sede reperi ἔστ' aut ἔστ'. Scribendum igitur ἐπαξία et ἐπαξία. III. Or. 1035. Τὸδ' ἡμαρ ἡμῖν κύριον. δεῖ δ' ἢ βρόχους | ἄπτειν κρεμαστούς, ἢ ξίφος θήγειν χερί. Aequè suspiciosum mihi videtur δεῖ δ' ἢ βρόχους ac παῖδ' ἐξάγειν. Scribendum puto δεῖ δὴ βρόχους. Ita δεῖ με δὴ καινῶν λόγων Hipp. 688. δεῖ δὴ με κάκῃ-λευστον &c. El. 71. IV. Or. 1653. ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὁρέστα, φάσγανον δέρε, | γῆμαι πέπρωταί σ' Ἐρμιόνην. ὅς δ' οἶεται | Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε. Insolens mihi videtur tam ὅς δ' οἶεται quam Νεοπτόλεμος ultima producta. Utrum corrupta sint, necne, decernere non audeo. V. Octo sunt nostrae tragoediae senarii, in quibus nihil metri intersit utrum τὸδ' vel τὰδ' scribatur, an τοῦτ' vel ταῦτ'. V. 55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγυθό-νος. V. 332. Φευζόμεθ'. οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν. V. 456. οὔτοι θράσος τὸδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. V. 726. ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα. V. 857. ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν. V. 878. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ', οὐδ' ἐκείνα μέμφομαι. V. 976. Τὰδ' οὐ ξυνῶδὰ τοῖσιν ἐξηγγελημένοις. V. 1019. τολμητέον τὰδ', ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς. In quinque versibus syllaba brevis vul o

327. "Ερπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.] Gl. in Par. A. ἀπιθι. Legitur ἔρπε etiam v. 397. 1212. Valckenarius ad Hipp. 973. scribendum conjicit, ἔρρ', ὦ ματαία, comparatque v. 1313. Sed ibi ἔρρε abi in malam rem significat, qui sensus huic versui non convenit. Bene Brunckius: *Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco ira aestuat Iason, cui convenit dicere: Ἐρρ', αἰσχροποιε καὶ τέκνων μαιίφονε.* Iratus etiam est Theseus, cujus verba, ἔξερρε γαίης τῆσδ' ὅσον τάχος φυγὰς, Valckenarii conjecturae occasionem dederunt.

328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοῦ πόνων κεχρήμεθα.] Nisi corrupta est scriptura, his verbis inest jocus satis frigidus, sed qui ab Euripidis ingenio non prorsus abhorrere mihi videtur. Dixit Creon, interprete Buchanano, *Abscede inepta, meque curis libera.* Respondet Medea, *Curae premunt me, nec egeo curis novis.* Quasi curarum ac divitiarum eadem natura sit, ut qui alienas tollat, suas augeat. Ita quoque haec verba explicat scholiastes, neque aliter explicari possunt eadem scriptura manente. Emen- dabat Reiskius, κοῦ πόνων κίχρημεθα, *non mutuo do quidquam mearum aerumnarum.* Ita enim Latine reddit. *Sic dixit ob metrum*, ait, *pro κίχρημεν.* Nam κίχρημεν est mutuo do, quod hic requiritur; κίχρημαι mutuo accipio. Melior est Musgravii conjectura, quam admisit Brunckius, quamque certissimam appellat Porsonus: Πόνος (solus Beckius πόνοι) μέν· ἡμεῖς δ' οὐ

exhibetur, in tribus longa. Scripti codices quos inspexi ab impressis non dissentiant. Eodem modo ceterae quae exstant tragoediae in prima tertiaque senarii sede nunc τὸδ' vel τὰδ' habent, nunc τοῦτ' vel ταῦτ'. Scriptura quidem interdum incerta est, propterea quod has formas librarii haud raro confuderunt. Qui autem hoc argumento usus alterutram formam ubique repraesentandam asseruerit, minus quam criticum decet cautum et modestum vulgatae scripturae tribuerit. Librarios circa hanc rem non omni fide indignos fuisse ex hoc apparet, quod in quinta sede τὸδ' et τὰδ' tantum non semper dederunt. Cujus scripturae in XXXII. tragoediis LXVII. sunt exempla. Aeschylus, Sophocles et Euripides in Aldinis editionibus singuli singulos exhibent versus aliter scriptos. Aeschylus Suppl. 761. Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ζυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, | εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροῖατο. Sophocles El. 409. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; Euripides Hel. 288. ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τὰδίκον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν. Non dubito Aeschylum τὰδ' scripsisse, Sophoclem et Euripidem τὸδ'. Apud Aeschylum vulgata scriptura hoc etiam nomine suspiciosa est, quod tragici, ni fallor, in ea sede longam syllabam ne

minimae quidem distinctioni praepo- nunt. Verba ὦ τέκνα, ὦ πάτερ, ὦ γύναι, ὦ ξένη et similia in fine senarii non nisi post brevem syllabam ponuntur. Ita noster Med. 331. 1037. Alc. 1064. Iph. A. 1245. 1419. Iph. T. 597. Hel. 1385. et alibi. Vulgo quidem legitur Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σα στέρεν, ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. Sed utrumque versum spurium esse vidit Porsonus, ut jam dixi ad ἡλικά v. 241. Pergo dicere, Musgravium edidisse apud Euripidem El. 542. εἰ δὲ κἀκρεκον πέπλους, | πῶς ἂν, τότε ὦν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάγη; Sic etiam Seidlerus et Matthiae. Hic non reponendum est τὰδ'. Edidit Victorius νῦν ταῦτ' ἂν ἔχη φάγη, unde Barnesius νῦν ἔχη ταῦτ' ἂν φάγη. Quod ad sententiam attinet, melius est ταῦτ' sive ταύτ' quam ταῦτ'. Sed numerorum nihil referre videtur. Codd. Parisienses cum Victorio consentiunt, nisi quod unus recte ἔχοι, alter ἔχη supra scripto ἔχοι. Scribendum videtur: πῶς ἂν, τότε ὦν παῖς, ταύτ' ἀνὴρ ἔχοι φάγη, | εἰ μὴ ξυναύξουσιν οἱ πέπλοι τῷ σώματι; Ita deleta νῦν legere malo, quam ταυτὰ νῦν ἔχοι φάγη, quod etiam mihi in mentem venit. Vide Euripidem Hec. 61. Hipp. 903.

πόνω κενήμεθα; *Molestia quidem est: at nos nonne in molestiis versamur?* Ita noster Hec. 1256. Ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἄλγεῖν δοκεῖς; Or. 1613. ME. Ὡ τλήμον Ἑλένη. OP. Τὰμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Hoc exemplum attulit Brunckius, alterum Porsonus. Vulgatam revocavit Matthiae. Ingeniosa quidem est Musgravii conjectura, sed vulgata scriptura sensum praebet quem nequeo non suspicari ab Euripide profectum esse^t.

329. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βία.] Rom. omnes ὠθήσῃ. Par. A. Mag. ὠσθήσῃ, quod reposuit Brunckius. Noster Hel. 459. a Porsono allegatus: Ὁχληρὸς ἴσθ' ὦν, καὶ τάχ' ὠσθήσῃ βία. Futurum activum ὠθήσω ut δοκήσω legitur apud Sophoclem Aj. 1248. Euripidem Cycl. 588. Aristophanem Eccl. 300. Sed ceteris paribus praestat ὦσω ut δόξω. Eodem jure melius est passivum ὠσθήσομαι quam ὠθήσομαι.

330. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.] Μὴ δῆτα formula solennis in deprecationibus. Aristophanes Nub. 696. Μὴ δῆθ', ἰκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ' εἶπερ γε χρὴ, | χαμαὶ μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.

333. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κούκ ἀπαλλάσῃ χθονός;] Rom. C. τί δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. τί δ' αὖ. Vide ad v. 299. 300.

335. καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἧ φευξοῦμεθα,] Nescio an legendum οἱ φευξοῦμεθα. Vide ad ποῖ φύγω v. 1238.

338, 9. οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατήρ | πέφυκας.] Lasc. πατή, et mox v. 359. αὐτή (sic) pro ταύτῃ. Utrobique scilicet inter imprimendum excidit litera.

344. καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι.] Lasc. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων γύναι.

346, 7, 8. εἰ σ' ἡ ἑπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, | καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός, | θανῇ.] Cicero pro Rabirio c. 11. *Nemo nostrum ignorat, etiamsi experti non sumus, consuetudinem regiam. Regum autem haec sunt imperia, animadvertite, et dicto pare; et, praeter rogatum si quippiam; et illae minae, si te secundo lumine hic offendero, moriere. Quae non, ut delectemur solum, legere et spectare debemus, sed ut cavere etiam et effugere discamus.* Idem ad Att. VII. 26. *Caesaris interdicta, si te secundo lumine hic offendero, respuuntur.*

346. Lasc. ἡπιούσα. Recte quidem, sed vereor ut de industria. Idem ἡ μὴ ut vulgo v. 1332.

347. Hunc versum omittit Rom. C.

348. λέλεκται μῦθος οὐ ψευδὴς ὅδε.] Omnes Rom. et Par. Flor. Cott. ἀψευδής, quod admisit Musgravius. Lasc. ἀψευδής. Mag. οὐ ψευδῆ. Noster Or. 1608. ME. Ἀπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. OP. Ψευδὴς ἔφυς. | ME. Ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγάτερ'; OP. Οὐ ψευδὴς ἔτ' εἰ. Hic etiam nonnulli libri ἀψευδής, sed praestare videtur οὐ ψευδής. II. Alc. 707. εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς | ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοῦ ψευδῇ κακά.

^t Quid ingeniosius Musgravii conjectura αὐτὰν παραβάμιον apud Sophoclem Oed, T. 184. Ea tamen, simul ac me-

tricae rationes istius carminis explicatae sunt, falsa esse deprehensa est.

Hic parum interesse videtur. III. Herc. 1314. οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, | οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. Soloecum videtur εἴπερ οὐ ψευδεῖς. Vide ad v. 87. Recte Matthiae εἴπερ ἀψευδεῖς.

349. νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.] Sic Pseudogregorius v. 225. monente Porsono, qui μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν edidit, collatis v. 334. 367. praecipue vero v. 383. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον. Vulgatam revocavit Matthiae. Sed v. 1082. codd. plerique, ni fallor, ἐπὶ pro ἔτι. Quae varietas Porsoni conjecturam confirmare videtur.

350. οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.] Rom. C. δράσεις. Rom. A. B. D. E. δράσαις. Schol. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος &c. Vide ad v. 278.

351. Δύστανε γύναι,] Haec verba omittit Rom. C. et, opinor, alii. Matthiae enim ea uncinis inclusit.

352. φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.] Cott. τόσσων ἀχέων.

353, 4, 5. ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν, | ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν | ἐξευρήσεις;] Rom. C. E. προξενίαν. Rom. A. B. D. Cott. πρὸς ξενίαν. Deinde Rom. C. δόμων.

355. Non male abesset ἐξευρήσεις. Noster Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

358. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;] Sic Aldus. Lasc. etiam πανταχῇ, rectius quam πανταχῇ, quod Brunckio auctore, ni fallor, exhibent nuperae edd. Vide ad ὅπῃ v. 520. Pseudogregorius v. 1060. πανταχοῦ. Eadem varietas apud Sophoclem Aj. 1369. Euripidem Or. 758. Phoen. 272. et alibi passim.

359. ἀλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα.] Supplendum ἀποβήσεται. Recte Heathius, at non haec hoc modo abibunt. Reiskius primum ἀλλ' οὐ πεπέρανται (vel πέπαυται) πάντα conjicit, deinde longe modestius ἀλλ' οὐχὶ ταύτη. Noster Hipp. 41. ἀλλ' οὔτι ταύτη τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Ad quem locum sequentia attulit Valckenarius. Aeschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτη μῦθ' ἄ ποτε τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται. Aristophanes Eq. 839. Οὐκ, ὦ γαθοὶ, ταῦτ' ἐστὶ πῶ ταύτη, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Ennius apud Ciceronem de Nat. Deor. III. 26. Nequaquam istuc istac ibit. Sed operae pretium est Ciceronis locum apponere, non integrum quidem, sed qualis exstat: Sed * * * Nequaquam istuc istac abibit: magna inest certatio. | Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. Niobe parumne ratiocinari videtur, et sibi ipsa nefariam pestem machinari? Illud vero quam callida ratione? Qui volt esse, quod volt; ita dat se res, ut operam dabit. Qui est versus omnium seminator malorum. Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula: | quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi. Hanc videlicet rationem, quam vos divino beneficio homini solum tributam dicitis, bestiae non habent. Videsne igitur, quanto munere deorum simus affecti? atque eadem Medea patrem patriamque fugiens: postquam pater | appropinquat, jamque, paene ut comprehendatur, parat, | puerum interea ob-

truncat, membraque articulatim dividit, | perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia, | ut, dum nati dissipatos artus captaret parens, | ipsa interea effugeret: illum ut moeror tardaret sequi; | sibi salutem ut familiari pareret parricidio. *Huic ut scelus, sic ne ratio quidem defuit.* Hactenus Cicero, cujus verba *Niobe parumne ratiocinari videtur* multam disputandi materiam interpretibus prae buerunt. Omnes enim versus ex Ennii Medea sumfi videntur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc Medae orationem pertinent, quam nunc prae manibus habemus. Primus et secundus, quos ab Euripideae Medae persona plane alienos esse statuit Planckius p. 100. fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. Quartus pertinet ad v. 365. Quintus et sextus, iudice etiam Planckio, ad v. 393, 4. Sex ultimos, in quibus de nece Absyrty agitur, non ex Euripidis Medea sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii Medea fuisse. De hac quaestione jam dixi p. 75.

Ibid. μὴ δοκεῖτέ πω.] Sic Rom. C. D. recte. Rom. A. B. μὴ δοκεῖτέ πως.

361. καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.] Rom. C. οὐ σμικροί. Rom. A. B. E. οὐ μικροί. Rom. D. οἱ μικροί. De σμικρὸς et μικρὸς apud tragicos idem statuendum videtur quod de ξὺν et σύν.

362. δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,] Ennius, *Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.* De accentu verborum θωπεῦσαί ποτ' ἂν vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93. Hic Rom. C. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἂν. Rom. A. B. E. θωπεῦσαι ποτέ. Rom. D. θωπεῦσαί ποτε. Par. A. D. Flor. Cott. aut θωπεῦσαι ποτέ aut θωπεῦσαί ποτε. Par. A. etiam prius ἂν omittit. Musgravius edidit, vel potius edere voluit, θωπεῦσαι ποτέ. Nam in ejus ed. mendose legitur πότε. Recte Brunckins θωπεῦσαί ποτ' ἂν. *Sic ubi particula ἂν geminari aut potuit aut debuit, inquit, id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatus.* Hiatus quidem parum interesse videtur. Similem habet Sophocles Aj. 1081. ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἂ βούλεται πάρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτέ | ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν^u. Ita quoque noster infra v. 497. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Sed exquisitius est ἂν geminatum. Sophocles Oed. T. 1227. οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν | νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην. Euripides Andr. 77. Δοκῶ γὰρ οὐδ' ἂν ᾧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς, | κείνου παρόντος. νῦν δ' ἔρημος εἰ φίλων. Aristophanes Thesm. 447. ᾧστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν | Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου, δο|κεῖν ἂν αὐτὸν, ὥς ἐγῶμαι, | πᾶσιν ὑμῖν | ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. *Ibid.* 531. τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον | κατὰ τὸ φανερόν ᾧδ' ἀναιδῶς | οὐκ ἂν ᾧόμην ἐν ἡμῖν, | οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἂν.

^u Inconsiderate ποτ' ἂν reposui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 475. Vulgatam optime defendit Hermannus, cujus verba sunt; *Omitte in Sophoclis loco νόμιζε,*

et habebis sensum qui in verbis inest: ὅπου δρᾶν, ἂ βούλεται πάρα, αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτέ | ἐς βυθὸν ἔπεσεν. Scilicet ἔπεσεν ut ἀπέδωκεν supra v. 129. ἔπαυσε v. 240.

363. εἰ μή τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;] *Aut* εἰ abundat, inquit Reiskius, *aut f. sic constituendus versus* μὴ κερδάναι τι θέλουσιν ἢ τεχνωμένην. Recte dixit εἰ abundare. In hac enim constructione plerumque omittitur. Ita noster Hipp. 1331. ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβούμενη, | οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνῃς ἐγώ. Id est, εἰ μὴ ἐφοβούμην. Alexis apud Athenaeum p. 362. D. οὐ γὰρ ἂν ποτε | θοιμάτιον ἀπενέγκαιμι, μὴ φύσας πτερά. Id est, εἰ μὴ φύσαιμι. Similia passim occurrunt. Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 57. Rarius εἰ μὴ cum participio.

364. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἠψάμην χερσῶν.] Vertit Portus, *neque allocuta essem, neque attigissem manibus*. Sed hoc esset, οὐτ' ἂν προσεῖπον, οὐτ' ἂν ἠψάμην χερσῶν. Tu verte, *ne allocuta quidem essem, neque &c.* Si legeretur οὐκ ἂν προσεῖπον, sensus esset, *non allocuta essem; neque &c.*

365. ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφικέτο,] Ennius, *Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula*. Vide ad v. 359.

366, 7. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τὰμ' ἐλεῖν βουλεύματα, | γῆς ἐκβαλόντι,] *Mihi magis arridet ἐκβαλόντα*. Vide ad φέρουση v. 437. ἀνοίξαντα v. 644. πᾶσχουσιν v. 797. κτανούσῃ v. 1206. Sed non malum est ἐκβαλόντι.

369. θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Rom. D. E. πατέρα τε καὶ κόρην. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην. Vide ad ἄγριον ἦθος v. 102. x

370. πολλὰς δ' ἔχουσα θανάσιμους αὐτοῖς ὁδοὺς,] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 99. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Θανατηρὸν corrigit Porsonus ad v. 828. meae editionis, θανατηγὸν Bastius ad Gregorium p. 156. qui etiam δεκάτῳ pro δευτέρῳ scribendum censet. Idem monet, grammatici sententiam esse, adjectivum θανάσιμος, quod quidam Atticis abjudicarint, auctoritate Platonis et Euripidis defendi. Comparat ejusdem grammatici gl. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἐνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Apud Herodotum scilicet IV. 198. legitur plurale γέων. Non igitur in Euripidis Medea quaerendum θανατήριον, θανατηρὸν aut θανατηγὸν, sed θανάσιμον. Quam vocem qui Atticis abjudicarunt, parum diligenter eorum scripta legerant. Exstat enim infra v. 466. et alibi passim apud Euripidem.

371. οὐκ οἶδ' ὁποῖα πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι.] Rom. B. C. ὁποῖα. Rom. D. ὁποῖα. Rom. E. ὁποῖα ante corr. ὁποῖα a corr. Lasc. ὁποῖαν (sic). Tres igitur sunt scripturae, ὁποῖα ὁδῶ, ὁποῖαν ὁδὸν, ὁποῖα ἔργα, quarum quaevis tolerabilis videtur, optima fortasse ὁποῖα. Ἐγχειρεῖν dativum regit apud Aristophanem Thesm. 784. ἐγχειρεῖν χρεὶν ἔργῳ πορίμῳ.

Ibid. Cum de futuro tempore sermo sit, usitatio esset alter

x Sophocles Phil. 1314. Ἦσθην πατέρα τε τὸν ἐμόν εὐλογοῦντά σε, | αὐτόν τ' ἐμ'. Brunckius: In Triclinii recensione scriptum Ἦσθην πατέρα τὸν ἀμόν εὐλογοῦντά σε.

In B. πατέρα τὸν ἐμόν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio. Mihi longe melior videtur vulgata.

subjunctivus ἐγχειρήσω. Sed dixit noster Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; Sophocles Aj. 214. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον; Sic etiam τί δρῶ, *quid agam*, et similia.

373. ἡ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,] Schol. Ἡ θηκτὸν) ὥδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β τὸ σιγῇ δόμους εἰσβάσα. Malim mutato ordine: Δίδυμος— εἰσβάσα. ὥδε καλῶς κεῖται. Nescio quid significet ἐπὶ τῶν β. Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. Valckenarius ad Phoen. 1286. et Piersonus Verisim. p. 59. priore loco servandum, hic delendum putant. Rectius judicat Musgravius, quem sequuntur Brunckius et Porsonus. Praeter annotata ad v. 40. vide etiam ad v. 278.

375. ἀλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες.] Noster Or. 788. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Iph. T. 1012. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε | Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε | κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος; His adde hujus fabulae v. 299. et omnia exempla habebis quae apud tragicos exstant. Hesychius: Προσάντης. σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Optima interpretatio Graeca est δυσχερὴς, Latina *molestus*, quippe quae easdem fere significationis varietates complectantur quas προσάντης, quod primario sensu est *arduus, difficilis ascensu*. Vide Lexicon Xenophonteum.

378, 9. κράτιστα τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν | σοφαὶ μάλιστα,] Accusativus τὴν εὐθεΐαν (nempe ὁδὸν) non pendet ab ἐγχειρῶ v. 371. sed a subaudito ἰόντας. Aristophanes Av. 1. Ὅρθην κελεύεις, ἣ τὸ δένδρον φαίνεται;

379. Omnes libri σοφαί, ni fallor, consentiente scholiasta. Hoc etiam exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 50. cujus verba sunt: *Contra ubi de pluribus mulieribus sermo est, ita ut viri non debeant intelligi, femininum genus usurpatur*. Ego vero persuasum habeo, non universum sexum muliebrem sed solam Medeam hic intelligendam esse. Ei enim soli conveniunt verba φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν. Ei soli veneficium erat ἡ εὐθεΐα ὁδός. Si de cunctis mulieribus sermo esset, δόλοις, τέχναις, μηχαναῖς aut tale quid dixisset. Reposui igitur masculinum σοφοί. Cujus constructionis exstat exemplum paullo ante v. 308. καὶ γὰρ ἡδίκημένοι | σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικῶμενοι. Qui Brunckii annotationem ad haec verba legerit, videbit quam proni fuerint librarii in eum errorem, cujus alterum exemplum καλλίνικαι habemus infra v. 748. De hoc masculini pluralis usu consulendi Hermannus ad Vigerum n. 50. Matthiae Gramm. Gr. §. 436. 3. scriptoresque ab iis indicati.

Ibid. φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.] Rom. C. κτανεῖν. Rom. A. B. E. Lasc. Par. plerique, ἐλεῖν, quod admisit Musgravius. In Rom. A. supra scriptum κτανεῖν. Interpretatio genuinae scripturae locum occupavit. Noster Iph. T. 823. Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς, | ἦν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα | ἐκτήσαθ' Ἴπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανόν. Hic etiam legendum videtur ἐλάν. De qua scriptura dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295.

380. εἶεν. καὶ δὴ τεθναῖσι. τίς με δέξεται πόλις;] *Fac mortuos esse*, Hermannus ad Vigerum n. 331. qui contulit Aeschylum Eum. 897. Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τίμη μένει; Ita quoque noster infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίότον θ' εὔρον, | σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Aristophanes Vesp. 1219. Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γὰρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. | ἄδω δὲ πρῶτος Ἀρμοδίου. δέξει δὲ σύ. Anglice, *Suppose me to be Cleon*. Participium eodem sensu usurpat Sophocles Oed. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

381, 2. τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους | ξένος παρασχών,] Hesychius: Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. Ἐχεγγύω. πιστῶ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Ἐχέγγυοι. ἀξιόπιστοι. Vide Sophoclem Oed. C. 284. Euripidem Phoen. 766. Andr. 191. Idem est δόμος ἐχέγγυος quod πύργος ἀσφαλὴς v. 384. De φερέγγυος consulendus Blomfieldius ad Aeschyli Theb. 392. (402.)

382. ῥύσεται τοῦμόν δέμας;] Pseudogregorius v. 887. δέμας τόδε. *Eleganter*, ait Porsonus, *sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui*. Dixit noster infra v. 518. τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.

384. ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,] Lasc. πῦργος.

386. ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,] Lasc. ἐξελαύνει. Simili errore nonnulli libri ξυνοικεῖ v. 237.

387, 8. αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν, | κτενῶ σφε,] Flor. Cott. καὶ μέλλω. Utrumque bonum. Noster Ion. 760. Εἰρήσεται τοι, κεῖ θανεῖν μέλλω διπλῇ. Aristophanes Plut. 216. ἐγὼ γὰρ (εὖ τοῦτ' ἴσθι) κεῖ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, | αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Plerique libri καὶ δεῖ k. Idem Lys. 123. Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.

388. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον.] Matthiae τόλμης τ'. Sophocles Creusa Fr. i. Ὅστις δὲ τόλμης (vulgo τόλμη) πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, | ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς. Vide ad v. 397.

389—92. οὐ γὰρ——ἀλγυνεῖ κέαρ.] Haec παραδεῖ Eupolis apud Longinum c. xxvi. οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, | χαίρων τις αὐτῶν τοῦμόν ἀλγυνεῖ κέαρ. Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula Δήμοις, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252.¹

k Hoc soloecum esse negat Reisigius p. 44. cui δεῖ pro δέη dictum videtur, eodem fere modo quo pro δηλόη dicitur δηλοῖ. Hujus sententia si vera est, haud dubie legendum apud Aristophanem Vesp. 614. καὶ οἶνόν μοι μὴ γχεῖς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' εἰσκεικόμισμαι | οἶνου μιστόν. Sed haec monosyllaba subiectivi forma idonea auctoritate caret, altera disyllaba passim occurrit.

¹ Schol. ineditus ad Aristidem III. p. 374. apud Valckenarium: Εὐπολὶς ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Γέλωνα καὶ Περικλέα.—λέγει δὲ Εὐπολὶς οὕτως· Καὶ μηκέτι ἀναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέει, ἔασα τ' ἄρχειν μισράκια κινούμενα, ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν. Pro Γέλωνα reponendum censet Valckenarius Σόλωνα. Scribendum Κίωνα constat ex Aristide III. p. 395.

Idem Eupolidis versus ita constituit: Καὶ μηκέτ', ὦ ναξ Μιλτιάδες καὶ Περικλείεις, | ἔασατ' ἄρχειν μισράκια κινούμενα, | ἐν τοῖσι σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν. Vocativi Μιλτιάδες et Περικλείεις vereor ut ex sola conjectura comico tribuendi sint, licet μάκαρ ὦ Στρεψιάδες per jocum dixerit Aristophanes Nub. 1208. Μιλτιάδην et Περικλείς, ni fallor, dixisset Eupolis. Lego, καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. Proximo versu si recte legitur ἔασατ', constructio est ut apud Aristophanem Thesm. 877. μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. De qua dixit Porsonus ad Hec. 1166. Sed legendum puto ἔασετ', ut constructio sit ὅπως μηκέτι ἔασετε. Suspicio enim ὅπως in superioribus verbis fuisse, quae non attulit grammaticus.

390. καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,] Omnes edd. ante Brunckium, nī fallor, ξυνεργὸν v. 390. ξυνεργούς v. 819. Brunckius ξυνεργὸν et ξυνέργους. Porsonus ξύνεργον et ξυνέργους. Matthiae ut Brunckius. Utra scriptura melior sit, equidem ignoro. Hoc saltem scio, aut utrobique aut neutrobique acuendam esse ultimam.

393, 4. πικρούς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρούς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.] Ennius apud Ciceronem de Nat. Deorum III. 26. *Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi.* Vide ad v. 359.

393. Porsonus πικρούς ἐγὼ edidit, nullo libro, quod sciam, certe nullo Romano consentiente. *Non in animo habebam mutare, ait, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.* Matthiae particulam revocavit.

Ibid. Rom. A. C. D. E. σφιν. Sed in A. supra scriptum σι λείπει. Unde σφι olim lectum colligas. Brunckius etiam σφι edidit e membranis, comparato Sophocle Oed. C. 421. Ἄλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ὕβριν κατασβέσειαν, ἔν τ' ἐμοὶ τέλος | αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Mihi vero utrobique praestare videtur σφιν, quod nostro loco revocavi. Vide Aeschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Oed. C. 444. 451. 1490. (ubi σφιν pro singulari οἱ usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus σφιν metro necessarium est, σφι vero nusquam. Metrum quidem corrumpit σφιν, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φῆς; Sed ejus loco non σφι sed σφε reposuerunt recentiores. Accusativi locum invassisse videtur σφιν apud Aeschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est^m. Dativo σφιν rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. Οἱμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.

394. Distinguit inter γάμους et κῆδος, ut supra v. 360, 1. inter νυμφίοις et κηδεύσασιν. Οἱ κηδεύσαντες sunt οἱ πενθεροὶ, Creon scilicet. Quapropter addit καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός, cujus injuriae auctor Creon.

395. ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,] Ita v. 802. ἀλλ' εἶα, χάρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα. Item v. 1209. ἀλλ' εἴ, ὀπλίζου, καρδία. Aldus εἶα et εἴ, Lascaris εἶα v. 393. 802. sed εἴ v. 1209.

397. ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν.] Pseudogregorius v. 480. τὰ δεινὰ. Melior est vulgata. Noster Hec. 515. πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι; | ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, | κτείνοντες. Sic etiam τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον paullo ante v. 388. εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Or. 713. εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος Hel. 997.ⁿ

^m Vulgo legitur: Δυσδαίμων σφιν ἅ τε κοῦσα πρὸ πασῶν | γυναικῶν ὀπόσαι τεκνογόνοι κέκλυνται. Unus codex πρὸ omittit. Recte, modo strophicum versum 921. recte constituerim ad Med. 147. Sed ne sic quidem metro satis consultum est. Su-

spicor δυσδαίμων ex interpretatione esse.

^o Euripides Heracl. 487. ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, | πάλιν μεθέστηκ' αὐθις εἰς ἀμήχανον. Edidi ex conjectura εἰς ἀμήχανα, rectius quam vulgo, sed non omnino recte. Rom. C. εἰς τὰμήχανον.

Ibid. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.] Virgilius Aen. VI. 252. a Porto allegatus: *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.*

398. ὁρᾷς ἃ πάσχεις;] Aristophanes Nub. 662. Ὅρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς | ἄλεκτρυῶν κατὰ ταυτὰ καὶ τὸν ἄρρενα.

Ibid. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν] Omnes Rom. οὐ γέλωτα. Par. E. Put. καὶ γέλωτα. *Etiam bene*, inquit Porsonus. *Sed melior est vulgata.* Eadem varietas Hipp. 1038. ubi praestare videtur, Ἄρ' οὐκ ἐπωδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὁδε;

Ibid. Scripsi ὄφλειν hic et v. 1017. Vide ad Heracl. 985.

399. τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,] Hesychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

401, 2, 3. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν | γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, | κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.] Omnes Rom. Lasc. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν cum plena distinctione; deinde γυναῖκες ἔσμεν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Quae scriptura in exemplo quo usus est Stobaeus fuisse videtur. Is enim Tit. LXXIII. p. 433 = 310. verba γυναῖκες — σοφώταται habet, omissis superioribus πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Versum 402. ita exhibet Trincavellus: γυναῖκες ἔσμεν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Gesnerus vero: γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Grotius ex Euripide addidit πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Schol. Γυναῖκες ἐς μὲν.) ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἄποροι καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον· εἰς δὲ τὰ κακὰ εὐποροὶ καὶ ἱκαναὶ καὶ ἐξευρητικάι. Aldina scriptura melior est, licet altera, si opus esset, defendi posset. Verba πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν separatim sumpta significare possunt, *praeterea ita a natura comparatae sumus.* Cum sequentibus comparandus Euripides Iph. T. 1061. γυναῖκες ἔσμεν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος, | σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλεστάται. Idem Auge Fr. iv. γυναῖκες ἔσμεν. τὰ μὲν ὄκνω νικώμεθα· | τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις. Ceterum facillime permutantur ἔσμεν et ἐς μὲν. Vide ad v. 656.

404. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.] Hesychius: Ἄνω ποταμῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hoc proverbium copiose illustrarunt viri docti ad Hesychium.

Ibid. Rom. A. D. παγαί. Rom. C. E. Mag. πηγαί. In A. etiam supra scriptum η. Fluctuant etiam codd. Rom. inter γνώμα et γνώμη v. 414.

405. καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.] Rom. A. B. C. D. δίκαια. Rom. E. Par. B. D. δίκαι. Deinde Rom. C. πάλιν πάντα.

406, 7. ἀνδράσι μὲν δόλια βουλαί, θεῶν δ' | οὐκέτι πίστις ἄρρηε.] Olim emendabam, vel potius corrumpebam, θεῶν τ'. Recte θεῶν δ'. Vide ad ἀνακαλεῖ δὲ v. 21. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν v. 259.

Ibid. Rom. A. B. C. E. θεῶν δ' οὐκέτι (vel οὐκ ἔτι) πίστις. Rom. D. θεῶν δὲ πίστις omissa οὐκέτι. Lasc. οὐκ ἔτι divisim. Sic etiam v. 411. 946. 947. οὐκ ἔτ' v. 1006. 1044. Praestare videtur οὐκέτι, nisi scribamus etiam μὴκ ἔτι.

407. Omnes Rom. Par. A. ἄραρε, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 316.

408, 9. τὰν δ' ἐμὰν εὐκλείαν ἔχειν βιοτὰν | στρέφουσι φᾶμαι.] Reiskius εὐκλεία στεφειν, qui στρέφουσι interpretatur *machinantur*. Haud male legeretur στεψουσι, hac significatione: τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν (id est φύσιν, monente scholiasta) στεψουσι φᾶμαι, ὥστε εὐκλείαν ἔχειν. Noster Archelao Fr. iii. ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω. Bene Barnesius ἀναστέψαι pro veteri ἀναστρέψαι, inquit Musgravius. Hoc si displicet, saltem legendum puto στρέψουσι, quod metro paullo convenientius est quam στρέφουσι. Futurum haud male sententiae etiam convenire, imo fortasse melius quam praesens, ostendunt ἔξει v. 411. λήξουσ' v. 412.

412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσιν αἰοιδᾶν,] Rom. A. B. C. E. λήξουσιν. Rom. D. λήξουσι. Brunckius ex emendatione Heathii λήξουσ'.

413. τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.] Rom. C. E. Schol. ὑμνεῦσαι. Rom. A. B. ὑμνέουσai. Rom. D. ὑμναίουσαι. Mag. ὑμνεῦσ'. Fortasse legendum ὑμνοῦσαι. Fortasse etiam recte se habet Ionica forma tum hic tum Hipp. 168. ubi vulgo legitur αὐτευν. Plura exempla apud Euripidem non reperi. Apud Aeschylum legitur εἰσοιχνεῦσιν in anapaesto Prom. 121. πολεύμεναι in senario ibid. 646. Longe insolentius μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι noster Iph. A. 789. modo recte se habeat scriptura.

412, 3. Alludit per prolepsin ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενῆς erat, licet non Medae. Ita Musgravius. Huiusmodi conviciis plena sunt omnium fere poëtarum scripta. Hesiodum et Homerum allegat scholiastes. Dixit ille v. 373. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτησι. Hic Od. A. 455. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

414, 5. οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας | ὥπασε θέσπιν αἰοιδᾶν] Rom. A. B. C. D. ὥπασε. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui ter interpretatur ἐδωρήσατο, semel δέδωκεν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Burn. ἐπνευσε, quod per se bonum esse, sed metro noxium, monet Porsonus. Homerus Od. Θ. 498. ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν αἰοιδήν.

415. Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων.] Sic Eustathius p. 10, 28. Rom. B. ἀγήτωρ supra scripto η. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀγήτωρ. Quae forma praeferenda esset, si vere Dorica essent haec verba. Dorice enim Ἀγησίλας dicitur, qui Attice Ἠγησίλεως. Sed apud tragicos Δωρίζοντας servandus videtur spiritus qui Atticae formae convenit.

Ibid. Horatius Carm. IV. 6, 25. Doctor argutae fidicen Thaliae | Phoebe, qui Xantho lavis amne crines. Alii libri Ductor et Argivae. Nostrum locum contulit Bentleius, monente Porsono.

416, 7. ἐπεὶ ἀντ[ά]χησαν ὕμνον] Sic Rom. C. D. E. Quam scripturam vulgo explicant, ἐπεὶ ἀντάχησαν ἂν αἱ γυναῖκες ὕμνον. Rom. A. a corr. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις. Idem supra scriptum habet ὕμνον. Eustathius p. 634, 13. ἀντάχησαν ὕμνοι. Quam scripturam agnoscit scholiastes:

οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμώδησαντο (malim ἀντεκωμώδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἂν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχῃσεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχῃσεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου &c. Quinque igitur modis variatur scriptura, ἀντάχῃσεν ὕμνον, ἀντάχῃσεν ὕμνοις, ἀντάχῃσεν ὕμνοι, ἀντάχῃσα ὕμνοις, ἀντάχῃσεν ὕμνον. Tandem Musgravius ἀνταχῇσ' ἂν ὕμνον ex emendatione Scaligeri, Reiskii, Heathii, et Tyrwhitti. Recte Musgravius ἀνταχῇσ' pro ἀντάχῃσα accipiendum monet. Reiskius aut ἀντήχῃσε (γνώμη ἐμὴ) aut ἀντάχῃσα intelligi posse censet P.

P Nihil apud Atticos poëtas rarius vocali ε ante particulam ἂν elisa. Citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν scripsissem repereris, quam semel scripsisset. Semel tantum Aristophanes Plut. 1013. Ἐπειτ' ἴσως ἦτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Ita Brunckius, consentientibus codd. plerisque, nominatim Ravennate. Edd. superiores, ἦτησεν ἂν σ' ὑποδήματα. De hac particulæ significatione videantur Brunckius ad Sophoclis Phil 290 Hermannus ad Vigerum n. 286. Matthiae Gramm. Gr. §. 598. a. Cum ejus locum quodammodo suppleat ἴσως, nescio an recte se habeat membranarum scriptura, ἦτησεν εἰς ὑποδήματα. Nunc ejus elisionis exempla, quotquot apud Aeschylum exhibet Porsonus, apud Sophoclem Brunckius, apud Euripidem Matthiae, singillatim apponam. I. Aeschylus Cho. 854. οὗτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμωταμένην. Olim κλέψειαν, quod primus mutavit Heathius. Monkius ad Hipp. 482. οὗτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἂν. Malim οὗτοι φρέν' ἂν κλέψειεν. II. Sophocles El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἂν. Hic etiam scripturae quam impugno auctor est Heathius. Vulgo ἐλάνθανεν, quod defendit Hermannus ad Euripidis Hec. p. 168. Olim conjeci οὔτε δρῶσ' ἂν ἐλαθεν ἂν. Nunc autem ampliandum censeo. Simili errore vulgo legitur apud Euripidem Tro. 397. εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ἂν ἐλάνθανεν. Burgesius et Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. χρηστὸς ἂν ἐλάνθαν' ἂν. Matthiae vero χρηστὸς ἐλαθεν ἂν γεγώς. Quae scriptura, modo idonea auctoritate nitatur, argumento est, Heathium medicinam mortuo fecisse, cum haec loca tantula mutatione sanare vellet. III. Euripides Hec. 1111. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν | πύργους πεισόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορὶ, | φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Iterum Heathius παρέσχ' ἂν. Aldus παρέσχευ. Cod. unus et alter παρέσχευ ἂν. Nescio an scribendum, φόβον παρέσχευ οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὀλοῖντ' ἰδοῦσαι τοῦσδ' ἂν ἡλλοιωμένους. IV. Tro.

398. Πάρις δ' ἔγρημε τὴν Διός. γήμας δὲ μὴ, | σιγῶμενον τὸ κῆδος (recte Burgesius σιγῶμενόν τι κῆδος) εἶχ' ἂν ἐν δόμοις. Ita Burgesius, Schaeferus et Matthiae. Vulgatam εἶχεν ἐν δόμοις retinuit Seidlerus. Certissime reponendum εἶχεν ἂν δόμοις. Noster Hel. 765. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν | φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. V. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ | οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσαρῶν τὸ σὸν | κᾶρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβαν' ἂν. Heathii manum iterum agnosce. Vulgo ἀξίαν ἐλάμβανεν. Hic etiam conjecturam meam ἀξίαν ἂν ἐλαβεν ἂν lectoris judicio permitto. VI. Ion. 353. ἸΩ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπραγμένω; | KP. Σοὶ ταυτὸν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον. Solum hujus elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταύτ' ἂν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Ita noster Alc. 1064. σὺ δ', ὦ γύναι, | ἥτις πότ' εἴ σὺ, ταύτ' ἔχουσ' Ἀλκμήστιδι | μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήξει δέμας. Hactenus haec. Nunc paucas virorum doctorum conjecturas ab editoribus supra memoratis non admissas apponam. I. Aeschylus Ag. 1383. πῶς γὰρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις | δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον | φράζειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Schützius πημονῆς ἀρκύστατον | φράζει' ἂν. Alii aliter. Malim πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν | φράζειεν. II. Cho. 338. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων | θείῃ κελεύσας εὐφρογγοτέρους, | ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων | παίων μελάνθροις ἐν βασιλείῳ | νεοκρᾶτα φίλον κομίσσειν. Videor mihi vidisse qui legerent κομίσσει' ἂν. Non opus. III. Euripides Alc. 893. δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Αἰδῆς ψυχᾶς | τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ, | χθονίαν λίμναν διαβάντε. Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. Verissime Northmorus, cui Wakefieldius temere obloquitur: συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. Sic etiam Porsonus Advers. p. 222. Non obtemperavit Matthiae. IV. Andr. 1284. οὐ γὰρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς. Porsonus Advers. p. 226. πράξει' ἂν. Legendum aut πράξειαν aut πράξειεν.

418. ἀρσένων γέννα.] Sic Rom. B. C. E. Sed Rom. A. D. ἀρσένων γέννα. Mag. ἀρσένων μὲν γέννα (vel γέννα). Dativum habent Hervagiana secunda et omnes deinceps.

420. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἐπλευσας] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. πατρώων (vel πατρώων), quod admisit Brunckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. *Praepostera circa metrum sollicitudo*, inquit Brunckius, *lectionem hanc immutasse videtur*. Fatetur tamen πάτριος et πατρῶος promiscue a tragicis usurpari. Cujus rei auctorem citat Hemsterhusium ad Lucianum T. I. p. 384. Quod cum ita sit, *cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus?* Utor enim Porsoni verbis ad Hec. 80. Eodem argumento legendum μένει potius quam μίμνει v. 428. Πατρῶος media correpta ex interpretatione natum est. Alterum exemplum vide v. 636.

421. μαινομένα κραδία,] Aeschylus Theb. 784. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων | ἐγένετο μέλεος ἀθλίων | γάμων, ἐπ' ἄλγαι δυσφορῶν, | μαινομένα κραδία | δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ennius apud Nonium c. iv. p. 653. v. *Efferre: Utinam ne unquam, Medea, Colchis cupido corde pedem extulisses.*

421, 2. διδύμους ὀρίσασα πόντου | πέτρας.] Rom. A. B. C. D. διδύμας, quae certe usitatio est forma. Sed δίδυμον ἦβαν dixit noster Herc. 657.

421. Ὀρίσασα pro περάσασα. Aeschylus Suppl. 553. διχᾶ δ' ἀντίπορον | γαῖαν ἐν αἴσῃ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὀρίζει. Euripides Heracl. 16. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Haec attulit Musgravius.

422, 3. ἐπὶ δὲ ξένα | ναίεις χθονί,] Omnes Rom. Lasc. Mag. ξείνα (vel ξείνα). Commeliniana typographi errore ἐπὶ δὲ ξένω. Genevensis P. Stephani, quam expressit Barnesius, ἐπεὶ δὲ ξένω. Musgraviana ut Commeliniana. Brunckius ἐπὶ δὲ ξένα ut Aldus.

423, 4. τὰς ἀνάνδρου | κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,] Lasc. τὰς ἀνάνδρου. Sic etiam Barnesius typographi errore. Vide ad δεξιᾶς v. 21.

425, 6. τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας | ἄτιμος ἐλαύνῃ.] Reiskius φυγὰς τε.

427. Βέβακεν ὄρκων χάρις,] Sic Rom. C. nescio an recte. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Mag. Put. βέβακε δ', quod reposuit Musgravius. Rom. D. βέβηκε δ'.

427, 8. οὐδέ τ' αἰδῶς | Ἑλλάδι τᾶ μεγάλα μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.] Porsonus ex emendatione Musgravii οὐδ' ἔτ' αἰδῶς. Deinde Rom. C. μίμνει. Rom. A. B. D. E. Par. D. μένει, quod recepit Porsonus. Matthiae vero μίμνει revocavit. Corripi primam in ὕμνήσω apud nostrum Bacch. 72. monet Musgravius. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentiam nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam ὕμνωδεῖ et μεμνήσθαι prima correpta ab Aeschylo usurpari, non ita perverso judicio Euripidem fuisse ar-

bitror, ut priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam μένει usurpare. Hic igitur locus notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatiorebus, aperte adversatur⁹. Idem dicendum de ὑμνεῦσαι v. 413. (modo scribendum sit ὑμνοῦσαι), ξείνα v. 422. ζεύγλησι v. 466. χρυσεότευκτον v. 954. et fortasse de aliis nonnullis hujus fabulae vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poëtarum libris collocarent. Id saepe fecisse recentiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuivis fere veterum magistrorum iudicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτάν dedit v. 151. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poëticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, alique homines veteris linguae Atticae ignarissimi?

Ibid. Noster Herc. 556. HP. Κούκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; | ME. Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῇσδε τῆς χθονὸς (male vulgo θεοῦ) πρόσω. Utrobique respexit Hesiodum v. 195. καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, | λευκοῖσιν φάρεεσσι καλυψαμένω χροά καλὸν, | ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους, | Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

429, 30, 1. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,] Οὔτε non habet antapodosin; unde nascitur lacunae suspicio. Ita Reiskius. Brunckius οὐδὲ reposuit. Male, ut mox videbimus. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, ait Porsonus, qui ejus notam legerit ad Or. 295. (293. Barnes. 287. Pors.) Poëtae verba sunt: εἰ μήτ' ἐκείνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς, | ἐγὼ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά. Vulgatam ἐγὼ δ' acriter defendit Brunckius. Vide ad μῆδ' v. 4. Nostro loco Porsonus οὔτε revocavit.

430. De μεθορμίσασθαι vide ad v. 253. ubi dicitur μεθορμίσασθαι συμφορᾶς, ut hic μεθορμίσασθαι μόχθων.

431. Verba μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων alii aliter interpungunt. Portus post μόχθων distinguit, et παρὰ τῶνδε λέκτρων vertit ex *miseriis hujus thalami*. Musgravius μόχθων παρὰ τῶνδε cum μεθορμίσασθαι conjungit, λέκτρων cum βασιλεία v. 432. Hunc sequuntur Brunckius et Beckius. Porsonus vero edidit, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων. Recte quidem μόχθων πάρα. Quatuor Rom. πάρα, solus D. παρά. Constructio est: σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεισι), ὥστε μεθορμίσασθαι μόχθων. Sed τῶν δὲ λέκτρων vitiosum est. Post οὔτε in priori membro sequi debet in altero τε. Porsonus in annotatione σῶν τε λέκτρων. Scri-

psi τῶν τε λέκτρων. Utrovis admisso solvitur Reiskii objectio, οὔτε non habere antapodosin¹.

432, 3. ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων | δόμοισιν ἐπέστα.] Metro repugnat ἀλλά. Brunckius ex conjectura Musgravii ἐπεί. Beckius ἀλλὰ revocavit. Heathius ἄλλα, quod admisit Porsonus.

433. Rom. D. E. δόμοισιν. Rom. A. B. C. δόμοις.

Ibid. Rom. C. ἐπέστα. Rom. E. Lasc. ἐπέστη. Rom. A. B. ἀνέστη. Barnesius typographi errore ἀπέστα.

434, 5. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργήν, ὡς ἀμήχανον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. ubi edd. ἀμήχανον φέρειν. Sed κακόν cod. Par. quem Grotius A. appellat, consentiente Vossiano Leidensi. Utriusque scripturam mecum communicavit Gasfordius.

436, 7. σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλευματα,] Nescio an elegantius esset, σὺ γὰρ, παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | κούφως φέρουσαν κρεισσόνων βουλευματα, | λόγων ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός. Simile quid legitur apud Sophoclem Ant. 76. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, | τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε. Hic non male legeretur, σὺ δ', εἰ δοκεῖ.

438. λόγων ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.] Rom. C. ἐκπεσεῖ. Lasc. ἐκπέση, sed ἐκπεσεῖ mox v. 446. Haec haud raro confusa reperi. Apud Euripidem Hec. 1028. (1011. Pors.) non optime Graece dictum videtur ἐκπέση, quod defendit Porsonus.

439, 40. κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα. μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνὴρ.] Musgravius, κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἀ μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ'. Id est, eo ipso interprete, *mihi non curae est, quae non desines dicere*. Vulgatam recte revocavit Porsonus. Si παύσῃ pro futuro accipiendum esset, reponendum esset οὐ pro μή. Sophocles Oed. C. 1352. νῦν δ' ἀξιοθεὶς εἴσι, κακούσας γ' ἐμοῦ | τοιαῦθ', ἀ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον.

440. Etsi probe scio quam periculosum sit tales elegantias sectari, nequeo non conjicere Euripidem scripsisse, λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ. Cujus constructionis exemplum habemus sexto abhinc versu: οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργήν, ὡς ἀμήχανον κακόν. Item v. 243. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἀφαντος οἴχεται. Alc. 661. οὐ μὲν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν | γῆρας, θανεῖν προύδωκά σ'. Andr. 646. Τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. In re notissima, exempla congerere supervacaneum est. Praeter alios grammaticos, vide Brunckium ad Aristophanis Ran. 432. (434.) Ἐχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῶν | Πλούτων', ὅπου νθάδ' οἴκει;

¹ Exempla hujus constructionis passim occurrunt. Aeschylus Prom. 244. ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε | ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. Sophocles Trach. 142. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, | μήτ' ἐκμάθοις

παθοῦσα, νῦν τ' ἀπειρος εἶ. Ibid. 1153. Ἄλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία | Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἔδραν | παίδων τε τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, | τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστει ναίοντας μάθοις.

Ibid. Omnes edd. κάκιστος ἔστ'. Sic etiam Rom. A. cuius solius scripturam enotatam habeo. Reposui κάκιστός ἔστ'.

441. αὐτὸς εἰς τυράννους ἐστὶ σοὶ λελεγμένα,] Rom. B. C. ἔστι σοὶ ut Aldus. Rom. A. correctus a prima manu ἐστὶ σοὶ ut Lascaris. Rom. A. ante corr. ἐσταί (sic) σοὶ. Fluctuant etiam ceterae edd. inter ἔστι et ἐστὶ. Hoc habent Brunckius, Porsonus et Matthiae.

442. πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.] Nostri, *think yourself well off*. Euripides Heracl. 959. καὶ κερδανεῖς ἅπαντα (*semel tantum moriendo*), χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ | θνήσκειν σε, πολλὰ πῆματ' ἐξεργασμένον.

443. καὶ γὰρ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων] Omnes Rom. Lasc. αἰεὶ, quod admisit Porsonus. Eadem varietas v. 809. 816. 991.

445, 6. σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ | κακῶς τυράννους.] Matthiae ἀνίης. Recte quidem, si recte Porti versio Latina *remittis*. Sed praeteritis imperfectis ἀφῆρουν et ἐβουλόμην melius respondet ἀνίεις, *remittebas*. Apud Sophoclem Oed. T. 628. Ant. 403. El. 596. 1347. Euripidem Heracl. 690. et alibi passim Aldinum εἰς recte in ἡς mutatum est. Sed nostro loco mutatione non opus. Notanda autem constructio. Ab ἀνίεις pendet non solum genitivus μωρίας, verum etiam participium λέγουσα. Ita supra v. 412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν, | τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Sophocles El. 1312. καὶ περὶ σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς, | δακρυρροοῦσα. Schaeferus Meletem Crit. p. 113. χαρᾶ scribendum censet, comparatque v. 906. χαρᾶ δὲ πῖμπλημ' εὐθύς ὄμμα δακρύων. Frustra.

447, 8. ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις | ἤκω,] Euripides Andr. 87. Ὅρᾳς; ἀπαυδᾶς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς. Ubi Schol. ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὓσιν ἐκ κακοῖς.

448. τὸ σὸν γε προσκοπούμενος, γύναι,] Rom. C. Pseudogregorius v. 246. τὸ σὸν γε. Rom. A. τὸ σόνδε (sic). Rom. D. τοσόνδε. Par. A. B. D. Put. τοσὸν δὲ apud Musgravium. Sed Par. A. τοσόνδε habet, monente Brunckio, qui ceteros tres non inspexit. Rom. E. etiam τοσόνδε, quod admisit Brunckius. Hanc scripturam a Beckio repudiatam revocavit Porsonus. Mag. etiam δὲ habet. Matthiae iterum τὸ σὸν γε. Lasc. τὸ σὸν δὲ, quod demum admisi.

449, 50. ὥς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης, | μήτ' ἐνδεής του.] Hesychius: Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐταρκής. Saepius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς, | μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε. Ubi πλεονάζει oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant πενίην et ἀχρημοσύνην, idem ἀχρήμων et ἐνδεής.

450, 1. πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ | κακὰ ξὺν αὐτῇ.] Recte Barnesius et Matthiae ξὺν αὐτῇ. Sic etiam Mag.

453, 4. ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω | γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν),] Locus paullo obscurior, quem alii aliter explicant. Post ἔχω plene distinguendum, pro dativo γλώσση vero

nominativum γλώσση reponendum putat Reiskius, ut sensus sit: *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum prae-
bet.* Sed nominativus est γλώσσα. Comparat Brunckius Sopho-
clem Aj. 1381. "Ἀριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι | λόγοισι. *Sed
elegans est ἐπαινέσαι λόγοις, inquit, inficetum λέγειν γλώσση.* Su-
specta igitur habet verba γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Wyt-
tenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 62. εἰς ἀναίδειαν scribendum con-
tendit. Vertit: *O pessime omnium! hoc enim vere te appello, o
nequissime! qui adjutricem impudentiae habes linguam.* Ita
interpungit Beckius: ὦ παγκράκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω, |
γλώσση, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν, | ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, &c. Id est,
γλώσση χρησόμενος ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν
ἐστι. Nec male. Sed γλώσση cum εἰπεῖν conjungendum vide-
tur, ut apud nostrum Andr. 452. οὐ λέγοντες ἀλλὰ μὲν | γλώσση,
φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεισθ' αἰεὶ; Ordo est, τοῦτο γὰρ μέγιστον
κακόν εἰς ἀνανδρίαν γλώσση εἰπεῖν ἔχω σε. Recte Portus, *hoc enim
tibi possum dicere lingua summum convicium in tuam ignaviam.*
Male Buchananus, *nam imbecillitas | convitiari me sinit tantum
mea.* Fefellit eam scholiastes, qui εἰς ἀνανδρίαν interpretatur διὰ
τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν. Dicit λοιδορεῖν ἢ ἐπαινεῖν τινα εἰς τι monet
Matthiae Gramm. Gr. §. 578. p. 844. Exemplum vide v. 534.

455. ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς | θεοῖς τε κάμοι, παντί
τ' ἀνθρώπων γένει;] Posterior versus totidem verbis iterum legitur
v. 1291. Ex priori sede a Brunckio expulsus est. Revocavit
eum Matthiae, neque uncinis inclusit.

456, 7, 8. οὔτοι—μολών.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit.
XXXII. p. 213=139.

456. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,] Distinguunt gram-
matici inter θράσος et θάρσος. Schol. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐρι-
πίδου ὡς κακῶς * * * τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ
ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ
ἐπὶ ἀγαθοῦ. Hinc nata scripturae diversitas in nonnullis libris.
Rom. A. ante corr. D. E. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, ut vulgo. Rom.
C. οὔτι θράσος τόδ' ἐστίν. Rom. A. a corr. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν,
supra scripto θράσος. Rom. B. in textu οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν, in
margine vero οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. Stobaeus ut vulgo, nisi quod
Gesnerus τάδ' ἐστίν. Grammaticorum praeceptum bonum est,
sed non semper observatur. Θράσος pro θάρσος dixerunt Sopho-
cles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. Suppl. 609.

457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,] Gesnerus apud
Stobaeum φίλοις pro var. lect. Schol. Φίλους κακῶς.) κακῶς φίλους
δράσαντα. ἐναντίον βλέπειν. Sic ed. Ven.

458, 9. ἀλλ' ἢ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων | πασῶν, ἀναίδει.]
Rom. C. νόσον.

459. εὖ δ' ἐποίησας μολών.] Rom. B. C. μολών. Rom. A. D. E.
μολῶν. Simili errore libri nonnulli μολῶ v. 664. μολῶντας v. 891.

460, 1. ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι | ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ
σὺ λυπήσῃ κλύων.] Hic ordo verborum nostris inelegans vide-

tur. Aliter sentiebant veteres. Sophocles Oed. T. 644. Μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι | δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιά με δρᾶν.

462. ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἀρξομαι λέγειν.] Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρώτον ἀρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat. Hinc vetus interpretatio Latina, *Sed a quibus primis primum incipiam dicere?* Rectius haec sine interrogatione proferuntur, quemadmodum a Porto reddita sunt. Brunckius ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. *Num γε*, inquit Beckius. Compendio scripturae usus videtur, quod non intellexerit typographus. Ea saltem caussa est, quod toties permutantur hae particulae.

463. ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι] Schol. πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· Ἐσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὐβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. | καὶ παρθελεύσης ἔξει μοι χάριν. | καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πῆμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Platonis testimonio ter utitur Eustathius, ita tamen ut ex hujus verbis quid scripserit comicus haud extricari possit. P. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἀ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 896, 55. καὶ ἡ κωμωδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 1379, 56. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ὅτε στοιβάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι, καὶ ἐξῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρὸς τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπὼν, ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Legendum, auctore Porsono, τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Σίγμα enim, licet verbale sit a σίζω derivatum, ut αἶαγμα ab αιάζω, οἴμωγμα ab οἰμώζω, indeclinabile est cum literam σὰν significat. Exempla vide apud Porsonum. Numerum auxit Schaeferus Meletem. Crit. p. 96.^s Deinde fortasse legendum: καὶ Εὐβουλος ἐν Δαναΐσιν· Ἐσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι· | καὶ, παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν· | καὶ, τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πῆμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Nomen fabulae ex mera conjectura addidi. Secundum versum emendavit Marklandus ad Iph. T. 1068. qui plura hujus sigmatismi exempla e tragicis congegit. Est Euripidis Andromedae Fr. v. mutato ὦ in καί. Tertio versu, cujus sedes penitus ignota est, ἐγγελῶσι pro ἀγγελοῦσι reposuit Porsonus. Male hoc exemplo usus est comicus, in quo quater tantum legitur σ. Octies apud Euripidem Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Hoc attulit Porsonus.

^s Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, ait Porsonus, sed locum in promptu non habeo. Plato Theaeteto p. 203. A. Ἴθι δὴ, οὕτως εἰπὲ καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratylo p. 427. A. ὥσπερ γε διὰ τοῦ φῖ, καὶ τοῦ ψῖ, καὶ τοῦ σίγμα, καὶ τοῦ ζῆτα.

Hoc exemplum indicavit Schaeferus. Ceterum scribendum σῖγμα. Σίζω enim priorem syllabam natura longam habet, ut ὀλολύζω, ἰύζω, et cetera omnia hujus formae verba.

464. ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,] Aldus ταυτὸν, et ταυτὸ v. 551. Minus recte Lasc. ταῦτὸν et ταὐτὸ cum craseos signo. Scripsi tamen τοῦμοῦ v. 340. τοῦμὸν v. 382. Horum enim haud eadem omnino est ratio. Poëticum est τοῦμὸν, ταυτὸν vero etiam in familiari sermone usurpatur. Recte etiam θάτερον, θοιμάτιον et alia fortasse nonnulla sine apostropho passim leguntur. Si mei res arbitrii fuisset, etiam τουμὸν et τουμοῦ scripsissem. Sed nonnihil consuetudini tribuendum est, neque aequo animo τῇδε θημέρα et similia ferrent veteris orthographiae defensores. Ne quis mihi succenseat, quod scripserim προυννέπω v. 345. προύδωκας v. 476. προύθηκας v. 533. προύχοντα v. 662. προυκαλύφατ' v. 1116. moneo hanc rationem viris minime novandi cupidis placuisse. Eam secutus est Turnebus in Sophoclis editione.

Ibid. Omnes libri, ni fallor, ἀργῶν. Scripsi Ἀργῶν ut πατρῶν.

465, 6. πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην [ζεύγλησι,] Lasc. ἐπιστάστην.

466. Rom. C. ζεύγλησι^t. Rom. A. B. D. E. Lasc. ζεύγλαισι, quod admisit Matthiae. Veterem dativi pluralis formam apud Aeschylum saepius, apud Sophoclem vero et Euripidem rarius exhibent vulgati libri. Non una est criticorum recentiorum de hac re sententia. Valckenarius et Brunckius Ionicam formam alteri praetulerunt. Valckenarius, verbi caussa, πόρπησιν apud Euripidem Phoen. 62. ex uno codice reposuit, Brunckius φίλησιν apud Sophoclem El. 1138. ex mera conjectura, quia scilicet v. 1141. vulgo legitur ξένησι. Porsonus sententiam suam his verbis declaravit: *Perpetua in his formis confusio. Quare priorem* [id est, ησι], *ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.* Matthiae communem formam apud Euripidem saepe reposuit. In Aldina editione leguntur θεῆσι Herc. 356. πρὸς σῆσι πλευρῆς *ibid.* 826. στοναχῆσι τε Or. 204. ἀγέλησιν Hipp. 734. αὐταῖσιν ἀρβύλησιν *ibid.* 1189. ἀγκάλησι *ibid.* 1432. αὐτοῖσι σὺν ναύτησι Cycl. 701. ἐκηβόλης χερσίν Ion. 213. et fortasse alia. Horum quaedam aperte vitiosa sunt. I. Hec. 356. recte Matthiae, ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον. II. *Ibid.* 826. Porsonus, πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται. Etiam si recte se haberet σῆσι, vitiosum esset πλευρῆς. Miror Brunckium χαλάζης scripsisse apud Sophoclem Oed. T. 1279. Multo magis miror Porsonum edidisse apud

* Rectius fortasse ζεύγλησι sine ι subscripto, ut Ἀθήνησι. Quo exemplo scribendum etiam Ἀλωπεκῆσι, Κεφαλῆσι, Περγασῆσι et similia omnia. Hujus formae adverbium Ἐνετίησιν a recentioribus Graecis confictum exhibent multi libri Venetiis impressi. Usus est eo Aldus in Sophoclis editione, ut alias omittam. Est tamen analogiae contrarium. Quae enim ante terminationem ε, ι aut ε ha-

bent, in ασι apud Atticos exeunt. Cujusmodi sunt Ὀλυμπίασι, Ἐρχίασι, Μουνυχίασι, Πλαταίασι, necnon θύρασι, quod usurpant Sophocles Oed. C. 401. Euripides El. 1074. Aristophanes Vesp. 886. Pac. 941. 1023. Lys. 353. Thesm. 75. 799. Eccl. 985. Fluctuant libri inter θύρασι et θύραισι, sed unice verum est θύρασι, cui respondent θύραθεν et θύραζε.

Aeschylum Ag. 1277. ἄλλην τιν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν aut αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἐκηβόλῃς χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἐκηβόλῃς, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἐκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri caussa scripsit ἐκηβόλῃσι. Sic etiam Matthiae. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstent, ut plenius ad ἀπορθήτου v. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἐκηβόλῃς ex ἐκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῆς ex πλευροῖς Hec. 826. ^u

467. δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Rom. E. δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum*, ait Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Magianas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, αὖπνος ὦν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμότερα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paulo aliter Aeschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

473, 4. Περίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, | παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.] Rom. C. πάντα τ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Aequè bene*, ait Porsonus. Imo melius, mea quidem sententia.

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. Πάντα δ' ἐξεῖλον.) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. εἰ δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθαιρα καὶ ἡφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnoscere videas. *Sed praestat vulgata*, inquit Musgravius, *propter versum sequentem.* Praestat quidem vulgata, sed potius

^u Euripidem tamen ἐκαβόλοις scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: HM. τί γάρ; κεραιὸν ἀμφίπυρον, ὄβριμον | ἐν Διὸς ἐκαβόλοις χερσίν | ὄρεας; HM. Ὀρεῶν. τὸν δαῖον | Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. | καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοι|σι κισσίνοις βάκτροις ἐναί|ρει γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς. Deinde mutato metro: XO.

Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ|δῶ. θέμις γυάλων ὑπερ|βῆναι λευκόποδ'; IΩ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. | XO. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοί|μαν αὐδάν; IΩ. Τίνα δὴ θέλεις; | XO. Ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; | IΩ. Στέμμασί γ' ἔνδυτος, ἀμφὶ δὲ γοργόνες. | XO. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ.

quia δόμον falsam reddit sententiam. Non enim totam Peliae domum sustulit Medea, sed ipsum solum.

476, 7. προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκθήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.] Omnes Rom. καινὰ δ' ἐκθήσω λέχη. Sed in A. καινὰ supra scriptum habet καὶ νέα a prima manu. Hinc variam lectionem lucramur καὶ νέ' ἐκθήσω λέχη. Vulgata mihi melior videtur.

477, 8. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, | σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] Sic Rom. C. a corr. Par. E. Sed Rom. C. ante corr. σύγνωστ' (sic) ἂν σοι, omisso ἦν, quod omittunt etiam multae editiones. Soli ante Barnesium Aldus et H. Stephanus σύγνωστ' ἂν ἦν σοι. Videtur ἦν deesse post ἂν, inquit Canterus, qui Aldinam editionem nunquam inspexisse videtur. Scaligero placuit σύγνωστον ἂν σοι. Barnesius ut Aldus. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Cott. συγνωστον ἦν σοι. Quam scripturam defendere videtur Sophocles Oed. T. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, | ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι. Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 508. n. 1. Sed rectius additur ἂν. Noster El. 1024. καὶ μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος, | ἡ δ' ὤμ' ὀνήσων, τὰλλὰ τ' ἐκσώζων τέκνα, | ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὑπὲρ, σύγνωστ' ἂν ἦν. Ita pro σύγνωστά νιν Canterus, minori mutatione quam si συγνωστον ἦν scripsisset. Plurali utitur noster infra v. 686. Συγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. Sic etiam Hec. 1107. Phoen. 1001. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. Quod ad accentum attinet, nunc σύγνωστος legitur, nunc συγνωστός. Hanc formam exhibet Aldus Med. 686. Alc. 137. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. 981. Sic etiam nostro loco plerique libri.

479. ὄρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,] Noster Hec. 761. Ὅρῳ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. Phoen. 413. Ποῖον τί τοῦτ' ἐλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.

480. ἡ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,] Rom. B. C. D. E. ἡ θεοὺς νομίζεις. Rom. A. ἡ θεοὺς νομίζεις, supra scripto ἡ ab eadem manu. Gl. in eodem cod. ἄρα. Schol. ad Aeschinem in Ctesiphontem p. 768. ed. Reisk. a Porsono allegatus, ἡ θεοὺς νομίζω. Put. εἰ θεοὺς νομίζεις, quod a Reiskio quoque propositum admisit Musgravius. Quae constructio apud recentiores certe usitatior est^x. Sed altera non temere repudianda est. Non desunt exempla, in quibus pro πότερον prius membrum habeat ἡ. Aeschylus Prom. 779. Δίδωμ'. ἐλοῦ γὰρ ἡ πόνων τὰ λοιπά σου | φράσω σαφηνῶς, ἡ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Cho. 753. οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὦν ἐν σπαργάνοις, | ἡ λιμὸς, ἡ διψῇ τις, ἡ λιψουρίαν | ἔχει. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης

^x Euripides Or. 48. κυρία δ' ἡδ' ἡμέ-
ρα, | ἐν ἡ δίοισι ψῆφον Ἀργείων πόλις, | εἰ
χρὴ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι, | ἡ φά-
σγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Hoc
exemplo non utor. Nam ἡ, quod vul-
go an redditur, fortasse significat aut.
Particula εἰ antapodosin habet ἡ μὴ, quod
cogitatione supplendum est, ut in verbis

οὐκ οἶδα εἰ τέθνηκε, nescio utrum mortuus
sit, necne. Quaestio de qua sententiam
laturus erat populus Argivus, haec erat:
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἡ μὴ, χρεῶν, |
μητροκτονοῦντα. Quae ipsa sunt praeco-
nis verba v. 884.

^y Vulgo δίψη, quod non magis Grae-
cum est quam γλώσση, quod reponerat

τέκνων γ. Sophocles Oed. C. 97. οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε, | ἢ χρεὶ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν ^z. Hanc constructionem apud epicos frequentem esse monent Matthiae Gramm. Gr. §. 609. aliique grammatici. Homerus Il. E. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, | ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, | ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο. Ibid. B. 299. τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὅφρα δαῶμεν, | ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί. Ita recte Heynius pro εἰ ἔτεον. Horum exemplorum auctoritate adductus, vulgatam nostri loci scripturam revocavi.

481. ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,] Rom. C. θέσμι' ἀνθρώποις. Rom. A. B. D. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. In Rom. D. supra scriptum εἰς ἐμέ. Unde conjicio in aliquo cod. olim exstitisse κεῖσθ' ἔς μ' pro κεῖσθαι θέσμ'. Rom. E. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, quod admisit Matthiae. Dicitur οἱ θεσμοὶ et τὰ θεσμά, ut οἱ θεσμοὶ et τὰ δεσμά. Plura ejusmodi apud Porsonum vide, qui haud dubie θέσμ' ἐν ἀνθρώποις admisisset, si ἐν in tot libris reperiri scisset. Legitur θεσμά, eo auctore, apud Sophoclem Alexandro Fr. i. οὐ γάρ τι θεσμά τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Apud Euripidem, hoc loco excepto, neque θεσμά neque θεσμοὶ exstat ^a. Θέσμιον habet Tro. 267. θέσμια Erechtheo Fr. i. 50. ^b

484, 5. καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα | κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς,] Euripides Phoen. 1619. Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνата μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγὼ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Porsonus grammaticis obsecutus χρώζειν scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam χροῖζει exhibet noster Heracl. 915.

487. δοκοῦσα μὲν τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,] Rom. B. C. D. δοκοῦσα μὲν τι. Rom. A. δοκοῦσα μὲν τί, quod ambiguum est. Vide ad v. 92. Rom. E. δοκοῦσα μὲν τι, τι a corr. pro το. Lasc. δοκοῦσα μὲν τε. Par. D. pro var. lect. Burn. δοκοῦσα μὴ τι, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς, sed δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς. Noster v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι. Sophocles El. 61. δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Revocandum igitur μὲν. Reiskius, δοκοῦσα μέντοι πρὸς γε σοῦ πράξειν κακῶς, vel potius, δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς. Schol. Δοκοῦσα μὲν τοι.) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἡθει προενεκτέον. φέρε δὴ ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ, καί τοι προσδοκῶσα τι πράξειν καλόν, καὶ διαλεγομένη οὐδὲν (vulgo καὶ διαλεγομένη. καὶ οὐδὲν) ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἂν

Reiskius nostrae fabulae v. 454. Scribendum διψῇ, *sitit*. Ad λιμὸς subaudiendum πείζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.

^z Suspectas habeo particulas γὰρ et γε hoc modo positas. Malim, οἶδε γὰρ κρινοῦσιν εἶ.

^a Addo, neque θεσμός, nisi semel Hel. 871. Ἠγοῦ σύ μοι (malim σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 874.) φέρουσα λαμπτήρος σέλας, | θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμόν αἰθέρος μυχῶν, | ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξαίμεθα. Recte Schaeferus δεξαίμεθα. Qui medium ver-

sum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit.

^b Sophocles Oed. C. 583. Τὰ λοῖσθ' αἰτεῖ τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ, | ἢ λῆσιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ. Schol. Τὰ λοῖσθ' αἰτῇ τοῦ βίου. γράφεται, τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτῇ τοῦ βίου. Hinc oritur var. lect. τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ. Usurpabantur λοῖσθος et λοίσθιος, ut θεσμά et θέσμια. Sophocles Philocteta Fr. i. ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοίσθος ἱατρὸς νόσων. Euripides Hel. 1613. Οὐκ οὖν ὁ μὲν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ;

πικροτέρως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδὲν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ. Is igitur δοκοῦσα μὲν τι legisse videtur. Ego nihil melius novi, quam ut δοκοῦσα μὲν τί scribatur. Τί pro οὐδὲν, ut supra v. 303. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635.

488. ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχύων φανῇ)] Sic Rom. C. D. E. nisi quod D. μὲν pro γὰρ habet. Rom. A. B. ὅμως ἐρωτηθεὶς sine δ'.

489, 90, 1. νῦν ποῖ τράπωμαι; πότῃρα πρὸς πατρός δόμους, | οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; | ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;] Cicero de Oratore III. 58. *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat; acutum, incitatum, crebro incidens.—Aliud miseratio ac moeror; flexibile, plenum, interruptum, flebili voce, Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? | Domum paternamne, ane ad Peliae filias?*

491, 2. καλῶς γ' ἂν οὖν | δέξαιντό μ' οἴκοις,] Rom. A. a corr. B. C. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. A. ante corr. Par. A. καλῶς τ' ἂν οὖν, quod admisit Brunckius, cujus verba sunt: *Id est τοι, profecto. Sic membranae.* Rom. D. E. Flor. Lasc. Cott. καλῶς τὰ νῦν (Lasc. τανῦν). Vulgatam revocavit Beckius. Noster v. 575. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.

492. ὦν πατέρα κατέκτανον.] Vox trisyllaba πατέρα ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exhibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 727. ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἡγγειλέ μοι. Ibid. 1240. Ἀχθεινὰ μὲν μοι τὰλλότριά κρίνειν κακά. Eadem sede qua Ταλθύβιος et ἀλλότριά leguntur ἡμέτερον Or. 60. καὶ χάριτας ibid. 244. μὴ πρότερον ibid. 487. ὦ μέλεος ibid. 670. ἐπτάπυλα Phoen. 79. Euripide antiquior Aeschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1030. καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρῶματα. Eum. 107. χοάς τ' αἰόινους, νηφάλια μειλίγματα. Pers. 332. Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λιγέα κωκύματα. Ibid. 171. τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα. Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. De quo versu dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 290.

494, 5. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς | δρᾶν,] Aldus οὐκεχρῆν conjunctim. Sic etiam Rom. E. Lasc. Recte Rom. A. B. C. D. οὐκ ἐχρῆν.

496—500. τοιγάρ με—μόνοις.] Hos quinque versus cum aliqua scripturae diversitate citat Herodianus περὶ σχημάτων apud Villoisonum Anecd. Gr. T. II. p. 90. Primos tres etiam Alexander Rhetor apud Aldum p. 580. Utrumque indicavit Porsonus.

496, 7. τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων | ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε.] Rom. C. Ἑλληνίδων. Rom. A. B. Par. A. καθ' Ἑλλάδα. In Rom. A. supra scriptum γρ. τῶν ἑλληνίδων. Rom. D. E. Flor. Lasc. Par. B. D. Cott. ἀν' Ἑλλάδα, quod admisit Porsonus. Ego vero Ἑλληνίδων revocaui, nec puto ἀν' Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς. Ita Megara ad maritum Herc. 492.

θήσκει πατήρ σὸς καὶ τέκν', ὅλλυμαι δ' ἐγὼ, | ἢ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκλή-
ζομένην βροτοῖς. Omnes libri, ni fallor, πολλαῖς. Alexander πολ-
λαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων, ut vulgo. Hermogenes πολλαῖς μακα-
ρίαν Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam praecedentem, ut sta-
tuit Porsonus.

497. Hermogenes ἔθηκε ἀντὶ τῶνδε. Alexander cum diversa
distinctione ἔθηκεας. ἀντὶ δὲ τῶνδε.

497, 8. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,]
Propter duo ε concurrentia, ni fallor, θαυμαστὸν δέ σε γ' edidit Bec-
kius. Vulgatam revocavit Porsonus, qui monet, vocalem in
fine versus elidi non posse nisi longa syllaba praecedente. De
hiatu vide ad v. 362.

498. Hermogenes πιστὸν ut vulgo. Alexander σεμνόν.

499. εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,] Sic Rom. C. Sed Rom.
A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. εἰ φεύξομαί τε, unde Porsonus
εἰ φεύξομαί γε mutata distinctione. Nam superiores edd. ante
haec verba plene distinguunt. Hermogenes οὐ φεύξομαι γαῖαν
ἐκβεβλημένη. Ita saltem Villosionus. Sed cod. Par. 2929. mo-
nente Bastio ad Gregorium p. 760. ἢ φεύξομαί σε γαῖαν ἐκβεβλη-
μένη. Suspicio Euripidem scripsisse ἢ φεύξομαί γε.

500. φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις.] Herodianus δόμων
ἔρημος.

501. καλόν γ' ὄνειδος τῶ νεωστὶ νυμφίῳ,] Rom. C. D. E. τῶ νεωστὶ
νυμφίῳ. Rom. A. B. τῶν νεωστὶ νυμφίων. In A. ω utriusque geni-
tivi subscriptum habet, a diversa manu, ut sit τῶν νεωστὶ νυμ-
φίων.

502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.] Omnes Rom. ἢ τ'
ἔσωσά σε. Flor. ἢ τ' ἔσωσέ σε.

503—6. ὦ Ζεῦ,—σώματι;] Haec leguntur apud Clementem
Alexandrinum Strom. VI. p. 747, 19. Stobaeum Tit. II. p.
30=11. Clemens Theognidea comparat v. 119. Χρυσοῦ κιβδήλοιο
καὶ ἀργύρου ἀνσχετος ἄτη, | Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῶ. | εἰ
δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε | ψυδρὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν
ἦτορ ἔχει, | τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι, | καὶ γινῶναι πάν-
των τοῦτ' ἀνιηρότατον.

503. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κιβδηλος ἦ,] Rom. C. ὡς κιβδηλος
ἦ. Lasc. ὃς καὶ κιβδηλος ἦ. Clemens et Stobaeus ὃς κιβδηλος ἦν.
Subauditur ἀν, monente Brunckio, quem vide ad Sophoclis
Oed. C. 395.

504. τεκμήρι' ἀνθρώποις ὥπασας σαφῇ,] Lasc. ὥπασας σαφῇ.
Idem προβαίη v. 877.

505, 6. ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναι, | οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμ-
πέφυκε σώματι;] Rom. C. τῶν κακῶν. Similis sententia apud
tragicum nostratem: *There's no art, | to find the mind's con-
struction in the face.*

507, 8. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, | ὅταν φίλοι φίλοις συμ-
βάλωσ' ἔριν.] Lasc. σιμβάλωσ'. Hoc distichon legitur apud Sto-
baeum Tit. XX. p. 173=107. Schol. ἡ διστιχία (vulgo δυστοι-

χία) τοῦ χοροῦ ἐστὶ. κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἡμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὐπολὶς φησὶ· Τὶ χορὸς οὗτος. κλαίειν εἰπώμεν πυράμου. ἴν' ἢ κατὰ ταῦτα ἱαμβεῖα. Manifesto scribendum τίς χορὸς οὗτος; Sequentia corrigat qui possit. Metrum anapaesticum tetrametrum esse videtur.

509. Δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,] Rom. A. B. D. E. ἔοικε et φῦναι. Rom. C. ἔοικεν et εἶναι. Par. A. etiam ἔοικε. Musgravius ἔοικα, non monito lectore, sed potius typographi errore, ut censent Brunckius et Porsonus. Quod notari meretur, inquit Porsonus, *nequis falsa elegantiae speciae ludatur*. Noster supra v. 331. Ὀχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι. Herodotus I. 155. οὐ παύσονται οἱ Λυδοὶ, ὥς οἴκασι, πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. Plura exempla dedi ad Heracl. 681. Mihi non liquido constat Musgravium ἔοικα edere non voluisse. Clam edidit λέκτρα pro δῶμα v. 138. μέντοι pro μέν σοι v. 532. Non igitur ex ejus silentio certum est typographo tribuendum esse ἔοικα.

510. ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακαστρόφον,] Rom. B. ἀλλ' ὥς γε. Monet Valckenarius ad Hipp. 1226. hunc versum Aeschyleum esse Theb. 62. σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακαστρόφος. Utrobique inter νηὸς et ναὸς fluctuant libri. Apud Euripidem Rom. B. C. νηὸς habent, Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Lasc. ναὸς, quod tacite admisit Brunckius. Ita vulgo legitur apud Sophoclem Ant. 715. Trach. 668. Aj. 201. 872. Phil. 216. apud Euripidem Hec. 1263. Iph. T. 1137. Tro. 681. 686. Cycl. 83. Hel. 429. 1230.

511. ἀκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν] Schol. Κρασπέδοις.) περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένει. Nostri, *with full sails*.

512. τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.] Euripides Andr. 690. ἦν δ' ὀξύθυμῃ, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία | μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία. Hesychius: Γλωσσαλγία. φλυαρία. Idem: Γλώσσαργον [ἦθος]. στόμαργον, ταχύγλωσσον. Ex Suida supplevi ἦθος. Utraque glossa e Lexico Tragico sumta videtur, utraque forma bona, ut κεφαλαλγῆς et κεφάλαργος. Vide Koenium ad Gregorium p. 158.

513. ἔγωγ' ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,] Omnes Rom. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἐγὼ δ', quod recte admisit Porsonus. Vide Sophoclem Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Euripidem Or. 517. 539. 545. Phoen. 476. Heracl. 986. Aristophanem Ach. 508. Eccl. 723. Si mille hujus scripturae exempla exstarent, millies ἔγωγε reposuisset Brunckius.

Ibid. Notandum καὶ λίαν, quod paullo majorem vim habet quam λίαν. Aeschylus Prom. 1029. πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὥς ὅδ' οὐ πεπλασμένος | ὁ μῦθος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Euripides Hec. 1286. Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ. Aristophanes Eq. 1228. Τοῦμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς. Similia sunt καὶ μάλα et καὶ πολύ. De hoc vide ad v. 871.

Ibid. De πυργοῖς, *auges, amplificas*, vide annotationem meam ad Heracl. 294. δις τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.

516, 7. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est haec oratio, dum jactas, quod amor te coegerit laboribus inevitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa erit mihi oratio percurrere, quomodo amor te coegerit* &c. Heathius: *Νοῦς λεπτὸς non hic mens subtilis reddi debet, sed animus levis. Exprobatio enim est merita Medae erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostrae fabulae v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim σὲ, ut regatur ab ἡνάγκασε.* Idem: *Aequè commodum foret λόγοις, hoc fere sensu: et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum.* Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἔστι νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἡνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἡνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui praeter alias rationes hanc etiam explicationem proponit: καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθής, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σέσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σέσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἔστι.

517, 8. ὡς ἔρως σ' ἡνάγκασε | πόνων ἀφύκτων τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragoedia princeps ille Argonautarum? Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. Quid ergo? Hic amor Medae quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse, illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.*

517. Rom. C. ὡς ἔρως σ' ἡνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἡνάγκασε ut vulgo. Lasc. ὡς σ' ἔρως ἡνάγκασε. In nonnullis fortasse scriptum ὡς ἔρως ἡνάγκασε. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. πόνων ἀφύκτων. Rom. A. B. D. E. Flor. (mouente Valckenario ad Hipp. 1420.) Lasc. Par. A. Mag. τόξοις ἀφύκτοις, quod admisit Musgravius. *Varietatem hanc scripturae, inquit, commemorat Scholiastes et omnes fere MSS.* Nec obstat verbum ἐκσῶσαι, quod genitivum postulare videtur. *Vid. Herc. Fur. 718. [716. Ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσιν ἐκσῶσαι βίον.]* Scholiastae verba sunt: εἰ γὰρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σ' ἡνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοῦμὸν σῶμα. In Rom. A. supra scriptum πόνων ἀφύκτων. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur ἀφύκτον οἰστὸν, ipsa vero verba τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422. exstent, habebant

grammatici unde scripturam mutarent, si cui minus recte dictum videbatur πόνων ἀφύκτων ἐκσῶσαί τινα.

518. Rom. C. χέρας pro δέμας. Eadem varietas v. 1175. ubi de scriptura dubitandi locus est.

519. ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.] Rom. C. αὐτά. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgravius. Schol. 'Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς.) ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. *Non invitus legerem αὐτ' ἀθρήσομαι*, inquit Porsonus, *si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.* Naumachius v. 26. ed. Gaisford. κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην | δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἐπὶ γυμνωθεῖσαν.

520. ὅπη γὰρ οὖν ὦνησας, οὐ κακῶς ἔχει.] Rom. C. ὅπη γὰρ ὦνησας, addito tamen οὖν a correctore. Schol. 'Ἐπεὶ γὰρ οὖν ὦνησεν.) ἔνθα γὰρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει.

Ibid. Lasc. ὅπη sine i subscripto, quod habet Aldus, neglexerunt recentiorum nonnulli. Adverbia quae interrogativo πῇ respondent omnia cum diphthongo scribenda sunt. Cujusmodi sunt, ῆ, ὅπη, τῇδε, ταύτῃ, ἐκείνῃ, πάντῃ, οὐδαμῇ, πανταχῇ, ἄλλῃ, ἀλλαχῇ.

523, 4, 5. πρῶτον μὲν 'Ελλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς | γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, | νόμοις τε χρῆσθαι,] Hoc argumentum ab ἀνδραποδισταῖς mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativae eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι; | προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, | τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶδον νόμους | 'Ελληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυήθην θεοῖς. Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingratham Medeam Euripides.

524. Recte δίκην ἐπίστασαι, ut μουσικὴν aut γράμματα. Legi tamen posset, si opus esset, καὶ δίκη τ' ἐπίστασαι | νόμοις τε χρῆσθαι. Noster Iph. A. 316. οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.

525. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Reiskius conjicit μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν, non per violentiam aliena extorquere, ut barbari faciunt. Oblitus est πρὸς hac significatione accusativum regere, neque dici πρὸς βίας sed πρὸς βίαν. Supplendum ζῆν, διάγειν aut tale quid. Idem significat πρὸς ἰσχύος χάριν quod πρὸς ἰσχύος κράτος apud Sophoclem Phil. 594. monente Brunckio ad Ant. 30.

526. πάντες δέ σ' ἥσθοντ' οὔσαν 'Ελληνες σοφὴν,] Lasc. πάντες δ' ἔσ' ἥσθοντ'.

527. καὶ δόξαν ἔσχεις.] Rom. C. ἔχεις.

529. εἶη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: μή μοι μητ' Ἀσιάτιδος | τυραννίδος ὄλβος εἶη, | μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, | τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Nostro loco ex sua potius quam ex Iasonis persona locutus est poëta. Quod inter ea quae exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, aequè tragico Atheniensi atque Argonautarum principi conve-

nit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poëtico referre*, proprium poëtae votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαιμοσύνην maluisset. Haec enim primo loco ponit Tyrtaeus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, | οὐτε ποδῶν ἀρετῆς, οὐτε παλαιμοσύνης. | οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθος τε βίην τε, | νικῶν δὲ θεῶν Θρηϊκίον Βορέην. | οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο θυὴν χαριέστερος εἴη, | πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον. | οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, | γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρυν ἔχοι. | οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. *Sequentia vide apud Gaisfordium Poët. Min. Gr. T. I. p. 436.*

530. μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,] Rom. A. B. C. κάλλιον. Sic etiam Eustathius p. 667, 47. p. 801, 54. a Porsono indicatus. Rom. D. Flor. Put. βέλτιον. Rom. E. Par. B. D. Lasc. βέλτιστον. Recte κάλλιον, ut v. 647.

532, 3. τοσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων περί | ἔλεξ'.] Rom. B. C. τοσαῦτα μὲν σοι. Rom. A. D. E. Lasc. τοσαῦτα μέντοι, quod tacite admisit Musgravius. Vulgatam revocavit Matthiae.

533. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.] Noster Suppl. 427. monente Valckenario ad Phoen. 937. ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἡγώνισω, | ἄκου'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.

534. ἂ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικούς ὠνείδισας,] Id est, ἂ δὲ ὠνείδισάς μοι ἔνεκα γάμων βασιλικῶν. Vide ad εἰς ἀνανδρίαν v. 454.

535. ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,] Noster Iph. A. 406. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρός ἐκ ταυτοῦ γεγώς. Or. 800. ποῦ γὰρ ὦν δείξω φίλος, | εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; Plura Matthiae Gramm. Gr. §. 548, 5. p. 790.

536, 7. ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος, | καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν.] Σοφίας argumenta complectuntur v. 538—41. σωφροσύνης v. 542—5. φιλίας 546—54.

537. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Rom. C. D. E. ἥσυχος. Rom. A. B. Par. A. ἥσύχως. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Apud Aristophanem vulgo legitur ἔχ' ἥσυχος Plut. 127. ἔχε νυν ἥσυχος Nub. 1246. μὲν ἥσυχος Av. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba ἔχ' ἥσυχος ab Aldo omissa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, κάρτ' ἂν εἶχον ἥσύχως.

538. ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,] Rom. A. ante corr. μετέστη.

539. πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,] Supra v. 450. media forma ἐφέλκεται eadem fere significatione legitur.

540. τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,] Lasc. εὐψυχέστερον. Solennis error ψυχὴ pro τύχη.

541. ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;] Sic Rom. C. D. E. Male Rom. A. B. γεγώς φυγὰς. Paulo ante v. 535. σοφὸς γεγώς in fine senarii dixit noster, κακὸς γεγώς Or. 1617. θεὸς γεγώς Bacch. 284.

542. οὐχ (ἢ σὺ κνίζη) σὸν μὲν ἐχθαίνων λέχος,] Rom. E. ἐχθαίνων. Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. Mag. Cott. ἐχθαίρων, quod admisit Brunckius. *Jam monui ad Orest. 292. ait Porsonus, Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθαίνω dicere.* In hac fabula omnes libri, ut videtur, σὸν ἐχθαίρων λέχος v. 680. βάξιν ἐχθαίρω σέθεν v. 1341.

543. καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος,] Reiskius καινῆς τε. Etiam si abesset μὲν superiore versu, servandum esset δέ. Conferantur Medae verba v. 475. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν, | προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.

546. ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,] Lasc. οἰκεῖμεν.

547. καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα,] Rom. E. σπανιζοίμεσθα. Rom. C. D. Lasc. σπανιζοίμεθα. Rom. A. B. σπανιζόμεσθα.

547, 8. γιγνώσκων ὅτι | πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος,] Rom. B. C. E. γιγνώσκων. Rom. A. D. Lasc. γινώσκων. Vide ad v. 14.

548. Rom. C. D. E. φεύγει. Rom. A. φεύγη. Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 1. πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος (v. 209.), Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἐταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος^c. Usitatus esset πᾶς τις—φίλων. Euripides Fragm. Inc. lxxvii. ὦ γῆρας, οἶον ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἑτοίμος) ἀνθρώπων μολεῖν· | λαβὼν δὲ πείραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Aristophanes Vesp. 620. ἦν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, | πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων· | Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον. Ran. 1011. Νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν | κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 113. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργεῖν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 525. κὰν τοῖς ἱεροῖς | πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτῆς | ἴστησι βροχοὺς, παγίδας, ράβδους. Nolim huc referre Euripidem Suppl. 912. Αἰσχύνεται δὲ τὰγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, | κακὸς κεκλησθαι πᾶς τις.

549. παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,] Rom. C. παῖδάς τε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. παῖδας δέ, quod admisit Brunckius. *Istud δέ, inquit, refertur ad τὸ μὲν μέγιστον v. 546.*

550, 1. σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, | εἰς ταυτὸ θείην,] De ταυτὸ vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Classici T. XVI. p. 437. Licet veteres Attici ταυτὸν libentius usurpasse videantur, exstant nonnulla alterius formae exempla omni exceptione majora. Sophocles Trach. 425. Ναί. κλύειν γ' ἔφασκον, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται | δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον. Idem apud Plutarchum de Garrulitate p. 511. F. (Fragm. Inc. lxxviii.) οὐ γάρ τι βουλῆς ταυτὸ καὶ δρόμου τέλος.

^c Similis sententia apud Euripidem Herc. 303. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, | πένια σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σώτηριαν. | ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι, | ἐν ἡμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Sic Aldus. Edd. recentiores ἐν τ' ἡμαρ auctore H. Stephano. Sed ne sic quidem satis concinna

est oratio. Non enim τὰ ξένων πρόσωπα sed πενήτων aut φευγόντων vitant amici. Legendum ut in Aldina, addita distinctione: ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, | ἐν ἡμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Dativus pluralis est φεύγουσιν, vocativus φίλοι. Chorum alloquitur Megara.

551. καὶ συναρτήσας γένος,] Rom. C. συναρτήσας. Rom. A. B. D. E. ξυναρτήσας. Lasc. συναντήσας. Hesychius: συναρτῶν. συνάπτων. Dixit noster Oeneo Fr. i. 5. ξυνῆψε γένναν eodem sensu quo hic ξυναρτήσας γένος.

552. εὐδαιμονοίην.] Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novae Iasonis nuptiae priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturae sint, ut eorum potissimum commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Quod cum ita sit, quidni legatur εὐδαιμονοῖμεν, ut οἰκοῖμεν et σπανιζοίμεσθα? Nemo mediocriter Graece doctus plurale εὐδαιμονοῖμεν nominativo singulari ξυναρτήσας male jungi putabit. Aeschylus Eum. 141. Εὐδεις; ἀνίστω, καπολακτίσας ὕπνον, | ἰδῶμεθ' εἴτι τοῦδε φροίμου ματᾶ. Sophocles Phil. 645. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ἐνδόθεν λαβὼν | ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει^d. Aristophanes Av. 202. δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, | ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, | καλοῦμεν αὐτούς. Schol. Καλοῦμεν αὐτούς. ἐν σχήματι εἶρηκεν ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ. Scholiastes, inquit Kusterus, immerito Aristophanem reprehendit, qui produl dubio scripserat καλοῖμ' ἂν αὐτούς, ut habet MS. Vatic. U. Vulgatam recte se habere ostendit Brunckius. Eodem errore εὐδαιμονοίην apud Euripidem legi suspicor quo καλοῖμ' ἂν apud Aristophanem in codice Vaticano.

Ibid. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,] Non intelligo quam vim habent haec verba in tali argumento, quamvis recte dicatur τί γάρ μ' ἔδει παίδων apud Euripidem Suppl. 789. Vertit Portus, tibi enim quid opus est liberis? Barnesius, tibi enim et aliquo modo opus est liberis. Musgravius, tibi enim ecquid opus est liberis? Heathio placet Buchanani interpretatio: liberis sane tibi | haud opus est aliis: mihi vero utile est | consulere natis per futura pignora^e. Quem sensum, absurdum quidem illum, et a Medae placendae proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, σοί τε γὰρ παίδων ἄλις potius dixisset. Ita ipse supra v. 545. ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι. Admetus etiam Alc. 335. ἄλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὐχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὦνήμεθα. Brunckius edidit σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ, et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci. Hic igitur aequae ac Heathius supplendum putat ἄλλων, licet diverso sensu. Scribi etiam posse censet, σοί τε γὰρ, παῖσιν τε σοῖς, | ἐμοί τε λύει. Porsonus interrogativum τί tacite revocavit, Matthiae indefinitum τι. Ad emendationem confugiendum videtur. Praeter sententiae difficultatem, suspectum habeo dativum σοί. Accusativum plerumque usurpant tragici. Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γὰρ σε δεῖ

^d Quae ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρᾶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι, similibusque, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

^e Sequor Heathium, qui H. Stephanum secutus videtur. Vitiosum et haud opus est aliis, sed utrius culpa ita legatur, typographine an ipsius Buchanani, non hujus loci est sciscitare.

προμηθίας | ὅτῳ τρόπῳ τῇσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχῃς. Vide Valckenarium ad Hipp. 23. Porsonum ad Or. 659.^f Brunckii conjectura παίσιν τε σοῖς nihil omnino valet. Vide an legendum, σοί τε γὰρ παίδων μέλει, nam et tibi curae sunt liberi. Nostri, for both you have the interest of your children at heart, and I &c. Facile confunduntur μέλει et με δεῖ, με δεῖ et τί δεῖ. Edd. pleraeque μέλει pro με δεῖ habent Hel. 1440. με δεῖ pro τί δεῖ Iph. A. 1144. Haec ratio si minus placet, nullam aliam novi. Aeschylus Eum. 94. Εὐδοίτ' ἄν, ὦν, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; Hic etiam corruptum videtur τί δεῖ.

553, 4. ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις | τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.] Λύει pro λυσιτελεῖ, de quo praeter alios dixit Brunckius ad Sophoclis El. 1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, | βάξιν καλὴν λαβόντες, δυσκλεῶς θανεῖν. Ubi scribendum suspicor ἡμῖν ε. Dativum habet noster Hipp. 441. οὐτ' ἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, | ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεῶν. Alc. 630. φημί τοιούτους γάμους | λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. Hesychius: Λύει. λυσιτελεῖ, ἢ ἀδημονεῖ. Alterum exemplum praebet nostra fabula v. 1081. Tertium citant viri docti v. 1329. Sed ejus loci ratio diversa videtur.

555, 6, 7. οὐδ' ἄν σὺ——νομίζετε.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 433=310.

555. οὐδ' ἄν σὺ φαίης, εἰ σε μὴ κνίζοι λέχος.] Rom. C. Mag. κνίζει. Eadem varietas v. 586.

556, 7. ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης | εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.] Plenius εἰς τοσοῦτον μαρτίας, ni fallor, ut v. 365. Quod hic perstringit Jason, defendit Menelaus Andr. 372. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἄν πάσχοι γυνή· | ἀνδρὸς δ' ἀμαρτάνουσ', ἀμαρτάνει βίου.

559, 60. τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα | τίθεσθε.] Scribi etiam ab Euripide potuit ἡγεῖσθε, ait Valckenarius Diatrib. p. 8. qui haec promiscue usurpata monet.

560, 1. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς | παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.] Eandem sententiam pluribus verbis expressit noster Hipp. 616. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, | γυναῖ-

^f Praeter nostrum locum, verba ἐν δεῖ μόνον μοι ex Euripidis Suppl. 594. attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed non animadvertit vir doctus, δεῖ in hac loquendi ratione non esse verbum impersonale, quod si usurpasset poeta, genitivum ἐνὸς μόνου posuisset, ut Iph. T. 1052. Ἐνὸς μόνου δεῖ, τὰσδε συγκρῦψαι τὰδε. Tantum abest ut dativo offender in verbis ἐν δεῖ μόνον μοι, ut vix putem Graecum esse ἐν δεῖ μόνον με. Hoc exemplo omisso, citare poterat Euripidem Aeolo Fragm. iii. 3. ἀλλ' ὦν πόλει δεῖ μέγαλα βουλευόντες εὔ. Nisi forte legendum πόλιν. Dativum sine controversia habet Aeschylus Ag. 857. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιω-

νίων. (Hoc exemplum attulit Matthiae.) Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος; Aristophanes Nub. Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτῶν. Non igitur suspectum habeo σοὶ δεῖ quia vitiosum est, sed tantum quia longe usitatior apud Atticos poetas altera constructio.

ε Idem Aj. 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, | τοῖς σοῖς ἀρῆξαντ' ἐν πόνοισι μηδ' αὐτοῦ; Suidas v. Ποῖ habet με. Nempe fuerunt qui non probarent μοι ante ἀρῆξαντα. Simili ratione propter accusativum λαβόντες invectum puto ἡμᾶς. Hinc etiam Lasc. σὲ δὲ Med. 796.

κας εἰς φῶς ἡλίου κατώκισας; | εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, | οὐκ
ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, | ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς
βροτοῦς | ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, | παίδων πρίασθαι σπέρ-
μα τοῦ τιμήματος | τῆς ἀξίας ἕκαστον ἐν δὲ δώμασι | ναίειν ἐλευθέροισι,
θηλειῶν ἄτερ.

560. Rom. B. C. D. E. χρῆν. Rom. A. χρῆ supra scripto ἐχρῆν.
Hi omnes γάρ. Porsonus γ' ἄρ', quod γνωμικώτερον appellat.
Matthiae χρῆν γάρ, ut vulgo. Vide ad v. 121. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν
ἐπ' ἴσοισιν | κρεῖσσον. Ita noster Phoen. 1596. πέμπει δέ με | μαστὸν
ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν, | οὐ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν |
ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα, | ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦ-
σαί τε μοι | δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην^h. Hipp. 252. πολ-
λὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίотος. | χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους | φιλίας
θηητοῦς ἀνακίρνασθαι.

562. οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.] Rom. C. Mag.
οὕτως δ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. χ' οὕτως, quod admisit
Brunckius. Haec scripturae diversitas suspicionem excitat,
Euripidem scripsisse οὕτως sine δὲ et καί. Sed apud Sophoclem
legitur Oed. C. 1533. χούτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν
ἀπ' ἀνδρῶν. Ant. 230. χούτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

564. ὅμως δ' ἔμοιγε, κεί παρὰ γνώμην λέγω,] Rom. C. λέγω.
Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. D. Put. ἐρῶ, quod tacite admi-
sit Brunckius. Lasc. etiam περὰ γνώμην. Quae non est varia
lectio, inquit Porsonus, sed merus error, ut ex accentu liquet.

566. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] Διάφορος genitivo
conjungi docet Matthiae Gramm. Gr. §. 344. Ita noster Iph.
A. 402. Οἷδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων | μύθων. καλῶς δ'
ἔχουσι φεῖδεσθαι τέκνων. Notandum igitur πολλοῖς διάφορος, cujus
constructionis alterum exemplum in promptu non habeo.

569, 70. γλώσση γὰρ αὐχῶν τὰδ' ἐκ' εὐ περιστελεῖν, | τολμᾷ πανουργ-
γεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.] Reiskius γλώσσην γὰρ ἀσκῶν. Infeli-
citer sane. Nam γλώσσην barbarum est, ἀσκῶν περιστελεῖν aequè
soloecum ac μανθάνων λέξειν. Vix opus est ut moneam αὐχῶν
hic pro δοκῶν accipiendum esse, ut apud Euripidem Heracl. 832.
πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμόν, οἰ-
μωγὴν θ' ὁμοῦⁱ; Exempli passim occurrunt. Huc spectant scho-
liastae verba quinquaginta versuum intervallo a praecedentibus
separata: τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. αὐχῶ παρακρύπτειν. πα-

^h Sic Aldus. Porsonus in annotatione:
ἀλλὰ δουλεύοντά με | μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυ-
βον ἀμφὶ δεσπότην. Sed δαίμων in paucis,
μοῖρ' in nullo codice repertum est. Ple-
rique aut Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην
habent, aut aliquid ei scripturae a libra-
riis metri caussa suffectum. Nequeo non
suspiciari, nomen proprium Πόλυβον in
aliis cujuspian accusativi locum irrepsisse.
Si scripsit Euripides τύραννον, ejusdem
erroris exemplum erit Πόλυβον cujus Μηδείας Med. 57. aut Πυλάδην Or.

1535. Legendum fortasse: ἀλλὰ δου-
λεῦσαί τε με (sic membr.) | τύραννον ἐξέ-
δωκεν ἀμφὶ δεσπότην | κτανάν τ' (vulgo
κτανάν δ') ἐμαυτοῦ πατέρ' Ὀδυσδαίων ἐγώ, |
εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχως.

ⁱ Ita legendum ex emendatione H.
Stephani. Codd. E. G. auctore Musgra-
vio, πόσον τινὰ γμόν. Fallitur. E. quidem
πόσον τινὰ γμόν habet, sed G. totidem lite-
ris πόσον τινὰ στεναγμόν. Nec nisi in
accentu dissentit Rom. C. qui πόσον τινὰ
στεναγμόν habet.

νουργεῖ. τολμᾷ. Legendum: * * * τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχον-
τος, αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Male παρακρύπτειν.
Περιστελεῖν enim κοσμήσειν significat.

571, 2. ὥς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη, | λέγειν τε δεινός.]
Schol. Εὐσχήμων φαίνη.) ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ
συναρπάζειν ἐμέ. τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. *An legebatur* φανῆς, in-
quit Porsonus. Contrario errore γένη pro φανῆ v. 587. habet
grammaticus. Hic addit: τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπε-
ται. Scribendum igitur μὴ νυν.

572. ἐν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.] Sic Rom. C. οὖν in litura scri-
pto. Fortasse legebatur in eo quod nunc legitur in Flor. ἐν
γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἐν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἐν
κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. Rom. D. E. ἐν γάρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος.
Par. B. D. ἐν γάρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἐν
γάρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος. Aut nihil mutandum censet Musgravius,
aut legendum, ἐν γάρ, ἐν κτενεῖ σ' ἔπος. Brunckius ἐν γάρ ἐκκτενεῖ
σ' ἔπος edidit. Compositum ἐκκτείνειν Graecis ignotum fuisse
monet Porsonus. Ipse edidit ἐν γάρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, consentiente
praeter codices Eustathio p. 672, 60. qui ἐκτενεῖ explicat ἐκτάδην
ρίψει. Metaphora est a palaestra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliae-
que. Eustathium a codd. suis deceptum, recte autem vulgo
legi ἐν γάρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος, censet Valckenarius Diatrib. p. 152.
cui codicum lectiones ignotas fuisse monet Porsonus. Magna
scripturae diversitas quae in illis conspicitur, librariorum in-
scitiae tribuenda est. Futurum ἐκτενεῖ ex ἐκ et τενεῖ compositum
est. Ita noster Bacch. 829. Κόμην μὲν ἐπὶ σῶ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.
Hoc cum nescirent librarii nonnulli, scirent autem futurum
indicativi augmentum non recipere, κτενεῖ pro ἐκτενεῖ reposue-
runt. Alii de metro magis solliciti syllabam quae exciderat
variis modis supplere conati sunt.

573, 4. χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντί με | γαμεῖν γάμον
τονδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.] Rom. C. πείσαντί με. Rom. A. B. E.
Lasc. Mag. Burn. Scaliger, πείσαντά με, quod exhibent omnes
edd. recentiores ante Porsonum, qui dedit πείσαντ' ἐμέ.

575. Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῶδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,] Rom. A. B. D.
E. Par. A. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. C. Flor. καλῶς γὰρ οὖν. Deinde
Rom. C. μοι τῶδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ. Rom. D. σοι τῶδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ.
Rom. A. B. Flor. Par. A. σὺ τῶδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ, quod admisit
Brunckius. Rom. E. Lasc. Par. B. D. τῶδ' ἐξυπηρετεῖς (Lasc.
ἐξυπηρετής) λόγῳ, quod admisit Porsonus. Matthiae ut Aldus.

578, 9. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος | πρὸς γῆρας οὐκ
εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.] Reiskius πρὸς γῆρυν οὐκ εὐδοξον, *in famam non
gloriosam*. Sed γῆρυς *famam* non significare monet Musgra-
vius. Schol. οἶον, ἀδοξίαν ἡγοῦ το μέχρι γήρως βαρβάρῳ συνοικῆσαι.
Idem paullo ante: Οὐ τοῦτο δ' εἶχεν.) ἀντὶ τοῦ, οὐ ταύτην ἔχων τὴν
διάνοιαν ἔγημας.

580, 1. Εὐ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα | γῆμαί με λέκτρα βα-
σιλέως, ἃ νῦν ἔχω.] Usitatio constructio esset γήμαντά με. Οἶδα

enim participium plerumque adsciscit, quod post alios monuit Matthiae Gramm. Gr. §. 547. 2. p. 788. Exempla praebet haec fabula οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας v. 210. οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων v. 805. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα v. 977. Infinitivum habet Aeschylus Pers. 173. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἀνασσα τῆσδε, μή σε δις φράσειν | μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ^k. Ibid. 337. Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἑκατι βαρβάρους | ναυσὶν κρατῆσαι. Ibid. 431. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδὰμ' ἡμέρα μιᾷ | πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Ibid. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Nam μεσοῦν pro infinitivo quam pro participio accipere malo. Euripides Iph. A. 1005. ὥς ἐν γ' ἀκούσας, ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἔρεῖν. Tro. 916. ἐγὼ δ' ἄ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοὶ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τὰμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sic etiam ἐπίσταμαι apud Sophoclem Ant. 1092. ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ | τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, | μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν. Idem El. 616. Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν, | κεῖ μὴ δοκῶ σοι^l.

581. Vereor ut dici possit γῆμαι λέκτρα βασιλέως eodem sensu quo dicitur παῖδα γῆμαι βασιλέως v. 541. Apud tragicos λέκτρα βασιλέως aut regem aut regis uxorem significat, nunquam regis filiam. Dicit Menelaus apud Euripidem Hel. 790. Ἡ γὰρ γαμεῖν τις τὰμ' ἐβουλήθη λέχη; Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Majoris momenti sunt ejus verba ibid. 644. ἔχω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας τε^m. Si Helena recte dicitur τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα, quidni Creontis filia λέκτρα βασιλέως dicatur? Sed vix quemquam esse arbitror, cui non magis placeat Schaeferi emendatio τὰ τῆς Διὸς λέκτρα. Objici potest etiam quod dixit Sophocles Trach. 793. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον | οἶον κατακτῆσαιτο λυμαντὴν βίου. Si Hercules τὸν Οἰνέως γάμον κατακτῆσασθαι dicitur, erunt fortasse quibus Jason γῆμαι παῖδα βασιλέως recte dici videatur. Respondeo, γάμον hic κῆδος sive *affinitatem* significare, quo sensu non reperitur λέκτρον, λέχος aut εὐνή. Si Οἰνέως λέχος dixisset Sophocles, temere λέκτρα βασιλέως me sollicitasse faterer. Si per metrum licuisset, libenter reposuissem λέκτρα βασιλίδος aut λέκτρα βασιλείας. Cum neutrum horum versus admittat, reposui λέκτρα βασιλέων. Singulare βασιλεὺς regem semper significat, plurale

^k Vulgo μή σε δις φράσαι. Similis sententia apud Euripidem Hel. 341. Θέλουσαν οὐ μὲ δις (vulgo οὐ μόλις) καλεῖς.

^l Idem Phil. 1329. καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν | νόσου βαρείας, ὥς ἂν αὐτὸς ἥλιος | ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Ita vulgo. Schaeferus Meletem. Crit. p. 86. μήποτ' ἂν τυχεῖν, nescio an melius quam μήποτ' ἂν τυχῶν, quae mea conjectura est Mus. Crit. Cant. T. I. p. 476.

^m Hoc exemplum attulit Reisigius p. 280. Euripidis versus ab eo post alios

tentati ita fere constituendi mihi videntur: ΕΛ. Γένηθα. κρατὶ δ' ὀρθίας ἐθείρας | ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω. | περὶ δὲ γυνῖα χείρας ἔβαλον, ἄδονα, | ὦ πόσις, ὡς λάβω. | ΜΕ. Ὡ φιλάτα πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην. | ἔχω τὰ τῆς Διὸς τε λέκτρα Λήδας θ', | ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπωλοι ζυνομαίμονες τ' ὠλβισαν, ὠλβισαν | τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ, | πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ζυμφορὰν τῆσδε περισσῶ. | τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σὲ τε κἀμὲ συνάγαγεν πάλιν | χρόνον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμην τύχας.

βασιλῆς interdum *reginam*. Noster Tro. 99. οὐκέτι Τροία | τάδε, καὶ βασιλῆς ἐσμεν Τροίας. Hecuba de sua fortuna loquitur. Simili ratione dativus pluralis δεσπόταις herae significat v. 805. ubi δεσποίνῃ metro, δεσποίναις vero et metro et sententiae adversaretur. Vide ad σοφοὶ v. 379. Porro λέκτρα βασιλέων, etiam si Creontis filia recte diceretur λέκτρα βασιλέως, nihilo deterius esset. Dixit Jason v. 443. καὶ γὰρ μὲν αἰὲν βασιλέων θυμουμένων | ὀργὰς ἀφῆρουν. Medea v. 683. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν. Plerique libri λέκτρα τυράννων v. 138.ⁿ

582, 3, 4. ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων | σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους | φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.] Rom. A. (qui ante corr. ὁμοσπόροις habet) B. C. E. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. φῦσαι, quod admisit Musgravius.

585, 6. Μὴ μοι γένοιτο—φρένα.] Hoc distichon legitur apud Stobaeum Tit. XCIII. p. 507=377. Priorem versum citat Plutarchus de Liberis Educandis p. 25. B. Scholiastes Aphthonii apud Aldum p. 8. l. antepenult.

585, Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,] Grotius apud Stobaeum πικρὸς edidit. Sic etiam cod. Vossianus, monente Gaisfordio. Codex Par. quo usus est Brunckius, λυπρὸς exhibet, ut vulgo. Consentiant Plutarchus et scholiastes Aphthonii. Schol. Eurip. Λυπρὸς εὐδαίμων.) ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἑλλειψιν τοῦ ἦ, ὡς καὶ τὸ δοῦλος δούλος ὦν παρὰ τὴν δούλην, ὃ σημαίνει τὴν τάλαιπωρίαν. Idem paullo post integrum versum citat ut vulgo legitur.

586. μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.] Rom. C. E. κνίζοι. Rom. A. B. D. Mag. κνίζει. Sic etiam Stobaei ed. Trincaveliana et cod. Vossianus. Euripides Erechtheo Fr. i. 30. ἀλλ' ἐμοίγ' εἴη τέκνα, | ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι, | μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. Aliter Tro. 384. σιγᾶν ἀμεινον ταίσχρα, μηδὲ μοῦσά μοι | γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά.

587. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ;] Aldus, οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ. Paullo melius Lasc. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ. Interpres Latinus apud H. Stephanum, Scis quomodo me potiaris? Canterus οἶσθ' ὡς μετεύξῃ. Voluit οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, sed accentum mediae vocis delere oblitus est. Portus ab interprete Latino deceptus Aldinam scripturam revocavit. Vertit, Scisne quomodo mei compos fies, et sapientior videberis. Tandem Barnesius e schol. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, scisne quomodo preces contrarias facias. Scholiastae verba sunt: Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ.) τοῦτο κατὰ ἐρώτησιν. οἶσθα, φησὶν, ὡς σε ἔδει μετεύξασθαι (ed. Ven. μετεύξασθαι), ἵνα δόξης τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιῆσθαι. νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἶρηκας. ὥστε τὰ χρηστά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένη (sic). Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.) μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχὴν. εἰ

ⁿ Euripides Iph. A. 382. τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρ' ἐρᾶς χρηστὰ λαβεῖν; Heathius λέκτρα χρηστ' ἐρᾶς λαβεῖν, quod admisit Matthiae. Olim emendavi λέκτρ'

ἐρᾶς χρηστῆς λαβεῖν. Ita noster Fragm. Inc. clvii. 2. ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἰμείρει λαβεῖν. Nunc malo χρηστῶν propter plurale λέκτρα.

θέλεις, φησὶ, σοφωτέραν εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Atticam secundae personae formam μετεύξει reposuit Porsonus. Sed ne haec quidem scriptura ex omni parte sana est. Nemo enim ignorat Attice non dici οἷσθ' ὡς ποιήσεις sed οἷσθ' ὡς ποιήσον. Sophocles Oed. T. 543. Οἷσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων | ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρίν' αὐτὸς μαθών. Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Hujus Atticismi exempla, quotquot apud Atticos poëtas repereram, in mea annotatione ad haec verba indicavi. Praeter grammaticos a me allegatos, dixerunt de ea constructione Hermannus ad Vigerum n. 143. Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 4. Legendum igitur οἷσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ); Διὰ μέσου sunt verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ. Ita noster Tro. 721. ἀλλ' ὡς γενέσθω (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). | μήτ' ἀντέχου τοῦδ' (εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς), | μήτε, σθένουσα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει.

588, 9. τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαίνέσθω ποτὲ, | μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.] Reiskius φαίνεσθαι et δοκεῖν. Pendent hi infinitivi, ait, a μετεύξει, optabis. Scholiastae verba, quae modo attuli, huic conjecturae, quae Musgravio placet, favere videntur. Sed praestat vulgata. Nullum hujus Atticismi exemplum novi, in quo prior imperativus, qui hic est μέτευξαι, aut statim, aut nonnullis verbis interpositis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic φαίνέσθω et δόκει, sibi subjectum non habeat. Etiam si secus esset, praestarent φαίνέσθω et δόκει. Fallitur scholiastes, cum dicit horum verborum sensum esse, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Imo, μετάθου ταύτην τὴν εὐχὴν, καὶ μήποτε λυπρὰ νόμιζε τὰ χρηστὰ.

590. Ὑβρις, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,] Lasc. ἐπεὶ δὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Rom. A. ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Sic etiam Porsonus.

591. ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.] Notandum φευξοῦμαι praeter necessitatem usurpatum, secus ac φευξόμεθα v. 335. Similiter φευξεῖσθε Bacch. 797.

593. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημειώται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἄρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

595. Καὶ σοῖς ἀραῖα γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.] Vertit Buchananius, a quo non dissentiunt ceteri interpretes, Et execratur vestra me invicem domus. Mihi vero active sumendum videtur ἀραῖα. Ita noster Iph. T. 774. κόμισαί μ' ἐς Ἀργος, ᾧ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, | ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς | σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, | ἢ σοῖς ἀραῖα δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Oed. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι | μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἡράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, | καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος εἰς αἰὲ βαρύς.

596. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phoen. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἶσω στρατόν. Olim ἴσθι in principio addebatur, inquit Barnesius, ex glossa, ut puto, in textum irrepens. Illud ἴσθι in Hervagiana

secunda primum legitur. Eadem particulae significatio ibid. 1658. 'Ως οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. 'Ως τῇσδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. 'Ως τοῦτ' ἄραρε, κοῦ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. 'Ως τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερὸς. Sophocles Oed. C. 861. 'Ως τοῦτο νῦν πεπράξεται, | ἦν μή μ' ὁ κραίνων τῇσδε γῆς ἀπειργάθῃ. Aj. 39. 'Ως ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. 'Ως (vulgo ὥσθ') οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

Ibid. Schol. Οὐ κρινοῦμαι.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σέ, μεθήμι δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρινοῦμαι *litigabo* significat, ut recte a Porto aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἴτα τῷ χρόνῳ | κοινῇ ξυνέβημεν, καθέμεθα Φειδιππίδην.

597, 8. ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ | προσωφέλῃμα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,] Rom. A. a corr. B. C. ἀλλ' εἴτι. Rom. A. ante corr. D. E. ἀλλ' εἴτε.

597. Lasc. βούλη. Item v. 838.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Par. B. D. Cott. σαυτῆς φυγῇ. Sic etiam ex conjectura Scaliger et Duportus. Admisit hanc scripturam Barnesius. Vulgatam σαυτῇ φυγῇ recte se habere putat Reiskius, qui vertit, *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugae*. Quo sensu defendi fortasse posset φυγῇ, sed praestat φυγῆς, quod Reiskio in mentem non venisse miror. Lasc. Par. E. Mag. Put. σαυτῇ φυγῆς, quod admisit Musgravius.

598. Rom. A. ante corr. προσωφέλιμα.

599. λέγ'. ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,] Noster Phoen. 975. αὐτὸς δ' (ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,) | θνήσκειν ἔτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Heracl. 502. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ, πρὶν κελευσθῆναι, γέρον, | θνήσκειν ἐτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ. Priore loco Aldus ἔτοιμός εἰμι edendo versum uno pede longiorem reddidit. Neque defuerunt qui θνήσκειν magis quam εἰμὶ delendum censerent. Praeter Valckenarium, consulendus de hac ellipsi Matthiae Gramm. Gr. §. 305. cum scriptoribus ab eo indicatis. Euripides εἰδέναι πρόθυμος dixit Hel. 1539.

600. ξένοις τε πέμπειν σύμβολ',] Schol. οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὐβουλος Εὐούθῳ. Τί ποτ' ἔστιν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως. ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. Ed. Ven. ἐπιξενωσθαι et ἀνανεοῦντο. Eubuli verba sic corrigit Reisigius p. 278. τί ποτ' ἔστιν ἅπαντα διαπεπρισμένα | ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερ εἰς τὰ σύμβολα; Malim ὥσπερ εἰς τὰ σύμβολα. Aristophanes Vesp. 1102. ξυλλεγέεντες γὰρ καθ' ἐσμους, ὥσπερ εἰς τὰν θρήνια. De hospitali tessera dixit Samuel Petitus Miscell. I. 1. a Barnesio allegatus.

Ibid. οἱ δράσουσί σ' εὖ.] Rom. C. a corr. E. οἱ δράσουσί σ' εὖ. Rom. C. ante corr. οἱ δράσουσ' εὖ. Rom. A. B. οἱ δράσουσιν εὖ.

602. λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.] Omnes Rom. ἀμείνονα. Par. E. οὐ μείονα.

603, 4. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν, | οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου.] Reiskius οὐδ' αὖ τι δεξαίμεσθα, nescio quo consilio. Deinde Rom. C. μὴ δ' ἡμῖν δίδου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μήθ' ἡμῖν δίδου, quod admisit Brunckius.

605. κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.] Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 12. ἔτι Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος, Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ ἐκεῖνό φησι τὸ ἱαμβεῖον (v. 666.), Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. Rectius scholiastes, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα, ut vulgo apud Sophoclem. Hinc liquet Euripidis Medeam Sophoclis Ajace antiquiorem esse, Porphyrii saltem sententia, modo sua a Porphyrio acceperit Clemens.

608, 9. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία | φίλους ἀπωθεῖ.] Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδεία. Perpetua in his formis confusio x.

609. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.] Flor. ἀλγυνεῖ, monente Valckenario ad Phoen. 576. Simile est ἐκπεσεῖ, quod habet Rom. C. v. 438. Recte quidem, sed non consulto, nisi consulto ξυνοικεῖ pro ξυνοικῇ quatuor Romani v. 237.

612, 3. νύμφευ'. ἴσως γὰρ (σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.] Lasc. ἰῶς et τοσοῦτον, duabus literis transpositis.

612. Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, | βλέψαι ποιήσας. Comicum ad nostrum locum respexisse putat Valckenarius ad Phoen. 615.

614, 5, 6. Ἐρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν | ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, | οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν.] Revocavi Porsoni emendationem παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, quam celato lectore repudiarat Matthiae. Ita noster v. 414. οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας | ὥπασε θέσπιν ἀοιδὰν | Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων. Sophocles Oed. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ | προσθήσεις τάσδ' ἀράς. Plura exempla dedit Porsonus.

616, 7. εἰ δ' ἄλῃς ἔλθοι | Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρὶς οὕτω.] Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τὰλλὰ γ' ἡδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω.

Ibid. Rom. A. B. C. E. οὕτως. Quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus adverbii quae numeri ἐξ aut praepositionis ἐξ. Sed v. 439. omnes libri ἔχει γὰρ οὕτω ante distinctionem.

* Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ἡς derivata substantiva, quae passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duae horum substantivorum formae. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίνη, ut φιλία sive φιλίνη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναιδεία, ut βασίλεια, regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum praepostera metri

cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, regnum, quae non magis legitima est quam φιλία. Scribendum igitur ἀναιδίνη ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδίνη κατοπάζη apud Hesiodum, ἀναιδίνη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ἡς ὑπεροπλήσει aliisque sexcentis syllabae brevis inter duas longas inclusae exemplis.

618, 9, 20. μήποτ', ᾧ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων | τόξων ἐφίης, ἰμέρω | χρίσας, ἄφυκτον οἷστον.] Aliter vulgo distributi sunt hi versus, quorum primus iambelegus est prima syllaba mutilus. Similis est v. 405. καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Confer etiam hujus fabulae v. 408. 807. Alc. 592. 593. Idem metrum versus 617. nisi quod ille syllaba longior est. Utrumque eodem ordine exhibet Aeschylus Prom. 525. Μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων | θεῖτ' ἐμᾶ γνῶμα κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. | μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίοις | θοίναϊς ποτινισσομένα | βουφόνους, παρ' Ὀκεανοῖο πατρὸς | ἄσβεστον πόρον. Verbis βουφόνους—πόρον respondet in antistropho versus ejus metri de quo nunc agitur, μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. Χρυσέων anapaestus est hic et infra v. 948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδυσμάτων. Cui respondet v. 955. νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. Apud tragicos saepe legitur χρύσεος prima correpta. Primus hoc observavit Hermannus, quem vide Elem. Doctr. Metr. p. 44. Exempla praebent Sophocles Oed. T. 158. 188. Ant. 103. Euripides Iph. A. 1051. Iph. T. 1253. Tro. 520. 856. (ubi χρύσεος in κρόκεος metri caussa mutavit Barnesius) Bacch. 373. y Heracl. 916. Herc. 351. 396. El. 192.

618. Schol. Μηδέποτ' ᾧ δέσποινα.) τὸ ἐξῆς, μηδέποτε, ᾧ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίης ἄφυκτον οἷστον, ἰμέρω χρίσασα. μὴ ποιήσης τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμὲ, ᾧ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν. Lasc. etiam μηδέποτ', qui mox χρίσασθ' pro χρίσας. Observent autem tirones, Euripidem arcum ac sagittas Veneri tribuisse.

619. Rom. A. B. Schol. Eustathius p. 568, 24. ἐφίης. Rom. C. E. Par. A. B. D. Put. Burn. ἐφείης, quod ex Porti conjectura reposuit Barnesius. Sic etiam H. Stephanus.

620. Ὀϊστον in scansione ut οἷστον legendum, inquit Barnesius. Similia monet ad Andr. 1134. οἷστοι, μεσάγκυλ', ἐκλυτοί τ' ἀμφώβολοι. Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, inquit Porsonus, bene edidit μυρίους οἷστους ἀφείς. Moeris p. 275. Οἷστος, δυσυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς. Photius: Οἷστος, δυσυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι βέλος. Similia sunt οἷς, οἷζυρος, Οἷλεὺς et alia, de quibus Piersonus ad Moerin. Porsonus nostro loco dedit οἷστον.

621, 2. Στέργει δέ με σωφροσύνα, | δῶρημα κάλλιστον θεῶν.] Haec verba habet Stobaeus Tit. V. p. 63=37. Rom. C. E. στέργει. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Mag. Stobaeus, Scaliger, στέργοι, quod admisit Musgravius.

623, 4, 5. μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη, | θυμὸν ἐκπλήξας ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις, | προσβάλωμ', ᾧ δεινὰ Κύπρις.] Reiskius, προσβάλωις μ' (id est, μοι), ᾧ δεινὰ Κύπρις. Melior scriptura

y Vulgo, ὁσία δ', ᾧ κατὰ γὰρ | χρύσεια πτέρυγα φέρεις. Barnesius χρύσεια πτερὰ ex conjectura reposuit. Musgravius aut κρύφια πτερὰ aut κρυφίαν πτύχα legendum censet. Matthiae χρυσεὰν πτέρυγα

dedit. Quae scripturae nec metro nec sententiae satisfacit. Quis enim unquam aureas alas Proserpinae tribuit? Si legatur χρύσεια σκῆπτρα φέρεις, utrique satisfactum erit.

esset προσβάλαι μοι δεινὰ Κύπρις. Sed utraque metro repugnat. Rom. C. προσβάλοιμι. Rom. A. B. E. Par. B. D. Put. Cott. προσβάλοι. Lasc. προσβάλλοι. Hi omnes ᾧ omittunt. Recte igitur Porsonus προσβάλαι δεινὰ Κύπρις.

625, 6. ἀπολέμους | εὐνάς σεβίζουσ',] Schol. Ἀπολέμους.) ἐν τῷ εἶναι, ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα. Rom. D. ἀπολέμους εὐνάς. Rom. C. ἀπολέμους εὐνάς. Rom. A. ante corr. ἀπολέμους δ' εὐνάς. Rom. A. a corr. B. Lasc. ἀπολέμους δ' εὐνάς, quod admisit Porsonus. Rom. E. ἀπολέμους ὀρμάς (sic). *Aptius forsan metra congruerent*, inquit Porsonus, *si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς*. Scilicet ut cretico χρυσέων respondeat paeon quartus ἀπολέμους. Sed χρυσέων anapaestum esse monui. Non opus igitur ut ἀλλ' metri caussa addatur.

626. Omnes Rom. σεβίζουσα sine elisione.

626, 7. ὀξύφρων | κρίνει λέχη γυναικῶν.] Schol. κρίναι. Edd. recentiores ante Barnesium κρίναι. Barnesius et sequentes omnes ante Porsonum κρίναι. Reiskius κρίνειν. *Nam in vett. edd. est κρίνει*, inquit. Vertit Buchananus, *parata prompte expendere | lecti jugalis crimina*. Is igitur aut κρίναι aut κρίνειν legendum putabat. Scaliger etiam κρίναι. Buchanani interpretationem probat Heathius. Musgravius in Supplemento ρίψαι, *rejicere, repudiare*, legendum suspicatur. Sed Rom. et Par. omnes, Flor. Lasc. Mag. Burn. κρίναι, quod admisit Porsonus. Sententiam verborum κρίναι λέχη γυναικῶν recte dedisse videtur Buchananus. Sed ὀξύφρων, quod ille *parata* vertit, idem valet quod ὀξύθυμος v. 313.

628. ὦ πάτερ, ᾧ δῶμά τ' ἐμόν,] Omnes Rom. ᾧ δῶμα pro ᾧ δῶμά τ' ἐμόν.

629—32. μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν, | τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα | δυσπέρατον αἰῶν' | οἰκτροτάτων ἀχέων.] Reiskius ἐν (vel σὺν) ἀμηχανίαις, ut constructio sit, ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων. Doricam formam ἀμαχανίας de meo reposui.

631. Lasc. δυσπέραστον. Vitiosus est aut hic versus aut antistrophicus 640. ᾧ κτεῖρε παθοῦσαν^z.

632. Musgravius in Annotatione οἰκτρότατον ἀχέων, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavi. Vide ad v. 641.

633, 4, 5. θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, | ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσα[σα.] Sic Rom. A. ante corr. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. B. πρὶν ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι. Cujus scripturae auctor sententiae magis quam metro consuluit. Vulgata haud dubie sana est, licet difficilem habeat constructionem. Post verba θανάτῳ πάρος

^z Noster Herc. 386. πέραν δ' ἀργυροῦρά-
ταν | Ἐβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον | Μυκηναίῳ πονῶν
τυράννῳ, | τάν τε Πηλιάδ' ἀκτάν, | Ἀναύρου
παρὰ πύλας. Ita Aldus, in cujus scri-
ptura verba Ἐβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον male
respondent antistrophico versui 401. μυ-
χὸς εἰσέβαινε, θνατοῖς. Hermannus ἐξε-

πείρασ' ὄχθον dedit, Matthiae ἐκπέρασεν
ὄχθον. Si ἐξεπείρασε penultima correpta
bonae notae esset, nostro loco reponi for-
tasse posset δυσπείραστον. Sed vereor ut
hoc idonea auctoritate negatur. Malim,
πέρα δ' ἀργυροῦράτα θ' | Ἐβρου ἔξεπέρασεν
ὄχθῶν, et mox εἰσέβαινε.

δαμείην potius ἢ ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι quam ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα exspectares. Ita Sophocles Oed. T. 830. μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, | ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ θεῶν | βαίην ἀφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν | κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην. Nec male se haberet πρὶν. Idem El. 1131. ὥς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, | πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν | κλέψασα ταῖνδε, κάνασώσασθαι φόνου. Post verba *morte, morte prius domar*, neque hoc die *confecto*, quod apud plerosque legitur, neque *hunc diem attingens*, quod reposuit Musgravius, sed *quam hunc diem attigero* sequi debet. Quomodo autem haec interpretatio cum recepta scriptura concilianda sit, mihi non liquet.

635, 6. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὑπερθεῖν ἢ γὰς πατρίας στέρεσθαι.] Rom. A. B. C. D. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος. Rom. E. Burn. μόχθων οὐκ ἄλλος. Schol. Μόχθων οὐκ ἄλλος.) τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος. Hanc scripturam admisi. Sed metro convenientius esset μόχθων τίς ἄλλος, cui scripturae speciem addit similis locus apud Euripidem El. 1314. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, | ἢ γὰς πατρίας ὄρον ἐκλείπειν; *Saepe interrogativam expulit negativa*, inquit Porsonus ad Hec. 296.^a Nihil usitatius quam τίς ἄλλος pro οὐδεὶς ἄλλος. Aeschylus Prom. 438. καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα | τίς ἄλλος ἢ γὰρ παντελῶς διώρισεν; Euripides Hec. 774. Τίνος πρὸς ἄλλου; Θρηξ νιν ὤλεσεν ξένος.

636. Rom. C. D. E. πατρίας. Rom. A. B. πατρώας. Vide ad v. 420.

637, 8. Εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων | μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Omnes Rom. Lasc. ἔχω.

639, 40, 1. σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις | ὥκτειρε παθοῦσαν | δεινότατον παθέων.] Rom. C. Mag. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις. Lasc. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς.

640. Rom. C. Mag. ὥκτειρεν. Heathius etiam ὥκτειρεν metri caussa. Musgravii conjecturam ὥκτισεν admisit Porsonus. Matthiae ὥκτειρεν.

641. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. δεινότατα, quod si maturius animadversum esset, admissurum se fuisse monet Musgravius. Admisit Brunckius, cujus verba sunt: δεινότατα, *quod metrum requirit, praestant membr.* Imo, δεινότατα metrum corrumpit, modo servetur omnium librorum lectio οἰκτροτάτων v. 632. Revocavi igitur δεινότατον, quod defendit noster El. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας.

^a Aristophanes Nub. 1428. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρύονας, καὶ τὰλλα τὰ βοτὰ ταυτί, | ὥς τοὺς πατέρας ἀμύνεται. καίτοι τί διαφέρουσιν | ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματα οὐ γράφουσι; Edd. omnes ante Brunckium, qui interrogativam e duobus codd. reposuit, καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν. Euripides Oedipo Fragm. viii. νοῦν χρὴ

θεᾶσθ'. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅτ' ἂν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχη. Erfurdthus ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. τὸν νοῦν θεᾶσθ' (i. e. θεᾶσθε) reponit. Malim, νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας &c. Ita noster Antiopa Fragm. xix. εἰ νοῦς ἐνεστίν. εἰ δὲ μὴ, τί δὲ καλῆς | γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει;

642, 3. ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτω παρέσται | μὴ φίλους τιμᾶν,] Rom. A. B. Par. A. παρέστι, quod admisit Brunckius. Rom. C. D. E. πάρεστιν.

643, 4. καθαρὰν | ἀνοίξαντι κλῆδα φρενῶν.] Rom. C. ἀνοίξαντι. Rom. A. B. D. E. Par. A. ἀνοίξαντα, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 367. 727.

645. κάμοι φίλος οὐποτ' ἔσται.] Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. ἐμοὶ μὲν φίλος, quod admisit Musgravius. Mox Mag. οὐκ ἔσται.

646, 7. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον | κάλλιον οὐδεὶς οἶδ' προσφωνεῖν φίλοις.] Flor. κάλλιστον, monente Valckenario ad Phoen. 538. Vide ad v. 67. 530.

647. Rom. A. B. C. Cott. φίλοις. Rom. D. E. Flor. Lasc. Mag. φίλους, quod in margine exhibet Barnesius, in textum admisit Musgravius.

648, 9. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος, | Αἰγεῦ.] Euripides Or. 477. (471. Pors.) ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. De loquendi formula ὦ χαῖρε vide Porsonum ad Or. 470.

648. Schol. Σοφοῦ Πανδίωνος.) εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφῇ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ (malim τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥσπερ παραπλήρωματι χρῆται τῇ λέξει.

649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον;] Sic Rom. C. ante corr. D. E. Sed Rom. A. B. C. a corr. Par. A. E. ἐπιστρωφᾷ, quod recte admisit Musgravius. A νέμειν formatur νωμᾶν, a τρέπειν τρωπᾶν, a τρέχειν τρωχᾶν, a στρέφειν στρωφᾶν. A solo πέτεσθαι, monente Porsono, formantur ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι. Primitivam formam usurpat noster Hel. 83. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;

651. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἰκάνεις;] Schol. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς.) τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δὲ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. Noster Ion. 223. Ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; Qui Barnesii annotata ad haec verba legerit, plura haud requiret.

Ibid. Rom. C. D. a corr. E. θεσπιωδόν. Rom. A. B. D. ante corr. θεσπιωδῶν. Scriptura a stolido quodam librario profecta, qui θεσπιωδῶν pro μαντευσόμενος seu χρησόμενος usurpari posse credebatur.

Ibid. Rom. C. ἰκάνεις. Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. B. D. Cott. Schol. ἐστάλης, quod a Cantero Nov. Lect. IV. 1. monitus reposuit Barnesius. Lasc. ἐστάλλης, qui et σώττειραν v. 515. καλῶς v. 739. μάλλιστα v. 914. ἀρρήξατ' v. 1244. τάλλαιν' v. 1246. ὅσσα v. 1259. ὀππόσον v. 1375. Lasc. A. etiam μολούσση v. 57. Sed unde ortum ἰκάνεις? Suspicio verba θεσπιωδὸν ἰκάνεις in Euripidis fabula, quae hodie non exstet, olim lecta esse.

653. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;] Schol. Δεῦρ'

αεί.) ἀντὶ τοῦ, μέχρι νῦν ἅπαις ὑπάρχεις; τὸ δὲ αἰὲ ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως. ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ χρόνου τούτου ἅπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ αἰὲ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου, καὶ σημείωσαι. Vide an legendum: τὸ δὲ δεῦρ' αἰὲ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. δεῦρο δὲ ἐπὶ χρόνου. Hesychius: Ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρυνίχος Κόννω. καὶ Εὐριπίδης Μηδεία. ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰὲ τείνεις βίον. Cod. δεῦρο εἰς αἰὲ τιν' εἰς βίον. Aeschylus Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' αἰὲ τὴν τύχην σὺ μέμφομαι. Euripides Or. 1662. (1678. Pors.) φερνάς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις | πόνοις διδοῦσα δεῦρ' αἰὲ διήνυσε. Phoen. 1215. (1224. Pors.) Ἐὰ τὰ λοιπά. δεῦρ' αἰὲ γὰρ εὐτυχεῖς. Aristophanes Lys. 1137. εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰὲ περαίνεται. Plura dabunt interpretes ad haec loca, praecipue Porsonus ad Or. 1678.

654. Ἀπαιδὲς ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχη.] Scripsi Ἀπαιδὲς ἐσμεν. Aldus γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. De accentu verborum δαίμονός τινος vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93.

656. Οὐκ ἐσμεν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.] Schol. Οὐκ ἐς μὲν εὐνῆς.) πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὀπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν. Oblitus est Aethrae Pitthei filiae, quae, cum Thesei mater fuerit, certe praetermitti non debebat. Notandum autem ἐς μὲν pro ἐσμεν, quod vitium haud raro apud hunc grammaticum exhibet ed. Veneta. Vide ad v. 402.

658. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.] Id est, ἔπη σοφώτερα συμβαλεῖν ἢ κατ' ἄνδρα, *verba intellectu difficiliora quam pro hominum captu*. Plura hic observanda habeo. I. Oraculum σοφώτερα ἔπη appellat poëta eodem jure quo Sphingem σοφὴν παρθένον Phoen. 48. Quo sensu σοφός est cujus dicta nemo nisi σοφός intelligere potest. Hinc Aristophanes Ran. 1482. ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. Ibid. 1493. ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον. II. Σοφώτερα συμβαλεῖν ut ἀκοῦσαι μαλθακὰ v. 310. βράων φυλάσσειν v. 314. de qua constructione suo loco dictum est. III. Συμβαλεῖν, *intelligere*, ut apud nostrum Iph. T. 55. τοῦναρ δ' ὥδε συμβάλλω τόδε. Or. 1393. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὐθ' ἕκαστα τὰν δόμοις. | τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὐγνώστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Id est, οὐκ εὐ μανθάνω. IV. Verborum ἢ κατ' ἄνδρα constructionem magno exemplorum numero illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 449. Praeter alia contulit Platonem Cratylo p. 392. B. ταῦτα μεῖζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν. V. Ἄνδρα pro ἄνθρωπον, ut apud Sophoclem Oed. C. 566. ἐπεὶ | ἔξοιδ' ἀνὴρ ὦν, χῶτι τῆς εἰς αὐρίον | οὐδὲν πλεόν μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας. Longe rarius ἀνὴρ pro ἄνθρωπος quam plurale ἄνδρες pro ἄνθρωποι usurpari monent grammatici.

659. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;] Omnes Rom. Lasc. Par. A. θέμις μὲν (Lasc. μέν) ἡμᾶς, quod admisit Brunckius.

660. Μάλιστ', ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.] Noster Andr. 89. ἀλλ' εἰμ', ἐπεῖτοι κοῦ περίβλεπτος βίος | δούλης γυναικὸς, ἣν τι καὶ πάθω κακόν. Suppl. 878. τοὺς τ' ἑξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν | ἤχθαιρ, ἐπεῖτοι κοῦδὲν αἰτία πόλις, | κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'. ἐπεῖτοι καὶ γέλωτος ἄξια, | στένειν μὲν ἰκέτας δαι-

μόνων καθημένους. Ibid. 742. ξύμμαχος γένοιό μοι | τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως | θείην. ἐπεῖτοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Plura hujus pleonasmī exempla si quis requirit, Porsoni annotationem legat, unde haec depromsi.

661. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.] *Ei hic dubitantis esse nequit, ut liquet e versu praecedenti: valet itaque ἐπεὶ, quandoquidem.* Ita Brunckius, qui rectius fortasse dixisset, verba εἰ θέμις κλύειν eodem fere modo παρέλκειν quo εἴτι βούλει v. 1287.

662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,] Rom. A. ἀσκοῦ μέν. Schol. Ἀσκοῦ με.) χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν. Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεῶν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρα πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνήσιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, μηρούς τε μηροῖς^b δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Ed. Ven. χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἐτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἷα. Plutarchus Theseo p. 2. C. oraculum Aegeo redditum his verbis exhibet: Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσης, πρὶν δῆμον Ἀθηναίων εἰσαφικέσθαι. Tzetzes ad Lycophronem v. 494. Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσης, πρὶν εἰς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Muretus Var. Lect. III. 14. Τὸν προύχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν, ᾧ φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante | Cecropiae pingues quam sis delatus in agros.* Quid proprio sensu sit ἀσκοῦ ποδεῶν declarat Herodotus II. 121. 4. ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἀσκοὺς πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπίσπασαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύνειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔρρεε ὁ οἶνος, &c. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. VII. 13.

663. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τι κερδάνης πλέον; Non opus Reiskii conjectura, qui πρὶν ἂν Aegeo continuandum, cetera Medae tribuenda censet.

664. Πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω.] Rom. A. B. Lasc. μολῶ. Vide ad μολῶν v. 459.

665. Σὺ δ' ὡς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;] Euripides Hipp. 36. καὶ τήνδε σὺν γυναικὶ ναυστολεῖ χθόνα. Ceterum abundat ὡς. Soph. Oed. T. 1174. Οἱ. Ὡς πρὸς τι χρείας; Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

666. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.] Aldus Πιτθεύς τις

^b Haec Archilochi verba *lacera quaedam senariorum fragmenta* appellat Jacobsius apud Gaisfordium T. I. p. 302. Mihi metrum trochaicum esse videtur. Multae scholiorum edd. πεσεῖν, red recte Veneta πεσεῖν. Carminis exordium fuisse

suspicio: Εἴ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα (malim χεῖρ) Νεοβούλης θιγέειν, | καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, * * * * * | * * * * * μηρούς τε μηροῖς. Primum versum vide apud Gaisfordium p. 301.

ἔστι. Lasc. Rom. A. Πιτθεὺς τίς ἐστι. Edd. pleraeque Πιτθεύς τις ἔστι. De Pittheo dixit Valckenarius ad Hipp. 11.

667—70. Παῖς—δορυξένων.] Hos quatuor versus Aegeo continuant Rom. A. B. Primum, secundum et quartum Aegeo, tertium Medae tribuunt Lasc. Par. A. B. D.

667. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.] Aldus, Lascaris alique post Πέλοπος interpungunt. Melior est altera ratio, quae Pittheum non solum εὐσεβέστατον, sed Pelopis filiorum εὐσεβέστατον facit. Hunc versum citat scholiastes ad Hipp. 11. *Suspicio*, inquit Valckenarius, *hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron δικαιοτάτος Κενταύρων accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes unus juris observantissimus: certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestae, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.*

668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.] Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Aegeus apud Neophronem. Schol. ad v. 649. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν. | σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὅσσαν ἦν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶς, | οἷδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phoen. 709. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν | σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὅσσαν, ἦν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, | συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. | σοὶ δ' εἰς λόγους μολῶν ἄρ' (Porsonus μολῶν γ' ἂν) ἤλπιζον μαθεῖν.

669. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.] Omnes ἀνὴρ ante Porsonum, qui reposuit ἀνὴρ. Scripsi ἀνὴρ hic et v. 751.

Ibid. Schol. Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε.) ἐντριβῆς ὢν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς. Tragicus Rhes. 625. τρίβων γὰρ εἰ τὰ κομψά, καὶ νοεῖν σοφός.

670. Κάμοι δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.] Rom. C. κάμοι δέ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. κάμοι γε, quod admisit Musgravius. Rectius Porsonus κάμοιγε. Matthiae κάμοι γε revocavit. Credo, quia sic codices. Sed ἔγωγε et ἔμοιγε retracto accentu scribendum statuunt grammatici.

Ibid. Schol. Δορυξένων.) οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Sophocles El. 45. ὁ γὰρ | μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.

671. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.] Rom. C. τύχης.

672. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;] An dicitur ὄμμα συντέτηκε? Non opinor. Supplendum igitur τέγγεται vel aliquid ejusmodi. Frequentissima loquendi ratio, qua utitur Homerus Il. Γ. 326. οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστῳ | ἵπποι ἀεργίποδες [ἔστασαν], καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Aeschylus Prom. 21. ἴν' οὔτε φωνὴν [ἀκούσει], οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει. Plura dedit Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 271. El. 435. Adde mea ad Heracl. 312.

Ibid. "Οδε, si bene, est ex antiqua scriptura, quae ω non habebat, sed pro eo ο exarabat. Ita Reiskius. Similiter noster El. 503. Τί δ', ω γεραιέ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις; Nec dissimiliter Med. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλησα δακρύων. In his ὄδε significat ὦδε sive οὕτως, ut jam monui ad v. 49. 154. Vidit hoc Reiskius, sed nescio quid de confusione vocalium somniavit, quasi ante inventas η et ω nullum discrimen fuerit inter breves et longas syllabas.

673. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.] Rom. A. ut Aldus κάκιστός ἐστί μοι. Lasc. κάκιστος ἐστί μοι. Ita Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae.

674. Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.] Ita Matthiae. Edd. superiores φῆς hic et infra v. 1098. Heathio reclamante. Apud Platonem scriptum φῆς in membranis Bodleianis, quae ante exaratae sunt quam subscribi coepit ι. Sed codicum auctoritate potior est analogia, quae postulat ut scribatur φῆς per simplicem vocalem.

676. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.] Schol. σεσημειώται ὁ στίχος, ὅτι ἐν Πελιάσιν ἐστίν, ὧν ἀρχή, Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς. Vulgo πολιάσιν—ἀρχεῖ μῆδεια—δώμασι. Emendavit Valckenarius Diatrib. p. 200. Tale exordium Aeschylō potius vel Sophocli convenire videtur quam Euripidi. Quid inter ejus prologos et Sophoclis intersit, uno exemplo ostendit hujus scholiastes ad Phil. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρειαγών, διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται.

678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;] Libri omnes, nisi fallor, ἦπου, consentiente Pseudogregorio v. 143. Vertit Buchananus, *Nempe ausus istud facinus est foedissimum?* Recte quidem ἦπου redditur *nempe*. Sed tam *nempe* quam ἦπου ab hujus loci sententia alienum est. Particula vel potius particulae ἦπου significant οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν aut aliquid ejusmodi, ut plenius ad v. 1275. declarabo. Sed Aegeo praeter expectationem accidit Jasonis facinus, quod iterum confirmari sibi vult. Quo sensu dicere potuisset, Πρὸς θεῶν, ἔτλη γὰρ ἔργον αἰσχιστον τόδε; Medea enim paullo ante v. 653. Πρὸς θεῶν, ἀπαις γὰρ δεῦρ' αἰετίνεις βίον. Hinc correxi, Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε; Ita noster Hec. 765. Ἦ γὰρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι; *Ibid.* 1047. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρηῖκα, καὶ κρατεῖς ξένου, | δέσποινα, καὶ δέδρακας οἰάπερ λέγεις; *Ibid.* 1124. Οἶμοι, τί λέξεις; ἢ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Or. 737. Ἦ γὰρ ἐστίν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; *Ibid.* 1595. Ἦ γὰρ πατρῶον δῶμα πορθήσεις τόδε; *Ibid.* 1600. ME. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; OP. Καὶ κρατεῖν γε γῆς. Phoen. 1667. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδί σῶ ποτε; Adde Aeschylum Prom. 744. 756. Ag. 1375. Sophoclem Oed. T. 1000. 1039. 1173. Oed. C. 64. 863. Ant. 44. 574. Aj. 1133. Phil. 248. 322. 654. El. 1221. HΛ. Ἦ ζῆ γὰρ ἀνὴρ; OP. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. | HΛ. Ἦ γὰρ σὺ

κεῖνος; OP. τήνδε προσβλέψασά μου | σφραγίδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω^c. Nostri, *What? Is the man alive? What? Are you he?*

679. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.] Lasc. σάφ' οἴσθ'. Deinde edd. pleraeque ex Hervagiana secunda πρὸ τοῦ divisim. Brunckius προτοῦ cum hac annotatione: *Sic membr. Lascaris et Aldus.* Sic etiam Rom. A. a corr. B. Sed A. ante corr. C. D. E. πρὸ τοῦ, quod revocavit Matthiae.

681. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. contra metrum πιστὸς δ' οὐκ ἔφυ.

682. Ἴτω νυν, εἵπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.] Ita Barnesius pro ἴτω νυν. Rom. B. ἴτώ νυν. Gl. in Par. A. ἐρρέτω, vereor ut recte. Vertit Buchananus, *Valeat, malitia si modo est quam praedicas.* Sensus est, μὴ φροντίσης αὐτοῦ. Nostri, *let him go.* Euripides Or. 1531. Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, | ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Eodem sensu nostri, *let him come.* Vide ad v. 780. 801.

Ibid. Rom. B. E. Lasc. ἐστὶν, ut Aldus. Rom. A. C. ἐστί.

686. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι,] Rom. C. συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν. Rom. A. D. E. συγγνωστὰ γὰρ ἦν.

688. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.] Sic omnes Rom. nisi quod D. αὐ κακὸν λέγεις habet. Lasc. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν. Par. A. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 137. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν; Porsonus αὐ λέγεις revocavit, collato Or. 788. OP. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. Τί τόδε καινὸν αὐ λέγεις; Hic etiam fuerunt qui ἀγγελεῖς legerent.

689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.] Rom. A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. Put. φυγάδα γῆς Κορινθίας, quod admisit Brunckius. Rom. C. φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, eodem errore quo Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις supra v. 276. Rom. B. τῆσδε γῆς Κορινθίας, omisso φυγάδα. Alii, ut videtur, servato φυγάδα, verba τῆσδε γῆς Κορινθίας metri caussa in τῆσδ' ἔξω χθονός mutant, quod edidit Aldus.

690, 1. ΑΙ. Ἐὰ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα. | ΜΗ. Λόγω μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.] Burn. καρδία δὲ βούλεται. Sic etiam pro var. lect. Rom. A. Par. D. Probarunt hanc scripturam Musgravius et Porsonus, admisit Matthiae. Schol. Καρτερεῖν.) ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ' Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος^d. φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. Grammaticus igitur legisse videtur: Λόγω μὲν, οὐχί καρτερεῖν δὲ βούλεται. Vul-

^c Ibid. 385. Ἡ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν. Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum. Haec Brunckius, qui illud γὰρ admittere debebat. Sophocles Phil. 654.

Ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ, αὐ νῦν ἔχεις;

^d Sic ed. Ven. rectius fortasse quam ἡ δ', quod exhibent edd. nonnullae. Eustathius p. 1790, 17, Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου. Hinc legi potest, ὁ δ' Ἀσίης τε καρτερὸς μηλοτρόφου. Vide Gaisfordium T. I. p. 317.

gata sanissima mihi videtur. Καρτερεῖν *tolerare* significat, id est, *injuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere*. Noster Alc. 1074. χρὴ δ', ὅστις εἴ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Ibid. 1081. Ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.

692, 3. ἀλλ' ἄντομαί σε τῇσδε πρὸς γενειάδος, | γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὲ γίγνομαι,] Omnes Rom. Lasc. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Deinde Rom. C. E. Lasc. ἱκεσία γίνομαι (Lasc. γίγνομαι). Rom. A. B. D. Flor. Par. A. Mag. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι, quod admisit Brunckius. Heathius conjecerat ἱκεσία δὲ γίγνομαι.

695. καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,] Rom. A. B. εἰσίδης. Rom. C. E. Lasc. ἐσίδης.

696. δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.] De verbis δόμοις ἐφέστιον vide Brunckium ad Sophoclis Trach. 262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον.

697, 8. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος | γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.] Rom. C. θάνοις. Rom. A. B. E. θάνης vel θάνης.

700, 1. παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς | σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.] Herodotus III. 85. a Porsono allegatus: Εἰ μὲν δὴ, ὧ δέσποτα, ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλέα εἶναι ἢ μὴ, θάρσее τούτου εἵνεκε, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται. τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Ceterum v. 701. cum tribus sequentibus propter γονὰς omittit Flor. monente Valckenario ad Phoen. 360. Vide ad v. 761.

702, 3. Πολλῶν ἑκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, | γύναι, πρόθυμός εἰμι,] Ita noster Heracl. 567. Ἔσται τάδ', ὧ τάλαινα παρθένων. ἐπεὶ | κάμοι τόδ' αἰσχροῦν, μή σε κοσμήσαι καλῶς, | πολλῶν ἑκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας, | καὶ τοῦ δικαίου.

703, 4. πρῶτα μὲν θεῶν, | ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλη γονὰς.] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. ὧν μ' ἐπαγγέλλη (vel ἐπαγγέλη), quod admisit Brunckius, qui μ' pro μοι accipit. Si quis pro me acciperet, inquit Porsonus, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt, εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen. Pronomen a librariis invectum est. Cujus erroris exempla nonnulla apponam. Euripides Or. 227. Κλῖνον μ' ἐς εὐνὴν αὐθις. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος | μανίας, ἀναρθρός εἰμι, κάσθενῶ μέλη. Quam scripturam revocavit Matthiae. Alc. 1083. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει. Iph. A. 858. Δοῦλος, οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'. ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἔᾶ.

705. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.] Schol. Εἰς τοῦ γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι.) κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιίας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφηνιστον, οὕτως. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκός. Vertit Buchananus, muneri namque huic ego | inefficax sum totus. Simili sententia Portus, ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus. Reiskio placet φροῦδός εἰμι γᾶς, ut sensus sit, haec enim caussa est profectionis meae. Musgravius, in hoc enim ego jam totus extra

me sum. Bothius, *Ich bin ein Greis*, γέρων εἰμι. Recte Scholias-
astes, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι.

706. οὕτω δ' ἔχοιμι.] Sic Rom. A. B. C. Sed Rom. A. pro
var. lect. D. E. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Burn. ἔχει μοι, quod
admisit Musgravius. Haec scriptura Heathio innotuisse vide-
tur, cujus verba sunt: *Malim conjecturam viri cujusdam docti*
mihī autem ignoti sequutus legere, οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτὸ,
ad hunc igitur modum sese habent res meae. Similiter Medea
οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι v. 301. ubi libri nonnulli οὐχ ᾧδ' ἔχοιμι. Reiskius
legendum putabat οὕτω δ' ἔχοι μ' ἂν (id est, ἔχοι μοι ἂν), *ita habe-*
rent mihī omnia bene.

706, 7. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, | πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος
ᾧν.] *Invenuste admodum*, inquit Porsonus, *quater in quatuor*
continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo,
πειράσομαί 'γὰρ, *deleta distinctione post χθόνα.*

708. τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,] Rom. A. B. C. το-
σόνγε. Rectius Barnesius τόσον γε. Mag. τὸ σὸν γε. Rom. D. E.
Lasc. Put. Burn. τοσόνδε, quod admisit Musgravius. *Vix quic-*
quam refert, inquit Porsonus. Deinde Rom. A. B. D. μέντοι
σοί. Rom. C. μέν σοι σοί. Rom. E. μέντοι σύ. Postremo Rom.
E. Lasc. προσημανῶ, minus recte.

710. αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,] Rom. C. ἄνπερ—ἐλ-
θοις. Αὐτὴ hic αὐτομάτη valet.

711. μενεῖς ἄσυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ ποτε.] Rom. A. B. C. E.
Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. μεθῶ τινὶ (vel τινι), quod
admisit Brunckius.

712. ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπάλλάσσου πόδα.] Vide Porsonum ad
Hec. 812. Οἶμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;

714, 5. Ἔσται τὰδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι | τούτων, ἔχοιμ' ἂν
πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Si μοι et ἂν in unam syllabam coalescere
possent, haud secus ac τοι et ἂν, libenter reponerem ἔχοι μ' ἂν
πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. Potius enim dicitur τόδε καλῶς ἔχει μοι
quam τόδε καλῶς ἔχω. Ita Medea mox v. 739. Χαίρων πορεύου.
πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. Similiter v. 306. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ
καλῶς ἔχειν. Noster etiam Iph. T. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς
καλῶς ἔχη, | φροντιστέον μοι. Ibid. 604. πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι
καλῶς ἔχειν. Ibid. 754. Ἀλλ' αὐθις ἔσται καινὸς, ἣν καλῶς ἔχη. Ibid.
1057. καὶ τὰμ' ἐν ὑμῖν ἔστιν, ἣ καλῶς ἔχειν, | ἣ μηδὲν εἶναι, καὶ στερη-
θῆναι πάτρας. (Hoc quidem exemplum ambiguum est. Sed
ἔχειν ad τὰμὰ referunt interpretes.) Ibid. 1195. Καὶ τὰμά γ' οὕτω
μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. Sed verborum ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν
καλῶς ratio diversa videtur, quippe quorum eadem maneret sen-
tentia, etiam si abesset καλῶς. Idem fere significat πάντ' ἔχω
quod πάντα καλῶς ἔχει μοι. Plenius de hac re dixi propter verba
καὶ καλῶς ἔχει γάμους τυράννων v. 760.

716. Μῶν οὐ πέποιθας; ἣ τί σοι τὸ δυσχερές;] Mag. εἰς τί σοι τὸ
δυσχερές;

717, 8. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος, | Κρέων τε.] Sic

Aldus. Lasc. ἐχθρός ἐστί μοι. Rom. A. ἐχθρὸς ἐστί μοι. Barnesius ἐχθρός ἐστί μοι. Musgravius ut Aldus. Sic etiam Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

718, 9. τούτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγείς, | ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίης ἐμέ.] Rom. C. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. (qui ὀρκίοις) E. τούτοις δ'. Hi omnes, ni fallor, ζυγείς. Mag. ζυγοῖς, quod cum ὀρκίοισι adjectivi sensu sumto conjunctum fortasse explicari posset. Aliter unus e grammaticis quorum disjecta membra in scholiis leguntur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀρκίοις προκατειλημένος. Sed vix operae pretium est hujusmodi erroribus immorari.

719. Magna diversitas in scriptura hujus versus. Pro Aldina μεθεῖσαν Rom. A. habet μεθῆσ' ἂν, θῆσ' in litura scripto. Rom. B. μεθῆς ἂν. Par. A. μεθῆς ἂν. Rom. C. E. Par. B. Mag. μεθεῖς ἂν. Rom. D. μεθεῖς ἂν cum gl. ἐκδοίης, quam habet etiam Par. B. Par. D. E. μεθεῖσαν ut Aldus. Lasc. Put. Burn. μεθεῖ' ἂν. Hactenus de scriptis libris, in quorum numerum Lasc. referre soleo. Impressi plerique ante Barnesium μεθεῖσαν. H. tamen Stephanus μεθῆς ἂν, Muretum fortasse secutus. Canterus etiam: *Rectius μεθῆς ἂν Sch. legit, et sequenti versu ἀνώμοτος.* In nulla scholiorum ed. ante Barnesium legitur μεθῆς ἂν. Veneta primo οὐ μεθήσω, deinde οὐκ ἂν μεθεῖο habet. Barnesius tum apud scholiasten tum apud poëtam οὐ μεθῆς ἂν dedit. Quam scripturam purum putum soloecismum esse ne pueri quidem duodecennes hodie ignorant. Sed illis temporibus viri satis eruditi et per totam vitam in literis Graecis versati, sine minima vitii suspicione legebant οὐκ ἂν γράφης, οὐκ ἂν ἔχης et similia. Musgravius μεθεῖς ἂν reposuit, quod accipiendum monet quasi sit μεθείης. Confert μεθεῖμεν, σωθεῖμεν et similia. Brunckius μεθεῖς pro μεθείης Graecum non esse contendit. *Syncopen istius formae optativi non patiuntur, inquit, nisi in personis pluralibus, quod pueris notum, qui nondum aere lavantur.* Scripsit igitur μεθεῖ' ἂν e Lasc. et Put. Ita ante viginti quinque annos scribendum monuerat Reiskius his verbis: *In vet. ed. est μεθεῖ' ἂν, quae proba est lectio, neque debuerat mutari, pro μεθεῖο e.* Sed activa forma μεθεῖναι accusativum regit, media μεθέσθαι genitivum, auctore Dawesio p. 238.^f Soloecum igitur est μεθεῖ' ἂν ἐμέ. Respondet Brunckius, regulam a Dawesio propositam non semper veram esse, nec minus bene dici μεθέσθαι τινὰ quam τινός. Citat Euripidem Phoen. 522. ἐκεῖνο δ' οὐχ ἐκὼν μεθήσομαι, nec probat Valckenarii conjecturam ἐκείνου, quam admiserunt Porsonus et Matthiae. Citat etiam Sophoclem El. 1276. μή μ'

^e Vetus Reiskii editio est Brubachiana, cujus inspiciendae copiam in praesentia cum non habeam, monendus est lector, verba omnes editiones et similia, quibus toties utor, eam editionem non comprehendere.

^f Euripides Heracl. 108. "Ἄθρον, ἰκεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπᾶν. Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse "Ἄθρον—πέλει.

ἀποστρεψήσης | τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Ubi legendum ἀδονᾶν auctore Porsono. Quod ad nostrum locum attinet, ἐμὲ non a μεθεῖ' ἄν sed ab ἄγουσιν pendere monet Porsonus. Schol. ἐὰν γὰρ ὁμόσης μοι, τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς οὐκ ἂν μεθεῖο. οἷον, ἐξαιτουμένοις με ἄγειν οὐκ ἂν δοίης. Similiter alius grammaticus: τούτοις οὖν βουλομένοις ἐξαιτεῖσθαί με, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὁμόσας.

Ibid. Aldus γαιῆς. Lasc. γαίας. Sic Barnesius, Brunckius et sequentes.

710, 1, 2. λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος, | φίλος γένοι' ἄν, καπὶ κηρυκέμασιν | οὐκ ἂν πίθοιο.] Sic Rom. omnes, nisi quod D. E. conjunctim καπικηρυκέμασιν, consentientibus edd. omnibus jam inde ab Hervagiana secunda. Haec verba ita explicat unus e scholiastis: Λόγοις δὲ συμβὰς.) εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλῆς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκέματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. Certum est hunc grammaticum in exemplo suo habuisse ἐνώμοτος et οὐκ ἂν πίθοιο. Vertit igitur Buchananius: *Verbis ligatus testibusque diis, meus | fies amicus, nec fidem praeconibus | qui me reposcent facile habebis.* Neque aliam interpretationem admittit vulgata scriptura. Sed ea admissa, nulla oppositio est inter haec verba et superiora ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς, &c. Ipsae particulae ostendunt contraria esse ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς et λόγοις δὲ συμβὰς. Recte alius Schol. μὴ ὁμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκέματος. Idem: καὶ (f. εἰ δὲ) διὰ λόγων μόνωχ σύνθοιο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκέματα, ὃ ἐστὶ τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμένοις με ἐκδοίης ἂν αὐτοῖς. Recte etiam Muretus Var. Lect. VII. 3. καὶ θεῶν ἀνώμοτος legendum statuit, ut sensus sit: *at si nudis tantum sermonibus tecum convenieris, neque deos testes adhibueris, tum te fortassis amice cum illis geres.* De hac conjectura, quam probarant Canterus alii-que, οὐδὲ γρῦ dixit Barnesius. Eam ignorasse videtur Reiskius, qui verba λόγοις δὲ συμβὰς recte vertit *solis verbis tecum pactis*, deinde male conjicit κοῦ θεῶν ἐνώμοτος. Non κοῦ sed καὶ μὴ scripsisset Euripides. Heathius vulgatam retinendam, ita autem explicandam censet: *cum vero et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum* (Creontis scilicet et Peliae domus), *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis.* Quod vero ad oppositionem attinet per particulas μὲν et δὲ indicatam, eam inter ἄγουσιν οὐ μεθεῖς ἄν et φίλος γένοι' ἄν institui existimat. Ut alia omittam, oblitus est vir eruditus, aliud esse φίλος ἄν εἴης, aliud φίλος γένοι' ἄν. Hoc non significat *amicitiam non violares*, sed *amicitiam coleres.* Heathii igitur ratio absurda est. Musgravius ἀνώμοτος, quod in Par. B. D. supra scriptum repererat, in textum admisit. Vox est Euripidea satis nota ex Hipp. 612. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἥ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Musgravium secuti sunt omnes post

eum editores, neque ego dissentio. Legi tamen posset, λόγοις δὲ συμβὰς, μὴ θεῶν ἐνώμοτος. Sed praestare videtur ἀνώμοτος propter genitivum θεῶν, de quo videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 317. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 67. sibi aliquando in mentem venisse ait, λόγοις δὲ συμβὰς θεῶν ἀνώμοτος. Sed numerosior est vulgata, cujus eadem est sententia. Hactenus haec. Major difficultas in sequentibus verbis κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο, de quibus nunc dicendum.

721. Barnesius in margine κἀπικηρυκεύματα. Hoc ab aliis omnibus praetermissum e scholiis hausit. Grammatici verba sunt: ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δὲ φησι ἐλλείπειν τὴν διὰ. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paulo ante legitur: μὴ ὁμόσας δὲ, φίλος γένοιτο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. λείπει δὲ ἡ διὰ. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo.

722. Particula negativa οὐκ cum ea interpretatione, quam solam veram putant recentiorum plerique, nullo modo conciliari potest. Dicendum erat, φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασιν ἂν πίθοιο. Huic incommodo ut subveniret Muretus, verba κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο Latine reddidit *neque stabis iis quae inter nos conventa sunt*. Respondet Musgravius, ἐπικηρυκεύματα non esse *conventa*, sed *petitiones per praeconem*, quarum exempla praebent Euripidis Supplices et Heraclidae. Neque πείθεσθαι significat *stare*, quod hoc sensu Graece dicitur ἐμμένειν. Scriptura igitur corrupta videtur. Non male Reiskius, licet paullo longius a recepta, κἀπικηρυκεύμασιν | αὐτῶν (vel τούτων) πίθοιο. Ex priori membro φίλος γένοι' ἂν suppleri potest ἂν. Musgravio placet ὥκ' ἂν πίθοιο. Simul monet ὥκα pro ὥκέως saepius apud Homerum inveniri. Exempla e tragicis desiderat Brunckius, quae cum non exstent, edidit κἀπικηρυκεύμασι | σύ γ' ἂν πίθοιο. Quae scriptura, iudice Porsono, et nimis emphatica est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem facit. Qui enim σύ γε τοῦτο ποιήσεις dicit, rem, de qua agitur, tibi potius quam ceteris hominibus convenire putat. Porsonus igitur τάχ' ἂν πίθοιο scripsit ex conjectura Wyttenbachii. *Ne Aegeum offendat*, inquit Porsonus, *timorem suum isto fortasse moderatur Medea*. Nisi vera est haec scriptura, saltem veri similis est. Sed olim legebatur, ut modo vidimus, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur an potius πίθοιο corruptum sit quam οὐκ ἂν.

722, 3. τὰ μὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ, | τοῖς δ' ὀλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.] Aldus et Lasc. τοῖς δ' ὀλβός ἐστι. Rom. A. τοῖς δ' ὀλβος ἐστὶ.

724. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.] Valckenarius ad Phoen. 531. ἔδειξας ἐν λόγοις. Quam scripturam Sigonio, ni fallor, tribuit Canterus in margine exempli Hervagianae secundae, quod in bibliotheca Bodleiana exstat. Nihil facilius leniusve hac emen-

datione, quam ab Heathio Musgravioque probatam admisit Brunckius. Exempla ejusdem erroris praebet Porsonus ad Phoen. 540. Sed in solo fere Rom. C. legitur ἐν λόγοις. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Cott. Par. omnes, ὧ γύναι, quo admissio, non amplius offendit ἔλεξας. Porsonus igitur ἔλεξας revocavit, ὧ γύναι admisit. *Idem est ἔλεξας, inquit, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.*

726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,] Rom. A. τάδ' ἐστίν. Deinde Rom. C. Pseudogregorius v. 781. ἀσφαλέστερα. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἀσφαλέστατα, quod admisit Porsonus. In Rom. A. supra scriptum στερα. Revocavi comparativum, cui melius respondent verba τὸ σὸν τ' ἄραγε μᾶλλον v. 728. quam superlativo. Pro superlativo faciunt verba καμοὶ τάδ' ἐστὶ λῶστα v. 905. et similia, quae passim leguntur.

727. σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,] Reiskius ἔχειν προδεικνύναι. *Alias deberet ἔχοντι legi, inquit.* Constructio est, ni fallor, δεικνύναι (id est, φαίνεσθαι) σοῖς ἐχθροῖς σκῆψίν τιν' ἔχοντα. Dicitur δεικνύναι ἔχοντα ut δείξω σοφὸς γεγώς v. 535. Quod ad dativum ἔχοντι attinet, nemo nescit accusativum recte se habere. Aeschylus Prom. 216. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε | ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, | ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Cujus constructionis exempla e nostra fabula attulit Brunckius ἀνοίξαντα v. 644. ἔχοντα v. 727. πάσχουσιν v. 797. κηδεύουσιν v. 858. Plura ex aliis fabulis ipse dedi ad Heracl. 693. p. 140.

728. τὸ σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον.] Rom. C. τὸ σὸν δ' ἄραγε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. τὸ σὸν (Rom. E. τοσόν) τ' ἄραγε, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν. *Omnia mirifice pervertit, inquit Porsonus, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ' ἄραγε in exemplari suo reperisse.*

Ibid. ἐξηγοῦ θεούς.] Schol. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεούς, ἀντὶ τοῦ, ὀνόμαζε τοὺς θεούς, οὓς βούλει με ὁμόσαι.

729. Ὀμνυ πέδον γῆς,] Rom. E. Lasc. ὀμνυε. Porsonus: *Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi υω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; saepius mediae, saepissime novae Comoediae poëtas. Paullatim et parce adhiberi coepta est sub mediam fere Aristophanis aetatem; tantum enim occurrit ὀμνύη Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 710. Cetera loca ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda.* Haec ille. Quod ad ὀμνύη attinet, non nisi casu accidisse puto, ut nihil tale apud Aeschylum, Sophoclem aut Euripidem legatur. Ὀμνυμι enim et similia verba nullum subjunctivum imperfectum apud Atticos habent, praeter eum qui a forma communi ὀμνύω derivatur §. Nec dubitandum est, quin quivis tragicorum aut

§ Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύη, perfectum ὁμόση, plusquam perfectum ὁμωμοκώς ἤ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Graecorum

ἀόριστον praeteritum perfectum, eorum παρακείμενον praesens plusquam perfectum appellarem.

veterum comicorum aequè libenter ὀμνύη dixisset ac γράφῃ aut λέγῃ, si subiectivum ejus verbi postulasset sententia. Recte autem statuere videtur Porsonus, participium συμπαραιμινύων recentioris Atticismi esse. Qui post Euclidem vixerunt, frequenter hac forma usi sunt. Amphipolis apud Stobaeum Tit. XXVII. p. 194=121. Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, | αὐτὸς ἐπιωρκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται. Antiphanes ibid. Δέσποινα, ὅτ' ἂν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ, | ὧ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκεῖν, | οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ, | καὶ πρότερον ὁμόσας αὐτὸς ἐπιωρκεῖν. Alexis p. 195=121. Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονούντα δεῖ, | τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν αἰεὶ. Diphilus Tit. XXVIII. p. 196=123. Ὁρκος δ' ἐταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου. | ἐκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ. Ὀμνυε autem, quod Euripidi tribuunt nonnulli libri, ne infimae quidem aetatis comicos usurpaturos fuisse existimo. Hoc enim inter ὀμνυε et ὀμνύει interest, quod ὀμνυε brevem syllabam post υ habet, ὀμνύει longam. Hanc autem formam non usurpasse videntur comici, nisi quando υ longam syllabam sibi subjectam habebat. Dixerunt ὀμνύω, ὀμνύεις, ὀμνύει, ὀμνύων, ὀμνύοντες, minime vero ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὠμνυον, ὀμνυε, ὀμνυέτω. Saltem nihil tale in eorum reliquiis offendi. Vulgo quidem tribuitur Menandro apud Athenaeum p. 502. E. τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος. | ἄκρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις | προύπινεν αὐτοῖς, ἀθλίους ἀπώλλυον. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentley n. 153. Quae hactenus dicta sunt, de activa tantum forma accipienda sunt. Media enim et passiva forma nunquam variasse videntur apud Atticos, a quorum sermone aequè alienum fuisse credo ἀπολλύονται atque ἀπολλύομαι.

729, 30. πατέρα θ' Ἡλίου πατρὸς | τοῦμοῦ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.] Par. B. D. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἄγνόν σέβας, quod ad v. 735. pertinere censet Musgravius. *Hic enim locum habere non potest, ait, propter vocem τοῦμοῦ.* Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἄγνόν σέβας dixerunt Aeschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenaeum p. 602. E. Sophocles Oed. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Haec exempla attulit Porsonus.

731. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.] Rom. A. B. D. E. μὴ δράσειν. Rom. C. μὴ δράσαι. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι.

732. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτε,] Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium σῆς omittunt. Recte H. Stephanus ἐκ γῆς σῆς. Sic etiam in uno libro Scaliger, in altero ἐκ τῆς γῆς.

733, 4. μήτ' ἄλλος ἢν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν | χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.] Rom. C. D. E. μεθήσειν ζῶν. Rom. A. B. Par. A. Mag. Put. (in quo supra scriptum ζῶν) μεθήσειν γῆς. Par. E. utrumque habet.

735, 6. Ὀμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, | θεοὺς τε πάντας,] Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est) D. λαμπρὸν

ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρόν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturae diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρόν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiae concinnitate detrahunt. Tertiae scripturae λαμπρόν ἡλίου τε φῶς objicit Porsonus, quod copulam ineleganter post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiae exempla satis frequenter apud tragicos occurrunt. Dixit noster verbi caussa infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλλος βίοντόν θ' εὖρον, | σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 282. Sed nemo non praeferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Variam lectionem ἡλίου θ' ἄγνόν σέβας a Musgravio ad v. 729. memoratam admisit Porsonus. Malim ἄγνόν φάος, quod exstat apud Euripidem Hippolyto Καλυπτομένῳ Fragm. xiv. ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἄγνόν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. ὦ φάος ἄγνόν, καὶ γῆς | ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Euripidem scripsisse ἡλίου θ' ἄγνόν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρόν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρόν ἡλίου φάος, λαμπρόν ἡλίου τε φῶς. Sed hae merae sunt conjecturae. Matthiae, quem sequor, Aldinam revocavit.

736. ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.] Scripsi ἐμμενεῖν, ex emendatione meane dicam an Schaeferi? Ambo enim in eam incidimus, sed ille prior occupavit. Latet in indice Graeco alterius ed. Lipsiensis ab eo curatae p. 519. Simili vitio legitur apud Euripidem Phoen. 1246. ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κὰν μεταίχμιοις | ὄρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται^h. Mavult etiam Schaeferus ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω. Ita legi posse nemo ignorat. Sed et recepta recte se habet. Supplendum τούτοις vel ἐκείνοις. Aeque bene dicitur ἐμμενεῖν ἐκείνοις, ἃ σου κλύω, atque ἐμμενεῖν ἐκείνοις, οἷς σου κλύω. Utriusque constructionis exempla praebent scriptores de ellipsi, necnon Matthiae Gramm. Gr. §. 473. 474.

737. Ἀρκεῖ. τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἔμμένων πάθοις;] Id est, τί παθεῖν εὐχεται εἰάν μὴ ὄρκῳ τῷδε ἐμμένης. Optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi non reperi. Sed etiam imperativus hanc formam nonnunquam induit. Bene Graecum esset, τί δράτω Σωκράτης; Id est, *Quid faciat vis Socrates?*

Ibid. Lasc. μὴ μένων solenni vitio, de quo vide ad verba ἦν σὺ μὴ ἔγγελας v. 1329.

738. Ἀ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.] Rom. B. δυσσεβοῦσι. Rom. A. B. C. D. Lasc. δυσεβοῦσι. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Lasc. etiam δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350. Fluctuant Romani, quod semel monuisse sufficit.

^h Isocrates περὶ τῆς Ἀντιδόσεως p. 314. C. ἀλλ' ὁμνύναι μὲν καθ' ἑκάστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὲν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούν-

των καὶ τῶν ἀπολογουμένων. Scribendum ἀκροάσασθαι.

Ibid. Omnes Rom. Mag. γίνεται. Sed Lasc. γίγνεται. Vide ad v. 14.

Ibid. Rom. A. B. E. βροτῶν. Rom. C. Mag. Pseudogregorius v. 788. βροτοῖς.

741. πράξας ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦς ὧν βούλομαι.] Rom. C. Par. A. ὧν βούλομαι. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Put. Cott. ἃ βούλομαι, quod admisit Barnesius. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. Ἄ ἃ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἄτινα.—καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδεΐᾳ. Πράξας ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦς ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. C. 1106.) Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. *Utraque constructio proba*, inquit Porsonus. Noster Hec. 42. καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων | ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. *Ibid.* 51. τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, | ἔσται. Phoen. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, | ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, | τυχεῖν ἃ χρῆζει. *Ibid.* 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατὴρ ἐξεῖλον φόβον, | κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν. Praeter Brunckium ad h. v. videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 363. Numerorum nihil referre videtur. Dixit noster Hipp. 1063. Μάτην δ' ἂν ὄρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα. Ubi nihil obstabat, quo minus diceret ὄρκον—ὄν ὤμοσα.

742, 3. Ἀλλά σ' ὁ Μαίᾱς πομπαῖος ἀναξ | πελάσειε δόμοις,] Lasc. ἀλλάσ' ὁ μαίᾱς. Tragicus Rhes. 216. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίᾱς παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν | πέμψειεν Ἑρμῆς. Quae sequuntur verba, ὅς γε φηλητῶν ἀναξ, Aegeo minus conveniunt. Πομπαῖον Ἑρμῆν, sed χθόνιον, invocatur etiam Ajax apud Sophoclem v. 832. Neque hujus officii oblitus est Mercurius apud Aristophanem Pluto. Ἑγεμόνιον enim ipse se appellat v. 1160.

744, 5. ὧν τ' ἐπίνοϊαν σπεύδεις κατέχων, | πράξειας,] Id est, interprete Porto, et ea, quaecunque in animo habens festinas, perficias. Malim, πράξειάς τε ἃ σπεύδεις, ἐπίνοϊαν αὐτῶν κατέχων. Σπεύδειν hic operam dare significat. Idem est ἐπίνοϊαν κατέχων quod ἐπιθυμίαν ἔχων. Noster Phoen. 411. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοϊαν ἔσχεθες; Aristophanes Av. 403. κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ, | καὶ πόθεν ἔμολον, | ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοϊαν. Tragicus Rhes. 195. Μέγας ἀγὼν, μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἐλεῖν. | μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει.

745, 6. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, | Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.] Lasc. ἐπὶ γενναῖος ἀνὴρ. Idem ἐπὶ σφας v. 1345. Notanda autem ellipsis infinitivi εἶναι, de quo nihil dixerunt interpretes. Noster supra v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι. Item v. 589. μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει. Infra v. 907. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις. Ita plerumque loquuntur tragici. Sed dixit Euripides Tro. 394. τὰ δ' Ἑκτορός σοι λύπρ' ἀκουσον, ὡς ἔχει. | δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἷχεται θανῶν. Sic etiam Hipp. 400. τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον | Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι | κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλευμασιν. Δεδόκησαι usurpat etiam Aristophanes Vesp. 725.

747. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,] Hunc versum cum tribus sequentibus hoc ordine exhibet Lasc. νῦν καλλίνικοι—γενήσόμεσθα—ὦ Ζεῦ—νῦν δ' ἐλπίς.

748, 9. νῦν καλλίνικαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα,] Rom. C. καλλίνικαι. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. Put. καλλίνικοι, quod admisit Musgravius. Scripturam mutavit, ipso fatente, propter similem terminationem vocis φίλαι. Haec quidem pluribus exemplis ex eadem ῥήσει sumtis defendi posset. V. 755. ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλεύματα. V. 763. παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. V. 773. ὦμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον. V. 779. οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed Graece dicitur ἡ καλλίνικος. De quo vide ad ἀπορρήτου v. 808. *Etiam si forma altera legitima esset*, inquit Porsonus, *feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino*. Sic μολόντες v. 754. De hac constructione jam dictum ad v. 379. Scaliger etiam καλλίνικοι. Mox Rom. C. γενησόμεθα.

748. Desinit in hunc versum Rom. E.

749. κείς ὁδὸν βεβήκαμεν.] Schol. Εἰς ὁδὸν γάρ.) ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.

750. νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.] Reiskius: νῦν δ' ἐλπίς *integre scribitur νῦν δὴ ἐλπίς*. Scribendum igitur νῦν δὴ ἑλπίς. Quam elisionem cum exemplis confirmatam videro, legitimam esse credam. Recte νῦν δὲ propter νῦν καλλίνικοι v. 748. Vide ad v. 1039.

Ibid. Pseudogregorius v. 735. τίσαι, quod non contemnendum est, modo scribatur τίσαι. Aeschylus Theb. 373. ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν. Euripides Or. 777. Μολόντι δ' ἐλπίς ἐστὶ σωθῆναι κακῶν; Alc. 144. Ἐλπίς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σῶσασθαι βίον. Hel. 439. ἐλπίς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων | λαβεῖν τι ναύταις. Thucydides III. 3. καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπείσειν ἄφνω. Xenophon Hist. Gr. VI. 5, 35. νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Demosthenes Olynth. I. p. 3. C. σκοπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπίς ταῦτα τελευτῆσαι. Futurum praeter alios habet noster infra v. 1000. Sic etiam Alc. 294. μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα, κοῦτις ἐλπίς ἦν, | σοῦ καθανόντος, ἄλλα φητεύσειν τέκνα. Aeschylus Agam. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἤξειν πάλιν. Ita maluit quam ἐλθεῖν aut μολεῖνⁱ. Diversam ab harum utraque constructionem habet *ibid.* 1443. οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν, | ἕως ἂν αἶθρη πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς | Αἰγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.

751. οὗτος γὰρ ὦ ἄνῃρ,] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. Mag. οὗτος γὰρ ἄνῃρ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum ὦ ἄνῃρ*, ait, *forte est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἄνῃρ ancipitem esse*. Cujus sententiae auctorem citat Valckenarium ad Phoen. 1650. ubi vulgo legitur, Ἀταφος ὃδ' ἄνῃρ, ὡς μάθης, γενήσεται. Postea vero errorem suum vidit et agnovit. *Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas, in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in ἄνῃρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsam esse comperi*. Haec

ⁱ Dixit tamen paullo ante v. 683. γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων γὰρ οὖν | πρῶτόν τε καὶ μάλιστα πρόσδοκα μολεῖν. Fu-

turum est μολεῖσθαι, quod usurpant Aeschylus Prom. 689. Sophocles Oed. C. 1742.

sunt ejus verba ad Sophoclis Oed. C. 630. γῆ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο, ubi contra omnes libros γῆ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' dedit. Ad v. 1486. ejus fabulae haec monet: *Optime in Eurip. Medea* 769. [751.] *Aldus edidit οὗτος γὰρ ὡ' νῆρ, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. [669.] edere, Σοφὸς γὰρ ὡ' νῆρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.* Porsonus utrobique ἀνὴρ, quod in ἀνὴρ mutavi.

Ibid. ἡ μάλιστ' ἐκάμνομεν,] Nostri, *where I was most at a loss, where I was weakest.* Euripides Ion. 363. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

752. λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.] Rom. C. πέφανται. Rom. A. B. πέφασται. Rom. D. πέφαται.

753. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,] Reiskius πρυμνίτην. Male. A πρῶρα fit πρῶράτης, a πρύμνη πρυμνήτης, quod proprie κυβερνήτης significat. Hinc Aeschylus Eum. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἀναξ. *Ibid.* 768. μήτοι τίν' ἀνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς | ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Nostro loco πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πρυμνήσιον, quo utitur poëta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι κάλως | πρυμνησίοισι βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα. Schol. Ἐκ τοῦ δ' ἀνάψομεν.) παύσομεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Haec verba explicat Hesychius: Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία. Hinc noster Hec. 539. λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια | νεῶν δὸς ἡμῖν. Ceterum Hervagiana secunda aliaeque nonnullae pro κάλων habent κύκλων, quod in exemplo suo correxit Scaliger.

755, 6. ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευμάτα | λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.] Schol. Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν.) μὴ νομίσης, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα (ed. Ven. ἡδέα) μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. Sensus est, δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, *accipe sermones, qui delectandi causa non dicuntur.*

759, 60. μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους, | ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα,] Conjecturae sunt, Barnesii ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, Reiskii ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα. Sed idem efficit vulgata. Verba ταῦτα δοκεῖ μοι significant *his assentior*, eoque sensu exstant apud nostrum Heracl. 1053.

760, 1. καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,] Rom. A. B. C. Flor. Par. omnes, καὶ καλῶς ἔχει. Edd. pleraeque ex Hervagiana secunda καὶ καλῶς ἔχειν. Quae scriptura, licet e sola conjectura nata videatur, hoc argumento se commendat, quod post δοκεῖ facile irrepere potuit ἔχει. Legi quidem posset, expulso v. 761. ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα. De qua constructionis mutatione mox dicam. Servato etiam v. 761. erunt quibus placeat ἔχει hoc sensu, ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ αὐτὸς καλῶς ἔχει γάμους τυράννων. Sed rectius dicitur καλῶς ἔχει μοι ὁ γάμος quam καλῶς ἔχω τὸν γάμον, ut jam monui ad v. 715. Retinendum igitur ἔχειν. Si perspicuitati studuisset poëta, post verba ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα potius καὶ καλῶς ἔχουσι γάμοι τυράννων quam καὶ καλῶς ἔχειν γάμους

τυράννων dixisset. Sed Atticae vel elegantiae vel negligentiae est ἔχειν. *Hoc enim pendet a verbo λέξω, quod praecedit, inquit Portus, et ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetitum subauditur.* Ita Thucydides III. 3. ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτῇ, ἐν ᾗ πανδημὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπει-
 χθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. Ibid. 25. καὶ ἔλεγε τοῖς προέδροις, ὅτι ἐσβολή
 τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες παρέσονται, ἃς
 ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς· προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα
 τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος. Quae exempla suppeditavit mihi E. F. Poppo Observat. Crit. in Thucyd. p. 185. Nihil igitur diffi-
 cultatis haberent haec verba, nisi sequerentur, καὶ ξύμφορ' εἶναι,
 καὶ καλῶς ἐγνωσμένα, in quibus non dicitur quid ξύμφορον sit et
 καλῶς ἐγνωσμένον. Reiskius ita legendum et interpungendum
 censuit: ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων θ',
 οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς εἰργασμένα. Συμ-
 φορα et εἰργασμένα, inquit, est pro σύμφορόν τι et εἰργασμένον. Idem
 Reiskius Miscell. Nov. Lips. T. V. p. 719. a Valckenario ad
 Phoen. 1286. laudatus, medium versum delendum censet, ut-
 pote spurium et e v. 17. 565. 683. conflatum. Sed si v. 761.
 ex his conflatus est, nullus apud Euripidem versus est, quin
 simili argumento νοθείας convinci possit. Paullo majoris mo-
 menti est, quod cod. Flor. versum 761. omittit, praesertim
 cum hoc ignorasse videatur Reiskius. Tantum huic argumento
 tribuit Brunckius, ut versum, quem manifesto spurium et insiti-
 tium appellat, audacter expulerit. Sed ab eodem codice ab-
 sunt versus 700—703. idque propter γονὰς, ut recte monet
 Valckenarius ad Phoen. 363. Ab eodem codice absunt Phoen.
 362, 3. propter ἔχει, Phoen. 1608—13. propter βίον, Andr. 742, 3.
 propter ἀντιλήφεται, Andr. 933, 4. propter δόμοις, Alc. 1068—73.
 propter duas tantum syllabas similes vocum ὀρμάτων et δωμάτων.
 Si toties propter homoeoteleuton in eo libro erratum est, facile
 mihi concessum iri arbitror, non aliam causam quaerendam
 esse, cur in eo desit nostrae fabulae v. 761. quem agnoscunt
 Rom. A. B. C. D. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclu-
 sit. Revocavit etiam Aldinam καὶ καλῶς ἔχει.

762. καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.] Rom. C. εἰρ-
 γασμένα. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. Cott. ἐγνωσμένα,
 quod admisit Musgravius. Sensus est δεδογμένα. Exempla pete
 ab H. Stephano v. Γινώσκω. Hic autem versus ut cum supe-
 rioribus connectatur, ταῦτα supplent interpretes. Vertit Portus,
 et utilia haec esse, et recte facta.

764, 5. οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίους ἐπὶ χθονὸς | ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς
 ἐμοὺς καθυβρίσαι,] Rectius πολεμίας, de quo mox. Non intelligo
 quo jure dicatur οὐχ ὡς λιποῦσα post verba παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς
 ἐμοὺς αἰτήσομαι. Potius exspectassem οὐχ ὡς λείψουσα. Noster
 Tro. 740. ὦ λέκτρα τὰμὰ δυστυχῇ τε καὶ γάμοι, | οἷς ἦλθον εἰς μέλα-
 θρον Ἑκτορός ποτε, | οὐχ ὡς σφάγιον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, | ἀλλ' ὡς
 τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου. Mendosa quidem est haec scri-

ptura, sed recte se habere videtur τέξουσα^k. Cum metro repugnet λείψουσα, vide an legendum λιποῦσ' ἂν, quod idem fere significat. Nam vix quidquam refert, utrum οὐ λείψω παῖδας an οὐκ ἂν λίποιμι παῖδας dicat Medea. Ita Agamemnon apud Euripidem Iph. A. 94. κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι | Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν, | ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν. Id est, ὡς οὔποτε τλησόμενος. Ceterum non male Burgesius οὐχ ὡς λίπω σφε. Quae scriptura ut admitti possit, delendus est v. 765. quem pro spurio habuit Brunckius, utpote conflatum e v. 1028, 9. οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. Ita igitur procedet oratio: παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, | οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονὸς, | ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.

Ibid. Rom. C. πολεμίους, ut Aldus. Edd. recentiores ante Musgravium πολεμίων. Rom. A. B. D. Lasc. Mag. Put. πολεμίας, quod admisit Musgravius. Sic etiam H. Stephanus. Frequens est confusio vocalis α et diphthongi ου^l. Vide ad v. 348.

765. Rom. C. Lasc. καθ' ὑβρίσαι. Sic etiam Rom. C. v. 1029. ubi Lasc. recte καθυβρίσαι.

767. πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,] Rom. A. a corr. B. C. D. αὐτούς. Rom. A. ante corr. αὐτοῖς. Valckenarius ad Phoen. 1286. αὐτῇ. Ita enim legi monet v. 917. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἷδ' ἐγὼ) πολὺ. Haec conjectura ut admittatur, delendus est v. 768. de quo mox dicturus sum. Admisit eam Brunckius. Porsonus vero, licet versum 768. omiserit, αὐτοὺς revocavit.

768. νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,] Rom. C. Mag. Schol. φυγεῖν. Aldus τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα etiam v. 910. 913. sed μὴ φυγεῖν χθόνα v. 941. ubi plura de hac diversitate. Nunc de γνησιότητι hujus versus dicendum est. Si Valckenario credis, inauditam ellipsin exhibent verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Suspitor etiam superiora νύμφη φέροντας post δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν abundare ei visa esse, licet hanc sententiam diserte non expresserit. Quod ad ellipsin attinet, utinam nulla difficilior neque durior apud tragicos exstaret. *Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest*, inquit Schaeferus ad Bosium p. 492=490. Sed hic potius supplendum videtur ἰκετεύοντας, quod in superioribus verbis quodammodo comprehenditur. Verba autem νύμφη φέροντας multum abest quin abundant. Significant enim *nuptiarum praetextu ferentes*. Dona sua φερνὰς appellat Medea v. 926. Eadem apud Senecam dicit v. 575. *Haec nostra nati dona nu-*

^k Seidlerus et Matthiae, οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναῖδαις τέξουσ' ἐμοί. Sed σφαγεῖον alienum esse a sententia jamdudum monuit Musgravius. Nec belle dicitur τέξουσ' ἐμοί σφαγεῖον Δαναῖδαις, quod minime defendit exemplum a Seidlero allatum, "Ἀκουσον, ὡς σοι τέξω ἐμβάλαω φρενὶ, in quo dativus uterque ad eandem per-

sonam spectat.

^l Noster Heracl. 143. δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες, πόλιν, | αὐτοὶ καθ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας. Recte Scaliger κυρίας. Vulgata eodem vitio laborat quo ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. ἀπλοῦν—βιοτὰν Herc. 663. Πυθίου δεινρῶτι πέτρα ibid. 790.

venti ferant. Valckenario obsecutus versum omisit Brunckius. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Dedi quod vulgo legitur. Sed paene persuasum habeo, aliam eamque meliorem scripturam olim exstitisse, cujus vestigia his verbis exhibet Schol. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὥς δὴ. Scribendum, ni fallor, γράφεται, δῆθεν [ἰκεσίῳ λόγῳ]. δῆθεν δὲ, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὥς δὴ. Utinam variam lectionem indicare contentus, particulam explicare supersedisset grammaticus. Haec enim explicatio in caussa fuit, ut scriba alterum δῆθεν cum verbis interjacentibus omitteret. De eo scribarum errore satis, opinor, modo dictum est ad v. 761. Lacunam expleat quisque ut velit et possit. Quod dedi, ἰκεσίῳ λόγῳ, non solum metro ac sententiae convenit, verum etiam eum sensum praebet, cujus interpretatio haberi possint verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Utut de hac conjectura statuatur, nemo non videt quam bene legatur νύμφη φέροντας δῆθεν. Suidas: Δῆθεν. ὥς δὴ φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀλήθειας ἔχει, δύναμιν δὲ ψευδοῦς—προέτεινα τὰς χεῖρας, ἰκετεύων δῆθεν.

768 *. λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.] Hic versus totidem verbis legitur iterum v. 919. nisi quod edd. pleraeque ibi pro πλόκον habent στέφος, quod hic etiam ex Par. A. admisit Brunckius. Porsonus πλόκον revocavit, Matthiae στέφος. Flor. πλόκαμον. Ex eodem Par. A. ordinem versuum mutavit Musgravius, apud quem hoc ordine leguntur: πέμψω—λεπτόν—νύμφη.—Matthiae ut vulgo. Eo excepto, nuperos editores haec quaestio non tangit. Brunckius enim, Beckius et Porsonus versum quem ultimo loco collocarat Musgravius, omnino omiserunt. Ego medium omisi. Non opus ut bis iisdem verbis declaret Medea, quaenam dona Creusae missura sit. Hic satis est κόσμον dicere. Altero loco, cum omnia jam parata sunt, et ipse κόσμος pannis involutus, vel potius pyxide sive arcula inclusus, spectatorum oculis proponitur, non male additur hic versus, quo audito, facilius ad rei eventum properat animus.

769. κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,] Reiskius κἄν παραλαβοῦσα. Observent tirones ἀμφιθῇ pro ἀμφιθῆται. Ita v. 950. ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα | θῆσει τὸν Αἰῖδα κόσμον αὐτὰ ταῖν χερσὶν λαβοῦσα. Euripides Erechtheo Fragm. vi. αἰδοίμιν δὲ στεφάνοις κάρα πόλιον στεφανώσας. Idem Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δοράς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κράτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset ἀμφιθῆται, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. ὅτ' ἂν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν, | ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί. Qui tamen dixit ibid. 1159. φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.

770. κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θίγῃ κόρης,] Euripidea quidem esse videntur verba ὅς ἂν θίγῃ κόρης, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta. Hic longe praestaret ὅς ἂν θίγῃ νεκροῦ. Infra v. 1171. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν | νεκροῦ.

771. τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.] Rom. A. B. C. a corr. χρίσω. Rom. C. ante corr. D. Lasc. χρήσω.

772. ἔνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.] *Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est.* Hoc Musgravii monitum male retulit Porsonus ad v. 783. δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις. Schol. Ἐνταῦθα μέντοι.) μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἴστημι τὸν λόγον σιωπῶντα.

773, 4. ὥμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον | τοῦντεῦθεν ἡμῖν.] Rom. C. D. τοῦντεῦθεν ἡμῖν. Rom. A. τοῦνθένδ' ἐν ἡμῖν, supra scripto γε. τευ. Rom. B. τοῦνθένθεν ἡμῖν. An olim lectum τοῦνθένδε γ' ἡμῖν? Sophocles Phil. 895. Πάπαι, τί δῆτ' ἂν δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε;

774, 5. τέκνα γὰρ κατακτανῶ | τὰμ'] Rom. A. B. D. κατακτανῶ. Rom. C. Par. A. κατακτενῶ, quod Novembri mense admisit Brunckius. Idem mense Julio ejusdem anni κατακτανεῖτε pro κατακτενεῖτε dederat apud Euripidem Or. 938. Futurum κτανῶ Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo κτείνων duo futura κτενῶ et κτανῶ tribuere, quam duos aoristos ἔκτεινα et ἔκτανον^m.

775. (οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαιρήσεται),] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatius esset οὐκ ἔστιν, οὐδεὶς ἐστίν, τίς ἐστίν, sequente scilicet ὅστις. Ita noster infra v. 1306. οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή | ἔτλη πόθ'. Hec. 296. Τίς ἐστίν (alii οὐκ ἔστιν) οὕτω στερρός ἀνθρώπου φύσις, | ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων | κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Ibid. 864. Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος. Phoen. 597. Πρὸς τίνας; τίς ᾧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Alc. 786. κοῦκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται, | τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Ibid. 851. οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται | μογοῦντα πλευρά, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῆ. Iph. A. 525. Οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅτι σὲ κάμει πημανεῖ. Heracl. 414. ἐκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ, | ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα; Ibid. 976. τοῦτον δ', ἐπεὶ περ χεῖρας ἤλθεν εἰς ἐμὰς, | οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ion. 369. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε. Herc. 1216. οὐδεὶς σκότος γὰρ ᾧδ' ἔχει μέλαν νέφος, | ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν. El. 903. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι. Sthenoboea v. 1. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Οὔτις vero plerumque subjectum sibi habet ὅς. Aeschylus Eum. 739. Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστίν ἢ μ' ἐγείνατο. Euripides Alc. 191. ἢ δὲ δεξιὰν | προύτειν' ἐκάστω, κοῦτις ἦν οὕτω κακός, | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῖρήθη πάλιν. Ibid. 505. ἀλλ' οὔτις ἐστίν, ὅς τὸν Ἀλκμήνης γόνον | τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὀψεται.

^m Hoc argumento non defenderetur futurum ἀποκτανῶ, si ea forma uspiam exstaret. Aoristum enim ἀπέκτανον solus usurpat Rhesi scriptor v. 978. οὐ ρύσεται νιν Παλλὰς, ἢ σ' ἀπέκτανε. Qui si comicus fuisset, audacter reponerem ἀπέκτανε. Sed ἀπέκτονα non videtur tragicis in usu fuisse. Corrigendus Aeschylus

Eum. 590. τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Ἀπέκτονα a comicis et prosae orationis scriptoribus usurpatum est, κατέκτονα vero, quantum memini, a nemine. Scribendum igitur κατέκτανες. Ita mox v. 594. Εἰπεῖν γε μίντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. Sic etiam κατέκτανε v. 605. κατέκτανεν v. 608. κατέκτανον v. 613.

Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστίν, ὃς πάροιθ' αἰρήσεται | τὴν σὴν ἀχρεΐαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως. Facile reponi posset ὅς νιν ἐξαιρήσεται, si opus esset. Sed vulgata sana videtur. Non ejusdem quidem constructionis, sed non valde diversae exempla exstant satis multa. Sophocles Oed. C. 1167. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγε- νῆς | ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι μαθεῖν. Euripides Andr. 915. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; El. 630. Ἡπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Aristophanes Eccl. 477. ἄρ' ἐστὶ τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ.

776. δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,] Flor. apud Valckena- rium ad Hipp. 1062. συγχέουσ', id est, συγχέουσ'.

777, 8. ἔξειμι γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα,] Id est, ἐπὶ φόνῳ, propter caedem. Noster Hipp. 34. ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκρο- πίαν λείπει χθόνα, | μῖασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν. Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν αἶμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Oeneo v. 1. ὦ γῆς πατρώας χαῖρε φίλτατον πέδον | Καλυδῶνος, ἔνθεν αἶμα συγγενὲς φυγὼν | Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος.

778. καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.] Noster infra v. 1295. ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον. Alc. 627. ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

780. ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος;] Ita mox v. 801. ἴτω. περισσοὶ πάν- τες οὖν μέσῳ λόγοι. Heracl. 454. ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἀναξ, | καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι | τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχὴν. ἴτω. Hac loquendi formula utuntur, qui constanti ani- mo mali aliquid tolerare, aut periculum subire decreverunt. Plenius noster Or. 791. OP. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. Τόδ' οὖν ἴτω. | OP. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. Ὀκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ibid. Rom. C. τί μοι ζῆν κέρδος. Rom. A. B. D. Lasc. τί μοι ζῆν ἔτι (Rom. D. ἔστι) κέρδος. Natus error e v. 143.

780, 1. οὐτ' ἐμοὶ πατρίς, | οὐτ' οἶκός ἐστιν, οὐτ' ἀπαλλαγὴ κακῶν.] Rom. A. B. C. Lasc. οὐτε μοι. Rom. D. οὐτε μοι.

781. Aldus οὐτ' οἶκος ἐστίν. Sic etiam Par. A. Lasc.

Ibid. Rom. A. B. C. D. οὐτ' ἀποστροφὴ κακῶν, ut vulgo. In A. supra scriptum ἀπαλλαγὴ, quam varietatem agnoscunt etiam Par. B. D.

784. ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.] Rom. A. B. D. τίσει. Rom. C. Mag. Put. δώσει. Vulgo legitur τίσειν δίκην supra v. 750. δώσει δίκην infra v. 1265. Ubi fluctuant codices, deterius videtur δώσει, utpote ex interpretatione natum. Sophocles Aj. 1113. κείνος δὲ τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην. Gl. δώσει.

785, 6. οὐτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε | ζῶντας τολοιπὸν,] Cicero Oratore c. 46. Itaque idem poëta, qui inusitatius con- traxerat patris mei meum factum pudet, pro meorum facto- rum,—non dicit liberum,—sed, ut isti volunt, neque tuum un- quam in gremium extollas liberorum ex te genus. Male haec verba ad Ennii Medeā retulisse mihi videntur viri docti. Si Ennii sunt, nihil obstant quo minus ad ejus Phoenicem refe- rantur, de quo videndus Valckenarius Diatrib. c. xxiv. Verba

Amyntoris esse possunt, μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἷον | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex Homero Il. I. 455. translata.

786. Aldus τολοιπὸν etiam v. 1097. 1350. V. 786. Rom. A. C. τολοιπὸν, Rom. B. D. τὸ λοιπόν.

786, 7. οὔτε τῆς νεοζύγου | νύμφης τεκνώσει παῖδ'.] Mag. νεωζύγου. Aequè bene legeretur νεοζυγοῦς aut νεόζυγος. Hoc exstat apud Euripidem Fragm. Inc. clxvii. 3. εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα | πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Illud apud Aeschylum Prom. 1008. δακῶν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγῆς | πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μά- χει. Vide ad νεοδμήτες v. 1333.

787. Rom. A. B. C. D. παῖδ'. In A. supra scriptum γρ. δας. Reiskius ad v. 1316. diphthongum in παῖδας ancipitem esse statuit. Hoc si minus placet, non desunt exempla quae singulare παῖδα defendant. Euripides Phoen. 19. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀπο- κτενεῖ σ' ὁ φύς. El. 22. ex emendatione Porsoni ad Med. 5. δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστεῶν τέκοι | Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις n. Aristophanes Vesp. 1128. Ἐπεῖτα παῖδα χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, | ὅθ' οὔτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται.

787, 8. ἐπεὶ κακῶς κακὴν | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.] Rom. A. C. κακῶς κακὴν. Lasc. Par. A. κακὴν κακῶς, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοῦς. Euripides Tro. 1055. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἄξία, κακῶς | κακὴ θανεῖται. Cycl. 267. ἡ κακῶς οὔτοι κακοὶ | οἱ παῖ- δες ἀπόλινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγὸνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Simili modo Aeschylus Prom. 954. νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ | ναίεν ἀπενθῇ πέργαμ'. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatio est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἡ κακὸς κακῶς ταφῆσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Sic etiam Sophocles Aj. 839. (ubi legitur κακοῦς κάκιστα) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura conguessit Wetstenius ad Matthaei verba κακοῦς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς c. xxi. 41. Sophocles etiam στυγερὸν στυγερῶς dixit Phil. 166. δεινὰν δεινῶς El. 198. Euripides πάντες πάντως Med. 826. Aristophanes καλὴ καλῶς Ach. 252. Eccl. 725.

789. μηδεὶς με φαύλην κάσθενῃ νομιζέτω,] De adjectivo φαῦλος vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 268.

793. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,] Flor. Cott. ἐκοινῶσω, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ita v. 668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. Schol. Ἐπεὶπερ ἡμῖν.) τὸ ἐξῆς, ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινῶνησας λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέτω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα. Diversa sunt κοινῶσαι et κοινῶσασθαι. Illud rem aliquam cum aliis commu-

* Vulgo legitur ibid. 268. Ὡς δῆθε παῖ- δας μὴ τέκοις ποινάτορας. Suspiciosum est δῆθε pro δῆθεν, quod si reponere quis vel-

let, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα.

nicare, hoc rei alicujus particeps fieri significat. Bene igitur se habet v. 486. ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, tecum sermones habebō.

796, 7. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχουσιν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.] Rom. A. a corr. B. D. σοὶ δὲ συγγνώμη. Rom. A. ante corr. σὺ δὲ συγγνώμη. Rom. C. σοὶ δὲ συγγνώμη. Lasc. σὲ δὲ, συγγνώμη. Deinde Rom. omnes πάσχουσιν, sed in A. supra scriptum ση. De constructione vide ad ἔχοντα v. 727.

798. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;] Rom. D. solenni errore θανεῖν pro κτανεῖν. Deinde Rom. C. σὸν σπέρμα. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. σὼ παῖδε. Rom. D. σὸν παῖδα. Flor. Put. σοὺς παῖδας. Hae diversitates grammaticorum conjecturae sunt, quos offendit σὸν σπέρμα. Metro autem nocet σοὺς παῖδας, sententiae σὸν παῖδα. Melior est σὼ παῖδε, quam probavit Musgravius, admisit Brunckius. Sed ne haec quidem vitio caret. Nam Medae liberi, quorum toties fit mentio in hac fabula, semper παῖδες aut τέκνα appellantur, nunquam παῖδε aut τέκνω. Vide, si tanti est, v. 36. 45. 69. 73. 97. 112. 115. 336. 347. 477. 502. 537. 549. 552. 597. 763. 765. 777. 785. 834. 850. 884. 909. 913. 920. 926. 946. 961. 965. 970. 988. 1013. 1021. 1029. 1037. 1111. 1118. 1127. 1206. 1215. 1270. 1276. 1316. 1331. 1367. Toties duo Medae filii παῖδες appellantur. Etiam saepius, ni fallor, τέκνα. Duale παιδοῖν semel legitur v. 1256. sed ibi de Inonis liberis agitur, nec bene diceretur, δυοῖν τε παισὶ συνθανοῦσ' ἀπόλλυται ο. Revocavi igitur σὸν σπέρμα, quod satis defendunt Dejanirae verba apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε | πρὸς τοῦμον οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Similiter Aeschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 282. Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Ἀργεῖαι γένος | ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

799. Οὔτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖν πόσις.] Ita Medea v. 1337. Οἶδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.

800. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή.] Rom. C. σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἂ. γ. Rom. A. σὺ δ' ἂν γένοι' ἂ. γ. Rom. D. B. σὺ δ' ἂν γένοιο ἂ. γ. Brunckius, σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἂ. γ. Absque ulla auctoritate mutavi, inquit, nec me tamen facti poenitet. Ἄν et αὖ scio a librariis saepissime fuisse commutata, et inertem particulam γε impendio odi. Vulgatam revocavit Beckius. Particula γε minime iners est. Significat chorū iis quae a Medea dicta sunt aliquatenus assentiri. Sensus est, δηχθεῖν μὲν ἂν Ἰάσων, σὺ δὲ

• Aeschylus Ag. 1393. παῖω δὲ νιν δις, κἂν δυοῖν οἰμώγμασι | μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 603. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιᾶσματων. Pers. 722. Ἀμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτων (sic ed Glasg.). Haec omnia soloeca mihi videntur. Δυοῖν, ni fallor, apud Atticos duali semper jungitur, δύο vero interdum plurali. Exemplā in vulgatis libris innumera

sunt, quorum maximam partem corrupta esse credo. Nam si toties pluralem pro duali metro violato invexerunt librarii, quis dubitet id saepius accidisse ubi metrum utramque formam admittebat? Nonnulla tamen sunt loca quae dualem non admittant. Sophocles Aj. 237. δύο δ' ἀργίποδας κριούς ἀνελών.

γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνή. Contulit Porsonus tragici verba apud Plutarchum T. II. p. 35. D. p. 88. F. ΑΛ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενῆς ἔφους. | ΑΔ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἢ σ' ἐγείνατο. Ita noster Andr. 237. ΑΝ. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι. | ΕΡ. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾶς δέ μ', εἰς ὅσον δύναι. Herc. 1248. ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτύχοντος ἀνθρώπου λόγους. | ΗΡ. Σὺ δ' ἐκτὸς ὧν γε συμφορᾶς με νοουθετεῖς. Plutarchus de Fortuna Alexandri II. p. 334. Β. Ἀρχελάω δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ἄδων, ἐσημαινει πολλάκις τούτῳ τὸ σκαμμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντισυνεφώνησε, Σὺ δὲ γε αἰτεῖς. Id est, Ἐγὼ μὲν αἰνῶ, σὺ δὲ αἰτεῖς. Nostri, Yes, but you ask.

Ibid. Mag. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι. Sed praestat ἀθλιωτάτη γυνή. Ita v. 1216. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως, | φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

801. Ἰτω. περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσῳ λόγοι.] Scaliger ἰτῶν περισσοῖ, quam conjecturam merito improbat Barnesius. Ἰτω, inquit, *desperantis animi sermo est*, eat, currat. De hoc modo dictum ad v. 780.

Ibid. Rom. A. D. οὐμμέσω. Pro ἐν μέσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phoen. 592. Rom. C. οὐμέσω ante corr. οὐν μέσω a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. Membranae οὐν μέσω, inquit Brunckius, *quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. οὐπιχώριοι, ubi recte edidimus οἱ πιχώριοι*. Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. καῖπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μούδόκει | δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μούδόκει. τὸ πλῆρες, τοῖς προβάτοισι μοι ἐδόκει. καὶ ἐκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένων μούχρησεν ibid. 159. ἀστέον μούγκωμιον Nub. 1209. ἐμούστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτὸς γε μὲν τούφασκεν Eccl. 410. μεγάλων γάρ μούστιν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829. P. Aldus etiam apud Euripidem et Aristophanem sexies οὐ μοι vel οὐμοι dedit, ut in Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 9. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplectaremur, quam duobus verbis, *ei cum e fit ou*, expressit Matthiae Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. T. I. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὁ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὐν μέσω. Sed hoc in aliis crasibus saepe accidit. Nullum discrimen est, verbi causa, inter indicativum et sub-junctivum verborum contractorum in ἂν. Notandum autem μέσω sine i subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174.

804. λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,] Soloecum mihi vi-

P. H. Stephanus Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 64. Quintum [genus] per θλίψιν et συναίρεσιν fieri ait [Trypho]: ut in ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. sed in hisce literis rara est talis synaloephe, cui tamen

similem apud Aristoph. vidisse mihi videor. Si Attica crasis est, potius ἐμουποδύνει quam ἐμούποδύνει scribendum videtur. Nam τοῦ ὑδατος non fit θούδατος sed ἐυδατος. Vide ad μ' ὑπῆλθε v. 56.

detur λέξεις δὲ μηδὲν, sive *nihil autem dices* reddantur haec verba, sive *nihil autem dicas*. Illo sensu λέξεις δ' οὐδὲν dicendum, hoc λέξης δὲ μηδὲν. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ | τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν 9. Ibid. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ | τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sic recte edd. omnes, praeter eas quae Triclinianam recensioem exhibent, in quibus legitur προμηνύσεις. Male igitur hoc exemplo futuri pro imperativo positi utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 5. Magis ad rem est Aristophanis testimonium Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφόν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ | ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδῶσετε μηδὲν. Subjunctivus ἐνδῶτε cum metro repugnet, constructio verborum μαλακὸν δ' ἐνδῶσετε μηδὲν ita fortasse explicanda est. Dixit comicus Av. 130. πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου, | ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία | λουσάμενα πρῶ· μέλλω γὰρ ἐστίαν γάμους· | καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ, | μὴ μοι τότ' ἔλθης, ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς. Olim legebatur ποιήσης, sed Brunckius e membranis ποιήσεις recte reposuit. Nemo ignorat hoc futurum pendere ab ὅπως haud secus ac παρέσει. In verbis e Pluto allatis non legitur quidem ὅπως, sed idem significant χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς. Verba igitur μαλακὸν δ' ἐνδῶσετε μηδὲν pendent ab ὅπως, quod in priori membro implicite continetur. Nostro loco legendum λέξης δὲ μηδὲν, quod reposui. Similia sunt θαυμάσης μηδὲν Iph. T. 1220. δακρύσης μηδὲν Tro. 458. δράσης μηδὲν Herc. 215. πάθητε μηδὲν ibid. 278. Hunc errorem silentio praeterisse Brunckium non miror. Ille enim huiusmodi erroribus inducendis potius quam corrigendis operam dedit. Vulgo legitur apud Euripidem Phoen. 932. Σίγα. πολίταις τούσδε μὴ λέξης λόγους. Brunckius e codd. recte πόλει δὲ dedit, secus autem τούσδε μὴ λέξεις λόγους. Simili mendo Aldus Or. 1598. μηδαμῶς δράσεις τάδε. Ion. 522. Παῦε, μὴ ψάσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερὶ.

805. εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπότης, γυνή τ' ἔφυς.] Schol. Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπότης.) δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν ὄντων τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἔπει (vulgo ὅπου) κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνομάζει. ἀλλὰ τὸ δεσπότης ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀρχουσι καὶ τοῖς κρατοῦσι. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ. καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἦν, καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐγενὲς φρόνημα. O incredibilem interpretis stuporem, qui non viderit Medae ancillam Jasonem arcessitum mitti. Ceterum hinc sumsit Porsonus εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ. Saepe enim in dialogis, inquit, particula γε sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Codd. Romani, ni fallor, eam non agnoscunt, neque in sua ed. manere passus est Matthiae. Etsi pa-

9 Malim πείσομαι γὰρ οὖν. Idem Phil. 766. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν | ὕπνος μ', ὅτ' ἂν περ τὸ κακὸν ἐξήκη τόδε. Euripides El. 290. Οἶμοι, τῶδ' οἶον εἶπας. αἰσθησὶς γὰρ οὖν | κακ τῶν θυραίων

πημάτων δάκνει βροτούς. Eadem medicina egere mihi videtur Sophocles Oed. C. 495. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν | τῷ μὴ δύνασθαι, μὴδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

rum interest, vix casu factum arbitror, ut apud scholiasten exstet. Nec desunt loca, in quibus haec particula post εἴπερ librariorum errore omissa scripturam corruperit. Vulgo legitur apud Aristophanem Ran. 76. Εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου | μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Multi codd. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Quam scripturam recte probat Brunckius. Superiore versu delendum videtur ὄντ'.

806—812. Hanc strophē, quae in edd. plerisque in undecim versus divisa est, quamque Matthiae in octo divisit, ego in septem divisi, omnes formae satis usitatae, omnesque praeter primum et ultimum diversos ab iis, quos exhibet Matthiae. Primo similes sunt hujus fabulae versus 946. 953. De secundo jam dixi ad v. 618. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Sophoclei Ajacis μέλει exstare monet Porsonus Praefat. ad Hec. p. xii. Quartus dactylicus hexameter catalecticus est. Quintus iambelegus est una syllaba addita. Sophocles Aj. 175. ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Sextus asynartetus est, qui ex iisdem partibus constat quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 799. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθάνας. Ion. 1048. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἂ τῶν. Haec exempla attulit Gaisfordius ad Hephaestionem p. 343. Septimus una syllaba longior est quam Glyconeus. Σαπφικὸν ἔννεα-σύλλαβον, ἢ Ἰππωνάκτειον, appellat Hephaestio p. 56. Exempla dedit Gaisfordius p. 306. His adde nostrae fabulae v. 136. ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται.

806. Ἐρεχθεῖδαι τοπαλαιὸν ὄλβιοι,] Scripsi Ἐρεχθεῖδαι soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυρρότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ | ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλ-λετο | Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλεΐδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, praesertim cum haec verba sententiae causa rhythmico dactylico conclusisse videatur poëta. Apud tragicum Rhes. 906. recte omnes edd. Ὀλοῖτο μὲν Οἰνεΐδας. Τυδεΐδην quadrisyllabum in Scholio legitur, cujus initium est, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poëtarum μέλη. Sophocles κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephaestionem p. 47. σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν. | καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. | ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι, | πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

Ibid. Rom. C. τοπαλαιόν. Rom. A. B. D. Lasc. τὸ παλαιόν. Sic etiam edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Schol. τε παλαιόν, quod merus error videtur.

807. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,] Vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 986. Eodem jure (id est, nullo) Athenienses θεῶν παῖδες appellantur, quo Athenae θεόδμητοι.

807, 8, 9. ἱερᾶς | χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι | κλεινοτάταν σοφίαν,] Quod habet MS. Flor. ἀπορθήτας sincerum arbitror, inquit Valckenarius ad Phoen. 242. ubi vulgo legitur simile

femīninum ἀθανάτας θεοῦ. Aeschylus etiam, si vulgatis libris fides habenda est, ἀθανάτας τριχὸς dixit Cho. 617. Apud Aristophanem vulgo legitur ἀθανάταις ἰδέαις Nub. 288. ἀθανάταν φλόγα Thesm. 1061. Dixit etiam Sophocles Ant. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτά-
ταν, γὰν | ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται. Hujusmodi feminina ra-
rissime apud Atticos poëtas reperiuntur. In Phoenissarum versu ἀθανάτου non sine idonea auctoritate reposuit Porsonus, qui ta-
men nostro loco non improbat ἀπορθήτας. Quod magis miror, πολυκλαύτην et φιλοξένη ex mera conjectura Aeschylo restituenda censet^r. Mea quidem sententia, neque ἀπορθήτας neque ἀπορ-
θήτου scripsit Euripides, sed ἀπορθήτοι^r omissa copula. Simili
modo λιγυρὰ δ' ἄχρα μογερὰ dixit v. 202. et paullo post v. 207.
ἐφ' ἀλμυρὰν πόντου κλῆδ' ἀπέραντον. Similia sunt apud Sophoclem
χειροδάϊκτα σφαγί' αἰμοβαφῇ Aj. 219. apud Euripidem κεραύνιον τε
πῦρ αἰθάλοεν Phoen. 191. πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα Hel. 1342.
χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον El. 705. θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ ibid. 732.
apud Aristophanem δροσερὰν φύσιν εὐάγητον Nub. 276. εὐάνδρον
γὰν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον ibid. 299. ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσό-
πτερος Av. 1735. Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον ibid. 1747. ἄρσενι
βοᾷ δοκίμῳ Thesm. 131. Exemplorum quae apud hos quatuor
poëtas exstant, ne decimam quidem partem attuli. Exemplum
his contraria apud Atticos reperiri posse non diffiteor. Sed
valde pauca sunt pro horum numero, neque omnia sana. Ple-
raeque edd. apud Aristophanem Nub. 1020. ὦ καλλίπυργον σο-
φίαν | κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν. Brunckius ex codd. dedit κλεινοτά-
την ἐπασκῶν. Quod ad genitivum ἀπορθήτοι^ο attinet, frequentior
apud tragicos est ea forma quam ut exemplis opus sit. Apud
Euripidem Hec. 467. ubi vulgo legebatur τᾶς καλλιδίδου Ἀθα-
ναίας, Porsonus καλλιδίδου^ο hiatus vitandi caussa reposuit. Sed
exemplum observatu dignius praebet Aeschylus Suppl. 61.
δοξάσει τις ἀκούων | ὅπα τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κερκη-
λάτου τ' ἀηδόνας. Nemo non videt copulam sententiae nocere,
quippe quae significet, diversam a Terei uxore esse κερκήλατον
ἀηδόνα. Scribendum igitur κερκηλάτοι^ο ἀηδόνας.

^r I. Ag. 1533. ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' | ἔρως
ἀεθλῆν, τὴν πολυκλαυτὸν τ' | Ἰφιγένειαν ἀνά-
ξια δρᾶσας, &c. Dele inutilem copulam et
lege πολυκλαύτην, ait Porsonus. Imo,
potius dele etiam nomen proprium et
lege τὴν πολυκλαυτὸν ἀνάξια δρᾶσας. No-
minum priorum a librariis addito-
rum exempla dedi ad Euripidis Iph. T.
824. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296.
Quod πολυκλαυτὸν τ' vulgo legitur, ar-
gumento est, anapaestorum συνάφειαν li-
brariis haud ignotam fuisse. Non enim
copulam addidissent, nisi metro necessa-
riam existimassent. II. Cho. 654. εἴπερ
φιλοξένη ἔστιν Αἰγίσθου βία. Ita Porsonus
pro φιλόξεν' ἔστιν. Legendum φιλόξενός

τις. Aeschylus Prom. 695. Πρὸ γε στυνιά-
ζεις, καὶ φοβοῦ πλέα τις εἶ. Theb. 497. ὁ
σηματουργὸς οὐ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. Sopho-
cles Aj. 1266. Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά
τις βροτοῖς | χάρις διαρρεῖ, καὶ πὶ μὴδὲν ἔρχε-
ται. Euripides Iph. A. 1012. Κακὸς τις
ἔστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στατόν. Bacch. 822.
Εὐ γ' εἴπας αὐτὸ, καὶ τις εἶ πάλαι σοφός.
Hel. 911. ἐατίος δ' ὁ πλοῦτος, ἐκδικὸς τις
ῶν. Aristophanes Av. 1328. πάνυ γὰρ
βραδύς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος. Thesm. 646.
ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά.
Plut. 726. ὦς φιλόπολις τις ἔσθ' ὁ δαίμων
καὶ σοφός. Plura attulit Matthiae Gramm.
Gr. §. 487. 5.

808. Scholiastes ἀπο φερβόμενοι divisim legisse videtur. Verba ejus sunt: Χώρας ἀπορθήτου.) ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνοντες, καὶ παιδεύόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίης αὐτῆς (f. αὐτοῖς) οὔσης τῆς παιδείσεως, καθάπερ ἄλλης τροφῆς. Hanc scripturam solus adoptavit Barnesius. Praestat ἀποφερβόμενοι.

809, 10. αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου | βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος,] Rom. C. αἰεὶ. Rom. A. B. Lasc. Par. A. αἰεὶ, quod admisit Brunckius.

Ibid. Idem observat Aristides in Panathenaico, inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γὰρ ἐστὶν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται.

810, 1, 2. ἔνθα πόθ' ἀγνὰς | ἐννέα Πιερίδας λέγουσι Μούσας | ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι.] Rom. C. λέγουσι μούσας. Rom. A. B. Par. A. μούσας λέγουσι, quod admisit Brunckius. Matthiae vulgatam revocavit. Lasc. λέγουσι omnino omittit.

812. Magna interpretum controversia est, utrum Ἀρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἐνιοὶ δὲ λέγοισι Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἀρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μούσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἀρμονίαν ἤδον καὶ τὴν μελωδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἰδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα | Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est haec sententia, quia nemo praeter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptae mythologiae contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtae non liceret. Ceterum longe aliter haec verba accipit Musgravius, tali scilicet sensu, ubi Musae flavam Harmoniam educarunt. Haec explicatio ut constet, pro φυτεῦσαι legendum censet χορεύσαι, choris initiare, quod hic valere putat educare.

813—819. Τοῦ καλλινάου—ξυνεργούς.] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Oed. C. 685. οὐδ' αὔπνοι | κρῆναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἅματι | ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ, | στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μουσᾶν | χοροὶ νιν ἀπεστύγῃσαν, | οὐδὲ χρυσάνιος Ἀφροδίτα^s. Apud utrumque poëtam Veneris, Musarum et Cephisi mentio.

813. καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς] Schol. Τοῦ καλλινάου.) νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ, εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ Ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνῃσι τε Κηρισσὸς (sic ed. Ven.), καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν

* Recte Aldus οὐδὲ χρυσάνιος. Vitium est in strophico versu 680. ubi legen-

dum θεαῖς μονοσυλλάβως.

*Αργει. Praeter hunc grammaticum, τοῦ καλλινάου τ' exhibent Rom. A. B. C. Par. A. Hanc scripturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. Musgravii verba sunt: *Lege ob metrum τοῦ καλλινάου ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit καλλίναος ut ζωῆς Hecub. 1108. δηώσας Heracl. 998. [995.] Καλλίναος, quod iterum legitur apud Euripidem Alc. 592. adjectivum est ejusdem familiae cujus ἀέναος, quod penultimam semper corripit. Si uspiam exstaret καλλίναος tertia producta, nihil aliud significare posset quam *pulchra templa habens*.*

Ibid. Rom. C. ἐπὶ Κηφισσοῦ. Rom. A. B. D. Par. A. ἀπὸ Κηφισσοῦ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. supra scriptum ἐπί.

Ibid. Par. A. ante corr. ῥοαῖς ut vulgo. Idem correctus ab eadem manu ῥοὰς, quod admisit Brunckius.

814. τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσάμεναν] Rom. A. B. C. ἀφυσσάμεναν, ut ex conjectura edidit Porsonus. *Duplicavi σ, inquit, quod in choricis licet.* In Rom. A. medium α supra scriptum habet ω. Rom. D. ἀφυσσομένην. Hesychius: Ἀφυσσάμενοι. ἀντλήσαντες. Vide Homerum Il. Γ. 295. Tragici non solum in choricis σ duplicant, verum etiam nonnunquam in anapaestis. Aeschylus κατανασσαμένη dixit Eum. 932. Idem Theb. 1064. γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως. Matthiae tamen ἀφυσσάμεναν revocavit.

815, 6. χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων | ἡδυπνόους αὔρας,] Rom. A. B. C. χώραν. Rom. D. τὴν χώραν. Hi omnes μετρίας—αὔρας ut vulgo. Brunckius ex ingenio, χώραν καταπνεῦσαι μετρίαις ἀνέμων ἡδυπνόις αὔραις. Atqui non dicitur ὕδατί με κατέχεεν, *aqua me perfudit*, sed ὕδωρ μου κατέχεεν. Aristophanes Eq. 1088. Ἄλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοῦδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ | τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίαν. Lys. 551. Ἄλλ' ἦνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως, χὴ Κυπρογένει Ἀφροδίτῃ | ἡμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ. Plura dabit Matthiae Gramm. Gr. §. 376. p. 504. Recte igitur Reiskius χώρας καταπνεῦσαι, id est, ipso interprete, *exspirasse, exhalasse, in, adversus, super regionem*. Admisit hanc conjecturam Porsonus. Beckius et Matthiae omnia ut vulgo.

816. Rom. A. B. D. Par. A. ἡδυπνόους omittunt. Legitur in Rom. C. et in A. quidem, sed a recentiore manu. Salvo metro abesse nequit. Nescio an operae pretium sit monere, Euripidem ἡδυπνόους dicere maluisse quam ἡδυπνόων, licet αὔρας alterum habeat adjectivum, ἀνέμων vero nullum. De hac re non eadem veterum sententia fuit quae recentiorum. Dixit Sophocles Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιγύτου | Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Idem Oenomaos apud Aristophanem Av. 1337. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας, | ὥς ἂν ποταθεῖν ἀτρυγέτου | γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. Recentiores dixissent ἀγχιάλον et ἀτρύγετον. Euripides Hipp. 128. θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας | εὐαλίου κατέβαλεν. Alia sexcenta sciens praetermitto.

816, 7. αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομένην | χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀν-

θέων,] Lasc. αἰὲ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένα. Rom. A. C. αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένα, quod admisit Brunckius. Par. A. etiam αἰεὶ.

817. Matthiae χαίταις. Vulgata metro convenientior est.

818. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,] Schol. Παρέδρους.) συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

819. παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.] *Membranae et Lasc. ἀρετᾶς praestant*, inquit Brunckius. Musgraviana enim typographi errore ἀρετῆς. Rom. C. ἀρετάς.

820, 1. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν | ἡ πόλις, ἡ φίλων πόμπιμόν σε χώρα] Rom. C. ἡ πόλις ἡ φίλων. Rom. A. B. D. ἡ φίλων ἡ πόλις. Flor. Par. A. B. D. ἡ φίλων ἡ πόλιν. Suspicio aut meam collationem aut Musgravianam hic mendosam esse. Haec verba interpretes miris modis exercuerunt. *Patet aliquid deesse*, inquit Reiskius. *Putem igitur ῥοαὶ ex vs. 835. [813.] huc transferendum, et ibi quidem καλλινάου δ' ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, hic autem scribendum esse πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαὶ σ' ἡ πόλις, ἡ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα.* Brunckius ex conjectura Musgravii πόρος dedit pro πόλις, quod revocavit Beckius. *Sensus esset integer*, inquit Porsonus, *si legeremus ποταμῶν τις, de qua omissione vide quae mox dicturus sum ad Hec. 1169. [1161. ed. 1808.]* Haec conjectura cum metro repugnet, versum quoque antistrophicum 828. corrigendum statuit, ut mox videbimus. Optime se habet ἱερῶν ποταμῶν ἡ πόλις. Ordo est, Πῶς οὖν ἡ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, &c. Aristophanes Av. 417. Ὅρᾳ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνῶν, | κρατεῖν ἂν ἡ τὸν ἐχθρὸν, ἡ φίλοιςιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἡ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, ἡ φίλοιςιν &c. Ἱερῶν ποταμῶν πόλις appellantur Athenae propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poëta. His verbis illustrandis multum valet Phoenissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον | Δίρκας, χλοεροτρόφον ἂ πεδῖον | πρόπαρ Ἴσμηνοῦ καταδεύει. Thebae igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenae ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quinam sacrorum fluviorum | urbs, et cunctis hospita tellus | te venientem accipiet sobolis | execranda caede cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν.) ἡ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ μ. τ. ἰ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροῦς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleraeque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiae.

821. Rom. A. ante corr. πόμπιμός σε χώραν, quam scripturam tacite adoptavit Matthiae. Rom. A. a corr. B. πόμπιμόν σε χώρα. Rom. C. D. Flor. Par. A. B. Mag. Cott. πόμπιμός σε χώρα, quod admisit Brunckius. Schol. Πόμπιμος.) ἡγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὔσα. Musgravius legendum putat ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum. Non diffiteor*, inquit, *me ποίνιμος hoc sensu nuspiam adhuc invenisse.*

822. τὰν παιδολέτειραν ἔξει,] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. Nempe Musurus: Παιδυλέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον. Cod. Παιδολέτερον, παιδοφόνον. Infra v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσσὰ καὶ παιδολέτορ.*

823, 4. τὰν οὐχ ὀσίαν, μετ' ἄλλων | σκέψαι τεκέων πλαγάν.] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post ὀσίαν exhibent. Hi omnes igitur μετ' ἄλλων sequentibus jungunt. Schol. Πλαγάν.) τὴν πληγὴν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσης, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δρᾶσαί σ' ἐχρήν. Acquiescendum in hac interpretatione censet Barnesius, nec cum Samuele Petito Miscell. III. 20. legendum μεταλλῶν, accurate perpendens, masculinum pro feminino. Petito se omnino accedere monet Heathius, nec quemquam terrere debere participium masculino genere, licet de muliere sermo sit, id enim exemplis apud poëtas Atticos defendi posse^t. Reiskius Brubachianam sequitur, quae non post ὀσίαν sed post ἄλλων distinguit. Vertit: *Quomodo igitur urbs—tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Musgravius Petiti conjecturam non improbat, suam tamen praefert, τὰν οὐχ ὀσίαν κατ' ἄλλων, minime puram erga alios, Aeetam scilicet et Peliam. Iacobsius Animadvers. in Euripidem p. 25. sibi in mentem venisse ait μετ' ἀστῶν, quod cum ἔξει conjungendum putat, ut sensus sit, *civibus suis adscribere poterit*. Hanc conjecturam, quae Beckio Porsonoque mentione digna visa est, admisit Zimmermannus. Equidem dedi e Brubachiana τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων, id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὀσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.

825. σκέψαι φόνον οἷον αἰρεῖ.] Non dicitur φόνον αἰρεῖσθαι, sed φόνον αἰρεσθαι. Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυ-

^t En ipsa exempla ab Heathio allata. I. Euripides Iph. T. 837. ὦ κρείσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ | ψυχὰ, τί φῶ; De hoc satis, opinor, dictum Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. II. Tro. 531. Πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν | πρὸς πύλας ἠρμάθη, | πεινὰ ἐν οὐρείᾳ | ξιστόν λόχον Ἀργείων | καὶ Δαρδανίας ἄταν | θεᾷ δάσων. Hic δάσων dicitur πρὸς τὸ σημαϊνόμενον. Idem enim valet πᾶσα γέννα Φρυγῶν quod πᾶς Φρύξ. III. Tro. 1114. δύσγαμον αἰσχὸς ἔλων | Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ. Haec verba de Helena dicta putat Heathius. Sermonem de Menelao esse recte statuit Seidlerus. Δύσγαμον αἰσχὸς, ait, intellige ipsam Helenam. IV. Ion. 973. Καὶ πῶς τὰ κρείσσον, θνητὸς ὢν, ὑπερδράμω; Creusa loquitur. Hujus scripturae auctor, ni fallor, Aemilius Portus ad Tro. 930. Qui eam amplexus est Barnesius, fatetur omnes edd. superiores θνητὸς οὐσ' exhibere. V. El. 1015. ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς. τὰ

πρᾶγμα δὲ | μαθόντα σ' ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις, | στυγεῖν δίκαιον εἰ δὲ μὴ, τί δὲ στυγεῖν; Recte Seidlerus et Matthiae, τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντας, ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχη, | στυγεῖν δίκαιον. VI. Aristophanes Eccl. 584. Μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντεῖπη μὴδ' ὑποκρούση, | σρεῖν ἐπίστασθαι τὴν διάνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι. Hoc exemplum Heathio suppeditavit Clarkius ad Il. E. 778. Respondet Brunckius ad Sophoclis El. 977. *Mulieres viros se esse assimilantes e virorum persona loqui debeat. Si secus esset, defendit posset φράζοντος. Masculinum singularis numeri adhibetur,—ubi univarse aliquis intelligitur, seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur.* Ita recte Hermannus ad Vigerum n. 50. qui tamen meliora exempla proferre poterat quam illud θνητὸς ὢν apud Euripidem Ione. Etiam si hoc sanum esset, non defenderet μεταλλῶν de Medea dictum.

γὴν αἶρεσθαι apud tragicos leguntur. Porsonus igitur αἶρεϊ (rectius ἀρεϊ) reposuit, quod futurum est verbi ἀείρεσθαι ex ἀερεϊ contractum. *Dedi igitur αἶρεϊ*, inquit, *quanquam tolerari potest praesens αἶρει*. Hoc admisi. Matthiae αἶρεϊ ut vulgo, mutata tamen terminatione. Simile vitium est κίνδυνον αἰρεῖσθαι μέγαν apud Euripidem Heracl. 505. quod pluribus exemplis illustravi.

826, 7. μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες | πάντως ἰκετεύομεν,] Rom. C. πάντες πάντως. Rom. A. B. Par. A. B. D. πάντως πάντες. Rom. D. πάντες omisso πάντως. Masculinum πάντες defendit Barnesius ex Alc. 384. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν. Sed ibi sensus est ἐγὼ ἡ προθνήσκουσα, de quo vide ad σοφοὶ v. 379. Porsonus πάντως πάντως. *Edidi bis πάντως*, inquit, *ut duplicatur θανάτω supra 648. [633.]* Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non suo tantum nomine, sed omnium Medae amicorum loquitur chorus.

827. μὴ τέκνα φονεύσης.] Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. E. τέκνα μὴ φονεύσης. Brunckius μὴ omnino delevit. Matthiae vulgatam revocavit. Vide ad antistrophicum versum 835.

828, 9, 30. Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ | χειρὶ τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;] Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. B. Burn. Schol. πόθεν pro πῶς δὲ, quod Porsonus non invito admisit Matthiae. Reiskius ita legendum censebat: πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Non opus ut moneam, ingeniosum hunc virum vix unquam metri rationem habuisse. Brunckius ex conjectura Musgravii: πῶς δὲ (hoc δὲ ipsius Brunckii est) θράσος ἐνθεμένα | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Id est, πῶς δὲ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα; Paullo aliter Beckius: πῶς δὲ θράσος ἢ φρεσὶν, ἢ | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; *In re desperata*, inquit Porsonus, *paullo plus audaciae condonandum est*. Conjecit igitur πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Cujus scripturae vestigia apud grammaticum exstare putat, cujus verba attuli ad v. 370. Huic conjecturae tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ | χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordo est, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Sic παισὶν ὀλεθρον προσάγεις v. 962. Heathius genitivum τέκνων eo sensu accipit, consentiente, ni fallor, Beckio. Sed ubi dicitur τέκνων σέθεν προσάγουσα, *liberis tuis admovens*, aut aliquid ejusmodi? Scholiastae interpretatio ita se habet: Πόθεν θράσος.) τίνι λογισμῷ χρησαμένη. τουτέστι, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὀπλιζομένη κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρασκευάσαι. Καρδίᾳ τε λήψῃ.) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις. Haec ipsis poëtae verbis obscuriora sunt.

831, 2. πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα | τέκνοις,] Rom. A. a corr. C. ὄμματα. Rom. A. ante corr. B. D. Par. B. ὄμμα. Deinde

Rom. B. D. προσβαλοῦσα. Rom. C. προβαλοῦσα. Rom. A. προσλαβοῦσα supra scripto γρ. βαλοῦσα.

832. ἄδακρυν μοῖραν] Reiskius ἄδακρύν μοι κόραν, *pupillam*.

833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ] Rom. A. B. C. D. σχήσεις. Flor. σχήσαις. Lasc. σχήσειν. Deinde Rom. A. a corr. B. C. D. φόνον. Rom. A. ante corr. Par. A. Mag. φόνου. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. φόνω. Ita etiam legisse scholiasten suspicatur Musgravius. Contra Canterus: *Rectius φόνου Scholiastes legit*. En ejus verba: Τέγξαι χεῖρα φόνω.) τὸ ἐξῆς, φόνου χεῖρα φονίαν. εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι μολύναι τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε. Quicquid legerit scholiastes, scripsit Euripides ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Barnesius: *Alii legunt σχήσεις φόνου*; Similia monet Heathius. Admisit hanc scripturam Brunckius. Dicitur μοῖραν φόνου ut μοῖραν θανάτου v. 957.

Ibid. Rom. C. D. οὐ δυνήσῃ. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. D. οὐ δυνάσῃ. In Rom. A. α supra scriptum habet η. Reiskius φόνω οὖν δυνήσῃ cum interrogatione. Musgravius legendum suspicatur φόνω ἢ δυνάσῃ. Hinc admisi ἢ, licet scholiastes οὐ agnoscat. Sed hae particulae facillime permutantur. Quinque igitur versus 831—5. una sententia inclusi sunt.

834. παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων] Rom. A. C. πιτνόντων. Rom. B. Lasc. πιτνώντων. In Rom. A. supra scriptum ω. Vide ad v. 54.

835. τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.] Lasc. τεῦξαι. Idem cum Rom. A. B. C. D. Schol. χεῖρα. Deinde Rom. C. φόνιον. Rom. A. B. D. φονίαν. In A. supra scriptum γρ. καὶ φόνιον. Lasc. φοινίαν. Tum Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἐν omittunt. Postremo Rom. C. Par. A. τλάμονι. Rom. A. B. Lasc. τλήμονι. Hactenus de scriptis libris. Impressi ante Musgraviū, et ipse Musgravius in textu, τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ. In annotatione vero duas conjecturas proferit; unam τέγξαι χέρα ποίνιμον, καὶ τλάμονι θυμῷ, alteram τέγξαι χέρα φοινίῳ παντλάμονι θυμῷ. Reiskius jam conjecerat παντλάμονι θυμῷ. Edidit Brunckius, τέγξαι φονίαν χέρα τλάμονι θυμῷ. Hunc sequitur Beckius. Porsonus vero, τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ. Sic etiam Matthiae, nisi quod ἐν revocavit. Idem significat τέγξαι χέρα φοινίαν quod τέγξαι χέρα αἵματι. Fallitur igitur Musgravius, cum scholiasten, cujus verba modo attuli, φόνω superiori versu legisse putat. Τλάμονι autem recte explicat Musgravius *crudeli*.

836, 7. Ἦκω κελευσθεῖς. καὶ γὰρ οὔσα δυσμενής, | οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τοῦδ' ἔτ',] Rom. A. B. C. D. Flor. Lasc. Par. A. οὐκ ἂν ἀμάρτοις. Mag. ἀμάρτης. Deinde Rom. C. τοῦδε γ'. Lasc. τοῦδ' ἔτ'. Rom. A. B. D. Flor. Par. A. τοῦδ' ἔτ'. Musgravius οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τοῦδ' ἔτ'. Recte Porsonus οὔτ' ἂν (i. e. οὔτοι ἂν) ἀμάρτοις τοῦδ' ἔτ'. Matthiae Aldinam revocavit, quae non solum propter γε tantulo intervallo sine caussa repetitum suspiciosa est, verum etiam propter particulas ἂν γε, quarum prior alteram raro

subjectam sibi habet apud tragicos. Causa vulgatae scripturae fuit Attica crasis a librariis male intellecta. Particulas τοι ἄν in unam longam syllabam coalescere nemo hodie nescit. Scribae vero τ' ἄν pro τε ἄν acceperunt. Hoc cum a sententia alienum videretur, primum οὐκ ἄν ἀμάρτοις reposuerunt, deinde metro consulentes οὐκ ἄν γ' ἀμάρτοις. Si copula sententiae non nocuisset, scripsissent potius οὐτ' ἄν γ' ἀμάρτοις^u.

839, 40. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων [συγγνώμον' εἶναι.] Rom. B. C. Ἰασον. Rom. A. (in quo supra scriptum ον) D. Ἰάσων. Non mirum igitur si reperitur vocativus Κρέων, de quo vide ad v. 287.

840, 1. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν [εἰκός γ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.] Rom. C. εἰκός γ'. Rom. A. B. D. Par. A. εἰκός σ', quod admisit Brunckius.

842, 3. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, [κάλαιδ' ὀρήσα.] Pseudogregorius v. 756. ἔγωγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην. Vertit Portus, *Ego enim tecum ipsa rationem iniū, et conviciata sum mihi.* Reprehendit eum Abreschius ad Aeschyli Prom. 121. cuius verba sunt: *nunquam λόγοι est ratio; debebat convitiis in memet grassata sum, aut simili modo.* Confert nostrum Tro. 916. ἐγὼ δ', ἃ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ [κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι] τοῖς σοῖσι τὰμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sed legitur infra v. 1049. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων [μύθων] ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας [ἤλθον] μείζους, ἢ χρῆν γενεᾶν [θῆλυν] ἐρευνᾶν. Ubi μῦθοι non sunt *convicia* sed *rationes*. Διὰ λόγων ἶέναι τινὶ non est *λοιδορία*, ut putat Abreschius, sed *verbis, rationibus vel argumentis cum aliquo contendere*, vel potius simpliciter *διαλέγεσθαι* τινι. Libel-

^u Bis apud Sophoclem particulae οὐτ' ἄν a librariis non intellectae scripturam corrupisse mihi videntur. I. Ant. 747. Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ. *Neminem non offendat*, inquit Brunckius, *bis posita in hoc versu particula γε.* Reposuit igitur, Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἥσσω με τῶν αἰσχυρῶν ποτε. Quae scriptura nihil unquam pejus excogitavit *stolidus ille Graeculus*, cujus inscitiam atque temeritatem toties perstringit Brunckius. Erdfurdtius in ed. majori verum recte scriptum exhibuit. In minori vero vulgatam revocavit, idque probante Hermanno. II. Aj. 1338. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοῖ, [οὐκ οὐκ ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν, &c.] Sic plerique libri tam scripti quam impressi. Nonnulli codices οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν, unde Triclinius οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, quod nuper revocavit Hermannus. Dixi de hoc loco Mus. Crit. Cant. T. I. p. 486. Placet etiam Hermanno οὐκ ἄν γ' ἀμάρτοις apud Euripidem, quem particulas οὐκ ἄν γε bis praeterea adhibuisse monet. Primum exemplum est Phoen. 1220. 10. Κακόν

τε κεύθει, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. | AG. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. Rectius Aldus Κούκ ἄν γε λέξαιμ'. Particula γε hic propria vī fruitur, praecedente scilicet καὶ, nec sine sensus detrimento abesse potest haec aut illa. Easdem particulas interposito etiam ἄν adhibet Euripides Or. 781. OP. Εὖ λέγεις. φεῦγα τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΤ. Μᾶλλον ἢ μένων. | OP. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΤ. Μέγα γὰρ νύγ' ἐνεία σου. | OP. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῶον. ΠΤ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. Alterum Hermanni exemplum est Herc. 1195. ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὦδε δυσδαίμων ἔφυ. | AM. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν. Quis non mallet ἴδοις? Legendum, Οὐκ ἄν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε βροτῶν. Sequitur: ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα; | AM. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα τε καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον, αἶμα τε παιδοφόνον. Vulgo ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον. Seidlerus de Versibus Dochm. p. 360. ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον.

lus de Vita Homeri (qui Herodoto vulgo tribuitur) c. 24. διὰ λόγων δὲ ἰὼν Ὀμήρῳ ὁ Χῖος, εὕρισκει ἐόντα δεξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Hoc exemplum attulit Marklandus ad Euripidis Suppl. 114. Parum igitur aut nihil interest inter διὰ λόγων ἵεναι et εἰς λόγους ἵεναι, nec minus bene diceret Medea, si per metrum liceret, ἐγὼ δ' ἑμαυτῇ εἰς λόγους ἀφικόμην. Ita enim loquitur Eteocles Phoen. 778. σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Simili ratione quae ibid. 886. leguntur Tiresiae verba, εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, eandem vim haberent si legeretur δι' ἔχθους, quomodo legitur v. 482. καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῶδε καὶ φόνου μολῶν. Item Hipp. 1164. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος, | ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατὴρ, βία. De hac praepositionis διὰ potestate videantur Valckenarius ad Phoen. 482. 1554. Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 773. Matthiae Gramm. Gr. §. 580. p. 848.

843, 4. Σχετλία, τί μαίνομαι, | καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευσασιν εὖ,] Rom. C. βουλευσασιν εὖ. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Mag. Etymologus M. p. 292, 13. βουλεύουσιν εὖ, quod admisit Brunckius.

845. ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι,] Rom. A. D. κοιράνοις. Rom. B. C. τυράννοις. Vide ad κοίρανος v. 70.

848, 9. οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι | θυμοῦ;] Notandus imperativus primae personae, si ita loqui licet. Verba enim οὐκ ἀπαλλαχθήσει (vel ἀπαλλάξει) θυμοῦ valent ἀπαλλάχθητι θυμοῦ. Similiter noster Andr. 1210. Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρῃ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Hel. 550. οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, | τάφῳ ξυνάψω κῶλον; Herc. 1148. οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλματα; | ἢ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἑξακοντίσας, | τέκνοις δικαστῆς αἵματος γενήσομαι; | ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν * ἐμπρήσας πυρὶ, | δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;

850, 1. οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post φίλων posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post παῖδας collocatam exhibent, ut recentiorum pleraeque. Οὐκ utrique sententiae membro commune est. Vide ad v. 1120.

852, 3. ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβουλίαν | πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. ἐννοηθεῖς. Huius verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut ἀπορῶ et ἀποροῦμαι, ταλαιπωρῶ et ταλαιπωροῦμαι. Rom. A. B. Flor. Par. A. Put. Cott. ἐννοήσας, quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—4. Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: τοῦτ' ἐννοήσας, ὧ φίλαι (δόμοις γὰρ ἦν, | κείνου θανόντος, ἐγκεκλημένον καλῶς), &c. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poëta. Dixit ἐννοούμενοι v. 46. ἐννοοῦμαι v. 870. ἐννοουμένη v. 895. *

* Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. τοῦτο δ' ἐννοῖσθ', ὅτ' ἂν | πορθεῖτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ

πρὸς θεούς. Ubi rectius fortasse legeretur ἐννοεῖσθ'.

853. Pseudogregorius v. 906. καὶ μάτην λυπούμενη.

854, 5. νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, | κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών.] Barnesius clam edidit νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ. Silentium ejus Beckio fraudi fuit, qui pronomen a Musgravio Brunckio-que omissum revocavit, superioribus editionibus, ut conjicere par est, in consilium non vocatis. Iterum a Porsono expulsum est. Lasc. et Matthiae σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς.

855, 6. ἐγὼ δ' ἄφρων, | ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,] Cott. ἦν, quod probabunt fortasse nonnulli propter sequentia verba καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει. Sed vulgatam constructionem defendunt exempla quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 428. p. 590.

857. καὶ συμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,] Put. ξυγγαμεῖν σοι pro συμπεραίνειν.

858. νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.] Put. εὐφραίνειν σέθεν. Male vertit Portus, et gaudere quod sponsa tua te curet. Nec melius Heathius, et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit. Portum secutus, male haec verba cum Sophocleis σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω similibusque contulit Matthiae Gramm. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror. Potius audiamus Reiskium: Κηδεύουσαν non ad νύμφην refero, sed ἐμὲ subintelligendum: me laetari κηδεύουσαν (id est. τῷ κηδεύειν) νύμφην σέθεν, dum curo sponsam tuam eique servio. Hinc Musgravius, et gaudere, sponsae tuae curam habentem. Recte etiam Buchananus, astare lecto conjugis novae, atque ei | gratum quod esset facere.

859, 60. ἀλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν οὐκ ἐρῶ κακὸν | γυναῖκες.] Ita distinguit Aldus. Vertit igitur Buchananus, verum nos sumus | non dico pestis quanta certe foeminae. Aliter distinguit Hervagiana secunda: ἀλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, | γυναῖκες. Id est, interprete Porto, Sed sumus id, quod sumus, non dicam malum, mulieres. Hanc rationem amplexi sunt omnes recentiores. Similia sunt ἡγγειλας οἷ' ἡγγειλας v. 979. ἔκυρσεν ὦν ἔκυρσεν apud Euripidem El. 289. aliaque quae collegit Abreschius ad Aeschyli Ag. 67. T. I. p. 253.

860. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,] Dedi οὐκ οὖν, de qua scriptura alibi plus semel disputavi. Deinde Rom. B. χρῆν σ'. Rom. A. ἐχρῆν σ'. Rom. C. χρῆ σ' (sic).

861. οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.] Lasc. Mag. ἀντιτείνειν, quod penultimam corripit. Sic etiam tacite Barnesius, propterea a Musgravio reprehensus. Barnesium fefellit Porti interpretatio, neque reddere stulta pro stultis. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris, inquit Musgravius. Imo Protesilai Fragm. ii. δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου | ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος. Quae verba ad Hippolytum Καλυπτόμενον a Barnesio relata sunt. Ordo est, δυοῖν λεγόντοιν σοφώτερος, ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις θατέρου θυμουμένου. Ἀντιτείνειν igitur valet ἀντὶ λέγειν. Vide ad ἐξέτεινα v. 1318. Hesychius: Ἀντιτείνει. ἐρίζει.

862, 3. παριέμεσθα, καὶ φамέν κακῶς φρονεῖν | τότ'.] Nonnulli edd. περιέμεσθα, quod e Basiliensi codice corrigendum monet Portus. Is codex, cujus mentio nonnullis viris doctis imposuit, nihil aliud est quam editio quae Stiblini dicitur. Schol. Παριέμεθα.) παυόμεθα, παραπεμπόμεθα. οἷον παραιτούμαι, συγχωρῶ. Timaeus p. 207. Παρίεμαι. παραιτούμαι. Plato Apol. Socr. p. 17. C. καὶ μέντοι καὶ πάνυ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Hoc exemplum cum aliis attulit Ruhnkenius. Sophocles Oed. C. 1665. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, | οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Id est, οὐκ ἂν παρείμην ἐκείνων (οὐκ ἂν παραιτησαίμην ἐκείνους) οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Hoc vult dicere, *non tanti eos facio, ut eorum veniam impetrare cupiam.*

863. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. Lasc. τόδε, quod admisit Matthiae. In Rom. A. supra scriptum ἄ. Vide ad v. 72.

864. ὃ τέκνα, τέκνα, δεῦτε λείπετε στέγας.] Dedi δεῦρο pro δεῦτε, quod non est Atticum. Euripides Heracl. 48. ὃ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν | πέπλων. Herc. 520. δεῦρ', ὃ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῶων πέπλων. Aristophanes Pac. 1115. ἄγε δὴ, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε | μετὰ νῶν. Δεῦτε agnoscit Pseudogregorius v. 466. 687. ὃ δεῦτε φίλοι, δεῦτε, λίπωμεν φόβον (vel δέος).

865, 6. ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε | πατέρα μεθ' ἡμῶν,] Pseudogregorius v. 467. προσέλθατ'. Rom. C. ante corr. ἐξέλθατ'. Rom. A. B. C. a corr. Lasc. Mag. Burn. ἐξέλθετ'. Sic etiam H. Stephanus et omnes recentiores. Eadem fere varietas apud Lucam Evang. xi. 52. οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως. αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθατε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε. Sic optimi vetustissimique codices, quos secutus est Griesbachius. Vulgo enim legitur εἰσῆλθετε, quod a correctore profectum videtur. Ita tamen scripsisse evangelistam vix dubito. Εἰσῆλθετε enim inter ἤρατε et ἐκωλύσατε positum facili errore in εἰσῆλθατε mutatum est. Simile quid accidit apud Euripidem Ion. 750. σημήνατ'. εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μηνύσετε, | οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν. Aldus μηνύσατε, quod e σημήνατε natum est. Contrarium errorem exhibent edd. pleraeque Iph. A. 1149. ἔγνημες ἄκουσάν με, κάλαβες βία. Ad haec Marklandus: *Nescio quid sit ἔγνημες, quod tamen habent omnes quas vidi editiones. Scribo ἔγνημας.* Hoc haberent omnes editiones, ni sequeretur κάλαβες, cujus terminatio priorem aoristum corripit γ.

866, 7. καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα | τῆς πρόσθεν ἔχθρας, εἰς φίλους μητρὸς μέτα.] Lasc. διαλλέχθηθ'.

869. λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς,] Pseudogregorius v. 468. λάζεσθε. Non male, modo scribatur λάζυσθε, quod vulgo legitur v. 926. Vide ad v. 1185. Schol. λάβεσθε ut vulgo.

γ Sophocles Oed. C. 380. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πίδον | τιμῇ καθέζων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν. Ibid. 427. οἱ γὰρ τὸν φύσαντ' ἐμὲ, | οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξω-

θούμενον, | οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυνον. Ibid. 731. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφείτ' ἔπος κακόν. Sic Aldus. Hodie recte legitur καθέζων, ἤμυναν, ἀφῆτ'.

871, 2. ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον, | φίλην ὀρέξετ' ὠλένην;] Hoc καὶ, quod agnoscit scholiastes, multis conjecturis locum dedit. Reiskius primum aut οὕτω καὶ βραχὺν aut οὕτω πάμπολυν legendum censet, subaudito ἀπολείσθε. Id est, O liberi, pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita, aut vita non admodum longa exacta. Deinde οὕτω καὶ πολὺν ζῶτε χρόνον in parenthesi. Hinc constat eum ὀρέξετε pro imperativo accepisse. Forte οὕτω δαί, inquit Musgravius. Brunckius celato lectore, ἄρ', ὦ τέκν', ἄρ' οὕτω πολὺν ζῶντες χρόνον. Beckius vulgata revocavit, posita tamen distinctione post οὕτω, quam recte delevit Porsonus. Non magis emendatione eget hic versus quam Hec. 1286. ἐπεὶπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ, quo exemplo usus sum ad v. 513. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Aequè bene enim dicitur καὶ πολὺς ac καὶ λίαν. Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἰδρῶτα δὴ καὶ πολύν. Ibid. 906. λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολὺ, | ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων. Archytas apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 12. καὶ δοκεῖ ἀλογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τὰν μὲν ἄλλαν τεχνᾶν καὶ πολὺ διαφέρειν.

872, 3. τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλέα.] Pseudogregorius v. 468. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα. Schol. (Ὡς ἀρτιδακρυς.) ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα. Rectius Hesychius: Ἀρτίδακρυς. εὐχερὴς πρὸς δάκρυον. Idem: Ἀριδάκρυς. ταχέως [δακρύων]. Mihi diversa videntur ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς. Ἀρίδακρυς est qui multum, ἀρτίδακρυς qui facile lachrymatur.

874. χρόνω δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,] Notandum νεῖκος ἐξαιρουμένη.

875. ὄψιν τερεῖνην τήνδ' ἐπλησα δακρύων.] Rom. A. B. C. Lasc. τερεινήν. Neutra scriptura recte se habet. Non enim dicitur τέρεινος, τερεῖνος aut τερεινός, sed ὁ τέρην, ἡ τέρεινα. Hipponax apud Hephaestionem p. 30. εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. Aeschylus Suppl. 1005. τέρειν' ὁπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Euripides Cycl. 512. λύχνα δ' ἀμμένα δαΐα (vox corrupta) σὸν | χροῖα, χῶς τέρεινα νύμφα, | στεφάνων οὐ μία χροῖα | περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Recte igitur τέρειναν scripsit Barnesius in margine ejus exempli editionis suae, quod lectiones Cottonianas Musgravius mihi suppeditavit. De τήνδε vide ad v. 672.

876. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ.] Pseudogregorius v. 478. θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ. Frustra. Ita mox v. 892. αὕτη, τὶ χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Hel. 1205. χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα. Non solum virides lachrymas, sed viridem aquam, viride vinum, viridem sanguinem dixit noster. Vertit Portus recentes lachrymae, quod non satis intelligo. Potius crediderim sensum esse humidae. Non minus obscurum est πολὺν δάκρυον, canae lachrymae, quod legitur Herc. 1209.

877. καὶ μὴ προβαλεῖ μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.] Rom. C. τονῦν. Vide an legendum τὰ νῦν. Sophocles Trach. 837. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι.

878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.] Mag. Pseudogregorius v. 795. οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.

879. εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,] Euripides Or. 1629. a Musgravio allegatus: 'Ελένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὦν | ἡμαρτες, ὀργὴν Μενέλεω ποιούμενος, | ἥδ' ἐστίν, ἣν ὀράτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς.

880. γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.] Rom. A. ante corr. γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει. Rom. A. a corr. B. C. D. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει. Omnes igitur codices παρεμπολῶντος. Quod si verum, inquit Musgravius, legendum in fine versus πόσεως. Sed hunc genitivum apud Atticos non exstare monet Porsonus, licet dativus πόσει in eorum libris frequenter occurrat, nominativus pluralis πόσεις apud Euripidem Iph. A. 176. Brunckius vulgatam quidem probat, sed alteram fuisse suspicatur scripturam, γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. *Latinorum ablativus absolutus*, ait, *Graece per quartum casum exprimitur*. Exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 930. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 299. Utitur hac constructione Lucas Act. Apost. xxvi. 2. Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἡγήμαι ἐμαυτὸν μακάριον, ἐπὶ σοῦ μέλλων σήμερον ἀπολογεῖσθαι· μάλιστα γνωστὴν ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθνῶν τε καὶ ζητημάτων. Supplendum ὁρῶν vel εἰδῶς monent interpretes. Schol. Τὰ πρῶτ' ἐσεσθαι.) πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, ὅλον ἄλλοις (ed. Ven. ἀλλὰ) γάμοις χρωμένου παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολῶντος (ed. Ven. παρεμπολοῦντος) δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου.—ἰδίως οὖν εἴη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Fuerunt igitur qui legerent, γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους ἐμοῦ.

882, 3. ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ | βουλήν.] Rom. C. Schol. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ. Rom. A. B. Par. A. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu τὸ νῦν περισσόν, a secunda γρ. τῷ. Hoc revocavit Porsonus. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: ἀλλ' ὦ πατρώα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι, | τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ | ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴτι καμ' οἰκτείρετε. Idem El. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχέσ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, | σθενοῦσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν. Verba ἀλλὰ τῷ χρόνῳ significant *tandem aliquando*. Idem valet ἀλλὰ νῦν. Sophocles Ant. 552. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; El. 411. ὦ θεοὶ πατρώοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Euripides Ion. 425. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' εἰάν θέλῃ | νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἀμαρτίας, | ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, | ὅσον δὲ χρήζει (θεὸς γάρ ἐστι) δέξομαι. Aristophanes Av. 1595. Ἀλλ' οὔτε πρότερον πάποθ' ἡμεῖς ἥρξαμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | εἰάν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. Eodem sensu dicitur fortasse ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sed exemplum nondum reperi.

884, 5. ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ | πολλὴν ἔθηκε σὺν

θεοῖς σωτηρίαν.] Rom. C. σωτηρίαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. Cott. προμηθίαν, quod admisit Brunckius. Lasc. προμυθίαν. Dedit enim Brunckius ὑμῶν ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 1475. Mihi non liquet. Mediam formam ἔθετο postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Oed. T. 134. πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Ibid. 1459. παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, | προθῇ μέριμναν. Aj. 12. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης. Ibid. 536. Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου. El. 1334. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ. Edidi quod in plerisque codicibus legitur, utpote de scriptura incertus.

886. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας] Cott. οἶμαι γὰρ ἡμᾶς. Male. Quia Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ οἶμαι dixit, Euripidem etiam οἶμαι γὰρ οἶμαι scripsisse suspicatur Valckenarius ad Phoen. 615.

887. τὰ πρῶτ' ἔσεθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.] Euripides Or. 1246. Μυκηνίδες ὦ φίλοι, | τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων. Aristophanes Ran. 422. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ | ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, | κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Herodotus VI. 100. Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἑρετριέων τὰ πρῶτα. Idem IX. 77. Λάμπων ὁ Πύθω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Hanc loquendi rationem illustrant Wesselingius ad Herodotum, Matthiae Gramm. Gr. §. 438. Blomfieldius ad Aeschyli Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων | Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται.

888, 9. ἀλλ' αὐξάνεσθε. τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται | πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.] Alii τᾶλλα, ut Rom. A. et Aldus, alii τᾶλλα, ut Rom. C. et Lasc. Consulantur Wolfii Quaestiones epistolicae de orthographicis quibusdam Graecis, in Analectis ejus Literariis insertae, quarum secunda titulum habet Τᾶλλα, non τᾶλλα. Qui τοῦργον et τοῦπος scribunt, eodem jure τᾶργα et τᾶλλα scribere possunt. Utriusque enim numeri scriptura iisdem argumentis nititur. Qui vero τοῦργον scribunt, quod faciunt plerique, τᾶργα scribere debent, modo sibi constare velint. Non assentior igitur Wolfio dicenti p. 434. contra τοῦργον pluralem habet τᾶργα, non τᾶργα, ut Soph. El. 623.

888. Burn. ἐξεργάζεται. Quod temporibus aptius fortasse conveniret, ait Porsonus, si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos. Satis frequens apud tragicos est praesens pro futuro. Aeschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρᾳ πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς, | δύαις τε καμφθεῖς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. Ag. 129. χρόνῳ μὲν αἰρεῖ (vulgo ἀγρεῖ) Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος, | πάντα δὲ πύργων | κτήνῃ πρόσθε τὰ δημοπληθῇ | μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον. Sed ἐξεργάζεται fortasse propriam praesentis habet significationem, nunc operatur.

890, 1. ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος | μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.] Rom. B. C. D. μολόντας. Rom. A. μολῶντας. Vide ad v. 459. 664.

892. Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,] Schol. Αὐτὴ τε

χλωροῖς.) πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. &c. Reiskius Αὐτῇ, ο *tu*, quod admisit Brunckius ^z. Noster Alc. 776. Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;

893. στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,] Similis est v. 1117. λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα. Vide etiam ad v. 974.

894. κοῦκ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Rom. C. κοῦκασμένη. Sic etiam post v. 974. Rom. A. ante corr. Vide ad v. 494.

895. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.] Signum imperfectae orationis post πέρι addunt Brunckius aliique, quasi prae lachrymis loqui non possit Medea. Rectius fortasse subauditur δακρύω.

896. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.] Rom. A. D. θάρσει νῦν. Rom. B. θάρσει νυν. Rom. C. θάρσει νῦν. Pseudogregorius v. 760. θάρσησον. Hic et Rom. A. B. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem manu supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Flor. Par. B. D. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. Lasc. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσομαι πέρι, quod admisit Brunckius. Similis est v. 65. σιγὴν γὰρ, εἰ χρεῖ, τῶνδε θήσομαι πέρι. *Non placet* περὶ, inquit Reiskius, *non quidem ideo, quod versum proxime superiorem pariter claudat, sed magis quod incongrua dictio sit* θήσω περὶ τῶνδε εὖ pro θήσω τὰ τῶνδε εὖ. Conjicit igitur πράγῃ, quod priorem producit. Mihi quoque suspiciosa videtur tam vulgata scriptura, quam ea, quae in ejus locum admisit Brunckius. Haec tamen fortasse melior est. Noster Iph. A. 672. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τὰ κεῖ, πάτερ. Iph. T. 1003. Σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις. Bacch. 48. εἰς δ' ἄλλην χθόνα, | τὰνθ' ἐνδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα. Herc. 604. πόλιν τε σὴν | μὴ πρὶν ταραξῆς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον. Ibid. 938. ἐξὸν μίᾳς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε. Ibid. 617. pro τὰνθάδ' εἰδείην fortasse legendum τὰνθάδ' εὖ θείμην. Haec exempla attuli, ut ostenderem εὖ θήσομαι tutiorem esse scripturam quam εὖ θήσω. Secus fortasse esset, si θήσω καλῶς hic legeretur. Hoc enim usurpavit noster Hec. 875. Or. 1664. Hipp. 521. θήσει καλῶς El. 648. Magnam exemplorum copiam partim collegit, partim ab aliis collectam indicavit Wytttenbachius ad Plutarchum de Sanitate Tuenda p. 129. D.

897. Δράσω τάδ'. οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.] Rom. C. οὔτι σοις. Rom. A. D. Lasc. οὔτοι σοῖς, quod admisit Porsonus. Rom. B. οὐ γὰρ τοῖς σοῖς. Pseudogregorius v. 766. Πέποιθα, κοῦτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.

Ibid. Fortasse ἀπειστήσω, ἀντὶ τοῦ ἀπειθήσω, *legendum*, ait Portus, quem nugari affirmat Barnesius. Tacent hic Reiskius et Musgravius, qui ἀπειστήσαι Heracl. 968. ἀπειστήσω ibid. 1024.

^z Noster Hec. 492. οὐχ ἢδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν; | οὐχ ἢδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ; | καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνίστηκεν δορὶ, | αὐτὴ δὲ δούλη, γεαῦς,

ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ | κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κέρα. Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse αὐτὴ δὲ δούλη, &c.

maluerunt. Meam de hac quaestione sententiam ad Heracl. 968. declaravi.

898. γυνή δὲ θῆλυ, καπὶ δακρύοις ἔφυ.] Par. A. θῆλυς, quod admisit Brunckius. *Membranarum lectionem vulgatae*, inquit, *ut suaviorem, praetuli.* Vulgatae tamen favere fatetur Sophoclis verba Aj. 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Aristoteles de Hist. Anim. IX. 1. p. 922. E. a Porto allegatus; διόπερ γυνή ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον. Noster Danae Fragm. v. 1. ἔρως γὰρ ἀργὸν, καπὶ τοιούτοις ἔφυ. Schol. et Pseudogregorius v. 747. θῆλυ, quod revocavit Porsonus.

899. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;] Rom. C. τί δῆτα λίαν. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. Cott. τί δὲ τάλαινα, quod admisit Beckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. Longe melior vulgata, de quod vide ad verba μὴ λίαν τάκου v. 156. Λίαν *cur mutetur*, inquit Musgravius, *nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.* Non solum apud Homerum, verum etiam passim apud Atticos poëtas, ut recte monet Brunckius ^a.

Ibid. Rom. A. B. C. τοῖσδ' ἐπιστένεις (B. ἐπιστένοις) τέκνοις. Rom. D. Flor. Put. σοῖς pro τοῖσδ'. Vide ad Heracl. 238.

900. Ἐτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχουν τέκνα,] Rom. A. B. C. ἐξηύχουν. Buchananus *precarer*, Portus *optabam*. Barnesius recte ἐξηύχου, *optabas*, ex conjectura Scaligeri. Sic etiam Burn. Matthiae ἐξεύχου.

901. εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.] Lasc. εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος. De constructione verborum οἶκτος εἰ γενήσεται vide ad φόβος εἰ πείσω v. 181.

903. τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.] Rom. A. B. C. D. Par. A. aliiue haud dubie plerique μνησθήσομαι. Sed in Par. A. supra scriptum γρ. μεμνήσομαι, quod a Brunckio probatum admisit Beckius. Alteram formam, quam revocavit Matthiae, tragicis omnino abjudicat Porsonus, ut et κληθήσεται, quod olim legebatur apud Aeschylum Prom. 839. Sed βεβλήσομαι et βληθήσομαι aequae proba censet ^b.

904. ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,] Rom. C. ἀποστέλλειν. Rom. A. B. D. Flor. (apud Valckenarium ad Phoen. 790.) Lasc. Par. A. Mag. ἀποστεῖλαι, quod admisit Brunckius. Noster Iph. A. 743. ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.

908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ.] Lasc. τσῆδ'. Rectius fortasse legeretur ἀπαροῦμεν, de qua futuri forma dixi ad

^a Λίαν priore producta scripturam haud raro corrumpit. Apud Euripidem Andr. 867. edidit Aldus, ὦ παῖ τότε λίαν οὐτ' ἐκεῖν' ἐπήνεσα. Item v. 1235. μηδέν τι λίαν γε δυσφρονεῖν παρήνεσα. Alia exempla collegerunt Brunckius aliiue. His adde Aristophanem Vesp. 872. παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος. Per-

suasus sum hoc τουτὶ metri caussa inventum esse. Longe praestat τοῦτο τὸ λίαν.

^b Noster Hec. 863. βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι. Heracl. 423. καὶ γὰρ πελίταις μὴ διαβληθήσομαι. In his διαβεβλήσεται metrum corrumpere, nisi scriberetur etiam εἴτι et μήτι, quae reponere nimiae esset audaciae.

v. 825. Sed praesens ἀπαίρομεν defendunt exempla ad ἐξεργάζεται v. 888. allata.

909, 10. παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χειρὶ, | αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] *Mallet*, inquit Brunckius, παῖδας δ', ὅπως &c. Parum refert, sed vulgata paullo melior videtur.

909. Rom. A. B. C. D. ἐκτραφῶσι, quod admisit Brunckius. Beckius ἐκτραφῶσιν revocavit, Porsonus ἐκτραφῶσι.

911. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.] Reiskius οὐκ οἶδα μὲν εἰ πείσαιμι. *Nam alias soloecissat oratio*, inquit, *quum ἂν non ad οἶδα sed ad πείσαιμι pertineat; neque est in vet. ed. quae οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι dat.* Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium, οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. *Videtur legendum οἶδά γ' εἰ πείσαιμι*, inquit Canterus. Hac conjectura posthabita, Aldinam revocavit Barnesius. Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. *Mutavi literam*, ait, *saepe cum altera confusam.* Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 598. c. Euripides Alc. 49. Λαβὼν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Plato Timaeo p. 26. B. ἐγὼ, ἃ μὲν χθές ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Ordo est, οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἂν. Aristophanes Av. 1018. ME. Ὑπάγοιμί τ' ἄρ' ἂν. ΠΕΙ. Νῆ Δί', ὥς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἂν. ἐπικεῖνται γὰρ ἐγγὺς αὐταί. Tantum abest ut soloecum sit οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ut particula ἂν omissa non οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι sed οὐκ οἶδα εἰ πείσω dici debeat. Matthiae vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medae verbis, verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 181. id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persuasurum.* In ceteris etiam exemplis verba οὐκ οἶδα εἰ significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Graeca οὐκ οἶδα εἰ et Latina *nescio an.* Haec enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Graeca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulae v. 71. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε, | οὐκ οἶδα.

912, 3. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς | γυναῖκα,] Id est, *Si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere jube.* Hoc ἀλλὰ nostra lingua valet *then.* Exempla indicavi ad Heracl. 565. quorum unum et alterum hic plenius apponam. Aristophanes Ach. 185. ΔΙ. Οἱ δ' οὖν βοῶντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις; | ΑΜ. Ἐγωγε, φημί, τρία γε ταυτὶ γεύματα. | αὐταί μὲν εἰσι πεντέτερες. γεῦσαι λαβὼν. | ΔΙ. Αἰβοῖ. ΑΜ. Τί ἔστιν; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι | ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. | ΑΜ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτερες γεῦσαι λαβὼν. Ibid. 1026. ΓΕ. Ἀπόλωλα τῷφθάλμῳ, δακρύων τῷ βόε. | ἀλλ' εἴτι κήδει Δερκέτου Φυλασίου, | ὑπάλειψον εἰρήνη με τῷφθαλμῷ ταχύ. | ΔΙ. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. | ΓΕ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ἣν πως κομίσωμαι τῷ βόε. | ΔΙ. Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου. | ΓΕ. Σὺ δ' ἀλλὰ μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα | εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. Hoc enim diversum est a priori petitione.

913. παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] Brunckius ex ingenio παῖδας σους ἀφιέναι φυγῆς. *Nauseam movet, inquit, toties repetita haec clausula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hic praesertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiae librarii debeatur.* Vera fortasse est Brunckii suspicio, cujus tamen conjecturam recte repudiavit Beckius. Hujusmodi repetitionibus nihil usitatus in vulgatis tragicorum exemplis. Dicit Eteocles apud Euripidem Phoen. 481. ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὐθις ἀνὰ μέρος λαβών, deinde septem versibus interpositis, οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών. Neque praeterea legitur ἀνὰ μέρος in tota Atticorum poësi.

915. εἶπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.] Sic Aldus. Lasc. ἐστί. Rom. A. ἐστὶ.

917, 8. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἷδ' ἐγὼ) πολὺ,] Rom. C. αὐτῇ, male quidem, sed fortasse consulto.

919. λεπτὸν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον] Rom. C. στέφος. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον, quod admisi. Legebantur haec verba etiam post v. 768. ubi plerique libri πλόκον.

922. εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,] Lasc. ἀλλ' εἰς μυρία.

923. ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὁμεινέτου,] Rom. C. ἀνδρός γ' ἀρίστου. Rom. A. B. Par. A. (qui hunc v. in margine scriptum exhibet) ἀνδρός τ' ἀρίστου, quod admisit Brunckius. Rom. A. C. D. ὁμεινέτου.

924, 5. κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος | πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.] Rom. C. πατὴρ πατρός. Rom. A. B. D. Lasc. πατρὸς πατὴρ, quod admisit Matthiae. Schol. Πατρὸς πατρὶ δίδωσι ἐκγόνοισιν οἷς.) ἦτοι ἀντὶ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐγγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπη. Nihil hinc colligi potest, nisi grammaticum legisse πατρὸς priore loco.

925. Ὅς, *suus*, non valde frequentatur a tragicis. Aeschylus tamen λιτῶν τῶν ὧν dixit Theb. 646. Sophocles ὧν παίδων Oed. C. 1639. τῶν ὧν τέκνων Trach. 266. τὸν δὲ προσμένουσ' ἀκοιταν ibid. 525. τῶν ὧν ὅπλων τῶν ὧν Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. ὧν ἀλόχων pro τῶν ἀλόχων metri caussa reposuit Matthiae. Plato etiam τὰ ἃ δάκρυα Rep. III. p. 394. A.

926. λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,] Schol. Φερνήτης.) ἢ προῖξ. λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰσηνεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ. Male. Quo sensu dicatur φερνάς, declaravi ad v. 768.

927, 8. καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε | φέροντες.] Lasc. τυράννων. Vide ad v. 1027.

928. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.] Schol. Οὗτοι δῶρα.) τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἐτέραν δὲ ἣν αὐτῇ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν.

930, 1. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείου πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ;] Lasc. δοκῆς—δοκεῖς. Rom. C. βασιλείων.

932, 3. εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς | γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Lasc. Mag. (qui προθήση) σάφ' οἶδ' ὅτι. Eadem varietas v. 1034.

934. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.] Alludit Euripides, iudice Barnesio, ad versum qui legitur apud Platonem Rep. III. p. 390. E. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Ovidius de Arte Am. III. 653. a Porto allegatus: *Munera, crede mihi, capiunt hominesque deosque.* | *Placatur donis Jupiter ipse datis.*

936. κείνης ὁ δαίμων. κείνα νῦν αὖξει θεός.] Lasc. 'κείνης ὁ δαίμων. 'κείναν νῦν αὖξει θεός. Mag. etiam κείναν.

937, 8. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς, | ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.] Rom. C. D. ψυχῆς. Rom. A. B. ψυχᾶς. In A. supra scriptum γρ. ψυχῆς. Schol. Ψυχῆς ἂν ἀλλάξαιμ'.) ἀντὶ τοῦ, ἐλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀποκτεῖναί μου. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν.

939. ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,] Rom. C. εἰσελθόντε. Rom. A. B. D. solenni errore εἰσελθόντες.

Ibid. Rom. C. πλησίους. Rom. A. B. Flor. Mag. Put. (supra scripto η) Cott. πλουσίους, quod admisit Musgravius. Reiskius: Πλουσίους quarundam editionum praestat vulgatae πλησίους, quidquid Barnesius et ejus echo, Italus, contradicant. Itali verba sunt: *Alias legebatur πλουσίους. Rectius quidem est πλησίους, ut cuique patet.* Lectio πλουσίους ei non nisi e margine Barnesianae innotuit, nec quidquam de scriptura dixit Barnesius.

940. πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότην τ' ἐμὴν,] Supra v. 17. non mutavi vulgatam scripturam, προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν, nisi quod post alios αὐτοῦ scripsi. Diversi sunt Jasonis liberi ab uxore, quae verbis δεσπότην τ' ἐμὴν significatur. Quod si λέκτρα (i. e. γυναῖκα) pro τέκνα scripsisset poëta, jam non δεσπότην τ' ἐμὴν sed δεσπότην δ' ἐμὴν scribendum esset, quod recte, ni fallor, loco de quo nunc agitur reposui, ubi eandem mulierem et novam Iasonis uxorem et suam dominam appellat Medea. Ita Aeschylus Cho. 187. ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, | ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον | φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. (Ἐμὴ γε Porsonus, inquit Butlerus, sed retinendum videtur δὲ, ut referatur ad μὲν in ἡ κτανοῦσά νιν subaudito.) Pers. 150. ἀλλ' ἦδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς | φάος ὀρμαῖται μήτηρ βασιλέως, | δέσποινα δ' ἐμὴ, προσπίτνωμεν. Sophocles Oed. C. 322. Οἱ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; AN. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὀρᾶν | ὁμαιμον. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν. Ibid. 1275. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες. Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω | πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. 532. ὁ δ' εἶπεν ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | δέξαι χοάς μοι τάσδε κληλητηρίου. Herc. 97. ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὐμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός. El. 1241. δεινὸν δὲ ναὸς ἀρτίως πόντου σάλον | παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσειδόμεν | σφαγὰς ἀδελφῆς (ἡμετέρας scilicet) τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς. Herodotus VII. 10. ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ, Δαρείῳ, ἡγόρευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ

Σκύθας, ἄνδρας οὐδαμῶθι γῆς ἄστει νέμοντας. Plato Protagora p. 310. A. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἰπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς, Φάσωνος δὲ ἀδελφὸς, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε. Aeschines in Timarchum p. 284. C. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Ἰφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὁμῶνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου. In his omnibus recticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Oeneo Fragm. i. 3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ὥκησεν Ἄργος. Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1153. καὶ τῷ Διὸς τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμῷ τε συγγόνῳ, | ἵπποισι μαρμααῖζοντ' ἐπεστρατευσάτην. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως | κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους (εἰ μὴ κυρῷ | λεύσσω μάλιστα) δεσπότην τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Oenei filiam, quae et uxor Herculis est, et mea domina.* Quod si τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime vulgo legitur apud Euripidem El. 612. OP. Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; | ΠΡ. Κτανῶν Θυέστου παῖδα, σὴν τε μητέρα. Aegisthum scilicet et Clytaemnestram. Sequentia vero loca emendatione egere mihi videntur. Aeschylus Ag. 1592. Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ, | πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν (ὥς τορῶς φράσαι) | αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὦν κράτει, | ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων. Euripides Andr. 24. καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθεῖς Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότη τ' ἐμῷ. Cum priore loco de solo Thyesta sermo sit, altero de solo Neoptolemo, illic repone αὐτοῦ δ' ἀδελφὸν, hic δεσπότη δ' ἐμῷ. Minus recte Brunckius δεσπότη γ' ἐμῷ. Haec tamen scriptura reponenda videtur in Iph. A. 1455. πατέρα τὸν ἄμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. Lego πόσιν γε σόν, *maritum scilicet tuum*, quem odisse non debes c. Confer Andr. 247. Ἐλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή. Bacch. 923. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰουῶς στάσιν, | ἢ τὴν Ἀγαύης ἐστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; In his γε valet *scilicet*.

941. ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,] Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα ter jam habuimus in fine senarii, v. 768. 910. 913. Primo loco nonnulli libri φυγεῖν, secundo tertioque omnes φεύγειν. Saltem nemo enotavit φυγεῖν. Quarto loco Rom. C. φυγεῖν, Rom. A. B. Lasc. Par. A. φεύγειν, quod admisit Brunckius. In hac diversitate perexigua est librorum auctoritas. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1066. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέφομαι; τίνος ξένων | δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτία φεύγων; In quinta senarii sede usitatiora sunt θανεῖν, κτανεῖν, λιπεῖν, παθεῖν, τεκεῖν et similia, quam θνήσκειν, κτείνειν, λείπειν, πάσχειν, τίκτειν. Θανεῖν, verbi caussa, in ea sede habet Euripides Hec. 396. Or. 1206. Med. 238. Alc. 699. Iph. A. 1252. Iph. T. 1004. 1066. Rhes. 759. Heracl.

c Mavult Reisigius p. 190. πόσιν δὲ σόν. σὸν πόσιν στύγει. Noster Phoen. 632. καὶ Sed hoc esset, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ τε σοι, πόλις, γένηται, μὴ μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ.

444. 963. 1016. Ion. 1401. Herc. 289. El. 1265. Sed idem saepius θνήσκειν et similia usurpavit, quam ut sollicitari debeat φεύγειν Med. 768. 910. 913. Ita Andr. 1235. καὶ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Iph. A. 312. ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὑπερ. Ibid. 490. σκοπῶν ἐσεῖδον, οἷον ἣν κτείνειν τέκνα. Herc. 70. ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον. Ibid. 156. τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρέων. Ibid. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεῶν. Haec exempla ostendunt, nihil referre utrum quintus pes senarii tragici spondeus an iambus sit, modo utraque syllaba eadem voce contineatur. Hoc semel iterumque jam monui. Vide ad v. 88. 277. Dedi igitur μὴ φεύγειν χθόνα cum Brunckio aliisque, ut in primis tribus locis.

942. κόσμον διδόντες.] Mag. κόσμον φέροντες. Vulgatam agnoscit scholiastes.

942, 3. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ, [εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.] Rom. A. a corr. C. ἐκείνης. Rom. A. ante corr. B. D. Flor. Lasc. Par. B. D. Put. ἐκείνην, quod ex Porti conjectura admisit Barnesius. Scaliger ἐκείνη.

946. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς,] Porsonus ζόας. Idem ζόης Hec. 1108. [1090.] Si quis cum Brunckio, inquit, primam in ζωῆς corripere posse contendat, iudicio suo fruatur. Matthiae ζοῆς in Hecuba, ζωᾶς in Medea dedit, licet syllaba prior utrobique corripatur. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur praeterea apud Aeschylum Theb. 945. (ubi Blomfieldius ζοᾶ) apud Euripidem Phoen. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producat. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζωᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωὸς, vivus, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, animal, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῶον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. T. XVI. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζῶειν pro ζῆν dixit Sophocles Oed. C. 1213. El. 158.

947. οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.] Rom. C. οὐκ ἔστι. Vide ad κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος v. 76. Idem εἰς φόνον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. ἐς φόνον.

948. δέξεται νύμφα χρυσεῶν ἀναδέσμων,] Rom. A. B. C. ἀναδέσμων. Lasc. ἀναδεσμέων. Porsonus ἀναδεσμών. Matthiae iterum ἀναδέσμων. Hesychius: Ἀναδέσμη. μίτρα, ἀνάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμών, vel potius ἀναδεσμῶν.

949. δέξεται δύστανος ἄταν,] Rom. A. B. D. δέξεται δύστηνος. Rom. C. Mag. δέξεται ἃ δύστανος. Lasc. δέξετ' αἱ δύστανος, unde Brunckius δέξεθ' αἱ δύστανος. Porsonus vulgatam revocavit. Matthiae ut Brunckius.

950, 1, 2. ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα | θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον αὐτὰ ταῖν
 χεροῖν λαβοῦσα.] Brunckius τὸν Αἶδα κόσμον. Deinde Rom. C.
 Lasc. αὐτὰ χεροῖν. Rom. A. B. Par. A. αὐτὴ χεροῖν. In Rom. A.
 supra scriptum γρ. αὐτά. Hi omnes ταῖν omittunt. Rom. D.
 etiam αὐτά. Hervagiana prima typographi errore ταῦτα ταῖν
 χεροῖν. Eodem vitio laborant pleraeque sequentium ante Com-
 melinianam, quae ex emendatione Porti ταῦτα ταῖν χεροῖν exhibet.
 Ab hac scriptura deceptus Reiskius, κραιπνὰ, *velociter*, *avide*,
 legendum conjecit. Musgravius αὐτὰ ταῖν χεροῖν edidit, sed ex
 corrupta superiorum edd. scriptura τ retinuit, et κόσμον τ' pro
 κόσμον dedit. Copulam recte expulit Brunckius. Porsonus αὐτά
 γ' ἐν χεροῖν. Matthiae iterum αὐτὰ ταῖν χεροῖν. Suspiciosum
 est hoc ταῖν, quod non agnoscunt codices. Sive servetur, sive
 omittatur, versus cum antistrophico 959. non congruit.

953, 4. Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου, | χρυσεότευκτον
 στέφανον περιθέσθαι.] Rom. C. ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέπλου. Rom. A.
 ante corr. D. ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλων. Rom. A. a corr. B. ἀμ-
 βρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων. In A. supra scriptum πέπλου. Flor.
 Lasc. Par. A. Mag. Cott. etiam πέπλων, quod admisit Brunc-
 kius. Schol. Αὐτὰ πέπλων.) τὸ ἐξῆς, αὐτὰ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων
 πείσει παραθέσθαι (sic) χροῖ χρυσότευκτον στέφανον. Is igitur in
 exemplo suo πείσει χάρις ἀμβρόσιος αὐτὰ πέπλων habuit. Sive
 πέπλου legatur, sive πέπλων, ineptam sententiam praebet vul-
 gata scriptura, novae nuptae scilicet persuasuram esse venu-
 statem divinumque splendorem *perli*, ut *coronam* capiti im-
 ponat. Reiskii conjecturam, πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον, a
 Musgravio aliisque omnibus omnino neglectam esse miror.
 Reiskium secutus, πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον admittere
 haud dubitavi. De χρυσότευκτον mox. Πέπλον vero potius
 quam πέπλους scripsi, quia fluctuant libri inter πέπλου et πέπλων,
 quorum utrique similis est πέπλον quam πέπλους. Ceterum in-
 tellige τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου.

954. Porsonus: *Hic versus non omnino cum strophico congruit.*
Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae
conveniret χρυσεόπλεκτον. Quod ad metrum attinet, idem efficit
 χρυσότευκτόν τε quod χρυσεόπλεκτον. Hinc est, quod χρυσότευκτον
 potius quam χρυσεότευκτον edidi. Illam formam exhibet scholi-
 astes. Aeschylus Theb. 666. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα.
 Idem Περῤῥαιβίσιν apud Athenaeum p. 499. A. Ποῦ μοι τὰ πολλὰ
 δῶρα κἀκροθίνια; | ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρὰ σκυφώματα; Apud Eu-
 ripidem Phoen. 228. scripti codices χρυσεοτεύκτοις, sed metro
 convenientius est χρυσοτεύκτοις, quod exhibet Aldina. Apud
 Euripidem etiam vulgo leguntur χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος,
 χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέ-
 φανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος, quorum nonnulla
 metro adversantur. Matthiae τὰν χρυσοστέφανον κόραν reposuit
 Ion. 1085. ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κρᾶνει praeunte Seidlerio El. 470.
 χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν ibid. 725.

955. νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.] Rom. C. D. νερτέροις δ' ἤδη. Rom. A. B. νερτέροις ἤδη. Barnesiana typographi errore νερτέροις δ' ἤθη. Deinde Rom. A. ante corr. C. D. Lasc. παρα- νυμφοκομήσει. Rom. A. a corr. B. παρανυμφοκοσμήσει. Schol. Νερ- τέροις.) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτέροις καὶ τοῖς κατοικομένοις αὐτὴν κοσμή- σει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμήσαι δὲ ἐστὶ τὸ τὴν νύμφην κοσμήσαι. νυμφοκομήσει (vulgo νυμφοκοσμήσει) δὲ, ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται. Di- citur νερτέροις πάρα νυμφοκομήσει ut νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ τῷδε v. 1303. Notandum autem νυμφοκομεῖν, nubere, cuius sensus alterum exemplum in promptu non habeo.

956. τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,] Lasc. ἐς ἔρκος. Ἐρκος pro δίκτυον accipiendum monet Musgravius. Hesychius: Ἐρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Idem: Ἐρκος. ἡγουν φραγμός, ὡς τὸ, Αἵμασιὰς λέγοντες, ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρκος (Od. Ω. 223.). καὶ λίνον· [Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἥ ἐπέλειαι,] ἔρκει ἐνιπλήξωσι (Od. X. 469.). Plura conghesserunt interpretes.

957, 8. καὶ μοῖραν θανάτου | προσλήψεται δύστανος,] Rom. B. C. D. Lasc. Par. A. προσλήψεται omittunt. In Rom. A. additum legitur ab alia manu. Brunckius προσλήψεθ' ἃ δύστανος. Bec- kius προσλήψεται δύστανος ut vulgo.

958, 9. ἄ|ταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.] Rom. A. B. D. ὑπερφεύξεται, cuius compositi exempla mihi non succurrunt. Rom. C. ὑπε- φεύξεται (sic). Porsonus propter metrum ὑπεκδραμεῖται edidit e sola conjectura. Alterum, ait, facile pro interpretatione irre- pere potuit. Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non mala est Porsoni conjectura, sed incerta. Trium Rom. scriptura ὑπερφεύξεται aliam emendationis viam fortasse aperiet.

960. Σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμῶν τυράννων,] Κηδεμῶν pro κηδεστά. Hesychius: Κηδεμόνες. φροντισταί, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Gl. apud Brunckium γαμβρέ. Plura de hac re Valckenarius ad Phoen. 431. De metro hujus versus vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 341.

961, 2. παισὶν οὐ κατειδῶς | ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,] Non miror ὀλέθριον βιοτὰν pro certa morte dictum viris doctis displicuisse. Quod Reiskius conjecit, ὀλεθρον, οὐ βιοτὰν, etsi non valde bonum, melius est Musgravii interpretatione, exitiales opes sive facultates. Is enim βιοτὰν eodem sensu sumendum contendit, quo βίον v. 1070. 1076. Melioris scripturae vestigia exhibent nonnulli libri. Rom. A. B. C. D. ὀλέθριον βιοτὰν. Sed in A. supra scriptum ἄ, ut sit βιοτᾶ. Mag. ὀλεθρον. Hinc oritur vera scriptura ὀλεθρον βιοτᾶ, quam agnoscit scholiastes, cuius verba ita legenda sunt: Σὺ δ' ὦ τάλαν.) τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. κηδε- μῶν δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινό- μενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῇ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκώς, ὀλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεῖς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχανήμα. βιοτᾶ δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παίδων. Vulgo quidem legitur βιοτὰν δὲ παισὶν, sed sequentia verba satis ostendunt grammaticum βιοτᾶ in exemplo suo ha-

buisse. Eadem est ratio duorum dativorum παισὶν et βιοτᾷ, quae duorum accusativorum in Homérico illo τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος similibusque. Noster Iph. T. 852. Ἐγὼ δ' ἄ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον | δέρα θῆκέ (f. φῆκέ) μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 630. Ἀκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhés. 266. Ἡ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί.

962, 3. ἀλόχω | τε σᾶ στυγερόν θάνατον.] Par. A. ἀλόχω τε σᾶ στυγερά στυγερόν.

964. δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχη.] Hunc versum omnino praetermisit Buchananus. Vertit Portus, *O infelix, quantam calamitatem ignoras. Mihi sensus esse videtur, quantum a pristina fortuna excidisti.*

965, 6. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὃ τάλαινα παίδων | μᾶτερ,] Μεταστένομαι, *simul gemo, in partem doloris sumo.* Noster Hec. 211. σὲ μὲν, ὃ μᾶτερ δύστανε βίου, | κλάω πανοδύρτοις θρήνοις | τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ', | οὐ μετακλάομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι | ξυντυχία κρείσσω ἐκύρησεν.

966, 7. ἃ φονεύσεις | τὰ τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων,] Rom. C. φονεύσεις. Rom. A. B. D. φονεύεις. Futurum habet noster v. 1248.

967. Rom. A. B. C. D. Lasc. τέκνα sine τά. Brunckius, quem sequuntur Beckius et Porsonus, σὰ τέκνα. Matthiae τὰ τέκνα. Recte scripti libri τέκνα. Additum est τὰ propter ὀλέθριον v. 562.

Ibid. Rom. C. D. ἔνεκεν. Rom. A. B. ἔνεκε. Rom. A. ἔνεκε etiam v. 1054. 1083.

968, 9. ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως, | ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις συνεύνω.] Matthiae ἄλλα.

974. Τί συγχυθεῖς ἔστηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς; | τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα, | οὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχη λόγον;] Secundum tertiumque versum Valckenario apud Piersonum Verisim. p. 59. Musgravioque obsecutus delevit Brunckius, revocavit et uncinis inclusit Matthiae. Musgravii quidem sententia retineri posset tertius versus, quamquam non valde repugnat quo minus cum secundo deleatur. Totidem verbis supra leguntur v. 983, 4. nisi quod ibi pro τί σὴν ἔτρεψας legitur στρέψασα λευκήν. Illud autem ἔτρεψας manifestum νοθείας indicium est. Si per metrum licuisset, ἔστρεψας scripsisset falsarius, idque metro repugnante exhibent Rom. A. C. Mag. *Pro ἔτρεψας correxeram ἔστρεψας,* inquit Piersonus. Recte quidem, si solius sententiae ratio habenda esset. Dixit enim Euripides στρέψασα πάλλευκον δέρην v. 30. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα v. 1117. καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα v. 1121. πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα Hec. 343. σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε Phoen. 460. Quo sensu non dicitur τρέπε.

975. Αἱ αἱ.] Rom. C. D. αἱ. αἱ. Rom. A. B. αἱ. αἱ. αἱ. αἱ. Brunckius αἱ, αἱ, αἱ. Porsonus bis ut vulgo. De accentu vide ad v. 272.

977, 8. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;] Rom. B. C. uterque a corr. ἀγγέλλων. Rom. A. C. ante

corr. Lasc. ἀγγέλων. Sic etiam Hervagiana secunda aliaeque. Rom. B. ante corr. ἀγγέλω. Gl. in Rom. A. B. μηνύων. Mag. ἀγγέλλω. Schol. Μῶν τιν' ἀγγέλω τύχην.) ἢ μὲν Μήδεια &c.

977. Τύχην pro συμφορὰν, ut Heracl. 714. Ἦν δ' οὖν (ὃ μὴ γένοιτο) χρήσονται τύχη. Non opus igitur Reiskii conjecturis στυγνὰ et λύπην. Aliam rationem vide ad v. sequentem. Rom. C. ante corr. τύχης.

978. Rom. A. ante corr. δόξης ἐσφάλην. Nimirum fuisse videntur, qui haec verba ita ordinarent: Μῶν ἀγγέλλων οὐκ οἶδα τίνα τύχην, δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου. Hinc fortasse est, quod Lasc. τιν' cum accentu exhibet.

980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;] Rom. A. C. D. τί δὲ κατηφεῖς. Rom. B. Lasc. Par. A. Mag. τί (Lasc. τι) δαὶ κατηφεῖς. In Rom. C. etiam supra scriptum αἰ. Lasc. in margine ἡ habet. Pseudogregorius v. 730. τί δ' αὖ κατηφεῖς, probante Valckenario ad Phoen. 1668. improbante vero Brunckio. Cujus scripturae exemplum praebet v. 333. Τί δ' αὖ βιάζει, κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός; Sed praestare videtur Τί δὴ κατηφεῖς. Δαὶ tragicis abjudicarunt Brunckius et Porsonus.

Ibid. Noster Heracl. 633. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφές ὄμμα ἔχεις. Plutarchus de Vitioso Pudore p. 528. E. Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὀρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυνηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσιν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. De hac voce dixit Schleusnerus Lexico N. T. occasione sumpta a Jacobi verbis c. iv. 9. ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφῆτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν. Apud Homerum exstant κατηφής, κατηφίη, κατηφεῖν, necnon κατήφονες Il. Ω. 253. de quo consulendi interpretes. Κατηφής nostra lingua significat *dejected*.

981. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ.] Noster Phoen. 1667. AN. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῶ ποτε; | KP. Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Hic Πολλή γ' ἀνάγκη Barnesius, quod utrobique reponendum censet Valckenarius, propterea quod ita legitur apud Sophoclem Oed. C. 293. El. 309. Euripidem Hec. 395. Alc. 378. Apud Sophoclem quoque Trach. 295. πολλή γ' ἀνάγκη pro πολλή δ' ἀνάγκη legendum arbitratur. Sed exemplorum numerum minuerunt nuperi editores. Apud Sophoclem Oed. C. 293. Trach. 295. πολλή 'στ' ἀνάγκη edidit Brunckius. Apud Euripidem Alc. 378. neminem esse credo, quin cum Monkio legere malit, Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις. Nulla igitur caussa est, quare sollicitetur vulgata nostri loci scriptura, quam agnoscit scholiastes. Plena oratio est, πολλή ἀνάγκη ἐστὶ με δακρύειν, et in altero, quod mutavit Barnesius, πολλή ἀνάγκη ἐστὶ σε γαμεῖσθαι. Noster v. 787. ἐπεὶ κακὴν κακῶς | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φάρμακοῖς. Cum dativo v. 242.

981, 2. ταῦτα γὰρ θεοὶ, | καὶ γὰρ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.] Notanda constructio.

983. Θάρσει. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Schol. Θάρσει.) ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις, τῇ τῶν παίδων ὑπο-

στάσει καὶ ζωῇ ὅμως ἰσχυρὸν ἔχει τὰ κατὰ σὲ, καὶ εὐελπὶς εἰ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας, καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις. ὡς εὐελπὶς εἰ πρὸς τὸ μέλλον. Ita vulgatam explicare conatur grammaticus. Buchananus, probante Heathio; *Animo bono es, per liberos potentiae | adhuc prioris magna superest portio*. Portus: *Confide tu: obtines n. adhuc, et in tua potestate habes liberos*. Ut constet haec interpretatio, verba κρατεῖς πρὸς τέκνων ἔτι pro τέκνων κρατεῖς προσέτι per tmesin poni monet. Secundum Portum Latine vertit et explicat Barnesius. Reiskius vero κρατεῖς πρὸς τέκνων, *vincis per liberos*. Sed respondet Medea, "Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Ubi fieri nequit, quin κατάξω, de cuius interpretatione mox dicetur, e paedagogi verbis derivatum sit. Confert Musgravius Euripidem Iph. A. 658. ΙΦ. "Ολοιντο λόγχοι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. | ΑΓ. "Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει. Sic etiam El. 221. ΗΛ. "Ω Φοῖβ' "Ἀπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν. | ΟΡ. "Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μάλλον ἐχθίους σέθεν. Musgravius igitur pro κρατεῖς τοι scribendum censet κατάξῃ, *redux fies, redibis*. Activum futurum usurpat Aeschylus Theb. 652. δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησὶν, ὡς τὰ γράμματα | λέγει· Κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν | ἔξει πατρώαν, δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. Ibid. 966. εἰ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα, | ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Euripides Phoen. 430. Δισσοῖς "Ἀδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε, | ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ. Musgravii conjecturam admisit Brunckius. *Felices hujusmodi in Euripidem prolatae conjecturae non paucae, inquit, Poetam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant*. Porsonus vero, repudiato κατάξῃ, literarum vestigiis paullo propius insistens κάτει τοι edidit, quod non solum hoc nomine praestat, verum etiam quia κατέρχομαι, cuius futurum est κάτειμι, saepius legitur eo sensu, quem his verbis tribuit Musgravius, quam κατάγομαι. Aeschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος | κάτεισιν, ἄτας τὰσδε θριγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum III. 45. IX. 26. Suspiciatur Porsonus, vulgatam κρατεῖς τοι ortum ex Sophoclis Aj. 1352. Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

984. "Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.] Schol. "Ἄλλους κατάξω.) τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμεως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Αἴδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24. ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, | ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῇ ἔννοια, cum alio sensu Medae verba accipiat paedagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duportus, teste Barnesio, "Ἄλλ' οὓς κατάξω, *Sed quos ego*

liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reiskius, qui addit: *Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάξω, quod, quamvis videatur Medae sententiae congruere, non tamen convenit paedagogi responso. Et ne ipsi quidem Medae sententiae respondet κατάξω, nisi velis per κατάξω εἰς Αἴδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est in patriam reducere. Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse.*

989. ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐστὶ δὴ πόλις,] Sic Lasc. et Aldus, nisi quod Aldus σφῶν habet. Idem tamen recte σφῶν v. 993. 1004. Porsonus σφῶν μὲν ἐστὶ, consentiente, quod ad accentus attinet, Rom. A.

990. καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,] Schol. λέγει δὲ ἀσήμεως τὸν Αἴδην. καὶ πάντα τὰ ἐξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθῆσθαι τὸν παιδαγωγόν. Paedagogus quidem jam e scena discessit, nec puto Medeam amplius διπλᾶς ἐννοίας sectari, quae eo frigidiores sunt, quo propius ad eventum pervenit res. Celat a liberis animi propositum, dolorisque, quem excitat venturi facinoris meditatio, causam reddit satis probabilem. Postea clarius loquitur, sed pueri, nihil audiunt, saltem nihil intelligunt.

991. οἰκήσεται αἰεὶ, μητρὸς ἐστερημένοι.] Rom. C. D. αἰεὶ. Rom. A. B. αἰεὶ.

992. ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,] Rom. C. εἰς ἄλλην. Idem εἰς ἄλλο v. 1007.

993. πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,] Votum maternum ὄνασθαι τῶν τέκνων, quod explicat ipsa Medea v. 1000. Aristophanes Thesm. 476. καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' (οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων) | μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον, εἰ μὴ μαίνομαι.

994. πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους | εὐνὰς ἀγῆλαι,] Reiskius γυναῖκας. Neque obest, inquit, tot tautologorum coacervatio, γυναῖκες et λέκτρα et γαμήλιοι εὐναί. Saepe ad vitium luxuriat Euripides, alias ad obscuritatem usque et soloecismum breviloquus. In versu 1338. [1305.] conjungit λέχος et εὐνήν. Hoc verum est, sed nihil ad rem. Legendo enim γυναῖκας neque augetur neque minuitur tautologia. Tres Romani γυναῖκα habent. Quartus D. mutilus est. Beckius γυναῖκας tacite edidit. Ob silentium ejus, inquit Porsonus, operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Nihil deterius plurali singularis. Aristoph. Plut. 592. οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπότεν νύμφην ἀγάγησθον. Vide ad σῶμα v. 1080.

995. Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι.) Φρυνίχος. ἀγῆλαι ἀντὶ εὐξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ παντὸς, ὧ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' αἰεὶ. καὶ Ἑρμιππος Ἀρτοπώλοισιν. Φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Aristophanis verba ita in metrum redegit Kusterus ad Suidam T. III. p. 717. διὰ παντὸς, ὧ δέσποιν', ἀγηλοῦμέν σ' αἰεὶ | ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus. Plura comicorum testimonia attulerat Phrynichus, quae ut recte constituentur, cum grammatico nostro conferendi sunt Suidas, Etymologici Magni scriptor

atque alius grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 328. I. Eupolis Δήμοις: A. Ἀναθῶμέν νυν χήμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσι-
 ώνας, | καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. B. Δεχόμεσθα.
 Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porsonus apud Gaisfordium ad He-
 phaestionem p. 278. II. Aristophanes Pac. 395. καὶ σε θυσίαι-
 σιν ἱε|ραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διὰ παντὸς, ὦ | δέσποτ', ἀγαλοῦμεν
 ἡμεῖς αἰεὶ. Ita fere vulgo, rectius quam apud grammaticos. III.
 Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, | καὶ
 θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἶους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Le-
 gendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. IV. Theopompus Pe-
 nelopa: καὶ σε τῇ νουμηνίᾳ | ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνῃ.
 Hactenus haec. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμήσαι, de quo
 sensu consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 4. Gl. in Par.
 B. θεάσασθαι a grammatico valde indocto profecta est. Hesy-
 chius: Ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμήσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.
Ibid. λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.] Dedi ἀνασχεθεῖν. Ἐσχεθον enim
 aoristus est, nec nisi forma diversum ab ἔσχον, quod ejus
 locum invasit apud Euripidem Phoen. 411. Hipp. 1289. Idem
 Alcmaeone Fr. xii. xiii. Γυναῖκες, ὀρμήθητε, μήδ' ἀθυμία | σχέθη τις
 ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σχεθρῶς ὀρᾶν | ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.
 Ubi soloecum esset σχέθη, si praesens esset σχέθω. Vide ad He-
 racl. 272.

Ibid. Similem querelam edit Jocasta Phoen. 346. ἐγὼ δ' οὔτε
 σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς | νόμιμον ἐν γάμοις, | ὡς πρέπει ματέρι μακα-
 ρία· | ἀνυμέναιά τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη | λουτροφόρου χλιδᾶς. Nam το-
 παλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δαδουχεῖν ἔθος ἦν,
 monente scholiasta ad Apollonii IV. 1145. Meminit hujus
 moris noster etiam Iph. A. 732. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχῆσει
 φλόγα; Clytaemnestrae verba sunt domum redire jussae relictā
 filia.

Ibid. Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi va-
 cuum spatium exhibet.

996. ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.] Sic pleraeque editiones.
 Nonnullae auctore Beckio, ni fallor, ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθα-
 δίας. Quae ratio longe melior est. Noster Heracl. 448. ὦ δυσ-
 τάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν. Hipp. 570. ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν
 παθημάτων. *Ibid.* 1407. ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
 El. 1109. οἶμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Plato Phaedone
 p. 58. E. εὐδαίμων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου
 καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Hoc exemplum
 attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 348.

997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,] Hunc v. et sequen-
 tem propter ἄλλως allegant scholiastes Venetus ad Il. Ψ. 144.
 et Etymologus p. 68, 39. monente Valckenario ad Phoen.
 1152. De ἄλλως ἄρα vide ad v. 1229.

998. ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθη πόνοις,] Noster Tro. 752.
 ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς
 ἄρᾳ | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε, | μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ

κατεξάνθην πόνοις. *Quandoquidem interpolatum est Medae drama, ait Valckenarius, versus illic videri posset e Troasin intersertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea.* Haec ad verba πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Phoen. 1152. Καταξάινειν proprie est *carminare*, vel potius *carminando consumere*. Euripides Ion. 1266. Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους | κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες, | ὅθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθήσεται. Aristophanes Ach. 318. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται, | μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; Tragici vero, ut alia multa, ita hoc verbum longissime a vera significatione deflectunt. Dixit Euripides Herc. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεῶν | μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων | διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.

999. στερῖρας ἐνεγκοῦς' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.] Rom. A. στεράς. Femininum στερῖρά legitur etiam apud Aeschylum Prom. 1051. Euripidem Hec. 1295. Iph. T. 206. Sed hic στερῖρὸς ἀνθρώπου φύσις dixit Hec. 296.

1000, 1. ἡ μὲν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας | πολλὰς ἐν ὑμῖν,] Herodotus V. 36. εἰ δὲ τὰ χρήματα καταιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχιδῆσι, τὰ Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀνέθηκε, πολλὰς εἶχε ἐλπίδας ἐπικρατήσῃν τῆς θαλάσσης.

1003, 4. νῦν δ' ὄλωλε δὴ | γλυκεῖα φροντίς.] Rom. C. D. ὄλωλε δὴ. Rom. A. B. ὄλωλε δὴν.

1006, 7. ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις | ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.] Schol. Ἀποστάντες βίου.) ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν Αἰδὸν, ὡς καὶ τοῖς κατοικομένοις οὔσης τινὸς ἐτέρας πολιτείας.

1008. φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;] Rom. B. C. D. ὄμμασιν τέκνα. In B. supra scriptum γρ. φίλοις. Rom. A. ὄμμασι φίλοις supra scripto γρ. τέκνα. Huc retractum φίλοις e v. 1006.

1010, 1, 2. αἰ αἰ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. | γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων, | οὐκ ἂν δυναίμην.] Ita pleraeque edd. ante Musgravium, qui minimam distinctionem post οἴχεται, plenam post τέκνων ponendam recte monuit. Hanc rationem secutus est Buchananus: *Hei misera, quid agam? mulieres, mihi deficit | cor intuenso blanda lumina liberum.* | *Nequeo.* Schol. Γυναῖκες ὄμμασιν.) πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν ἀτενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.

1011. Lasc. Cott. ὄμμα τερπνόν. Praestat vulgata ὄμμα φαιδρὸν, licet hoc adjectivum alibi apud Euripidem non exstet. Sed dixit Or. 891. τὸ δ' ὄμμ' αἰεὶ | φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλους. Aeschylus Ag. 529. εἴ που πάλοι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι | δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῶν χρόνων. Sophocles Oed. C. 319. οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρά γ' οὖν ἀπ' ὀμμάτων | σαίνει με προστείχουσα.

1012, 3. χαιρέτω βουλευματα | τὰ πρόσθεν.] Flor. Cott. ἐρρέτω βουλευματα. Schol. Χαιρέτω βουλευματα.) διὰ τὸ σφάζαι τὰ τέκνα.

καὶ ἐλθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ φράξαι μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός. *Scriptissse videtur, καὶ ἀπελθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι &c.*

1016. οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλευμάτα.] *Schol.* Οὐ δῆτ' ἐγώ.) ὅτι μετάνοι' ἐστίν. οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω μοι οὐ (leg. ὁ) κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύηται βουλευμάτων. *Sic ed. Veneta. Barnesius, γράφεται δὲ καὶ παύσομαι βουλευμάτων. Praestat fortasse παύομαι βουλευμάτων, quod exhibet Par. D. pro var. lect.*

1017. καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,] *Post hunc versum mutilus est Rom. D. usque ad finem tragoediae. Quae sequuntur igitur in tribus tantum Romanis exstant.*

1019, 20. τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.] *Rom. C. φρενί. Rom. A. B. Lasc. φρενός. Qui genitivum invexerunt, legisse videntur κακῆς, ita vero distinxisse: ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός. Id est, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους. Ita fere noster Hipp. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Sed recte se habet substantivum κάκης. Hesychius: Κακή. πελία. ἡ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Vide an legendum: Κάκη. κακία. Πελιάσιν' ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Huic conjecturae non valde repugnat, quod verba τῆς ἐμῆς κάκης in Medea leguntur. Fieri potest ut in utraque tragoedia fuerint, quod v. 676. monet scholiastes. Sed veri similis est, grammaticum in fabulae nomine errasse. De quo errore nonnihil dixi v. 73. Plerique tamen interpretes aliter corrigunt, nempe ita: Κάκη. δειλία ἢ κακία. &c. Allegant Euripidem Iph. T. 676. καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτῆσομαι, | Ἄργει τε, Φωκῶν τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί. Plura de κάκη si quis requirit, praeter Hesychii interpretes adeat Ruhnkenium ad Timaeum p. 152. Vertit Buchananus: Sed meae est ignaviae | hoc crimen: animo molliora suggero | verba. Portus: Nam ignaviae meae est | hoc, quod et istos molles sermones animo cogitatos propulerim. Sed προέσθαι neque suggerere neque proferre significat, sed projicere, perdere, quo sensu ἀναλῶσαι usurpat noster v. 319. ρίψαι v. 1371.^d Addit autem φρενί eodem fere sensu quo Hec. 299. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ | τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῇ ποιοῦ φρενί.*

1021, 2. χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ | θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,] *Rom. C. θύμασιν. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. δώμασιν. Malo nihilominus vulgatam, inquit Musgravius. Eam quoque longe praestare monet Porsonus.*

1023. αὐτῷ μελήσει.] *Hervagiana prima aliaeque nonnullae solenni vitio μελλήσει. Haec verba cum superioribus ita explicat scholiastes: Ὅτῳ δὲ μή.) ὅτῳ δὲ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται*

^d Noster Iph. A. 1191. ἦκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσοις τέκνοισι σοῖς; | ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται | παίδων σ', εἰάν αὐτῶν προθέμενος κτάνης τινά; Musgravius

προσπεσῇ. Porsonus ad Phoen. 1373. ὅτῳ δὲ ἂν προθέμενος. Utramque conjecturam admisit Matthiae. Dubitanter corrigo ἰν' αὐτῶν, audacter προέμενος.

παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας (vulgo τοιαύταις θυσίαις), οὗτος ἀπίτω. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ὄντων θεῶν τινων χαιρόντων ἀνδροφονία, οἶον, Ἑρινύων, Ἀρεως καὶ τινῶν ἐτέρων. Ὅμηρος Ἀρες, Ἀρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει συναπτεόν τὸ μὴ παρεῖναι. Longe diversa est Reiskii interpretatio: *Introite quantocyus, o liberi, forte enim fiat, ut maritus, superveniat, quem adesse sacrificio, quod nunc paro, fas non est.* Hunc sensum cum vulgata scriptura non admittat, ἀντῶν με λήσει, *latebit me superveniens*, vel ἤκων aut μολῶν, legendum censet.

Ibid. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.] Haec verba non aequè bene ac superiora explicat scholiastes, cujus verba sunt: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.) πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκη δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchananus: *Meam profecto dexteram non polluam.* Portus etiam clarius: *manum vero meam caede non corrumpam, neque polluam.* Reiskius iterum conjecturis indulget. Scribendum putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, *tempus oportunitum non sinam elabi*, aut πείραν οὐ διαφθερῶ, *institutum hoc non sinam desperire.* Recte Heathius: *Verte, Manum meam non corrumpam, misericordia scilicet.* Adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit. Heathium, vel potius glossographos veteres, sequitur Musgravius. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὀρμήν. Non video quid huic sententiae illustrandae conferant Creontis verba v. 343. αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quae significant, interprete Buchanano, *quin saepe damno mihi meus pudor fuit.* Magis ad rem sunt Platonis verba Phaedone p. 117. B. οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgravius, si Aeschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Id est, οὐ μαλακὸς γενήσομαι.

1024. ᾧ ᾧ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.] Hic legantur quindecim senarii e Neophronis Medea a Stobaeo Tit. XX. p. 172=107. allati: Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς, | πρὶν ἢ ἔξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι. ποῖ πότ' ἐξῆξας, τάλας; | κάτισχε λῆμα καὶ σθένος (ἀν μένος) θεοστυγές. | καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν | ὀρώσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην | πρὸς ὧν ἐχρῆν ἦκιστα, μαλθακοὶ δὲ δὴ | τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά; | οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς; | οἴμοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων | ἀπέλθ' ἤδη γάρ με φοινία μέγαν | δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες, | πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ | τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ | διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ. Ita fere Brunckius e cod. ad v. 1062. suae ed. Porsonus ad Hec. 728. ταῦτα δύρομαι pro ταῦτ' ὀδύρομαι v. 5. Notandum διαφθεροῦσα ἔρχομαι v. 15. ut ἔρχομαι λέξων et similia apud Herodotum. Attici, si bene memini, hac constructione non utuntur.

Ibid. Extra versum est ἃ ἃ, ut Or. 275. ἃ ἃ. τί δῆτα μέλλετ' ;
ἐξακρίζετ' αἰθέρα | πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio
quo casu factum sit, ut in Musgravii editione haec interjectio in
sequentem versum rejecta sit, vel potius media inter duos posita.

Ibid. Rom. C. μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε. Rom. A. B. μήποτ' ἐργάσῃ
τόδε. In A. τόδε supra scriptum habet τά. Vide ad v. 72.

1025. ἔασον αὐτοὺς, ὧ τάλαν. φεῖσαι τέκνων.] Malim ὧ τάλας.

1024. ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.] Gl. in Par. A. ἐν Ἀθή-
ναις. Deinde Rom. C. εὐφρανοῦσί σε. Rom. A. B. εὐφρανοῦσί με.

1027. μὰ τοὺς παρ' Αἴδην νερτέρους ἀλάστορας,] Rom. C. Schol.
παρ' αἴδην. Rom. A. B. παρ' αἴδη. In A. supra scriptum ν.
Praestat dativus in hac sententia, quem vel ex conjectura ad-
mittendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 365. Sophocles
Oed. T. 971. τὰ δ' οὖν πάροντα συλλαβὼν θεσπίσματα, | κεῖται παρ'
Αἴδη Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός. Aj. 634. Κρείσσων παρ' (vulgo γὰρ) Αἴδη
κεύθων ἢ (alii ὁ) νοσῶν μάταν. Euripides Herc. 146. ἢ τὸν παρ' Αἴδη
πατέρα τῶνδε κείμενον | πιστεύεθ' ἥξειν. Idem Heracl. 949. ὃς καὶ
παρ' Αἴδην ζῶντά νιν κατήγαγες. Hic recte se habet accusativus.
Dativum tamen exhibent tres scripti codices, quos inspexi.
Errores nati videnti e confusione literarum ν et ι adscriptae.
Quod de τυράννων v. 927. monuit Porsonus.

1028, 9. οὗτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω
τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.] Lasc. οὗτοί ποτ', ut jam dixi ad v. 185.
Rom. A. οὗτοι πόθ' (sic) supra scripto γρ. πῶς. Idem ἔσται τόδ'
supra scripto γρ. τοῦθ'.

1030, 1. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦ-
μεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.] Idem versus vulgo leguntur etiam post
v. 1208. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic tamen
delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. cui assentitur Mus-
gravius. Secus videtur Valckenario ad Phoen. 1286. priore
scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab
histrionibus invectos. Hunc sequuntur Brunckius, Beckius et
Porsonus. Matthiae utrobique quidem eos exhibet, sed poste-
riore loco uncinis inclusit.

1031. Utrobique fluctuant libri inter κτενοῦμεν et κτανοῦμεν.
Rom. C. utrobique κτενοῦμεν ut Aldus. Rom. A. B. utrobique
κτανοῦμεν. Lasc. hic κτενοῦμεν γ', infra κτανοῦμεν. Vide ad κατα-
κτανῶ v. 774.

1032. πάντως πέπρακται ταῦτα, κοῦκ ἐκφεύζεται.] Rom. A. C.
πέπρακται. Rom. B. Lasc. Par. E. Mag. Put. Cott. πέπρωται, quod
admisit Brunckius. In Rom. A. etiam supra scriptum ω. Ae-
schylus Prom. 49. Ἀπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Abres-
chius ἐπρώθη legendum contendit, quae forma nescio an nus-
quam exstet.

1033, 4. καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε | νύμφη τύραννος
ὄλλυται,] Rom. C. ἐν πέπλοισί τε. Rom. A. B. ἐν πέπλοισι δέ.

1034. σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Sic Aldus v. 933. ubi Lasc. σάφ' οἶδ' ὅτι.
Hic uterque σάφ' οἶδ' ἐγώ. Schaeferus Meletem. Crit. p. 92.

utrobique mavult σάφ' οἶδ' ὅτι, quia scilicet legitur Phoen. 1611. ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Equidem utramque formam bonam puto.

1035, 6, 7. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι | παῖδας. προσειπεῖν βούλομαι.] Ita distinguit Aldus, secundum quem reddit Buchananus: *ingrediar iter | miserrimum jam, miserius etiam meos | missura natos per iter. alloqui lubet.* Rectius edd. recentiores post ἔτι plenam aut mediam distinctionem, post παῖδας vero nullam habent. Sed ne sic quidem omnino recte. Distinguendum: ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, | παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. Similiter v. 1311. ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι | δάκοιμι, τοιόνδ' ἐκπέφυκέ σοι θράσος, | ἔρρ', αἰσχροποιῆ καὶ τέκνων μαιφόνε. Magnam exemplorum copiam congegit Schaeferus Meletem. Crit. p. 76, 7. cujus liber ad manus meas nondum pervenerat, cum annotationem ad Heracl. 481. scripsi. E meis duo hic apponam. Euripides 1318. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῇ | πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μὴ κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.

1036. Non video quibus rationibus adductus hunc versum Euripidi abjudicet Piersonus Verisim. p. 60. Unde pedem intulerit, inquit, dici non potest.

1037, 8. δότ', ὦ τέκνα, | δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.] Reiskius δότ' ἀσπάσασθαι, *date ad osculandum.* Sic Rom. B. C. Par. A. B. D. E. Pseudogregorius v. 1316. Admisit hanc scripturam Musgravius. Rom. A. δότ' ἀσπάσασθε, et a corr. μητρί τε. Id est, ἀσπάσασθε, δότε τε μητρὶ δεξιὰν χέρα. Nonius Marcellus c. ii. p. 531, 32. Certe significat dicite, vel date, ab eo quod cedo.—Ennius Medea: *Salvete optuma corpora, cete manus vestras, measque accipite.* Mercerus ex Euripide citat δότ' ἀσπάσασθαι.

1039. ὦ φίλτατη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,] Beckius φίλτατόν τε. Alteram particulam, quam revocavit Porsonus, recte se habere ostendunt exempla ex hac fabula petita, quorum pleraque licet ad Heracl. 874. dederim, non abs re erit hic iterum afferre. V. 97. Τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ | κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. V. 131. Ἐκλυον φωνάν, ἐκλυον δὲ βοάν | τὰς δυστάνου Κολχίδος. V. 393. Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. V. 748. νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν. | νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκη. V. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; V. 997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, | ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθη πόνους. Plura indicavi ad Sophoclis Aj. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὅς κραινεί στρατοῦ. Vide Mus. Crit. Cant. T. I. p. 474. Recte Vigerus p. 534. Μὲν, δὲ, *serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: ut apud Xenophontem:*

Ἐπαίνου ἔνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἔθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. Nihil refert, quod ad particulas attinet, utrum eadem vox in secundo membro repetatur, necne, modo eadem sit significatio. Sophocles Phil. 530. ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ, | φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς | ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλή. Saepe etiam deest μὲν in priori membro, manente tamen δὲ in altero. Ea est nostri loci ratio, aliorumque quos congessi.

Ibid. Rom. C. στόμα. Rom. A. B. Lasc. Cott. κάρᾱ, quod tacite admisit Porsonus. Matthiae revocavit στόμα. Librariorum oscitationi tribuendum videtur φίλτατον κάρᾱ, eidem scilicet causae cui πάλλευκον κάρᾱ v. 30. Dum haec dicit, liberos osculatur Medea. Στόμα igitur fortasse melius quam κάρᾱ, licet legatur v. 1110. κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρᾱ | παίδων. Noster v. 1366. Αἱ αἱ, φιλίου χρήζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Phoen. 1665. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.

1040. καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,] Hoc exemplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. Σχῆμα, qui idem valere putat Gallicum *maintien*.

1041. εὐδαιμονοῖτον,] Lasc. εὐδαιμονεῖτον eodem errore quo προσείσομεν v. 77. οἰκεῖμεν v. 546. Imperativus εὐδαιμονεῖτον huic sententiae non convenit. Non enim dicitur εὐδαιμόνει sed εὐδαιμονοίης. Vide Euripidem Phoen. 1093. Hipp. 105. Alc. 1140. El. 231. Reposui autem εὐδαιμονοίτην. Secundam personam dualem a tertia diversam non fuisse primus, ni fallor, monui ad Aristophanis Ach. 733. Recte vulgo legitur apud Sophoclem Oed. T. 1511. σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἶχέτην ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρήνουν. Brunckius, qui εἶχετόν γ' ἤδη celato lectore reposuit, sanam scripturam corrumpit. Recte etiam Euripides Alc. 663. κἀντὶ τῶνδ' ἐμοὶ χάριν | τοιάνδε καὶ σὺ χή τεκοῦς' ἡλλαξάτην. Frustra Valckenarius ad Phoen. 1310. ἡλλάξατον. Vitiosa sunt apud Aeschylum ἦλθετον Ag. 1216. apud Sophoclem ἔφυτον Oed. C. 1379. ἔβητον ibid. 1696. ἀπεφύγετον ibid. 1739. ἐλάχετον ibid. 1746. apud Euripidem ὀρῶτον Alc. 273. ἠρκέσατον El. 1300. apud Aristophanem ξυνώμνυτον Eq. 236. ξυνέβητον Vesp. 862. ἦλθετον Av. 112. Thesm. 1169. ἐμέλλετον Plut. 103. φθάνοιτον ibid. 485. In his omnibus nihil metri refert, utrum ultima syllaba τον sit an την. Apud Aristophanem vero Nub. 1508. Aldus ὑβρίζετόν γ' edidit, eodem errore quo Brunckius εἶχετόν γ' apud Sophoclem. Plura vide ad Ach. 733.

1041, 2. ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε | πατὴρ ἀφείλετ'.] Ἐκεῖ, quod v. 1026. ἐν Ἀθήναις explicatur, hic ἐν Αἴδου significat. Noster Hec. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν Αἴδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Iph. T. 481. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω^e.

1042. ὦ γλυκεῖα προσβολή,] Schol. προσβολή δε περίπτουσις, ἢ ἀντὶ

^e Ita pro αἰὶ κάτω legendum monui Mus. Crit. Cant. T. II. p. 288. Contrarium errorem exhibet noster Ion. 24.

ὅθεν Ἐρεχθεΐδαις ἐκεῖ | νόμος τίς ἐστίν, ὅφισιν ἐν χρυσηλάτοις | τρέφειν τέκν'. Lego, ὅθεν Ἐρεχθεΐδαις αἰὶ | νόμος τίς ἐστι.

τοῦ πρώτῃ θεᾷ. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει. Noster Suppl. 1136. τροφαὶ τε ματρὸς, αὐπνὰ τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλαι προσβολαὶ προσώπων. Idem Hec. 409. ἀλλ' ὦ φίλη μοι μήτηρ, ἡδίστην χέρα | δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι. Recte dixit φίλαι προσβολαί. Fuerunt enim etiam diversi generis amplexus. Hesychius: Προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἢ συναφὴ καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὀρμή. Anglice, *a hug*.

1044. χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμι προσβλέπειν | οἶα τ' ἐς ὑμᾶς,] Rom. B. C. οἶα τ' ἐς ὑμᾶς. Rom. A. οἶά τε πρὸς ὑμᾶς ante corr. οἶα τε πρὸς ὑμᾶς a corr.

1045. ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.] Pseudogregorius v. 594. 874. πόνοις.

1046, 7. καὶ μανθάνω μὲν οἶα τολμήσω κακὰ, | θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,] Vertit Chalcidius in Platonis Timaeum p. 274. apud Valckenarium Diatrib. p. 21. *Nec me latet nunc quam cruenta cogitem; | sed vincit ira sanitatem pectoris.* Ipsa poëtae verba citant Arrianus in Epictetum I. 28. Simplicius in Epicteti Enchiridion c. iv. p. 40. c. x. p. 68. c. xi. p. 74. Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis III. 3. p. 117. D. IV. 6. p. 148. E. Clemens Alex. Stromat. II. p. 462, 23. Synesius de Regno p. 11. A. Lucianus Apologia pro Mercede Conductis T. I. p. 717. (qui παρωδῶν pro θυμὸς posuit πενία), omnes a Gatakero Adv. Misc. Posthum. c. x. p. 528. indicati. Hieroclem in Aurea Carmina p. 60. addit Barnesius, Alcinoum de Doctrina Platonis c. xxiv. Valckenarius, Porsonus vero Simplicium in Categorias p. 61. a. 18. Priorem tantum versum allegat Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. monente Gatakero. Hi omnes οἶα δρᾶν μέλλω κακὰ legunt, quam scripturam agnoscere videtur Aristides T. II. p. 413. a Porsono allegatus: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγωδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἂν δράσουσιν κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Clarius Eustratius ad Aristotelis Ethica VI. p. 85. 6. οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν ἅπερ ἐμελλε δρᾶν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως, ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε. Hujus testimonium Gaisfordio debeo. Pseudogregorius v. 1883. ὥς συνιεῖς μὲν οἶα τολμᾷς ἀφρόνως. Unde liquet, inquit Porsonus, eum in suo Medae codice habuisse τολμήσω. Hoc habent tres Romani. Sed Lasc. Par. E. Burn. δρᾶν μέλλω, quod admisit Porsonus. Hoc distichon multi contulerunt cum duobus Euripidis fragmentis, quae in ejus Chrysippo exstitisse contendit Valckenarius. I. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδ' ἐμ', ὧν σὺ νοθετεῖς | γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. II. Αἶ Αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν, | ὅτ' ἂν τις εἰδῇ τὰ γαθόν, χρήται δὲ μή. Ovidius Metamorph. VII. 20. *Video meliora, proboque: | deteriora sequor.*

1048. ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.] Hic versus cum superiore legitur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173 = 107. Alter cod. Par. ὅστις, monente Gaisfordio. Praestat ὅσπερ, ut v. 14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία.

1049, 50. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον,] Quid sit διὰ μύθων ἔμολον, jam dixi ad v. 842. ἐγὼ δ' ἑμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν. Λεπτῶν μύθων meminit noster etiam Fragm. Incert. xcvi. μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, | μή μοι, ψυχῇ. τι περισσὰ φρονεῖς; | εἰ μή μέλλεις | σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις^f.

1050, 1. καὶ πρὸς ἀμίλλας | ἦλθον μείζους,] Sic tres Rom. nisi quod C. ἀμίλλας habet. Brunckius clam edidit μείζους ἦλυθον. Vulgatam revocavit Porsonus. Deterior est Brunckii scriptura, tum quia idonea auctoritate carere videtur, tum quia versum minus numerosum reddit. Raro enim apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut hujus fabulae v. 354. ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν. Mallem igitur μείζονας ἦλυθον quam μείζους ἦλυθον. Sed utrique praestat vulgata ἦλθον μείζους. Olim legebatur παῦρον δὴ γένος v. 1055. Πημαίνουσα σὲ v. 1365. Sed haec exempla, quae sola in hac fabula exstabant, non amplius comparent. Nullum locum ob hanc solam causam sollicitandum censeo, quae tamen in locis alioqui suspitionis suspicionem haud parum auget. Hoc argumento Musgravii conjecturam ἐκ σοῦ v. 1381. impugnaturus sum g.

1051, 2. εἰ χρὴ γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν.] Sic tres Rom. aliique plerique. Sic etiam Schol. Πολλάκις ἤδη.) πολλάκις, φησὶ, κατ' ἑμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἑμαυτὴν λογιζομένη καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατόν καὶ τῇ γυναικεῖα φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλόν, τί δ' οὐ. Verba igitur εἰ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν significant *utrum mulieres philosophari debeant*. Acquieverunt in hac interpretatione Buchananus aliique. Longe melius Par. A. ἢ χρῆ, quod admisit Musgravius.

1052, 3. ἀλλὰ γάρ ἐστι | μοῦσα καὶ ἡμῖν,] Sic Rom. A. Lasc. ut Aldus. Brunckius ἀλλὰ γάρ ἐστιν. Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἐστιν. Vide ad δεσπότης γὰρ ἐστ' ἐμός v. 82.

1053—7. ἢ προσομιλεῖ | σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ· | παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὖροις ἂν ἴσως, | κοῦκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.]

^f Alterum μή μοι, quod vulgo deest, ex conjectura supplere malo, quam cum Valckenario Diatrib. p. 248. legere, ψυχῇ γε φίλη.

^g Apud Sophoclem sequentia exempla reperi. I. Oed. C. 146. Δηλῶ δ'. οὐ γὰρ ἂν ᾧδ' ἀλλοτρίοις | ὄμμασιν εἶπον. II. Ibid. 1766. ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν. Hic malim ἔκλυεν. III. Ibid. 1773. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἂν | μέλλω πράσσειν πρόσφορὰ θ' ὑμῖν. IV. Ant. 129. πολλῶν ῥεύματα προσνισσομένους. V. Trach. 1272. Λείπου μὴδὲ σὺ, παρθένη, ἐπ' οἴκων. VI. Phil. 1463. δόξης οὐποτε τῆσδ' ἐπιβάντες. VII. El. 96. Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε. Recte Brunckius e schol. οὐκ ἐξείνισεν. Apud Euripidem non multo plura leguntur

quam apud Sophoclem. I. Andr. 1228. δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα | πορθευόμενος. II. Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς. III. Ion. 84. ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῶδ' αἰθέρος | εἰς νύχθ' ἱερὰν. IV. V. Ibid. 102. ἡμεῖς δὲ πόνους, οὐδ' ἐκ παιδὸς | μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρβοισι δάφνης, | στέφουσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοῖβον | καθαρὰς θήσομεν, ὕγραῖς τε πέδον | ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγελας, | αἰβλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, | φυγάδας θήσομεν. VI. Ibid. 866. φροῦδαι δ' ἐλπίδες, αἷς διαθέσθαι | χρήζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνήθην. VII. El. 1319. Θάρσει. Παλλάδος ὁσίαν ἤξεις | πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου. VIII. Ibid. 1351. οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν | ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.

Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. παῦρον δὲ δὴ γένος. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C. παῦρον δέ τι γένος. Deinde omnes, ut videtur, aut ἐν πολλαῖς aut ἐμπολλαῖς. Illud habent Rom. A. B. Lasc. hoc Rom. C. Bentleius ad Phalarin p. 141. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν γ'. Quam conjecturam Heathio digniorem quam Bentleio censet Porsonus. Reiskius, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὖροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουςον τὸ γυναικῶν. Brunckius ex conjectura Musgravii, παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως, | οὐκ ἀπόμουςον τὸ γυναικῶν. Porsonus, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουςον τὸ γυναικῶν. Matthiae ut Brunckius. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse δὲ, propter superiora verba πᾶσαισι μὲν οὐ. Ita Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ. | λεπτή δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπὴν κόνις. Phil. 545. ἐπεὶ περ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὐ. | τύχη δὲ πῶς εἰς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ. | χαρὰ δὲ πῖμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Ibid. 1036. Ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ σου. Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse? Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulae superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὖροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουςον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 328. ἓνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὖροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastae verbis, οὐ πᾶσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὐσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur.

1058—61. καὶ φημὶ βροτῶν οἵτινές εἰσι | πᾶμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν | παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν | τῶν γειναμένων.] Reiskius, quem nulla unquam metri cura sollicitum habet, καὶ δὴ φημὶ, dico ergo. Alias pendet nexus ratiocinii, ait, et transitus ab uno argumento ad alterum. Pendet καὶ a superioribus verbis Πολλάκις ἤδη—ἐρευνᾶν, quorum corrupta scriptura Reiskium fefellit.

1060. Rom. A. προσφέρειν, eraso tamen σ. Schol. καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιίας, πολλῶν προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχία τοὺς γεννήσαντας. Hoc sensu frequentius dicitur ὑπερφέρειν, de quo dixi ad Sophoclis Oed. T. 381. Euripidis Heracl. 554.

1062—5. οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, | εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιάρων | παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, | πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.] Reiskius οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι. Hoc loci, inquit, valet γε idem atque γὰρ, ut saepe alias. Admisit hanc conjecturam Porsonus. Addit tamen: Sed cum illae particulae μὲν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem. Apud

Aristophanem singulis fere paginis occurrit μέν γε. De tragicis autem recte statuisset videtur Porsonus, qui solum allegat Agathonem apud Aristotelem Rhet. II. 19. p. 568. E. Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνην πράσσειν, τὰ δὲ | ἡμῖν ἀνάγκη καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Vulgo τὰ μέν γε τῇ τύχῃ. Neque hoc exemplum aptum putat, quippe ubi γε non nisi propter particulas καὶ μὴν additum sit. Quod saepe fieri ipse monuit ad Phoen. 1638.

1062. Rom. B. C. ἀπειροσύναν. Rom. A. ἀπειροσύνην supra scripto αν. Vide ad v. 95. p. 97.

1064. Rom. A. B. οὐχὶ τυχόντες. Rom. C. οὐχ οἱ τυχόντες. Reiskius repetendum ἀπὸ κοινοῦ monet τέκνων. Cogitavi tamen οὐχὶ τεκόντες, inquit.

1066, 7. οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις | γλυκερὸν βλάστημ',] Rom. A. B. οἷσι δὲ τέκνων. Rom. C. Lasc. οἷσιν δὲ τέκνων, quod admisit Brunckius. Sed mox legitur ἤλυθε τέκνων v. 1077. σώματα τέκνων v. 1080. Revocavi igitur οἷσι δὲ τέκνων. Deinde Rom. A. ἐστὶν ἐν οἴκοις. Lasc. ut Aldus.

1067. Rom. A. C. Par. A. γλυκερὸν βλάστημ'. Rom. B. γλυκερὸν βλάστιμ'. Huc spectat gl. in A. τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.

1067, 8. ἐσορῶ μελέτη | κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,] Rom. B. C. ἐσορῶ. Rom. A. Par. A. ὀρῶ. Schol. Ὀρῶ μελέτη.) τούτους, φησὶν, ὀρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ καταπονουμένους μελέτη^h.

1069. πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,] Rom. A. B. ὅπως θρέψωσι. Rom. C. ὅπως ἂν θρέψωσι. Subjunctivum agnoscit Schol. πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες. Vulgata etiam sine vitii suspicione citat Valckenarius Diatr. p. 247. Recte ὅπως θρέψωσι Brunckius, quem vide ad v. suae ed. 325. nostrae 317. Ὅπως hic non significat ἵνα, sed ὅτω τρόπῳ.

1070. βίον θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.] Rom. A. a corr. βίον θ'. Rom. C. βίον θ'. Rom. B. βίον δ'. Rom. A. ante corr. βίον θ'.

1071, 2, 3. ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, | εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς | μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.] Par. A. Mag. φαύλοις. Schol. τρίτον ἐπὶ τούτοις, οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὐσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. Hoc sensu φλαῦρος potius quam φαῦλος dicendum statuunt grammatici, licet Aristophanes ea confuderit, auctore Moeride p. 385. Timaeus p. 268. Φαῦλον. ἀπλοῦν, ῥάδιον, εὐτελές. Idem p. 271. Φλαῦρον. πονηρόν. Vide hujus fab. v. 789.

1073. Lasc. ut Aldus τόδ' ἐστὶν ἄδηλον. Rom. A. τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

1074, 5. ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη | πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.] Schol. ἐν δὲ τὸ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξεῖπεῖν. Tres Rom. Lasc. πᾶσι. Deinde Rom. C. κακόν. Rom. A. B. κακῶν.

^h Brunckius ad Theb. 784. hoc exemplo utitur in corrigendo Sophocle Phil. 1381. Ἄ σοί τε καὶ μοι καλ' ὄρῳ τελοῦμενα. Sed ἐσορῶ, εἰδῶν et similia in senario tragico locum non habent. Vide

ad Euripidis Iph. T. 64. 333. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 275. 285. Rectius alii καλ' ἂν ὄρῳ τελοῦμενα, id est, καλὰ ἂν γενόμενα ὄρῳ, εἰ τελοῖτο.

1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον εὖρον,] Rom. A. ante corr. C. βίοτον εὖρον. Rom. A. a corr. B. Lasc. Par. E. βιότόν (Rom. B. βίοτον) θ' εὖρον, quod admisit Musgravius. Heathius βιότου εὖρον.

1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἤλθε τέκνων,] Rom. C. σώματ' εἰς ἥβην ἤλθε τέκνων. Rom. B. Lasc. σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Rom. A. Par. A. Mag. σῶμά (Rom. A. σῶμα) τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod recte admisit Brunckius. Cott. etiam ἤλυθε. Σῶμα an σώματα dicatur, nihil sententiae refert. Noster Phoen. 1368. ἐπεὶ δὲ χαλκείοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίου νεανίαί. Suppl. 61. ἐμάν τ' εἰς χέρα θείναι | νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον. Vulgo σώματα λάϊνον τάφον. Ordo est, ἐμάν τ' εἰς χέρα ταλαίνας &c. Herc. 702. χρόνος γὰρ ἤδη δαρὺς, ἐξ ὅτου πέπλοις | κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλασιν. Similiter τέκνων δέμας Suppl. 273. Aoristum ἤλυθον etiam in senariis usurpant tragici. Euripides Tro. 374. ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίου. El. 598. σὺ δ', ὦ γεραιὲ (καίριος γὰρ ἤλυθες), | λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός. Incertus Rhes. 660. ὦν οὐνεκ' εὐνὰς ἤλυθον πρὸς Ἑκτορος. Nescio igitur quare Porsonus σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων ex ingenio edere maluerit, quam σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod Brunckio suppeditarant membranae Parisienses, consentiente nisi in accentibus Lasc. Hanc scripturam revocavit Matthiae.

1078, 9, 80. χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει | δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς Ἀΐδαν | θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.] Rom. A. B. κυρήσας. Gl. in A. a pr. m. κατὰ συγκύρειαν ἔλθη. In eodem supra scriptum αἰ ab altera manu cum gl. τύχοι συμβῇ. Rom. C. κυρῆσαι τύχη συμβαίη. Lasc. Mag. κυρῆσαι. Deinde tres Rom. οὗτος ut vulgo. Sed in A. supra scriptum γρ. οὕτως. Legi posset κυρῆσαι, sed praestat κυρήσει, quod agnoscit Schol. εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν τούτους ἀρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ &c. Hic tamen minus recte κυρήσει et προφέρων conjungit. Rectius alii κυρήσει absolute sumunt, pleneque post τέκνων distinguunt. Recte etiam Reiskius οὗτος cum δαίμων conjungendum monet. Verborum igitur εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος sensus est si tamen ea fortuna eveniat. Vide ad v. 1314.

1079. Rom. C. Lasc. ἐς αἶδαν. Rom. A. B. εἰς αἶδην. Brunckius ἐς Ἀΐδην. Porsonus ἐς Αἶδαν. Matthiae ἐς Ἀΐδαν. Dedi ἐς Αἶδην.

1080. Cott. προφέρει. Male. Dixit noster v. 137. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. Item v. 479. ὅρκων δὲ φρούδη πίστις.

1081—4. πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις | τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιανοτάτην | παίδων ἕνεκεν | θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;] Tres Rom. τήνδ' ἐπὶ λύπην. In A. supra scriptum γρ. τήνδ' ἔτι λύπην. Schol. πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς παῖδας εὐξασθαι τοὺς θεοὺς παρασχεῖν, λύπην ἀντικρυς ὄντας; De ἔτι et ἐπὶ vide ad v. 349. de λύει ad v. 553.

1086. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,] Sic tres Rom. ceterique fortasse omnes. Legendum tamen πάλαι δὴ, si quid in his rebus video. Aeschylus Prom. 977. Ὡπται πάλαι δὴ καὶ

ἔτετελευτήκασαν αὐτῷ. Iterum confusa δὴ et τοι v. 1088.

φθέντες ἐν Κύθῳ, ἐκαρηδόκεον τὸν πόλεμον, τῇ ἀποβήσεται.

uteretur.

τόνδ' εἰσορῶ | σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον. Hinc καὶ μὴν

in Medea quoque legendum censet Valckenarius. Sed non eadem est utriusque sententiae ratio. Haec enim, de qua nunc agitur, pendet a superioribus verbis Φίλαι—προβήσεται. Altera nullum cum praecedentibus nexum habet.

Ibid. Rom. B. a corr. τῶν—ὀπαδῶν. Idem ante corr. τὸν—ὀπαδῶν. Lasc. τῶν—ὀπαδόν. Rom. A. C. Mag. τὸν—ὀπαδόν. In Rom. A. bis supra scriptum ὦν.

1089, 90. πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον. | δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.] Lasc. ἡρεσθιμένον. Verba πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον vulgo a praecedentibus minima, a sequentibus vero plena distinctione separantur. Hinc Musgravius: *Malim, quia copula hoc in loco invenusta est, πνεῦμά γ'.* Deinde Pseudogregorius v. 126. δείκνυσι δ'. Lasc. Par. A. B. D. δείκνυσιν. Brunckius: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον. | δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Porsonus: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον. | δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Matthiae: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον, | δείκνυσι δ', ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Ego Porsonum sequor.

1090, 1. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη | Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε.] Rom. C. παρανόμως εἰργασμένη. Rom. A. παρανόμως τ' εἰργασμένον. Rom. B. παράνομόν τ' εἰργασμένη, nescio an recte. Aristophanes Av. 1175. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.

1091. Rom. C. φεῦγε semel tantum.

1091, 2. μήτε ναῖαν | λιποῦς' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.] Jortinus apud Musgravium: *Quid sibi velit λιποῦσα, non video. For- san αἰτοῦσα, petens. Nemo enim tibi vel navim, vel currum, com- modabit.* Recte, ni fallor, haec interpretatur scholiastes: Λιποῦς' ἀπήνην.) καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἄμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεῶς, εἴτε δι' ὀχή- ματος, εἴθ' ὅπως οὖν φεῦγε. Navem ναῖαν ἀπήνην appellavit noster, πολύκωπον ὄχημα ναὸς Sophocles Trach. 658. Ita Aeschylus Prom. 466. θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ | λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.

1093. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;] Euripides Or. 1326. Τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.

1094. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,] Rom. A. C. τύραννος. Rom. B. δύστηνος.

1095. Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.] Rom. C. E. Κρέων θ'. Rom. A. Κρέων δ'.

1096, 7. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις | τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.] Rom. C. τολοιπόν. Rom. A. B. τὸ λοιπὸν, quod admisit Matthiae. Vide ad v. 786. 1350. Saepe ἤδη addunt tragici. Sophocles Oed. C. 1619, τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξεταιⁱ,

ⁱ Brunckius: Aldus edidit τὸν λοιπὸν ἤδη βίον διάξεται, metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὖ inseruit, quod nihili est. Re-

cte Wesselingius Observat. p. 97. reponit εὔ.—Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum αὖ tuetur nulla auctoritate invectum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti. Ne tu qui-

Trach. 81. τὸ (sic pro τὸν Rom. C.) λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Ibid. 168. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπῆτῳ βίῳ. Phil. 454. τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον | καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Euripides Andr. 1259. τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεῶ.

1098. τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοῦ μαίνῃ, γύναι,] Schol. Τί φῆς; φρονεῖς μὲν.) πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαι σε καὶ παραφρονεῖν ἂν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν haec verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὐ φρονεῖς μὲν, ἢ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξέने, βλάβη. Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanusne es*, Aristophanes Av. 1214. Μὲν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

1099, 1100. ἥτις τυράννων ἐστίαν ἡκισμένη, | χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβῇ τὰ τοιάδε;] Rom. A. C. τυράννων. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἐστίαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturae diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἐστίαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων ἐστίαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἐστίαν certissime posthabendum est. Inter τύραννον vero et τυράννων difficilius est eligere. Dixit noster Andr. 3. Πριάμου τύραννον ἐστίαν ἀφικόμην. Sed hunc locum ab eo, de quo nunc ago, diversum facit genitivus Πριάμου. Retinui igitur τυράννων, pro quo facit v. 1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

1099. Rom. C. ἡκισμένη. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. ἡκισμένην. Gl. in Rom. A. ἀφανισθεῖσαν καὶ τιμωρηθεῖσαν. Praestat vulgata, inquit Porsonus, licet illa non sit inelegans. Eadem fuerat Musgravii sententia, qui ἡκισμένη passivum pro activo male appellat. Simili errore ad Heracl. 42. ὑπηγκαλισμένη praeteritum passivum pro activo dicit. Exstant quidem αἰκίζειν et ὑπαγκαλίζειν, sed haec praeterita mediam formam exhibent, quae nonnisi in paucissimis verbis diversa est a passiva. Aliud exemplum ἐσπεῖσθαι mox sequitur v. 1109. De hac re videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 493. Ideo autem melius mihi videtur medium ἡκισμένη quam passivum ἡκισμένην, quod post ἐστίαν facilius mutatur nominativus in accusativum, quam accusativus in nominativum. Vide ad λεχρία v. 1137. Scholiastae verba, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων, eum ἡκισμένην legisse ostendere videntur.

1101, 2. ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν,] Tres Rom. τοῖς γε σοῖς. Lasc. τοῖσδε σοῖς, quod admisit Porsonus.

1102. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est. Σπέρχου autem hic potius

dem, Bruncki, ipsam Saturni filiam amplexus es. Apud Suidam v. Τηταῖσθαι

legitur τολοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάζετε, unde feci τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάζετε.

ὀργίζου quam σπεῦδε significare videtur. Herodotus I. 32. Σόλων μὲν δὲ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοις. Κροῖσος δὲ σπερχθεῖς, εἶπε, &c. Gl. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. V. 33. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποίησατο ὁ Μεγαβάτης, καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Succensuit vertit Wesselingius.* Plura dabunt lexica.

Ibid. Φίλος ironice, ut apud Homerum II. Φ. 106. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τῇ ὀλοφύρειαι αὐτῶς;

1103. λέξον δὲ πῶς ὥλοντο.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Flor. (monente Valckenario ad Hipp. 723.) Par. A. Lasc. Cott. λέξον δ' ὅπως ὥλοντο (Rom. B. Lasc. ὥλοντο), quod admisit Brunkius. Parum refert. Aristophanes Eq. 611. ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἡγωνίσω. Menander apud scholiasten ad Sophoclis Oed. C. 1375. ὃ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὀρᾶς; Simili modo τίς pro ὅστις Aristophanes Plut. 23. Λῆρος. οὐ γὰρ παύσομαι, | πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοσί. *Ibid.* 52. ἦν δ' ἡμῖν φράσῃ, | ὅστις πότε ἐστὶν οὗτοσί, καὶ τοῦ χάριν, | καὶ τοῦ θεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδὶ, | πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅτι νοεῖ. Idem ποῦ pro ὅπου *ibid.* 1172. Τίς ἂν φράσειε ποῦστι Χρεμύλος μοι σαφῶς; Hanc constructionem si comici sibi permittunt, exempla e tragicis afferre supervacaneum est. Dixit Euripides, si vulgatis libris fides habenda est, Iph. A. 695. τοῦνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατήνεσας. | γένους δὲ ποίου χῶπόθεν, μαθεῖν θέλω. Porsonus *Advers.* p. 252. γένους δ' ὁποίου. Opinor, quia statim sequitur ὁπόθεν. Quod attinet ad verba λέξον δὲ πῶς ὥλοντο, cum nihil sententiae intersit, utrum πῶς an ὅπως legatur, eam scripturam amplexus sum, quae plures et meliores habet auctores. Vide ad v. 296. ⁱ

1103, 4. δις τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.] Rom. B. C. τέρψειας. Rom. A. τέρψειαν supra scripto ας.

1105, 6. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ | σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,] Rom. C. παρῆλθεν. Lasc. δόνους. Παρῆλθε pro εἰσῆλθε. Ita v. 1242. παρέλθω δόμους; Hipp. 108. Χωρεῖτ', ὅπαδοι, καὶ παρελθόντες δόμους, | σίτων μέλεσθε.

1107, 8. ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς | δμῶες.] Rom. A. a corr. B. C. ἦσθημεν. Rom. A. ante corr. Lasc. ἦσθημεν. Simili errore Aldus apud Aristophanem Nub. 174. Ἡσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους. Paullo melius apud Euripidem Bacch. 178. Ω φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ἡσθόμην κλύων, | σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς, ἐν δόμοισιν ὦν. Graecum enim est ἡσθόμην, secus atque

ⁱ Euripides Ion. 958. ΠΡ. Καὶ πῶς ἐν ἀντρῶι παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; | ΚΡ. Πῶς δ'; οἴκτρά πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Hoc πῶς δ' soloecum est. Debebat enim esse Ὅπως. Aristophanes Eq. 127. ΔΗ. Ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται. | ΝΙ. Καὶ πῶς; ΔΗ. Ὅπως; ὁ χρησμὸς ἀντικρὺς λέγει, &c. *Ibid.* 1070. ΔΗ. Πῶς δὲ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ; ΑΛ. Ὅπως; | ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χῶ κύων, ταχύ. Nub. 677. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν. ΣΩ. Ὅπως; | τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν

Σωστράτην. *Ibid.* 688. ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ | πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχῶν Ἀμυνία; | ΣΤ. Ὅπως ἂν; ὦδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Legendum paullo ante v. 664. ΣΤ. Πῶς δὴ; φέρε, πῶς; ἀλεκτρυὸν καλέκτρυόν. Eadem est ratio pronominum τίς et ὅστις. Hanc regulam ab aliis acceptam exemplis illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 488. Apud Euripidem vero metrum ὅπως non admittit. Itaque legendum, Ὡς οἴκτρά πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. De qua scriptura vide ad v. 596.

ἦσθην et ἦσθημεν. Sed ἡδόμην sensu flagitante reposuerunt Musgravius aliique^k. Ibid. 605. contrario vitio ἦσθηθ', ubi nunc legitur ἦσθεσθ' vel ἦσθησθ'. Hoc praetulit Matthiae.

1110, 1. κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων.] Hic et v. 1176. κυνεῖ reposuit Brunckius. Quocirca, inquit Porsonus, *magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere*. Apud Sophoclem scilicet Phil. 371. πλησίον γὰρ ὦν κύρει in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutare maluit, quam praesens κυρεῖ praeteriti imperfecti sensu admittere. Noster Alc. 181. κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον | ὀφθαλμοτέγκτω δεύεται πλημμυρίδι. Omnes ante Porsonum sine suspitione κύνει et δεύετο.

Ibid. Abest τις a simili sententia v. 1146. εὖθυς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους | ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν. Sed hunc pleonasmum frequenter exhibent Attici, monente Weiskio p. 51. Euripides Hec. 623. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, | ὁ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν, | ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.

1111, 2. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο, | στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἄμ' ἐσπόμεν.] Schol. Στέγας γυναικῶν.) τοὺς οἴκους ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. καγὰ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον (f. συνεισῆλθον) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἢ ἡ τέκνα. Barnesius, ἢ ἡ, εἰς στέγας. Hoc exemplo utitur Bosius p. 408=424.

1113. δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,] Nostri, *to whom we now look up*. Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.

1114. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,] Noster Phoen. 1092. Ζῆ σοι ξυνωρίς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru ducta, ut ζεύγος ab aratro.

1118. παίδων μυσαχθεῖς εἰσόδους.] Rom. A. ante corr. μυσαχθείς. Hesychius: Μυσάσσει. μιαίνει. Μυσάττεται. δυσχεραίνει. Μυσαττόμενος. σικχαινόμενος, βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος.

1118, 9. πόσις δὲ σὸς | ὀργὰς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. A. ὀργὰς ἀφῆρει καὶ νεάνιδος χόλον, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. De copulae omissione vide ad v. 102. Quod autem ad verba καὶ χόλον νεάνιδος attinet, non temere improbanda est altera scriptura. Dixit noster v. 1333. Ἄλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμήτες γάμοι. Hoc est, Ἄλλ' ἡ σὴ ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμήτες γάμοι. Scribere quidem potuisset, monente Brunckius, Ἄλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοῖ νεοδμήτες γάμοι. Sed magis ei placuit quod vulgo legitur. Simili modo Aeschylus Prom. 1014. οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία | ἔπεισ' ἄφυκτος. Ubi κακῶν non minus ad χειμῶν quam ad τρικυμία pertinere videtur, nec quidquam obstabat, quo minus καὶ τρικυμία κακῶν diceret. Similia passim occurrunt. Nihil igitur senten-

^k Heathius: *Malim ἦσθημεν*, ut laetus sum, prout et legisse videtur Interpret vulgaris. Ego nullum ἦσθήμην sive ἦσθήμην novi, neque ἦσθήμην, eo excepto,

quod ab αἰσθάνομαι derivatur. Suspicio Euripidem scripsisse ἦσθημεν κλύων. De qua constructione consulendus Porsonus Praefat. ad Hec. p. xli.

tiae refert, utrum καὶ χόλον νεάνιδος an καὶ νεάνιδος χόλον legatur. Sed hoc paullo exquisitius videtur. Quod si numerorum caussa νεάνιδος χόλον invexit Brunckius, sententiam brevi mutavit. Vulgo enim legitur apud Euripidem Phoen. 930. ὦ πρὸς σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Brunckius vero e cod. Flor. καὶ τριχός γερασμίου reposuit. Haud raræ sunt hujusmodi varietates. Edidit Aldus Or. 591. ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Sed plerique codices, ut videtur, νέμει σαφέστατον. In hac re non sibi constant tragici, nec certis regulis statui potest, uter ordo melior. Dixit Euripides in fine senarii ἐκ τυραννικῶν δόμων Hec. 55. Saltem e nullo libro ἐκ δόμων τυραννικῶν enotatum video. Idem tamen πρὸς δόμους τυραννικοὺς Or. 1356. Phoen. 205. καὶ δόμος τυραννικὸς Med. 723. εἰς δόμους τυραννικοὺς Hel. 1186. εἰς θρόνους τυραννικοὺς Ion. 1572.

1120—4. λέγων τάδ'. Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσῃ φίλοις, | παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα, | φίλους νομίζουσ', οὗσπερ ἂν πόσις σέθεν, | δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρός, | φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;] Schol. Λέγων τάδε.) αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι, μὴ δυσμενῆς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὀψεις. Aeschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κάκκινήσεις, κἀναστήσεις | φοιτάδα δεινὴν νόσον, ᾧ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὅχλῳ τάδε γηγύσει, | μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἄψαι πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. ὦ θυγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών, | μηδ' ἐξομόρξει μαῤῥίαν τὴν σὴν ἐμοί; Ibid. 791. Οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος φυγών, | σώσει τόδ', ἥ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην; El. 383. οὐ μὴ φρονήσῃ, οἱ κενῶν δοξασμάτων | πληρεῖς πλανᾷσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς | κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς; Ibid. 982. Οὐ μὴ κακισθεῖς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ; Aristophanes Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Nub. 295. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὔτοι; | ἀλλ' εὐφῆμει. Ibid. 366. Ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις; Ibid. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, | ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶπτον; Vesp. 396. ὦ μίᾳρ' ἀνδρῶν, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσῃ; Thesm. 1119. Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ; Ran. 300. Οὐ μὴ καλεῖς, | ἄνθρωπ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοῦνομα; Ibid. 465. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, | καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων; Ibid. 527. Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ᾧ Ξανθία, | ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα¹; Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Graece vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Hoc enim μὴ μένε vel μὴ μεῖνης significat. Hunc quidem

¹ Ibid. 620. ΞΑ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον. ΑΙ. Εἶεν. καὶ μάχει. Malim, Οὐκ ἐς κόρακας: οὐ μὴ πρόσσιτον; Ita Ach.

165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Haec conjectura si vera est, fortasse delendum καί.

futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Graeci, qui particulas οὐ et μὴ saepe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, οὐ μὴ μένεῖς eodem sensu dixerint, quo οὐκ ἄπει, *non abibis?* Μὴ μένειν enim valet ἀπιέναι. Simili ratione Jasonis verba οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσει φίλοις accipienda sunt quasi dixerit οὐκ εὐμενῆς ἔσει φίλοις. A particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba δυσμενῆς ἔσει φίλοις: ab οὐ vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quae sequuntur futura, παύσει, στρέψει, δέξει, παραιτήσεται, omnia jubendi sensum habent. In verbis παύσει δὲ θυμοῦ, idem valet δὲ quod ἀλλὰ in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si καὶ παύσει θυμοῦ dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim καὶ non prioris tantum sed utriusque negativae vim sequentibus verbis continuat. Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Praeter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiae primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. Haec habui, quae de particulis οὐ μὴ cum futuro conjunctis dicerem. Caveant autem tirones, ne Dawesium, Brunckium aliosque secuti, οὐ μὴ μένεῖς cum οὐ μὴ μέινῃς confundant. Illud μὴ μένε vel μὴ μέινῃς significat, ut modo dixi, hoc οὐ μένεῖς. Vix dici potest, quot tragicorum et Aristophanis loca corruerit Brunckius, cum omnia ad unam normam redigere vellet.

1122. Plena oratio est, φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν φίλους νομίζῃ πόσις σέθεν. Supplendum esse subjunctivum ostendit particula ἂν. Similem ellipsin habet noster Hipp. 659. νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ἐκδημος χθονὸς | Θησεὺς, ἄπειμι, σῖγα δ' ἔχομεν στόμα. Id est, ἔστ' ἂν ἢ ἐκδημος. Non assentior Dawesio dicenti p. 340. *Desideratur ad orationis integritatem verbum substantivum, quo referatur ἐς τ' ἂν: quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.* Reponit igitur ἔστ' ἂν ἢ ἐκδημος.

1125. ἦδ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,] Sic Rom. C. ut Aldus. Lasc. ἦδ' ὥστ' ἐσεῖδε. Rom. A. B. ἦ δ' ὥς τ' ἐσεῖδε. Brunckius ἦ δ' ὥς ἐσεῖδε. Beckius ἦ δ', ὥς ἐσεῖδε.

1126. ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] Noster Alc. 12. ἦνεσαν δέ μοι θεαί, | Ἀδμητον Αἴδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν, | ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

1126, 7. καὶ πρὶν ἐκ δόμων | μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,] Rom. C. παῖδας. Rom. A. B. τέκνα. Similis confusionis exempla praebet noster ad Phoen. 16. 1443. Pors. Mirari subit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν, vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

1128. λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.] Portus: ἠμπέχετο [sic]. ἠμπίσχετο potius videtur legendum, ab ἠμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἄμφι, καὶ ἴσχομαι. Ego quoque ἠμπίσχετο legendum puto, non quidem ἠμπ-ίσχετο, quae Porti sententia fuisse videtur, sed

ἡμπί-σχετο. Illud praeteritum imperfectum est ab ἀμπίσχω, hoc aoristus ab ἀμπέχω. Suspicio enim hoc verbum augmentum in medio non recipere. Vulgo quidem legitur apud Aristophanem Thesm. 164. καὶ Φρυνίχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας) | αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἡμπέσχετο. Sed etiam si nostro loco recte legeretur ἡμπέσχετο, apud Aristophanem reponendum esset praeteritum imperfectum. Sensus enim est καλοῖς εἰματίοις ἐχρῆτο, non ἐχρήσατο. Nostro loco excepto, apud Atticos poëtas pro aoristo semper legitur ἡμπισχον. Euripides Ion. 1177. τοίχοισιν δ' ἐπὶ | ἡμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Hoc ἡμπισχεν respondet aoristo ἤνεγκεν v. 1164. Tragicus apud Plutarchum Sympos. II. 1. p. 632. E. ὅς με ῥάκη τ' ἡμπισχε, καξηνάγκασε | πτωχὸν γενέσθαι καὶ δόμων ἀνάστατον. Aristophanes Eq. 889. Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιῆμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ. Lys. 1159. κήλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης, | τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμπισχον πάλιν. Eccl. 536. ἐπειθ' ἵν' ἀλεαῖνοιμι, τοῦτ' ἡμπισχόμην. Ubi ἡμπεσχόμην Lexicon Seguerianum apud Bekkerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiae multo convenientior est aoristus quam praeteritum imperfectum. Euripides Iph. A. 1438. Μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχὺς, | μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχη πέπλους. Hunc aoristi subjunctivum esse liquet ex constructione, quam tetigi ad ἀνασχεθεῖν v. 995. Contra ἡμπίσχετο praeteritum imperfectum est apud Platonem Phaedone p. 87. B. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἂν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἡμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν, καὶ οὐκ ἀπόλωλε. Sed ἡμπείχετο praebent non solum scripti codices apud Wyttenbachium, verum etiam membranae Bodleianae, in quibus supra scriptum ἴσ a recentiore manu. Suspicio Platonem aut ἡμπίσχετο aut ἡμπέχετο scripsisse. Verbum ejusdem fere significationis ἀμφιέννυμι non nisi in initio augmentum accipit. Xenophon Paed. I. 3, 17. παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκείνον ἡμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδου.

1129. χρυσοῦν τιθεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,] Rom. A. Lasc. χρυσοῦν τεθεῖσα. Rom. B. C. Flor. Par. omnes, Mag. χρυσοῦν τε (Rom. B. C. Mag. τε) θεῖσα, quod e Scaligeri conjectura tacite admisit Barnesius. Rectius fortasse χρύσεόν τε θεῖσα. Scribimus enim χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ apud Homerum, neque alia ratione χρύσεος disyllabum a tragicis usurpatur, quam θεός monosyllabum. Euripides Hipp. 82. Ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης | ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπό. Andr. 147. Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, | —δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμεν. Cycl. 181. τὴν προδότιν, ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους | περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα, καὶ τὸν χρύσειον | κλοιὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα. Comicorum esse videtur χρυσοῦς, qui neque χρύσεος trisyllabum nisi in melicis usurpant, neque hujusmodi crases in scansione admittunt, praeter

eas, quas exhibet etiam scriptura. Infra v. 1169. legitur ὀστέων disyllabum. Eodem jure scriberetur ὀστών quo χρυσοῦν.

Ibid. Put. Mag. ἀμφὶ βοστρύχους. Dativum χροῖ v. 769. κόμα v. 950. in simili sententia usurpat noster.

1130. λαμπρῶ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,] Tres Rom. κόμην. Sed A. ante corr. δόμοις.

1131. ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.] Rom. C. a corr. Schol. εἰκῶ. Rom. A. C. ante corr. Lasc. εἰκῶ, quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus accusativi, quae accusativorum ἀμείνω, μείζω et similium. Sed praeter nominativum εἰκῶν, altera erat forma εἰκὼ, ut ἀηδῶ, γοργῶ, χελιδῶ. Genitivum εἰκοῦς usurpat noster Hel. 74. εἰ δὲ μὴ ᾽ν ξένη | γαίᾳ πόδ' εἶχον, | τῶδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῶ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

Ibid. Schol. Ἄψυχον εἰκῶ.) γράφεται προσβλέπουσα σώματος. Languidam hanc varietatem censet Porsonus.

1133. ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,] Rom. C. πανλεύκῳ. Noster Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὧ χρυσέαις | ἐν οἶνοχόαις ἀβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Senex Philocleon ἀβρὰ βαίνειν docetur a filio apud Aristophanem Vesp. 1163. Ἄνυσον πόθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως | ὥδ'ι προβάς, τρυφερόν τι διασαλακῶνισον. De quo loco copiose dixit Reisigius p. 55, 6, 7.

1134, 5. πολλὰ πολλάκις | τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπούμενη.] Buchananus, *et colla fixo saepe spectans lumine*. Portus, *multum et saepe cervicem ad erectam oculis respiciens*. Probat hanc interpretationem Musgravius, qui praeter alia affert Hesychii verba: Τένων. τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Atqui res ipsa mihi declarare videtur, non cervicis sed pedum τένοντας hic intelligendos esse. Noster Bacch. 933. ΔΙ. Ζῶναί τε σοι χαλῶσι, κοῦχ' ἐξῆς πέπλων | στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. | ΠΕ. Κάμοι δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. | τούνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est, παρὰ τὸν ἀρίστερον πόδα. Vide etiam Phoen. 42. Cycl. 309. Ὅρθον interpretor ἄκρον.

1136. τούνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.] Noster Bacch. 759. οὐπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.

1137, 8. χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν | χῶρεϊ, τρέμουσα κῶλα,] Rom. C. λεχρία. Rom. A. (qui σείουσαν pro σείουσα v. 1160.) B. λεχρίαν. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχηρί, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχρίη. πλαγία. Λέχριον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὥς ἐς ἄντλον πεσὼν | λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Saepius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phoen. 1536.

1138. Rom. A. B. τρέμουσα. Rom. C. Mag. τρέχουσα.

1138, 9. καὶ μόλις φθάνει, | θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.] Aliter ac vulgo haec verba accipit Hermannus ad Vigerum n. 203. Graece dicitur οὐκ ἔφθασε δειπνήσας, καὶ ἀπῆλθε, hoc est, coenatus statim abiit. Cujus constructionis exempla dedit

Marklandus ad Euripidis Suppl. 1218. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν, | καὶ χαλκοπληθῇ Δαναϊδῶν ὀρμᾶν στρατόν. Quae verba significant, ἀλλὰ εὐθύς ξυσκιάζοντας γένυν χρὴ χαλκοπληθῇ Δαναϊδῶν ὀρμᾶν στρατόν. Hinc Hermannus: καὶ μόλις φθάνει θρόνοις ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, καὶ τις γεραία προσπόλων &c. Mihi vero recte vulgo post πεσεῖν plene distingui videtur. Ordo est, καὶ θρονοῖς ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

1140, 1. καὶ τις γεραία προσπόλων, δόξασά που | ἢ Πανὸς ὀργάς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν,] Schol. Πανὸς ὀργάς.) τὰ πανικὰ δειμάτα, τουτέστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἐνθεός, ὦ κούρα, | εἴτ' ἐκ Πανός, εἴθ' Ἑκάτας, | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, | ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhes. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾶ | μᾶστιγι φοβεῖ.

1141. Lasc. ἢ τινὸς θεῶν, quod vulgatae ἢ τινος θεῶν praetulit Porsonus. Supplendum ἄλλου monet Schaeferus ad Bosium p. 17=17. quem vide etiam in Indice v. Ἄλλος. Lucas Act. Apost. v. 29. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Anglice redditur, *Then Peter and the other Apostles answered and said*, &c.

1142. ἀνωλόλυξε,] Gl. ἀντὶ τοῦ ἠῤῥατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὐχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782. p. 109. 142.

1142, 3. πρὶν γ' ὀρᾶ κατὰ στόμα | χωροῦντα λευκὸν ἄφρον,] Barnesius in marg. ἀπ' ὀρᾶν; Πρὶν cum indicativo *donec tandem* significat. Aeschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, | οὐ χριστόν, οὐδὲ πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων | χρεῖα κατεσκελλόντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσιν | ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκесμάτων. Sophocles Oed. T. 775. ἡγόμην δ' ἀνὴρ | ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη | τοιᾶδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων | ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, | κόπης, ἡδυλόγος, δημοχαριστῆς | Λαερτιάδης πείθει στρατιάν, &c.

1142. Rom. C. κατὰ στόμα. Rom. A. B. Flor. Cott. διὰ στόμα, quod admisit Musgravius. Lasc. διαστόμα. Schol. καὶ τις τῶν θεραπευνίδων γεραία πρότερον ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἄφρον, &c. Utrumque bonum, sed ex interpretatione natum videtur κατὰ.

1143, 4. ὀμμάτων τ' ἄπο | κόρας στρέφουσιν, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ.] Rom. C. ὀμμάτων τ' ἄπο. Rom. A. B. ὀμμάτων δ' ἄπο. Schol. ἐκστρέφουσιν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα. Male Reiskius ἄνω | κόρας στρέφουσιν, *sursum evertentem oculos*. Heathius ἄπο κόρας στρέφουσιν per tmesin pro κόρας ἀποστρέφουσιν dici censet. Noster Bacch. 1120. ἡ δ' ἄφρον ἐξεῖσα, καὶ διαστρόφους | κόρας ἐλίσσους, οὐ φρονοῦσ' ἂν χρὴ φρονεῖν, | ἐκ Βακχίου κατείχετ', οὐδ' ἐπειθέ νιν. Herc. 931. ὁ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν, | ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος, | ῥίζας τ' ἐν ὅσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, | ἄφρον κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.

1145, 6. εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν | κωκυτόν.] Schol.

Ἀντίμολπον.) ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. Vetula enim eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse.

1148. φράσουσα νύμφης συμφοράν.] Rom. C. συμφοράν. Rom. A. B. συμφοράς. De qua varietate copiose dixi ad v. 34.

1150, I. ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμου, | ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ἀνθήπτετο.] Quomodo haec verba acceperint plerique interpretes, dicere supersedeo. Schol. ἤδη δ' ἀνέλκων.) ἤδη δὲ καὶ ταχύς βαδιστῆς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. Deinde multis interjectis: πλέθρον δὲ ἐστὶν μέτρον γῆς. ἐκπλεθρον δὲ μέγα πῆδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. Idem: Ταχύς βαδιστῆς.) τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ ἐξ οὗ ἀναυδος ἦν μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται ῥοπὴν (vulgo τροπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχύς δρομεὺς ἀπὸ βαλβίδος ἀφεθεὶς μέχρι καμπτοῦ (paullo ante καμπτήρος), τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἀναυδος ἦν. Recte. In eandem interpretationem incidit Musgravius. Et mihi quidem, inquit, conferenti Electr. v. 824. verisimile fit, tempus, quod cursores in stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse. Locus quem confert, ita se habet: θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς | δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσεν. Δισσοὶ διαύλοι quatuor sunt stadia, pedes bis mille et quadringenti. Nostro loco nullum certum spatium designant vulgati libri, neque facile explicantur verba ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον. Dixit quidem Aeschylus Ag. 352. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Sed huic sensui neque ἀνέλκων convenit, neque ἐκπλεθρον, quod enormem significare putat scholiastes. Utrique difficultati subvenit Reiskii conjectura ἐκπλέθρου δρόμου. Nam stadium sex jugera implet, inquit. Simili errore vulgo legebatur apud Euripidem El. 883. ἤκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἐκπλεθρον δραμῶν | ἀγῶν' ἐς οἴκους. Ubi ἐκπλεθρον reposuit Musgravius, auctore Tyrwhitto, qui altero loco ἐκπλέθρου legendum vidit. Attica forma est ἐκπλεθρος, ut ἐκπους, ἐκπηχυς, ἐκμηνος et alia ^m. Πλέθρον non esse

^m Sophocles Oed. T. 1136. ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρ' ἑταῖρος ὅλους | ἐξ ἡρὸς εἰς Ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους. Vulgo ἐκμήνους. Unus cod. ἐκμήνους, unde ἐκμήνους Schaeferus ad Bosium p. 312=338. Adjectivum ἐκ-πους Atticis literis scriptum exstat in inscriptione veteri apud Chandlerum p. 37. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙ-ΠΟΔΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ. Item p. 38. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙ-ΤΟ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕΠΑΛΑΣΤΟ. Paullo post: ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΟΝ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟΝ. Unde constat, Atticos non solum ἐκποδες dixisse, verum etiam divisim ἐκ πόδες, quamvis reperiatur etiam ἐξ πόδες. Vulgo legitur ἐξμέδιμον apud Aristophanem Pac. 630. Sed reponendum videtur ἐκμέδιμον. Quod alii quo-

que monuerunt. Porsonus ad Hec. 1166. p. 79. poteram denique quaedam de vocibus ἐκμέδιμον, ἐξμέδιμον, et ἐξαμέδιμον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam. Caveant autem qui Graece scribunt, ne hoc Atticismo abutantur. Attici quidem πεντέπους, ἐκπους, ὀκτώπους dixerunt, non vero πεντεπλοῦς, ἐκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἐκπλάσιος, ὀκταπλάσιος, sed πενταπλοῦς, ἐξαπλοῦς, ὀκταπλοῦς, πενταπλάσιος, ἐξαπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Aristophanes Eq. 69. ἡμεῖς δὲ δίδομεν. εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι | ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὀκταπλάσιον χέζομεν. Idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. Causa hujus diversitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum est, secus atque ὀκταπλάσιον. Nulla enim pars orationis est, quae cum ὀκτω conjuncta ὀκταπλάσιον facere possit.

jugerum, sed sextam stadii partem, id est, centum pedum spatium, nemo ignoratⁿ. Designatur igitur spatium temporis, quantum unius stadii cursui faciendo sufficit. Κῶλον autem *crus* sive *pedem* significat, quo sensu κῶλον δεξιὸν dixit noster Phoen. 1421. His positis, locum ita constituit Musgravius in annotatione: ἤδη δ' ἀνειαῶς κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἂν ἤπτετο. Ἀνειαῶς κῶλον, ut ἀνείς σειραῖον ἵππον apud Sophoclem El. 721. πῶλον ἀνέντες apud Euripidem Herc. 122. Ita Brunckius: ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἀνθήπτετ' ἂν. Sic etiam Beckius. Porsonus τερμόνων ἂν ἤπτετο ut Musgravius, cetera ut Brunckius. Matthiae omnia ut Brunckius. Recte, ni fallor, reposui ἂν ἔλκων. Compositum enim ἀνέλκων ascensum significat, quae notio ab hac sententia aliena est. Admisso ἂν ἔλκων, non opus ut sollicitetur ἀνθήπτετο. Non invitus quidem legerem ἂν ἤπτετο, si codices consentirent. Sed vulgatam improbare nolo.

1152, 3. ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος | δεινὸν στενάξας ἡ τάλαιν' ἠγείρετο.] Mallem ὄμματα legi, ait Barnesius, ut sit ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. Reiskio φθέγματος supplendum videtur. Male. Qui τυφλὸν πόδα et τυφλὴν χεῖρα dixit, eodem jure ἀναυδὸν ὄμμα dicere potuit. Μύσαντος ex Homeri Il. Ω. 637. οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν. Hoc exemplum attulit Heathius. *Prava Barnesii conjectura*, inquit Porsonus, *videtur tamen quodammodo confirmari* a X. Π. 903. 1329.

1153. Rom. A. B. ἠγείρετο. Rom. C. Mag. ἀπώλλυτο. Cujus scripturae auctor in animo habuisse videtur v. 272. Αἱ αἱ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.

1154. διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.] Gl. ἐπέκειτο. De constructione verbi ἐπιστρατεύειν vide Valckenarium ad Phoen. 292. ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

1155. χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος] Rom. C. κείμενος πλόκος. Rom. A. B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Hunc librarium criticum egisse plus semel monui.

1156. θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός.] Vox non valde tragica παμφάγου. Φαγεῖν enim apud eos non exstat nisi in satyrica fabula.

1157. πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,] Rom. C. πέπλοι δὲ λεπτοί. Rom. A. B. Lasc. πέπλοι τὲ λεπτοί. Flor. πέπλοι δὲ (vel τὲ) λευκοί.

1158. λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.] Tres Rom. Flor. Par. A. Mag. Put. λεπτὴν.

▪ Euripides Ion. 1137. πλέθρον σταθμῆσας μῆκος εἰς εὐγώνιον, | μέτρημ' ἔχουσιν τοῦν μέσῳ γε μυρίων | ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Male vulgo εἰς εὐγώνιον. Area quadrata, cujus latera sunt πλεθριαῖα, decem millia pedum quadratorum habet. Portus tamen vertit *sexcentorum*,

quem secutus Barnesius, μυρίων de numero indefinito dici monet; aream vero, de qua loquitur Euripides, re vera pedes 409600 continere. Πλέθρον igitur pedes DCXL. Unde hanc doctrinam hauserit Barnesius, equidem ignoro. Meliora praebet Musgravius.

1161, 2. ἀλλ' ἀραρότως | σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε.] Rom. A. ἀραρ-
ρότως. Rom. B. C. Lasc. Par. A. ἀραρότως, quod admisit Brun-
ckius. Gl. ἀσφαλῶς. Hesychius: Ἀραρῶσαι (Ἀραρότως reponunt in-
terpretes). ἀρμολίως, προσηρμοσμένως, ἀρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ
ἀραρῶς παγίως δέδεικται. Legunt nonnulli, nescio quam recte,
ὅθεν καὶ τὸ ἀραρότως, παγίως, ὡς δέδεικται. Aeschylus Suppl. 951.
τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς | γόμφος διαμπᾶξ, ὡς μένειν ἀραρότως. Ita vulgo
per α. Vulgo etiam Prom. 60. Ἀραρεν ἦδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

1162, 3. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην | ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσον δ' ἐλάμπετο.]
Reiskius ἔσεισι, ut semet in comam penetraverat ignis. Ita
enim haec explicat. Verum etiam vulgata non inelegans, ait.
Nesciebat εἶμι futurum esse.

1163. Rom. B. Par. B. Lasc. δις τόσον τ' ἐλάμπετο. Rom. C.
δις τόσον ἐλάμπετο. Rom. A. Par. A. δις τόσως (Rom. A. τοσῶς
supra scripto τόσον) τ' ἐλάμπετο, quod admisit Brunckius. Flor.
Par. E. Mag. Put. δις τόσως ἐλάμπετο. Inter δις τόσον et δις τόσως
parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. δις τόσον γὰρ
ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως. El. 1091. κοῦτ' ἀντιφεύγει,
παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, | οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δις τόσως ἐμὲ | κτείνας
ἀδελφῆς ζῶσαν. Incertus Rhes. 159. πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δό-
μον, | νῦν δις τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον. Sic pro δις τοσοῦτ' Mus-
gravius e codd. Sed fortasse praestat δις τόσως. Quo admissio,
altera quaestio est, utrum retinenda an delenda copula, quam
omittunt nonnulli libri °.

1164. πιτνεῖ δ' ἐπ' οὔδας, συμφορᾷ νικωμένη,] Rom. A. B. πιτνεῖ.
Rom. C. Mag. πίπτει. Vide ad πίτνοντα v. 54.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1086. ἐπ' οὔδας. Rom. A. B.
Lasc. Par. A. B. E. ἐς οὔδας, quod admisit Brunckius.

Ibid. Rom. C. συμφορὰ νικωμένη. Lasc. συμφορᾷ νικομένη. Noster
Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.

1165. πλὴν τῶ τεκόντι, κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν.] Schol. Πλὴν τῶ τε-
κόντι.) λείπει τὸ πᾶσι. τουτέστι, πᾶσιν ἄλλοις δυσεπίγνωστος ἦν πλὴν τῶ
τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπεὶ περ ὀξύτερον κατε-
νόει τὴν κόρην. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὅμως. εὐθύς δ' ἀπήμων κᾶδος
ἐπ' ἀλλότριον. Πίνδαρος. Apud Pindarum Nem. I. 82. vulgo legi-
tur εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

1169. σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,] Hesychius:
Πεύκινον δάκρυ. πίσσα.

1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπερρέον,] Rom. C. γναθμῶν ἀδή-
λοις φαρμάκοις. Lasc. Par. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Rom.
A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Mag.
γνάμπτοις ἀδήλων φαρμάκων. Schol. Γναθμοῖς ἀδήλοις.) αἱ δὲ σάρκες, φησὶ,
τῶν γναθμῶν κατέρρεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ
γενικῆς κέχρηται. Hic igitur γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων legisse vi-
detur, licet ἀδήλοις in lemmate exhibeat. Idem γναθμοῖς pro

° Hesychius: Διστόση. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρ-
χίλοχος. Imo, Δὺς τόση, twice as old.
Δὺς τόσος pro διπλοῦς dixit noster Hec.

292. Med. 1015. Cycl. 147. incertus
Rhes. 281. 757.

γνάθοις accepit, haud secus ac ceteri plerique interpretes. Buchananus: *avulsa ossibus | caro venenis per genas tacitis fluit, | ceu taeda lentis laesa sudat lachrymis*. Hesychius: Γνάθοι. γνάθοι, σιαγόνες. Apud Euripidem Hipp. 1223. γναθμοῖς pro γνάθοις e Par. A. admiserunt Valckenarius et Brunckius. Nostro loco significat *morsibus*. Reiskius: *Recta est lectio scholiorum [quam improbaverat Barnesius] γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρ- ρεον, mandibulis, hoc est dentibus, invisibilibus, seu corrosione oculis non observanda, venenorum deliquebant*. Admisit hanc scripturam Musgravius.

1171, 2. δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν | νεκροῦ.] Rom. A. B. θίγειν. Rom. C. Mag. θιγεῖν, quod tacite admisit Barnesius. Aldus etiam θιγεῖν Hipp. 885. 1044. Suppl. 1107. Iph. A. 1351. Iph. T. 1045. et fortasse saepius.

1174. ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ.] Rom. C. Pseudogregorius v. 1085. 1221. προσπιτνεῖ. Rom. A. (in quo supra scriptum γρ. καὶ προσπιτνεῖ) B. Par. A. προσπίπτει, quod admisit Brunckius. *In hac senarii sede nihil interest, inquit, scribatur προσπιτνεῖ, an προσπίπτει*. Vulgatam revocavit Porsonus. Etsi numerorum nihil refert, praestat προσπιτνεῖ, vel potius προσπίτνει, propterea quod hanc formam in communem etiam metro repugnante frequenter mutarunt librarii. Vide ad v. 54. ubi Stobaeus, κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.

1175. ὥμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας χέρας,] Rom. C. χέρας. Rom. A. B. Lasc. Par. A. Cott. δέμας, quod admisit Porsonus. Confert Hec. 734. οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι | δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι. Item Iph. A. 992. βούλει νιν ικέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Pseudogregorium quoque, qui v. 1087. περιπτύσσει πέδον, v. 1222. vero περιπτύσσει πόδας dixit, potius δέμας quam χέρας apud Euripidem legisse suspicatur. Contra dixit Euripides Alc. 349. σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν | εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, | ᾧ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσω χέρας, &c. Andr. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, | δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσω χέρας, | λέγ' οἱ ἔπραξα. In his dativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum censet Porsonus, quem miror non animadvertisse, aequè bene dici περιπτύξας χέρας νεκρῷ ac περιπτύσσω χέρας πατρί.

1176. κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'.] Rom. C. κύνει. Rom. A. B. κυνεῖ, quod admisit Brunckius, ut supra v. 1110. Gl. κατεφίλει δὲ προσφωνῶν.

Ibid. ὦ δύστηνε παῖ,] Sic Rom. B. C. Sed Rom. A. ὦ δύστηνε σὺ, supra scripto γρ. παῖ. Noster Andr. 68. Τὸν παῖδά σου μέλ- λουσιν, ὦ δύστηνε σὺ, | κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου. Ibid. 170. εἰς τοῦτο δ' ἤκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ, &c. Sed Creonti magis convenire videtur ὦ δύστηνε παῖ.

1177. τίς ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;] Sic Rom. A. ante corr. Idem a corr. τίς σ' ᾧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε; Pro- nomen priore tantum loco habent Rom. B. Lasc. Par. A. quos sequitur Brunckius. Rom. C. neutrobique.

1178, 9. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν | τίθησιν;] Schol. Τίς τὸν γέροντα.) ὠμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Noster Heracl. 166. ἡ κακὸν λόγον | κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα | τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, | παίδων τε τῶνδ', εἰς ἀντλον ἐμβήσει πόδα. *Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα*, inquit Barnesius. Hoc scholiastae restituendum videtur pro ὠμογέροντα, quod primus addidit Matthiae. Hesychius: Τυμβογέρων. ἐσχατόγηρως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Quam diversum ab hoc sit ὠμογέρων, idem ostendit grammaticus.

1181. χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,] Rom. B. C. γεραιόν. Rom. A. γηραιόν, ut jam monui ad v. 62.

1182, 3. προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης, | λεπτοῖσι πέπλοις.] Schol. Προσείχεθ' ὥσπερ κισσός.) προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν. Rom. B. ἔρνεσιν ut Aldus. Rom. C. Lasc. ἔρνεσι. Rom. A. ἔρνεσι addita ἐν ab alia manu, ut sit ἐν ἔρνεσι. Barnesius recte ἔρνεσιν. Aldus δασέως etiam Tro. 761. Hel. 183. ψιλῶς Phoen. 199. 656. Iph. A. 116. Tro. 761. Bacch. 874. 1305. Cycl. 611. Hel. 183. Ion. 920. Idem ὦ φίλτατ' ἔρνη apud Sophoclem Oed. C. 1108.

1182. Tres Rom. Pseudogregorius v. 1230. δάφνης ut vulgo. Idem v. 1318. δρυὸς, quod usitatius esse monet Porsonus. Confert Euripidem Hec. 398. Ὅποια κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἔξομαι.

1184. ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,] Tres Rom. γόνυ. Sed in A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1181. manavit.

1185. ἡδ' ἀντελάζετ'.] Rom. A. C. ἡδ' ἀντελάζετ'. Lasc. ἡ δ' ἀντελάζετ'. Schol. Ἡ δ' ἀντελάζετ'.) ἡ δ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. Mag. etiam ἀντελάζετ', quod admisit Porsonus. Altera forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456. B. οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθεῖς, | καὶ θῶπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε.

1185, 6. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, | σάρκας γεραιὰς ἐσπάρας' ἀπ' ὀστέων.] Tres Rom. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. Burn. ἐσπάρας', quod admisit Musgravius. Edd. recentiores ante eum ἐσπάραξ', quod deterius est. Euripides Hec. 1164. παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἑμοῖς, | εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν, | κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας, | πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἦνυτον τάλας. Hipp. 1226. καὶ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ | γαίᾳς ἔχων οἶακας ἰθύνοι δρόμον, | προυφαίνεται εἰς τοῦμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν, | ταῦρος φόβῳ τέτρωτον ἐκμαίνων δρόμον. | εἰ δ'

εἰς πέτρας φέροντο μαργῶσαι φρένας, | σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο |
 εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, | ἁψίδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
 Iph. T. 325. ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι | ἔβαλλον αὐτούς· εἰ
 δὲ τοῦσδ' ὠσαίατο, | οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις. Thucydides
 VII. 79. εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρουν, εἰ δ' ἀναχωροῖεν, ἐπέ-
 κειντο. Hoc exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 521. p.
 740. qui recte monet, praeteritum imperfectum in hac constru-
 ctione usitatus esse aoristo. In his locis εἰ significat ὁπότε,
 quod in simili sententia posuit Euripides Suppl. 896. λόχοις δ'
 ἐνεστῶς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγῶς, | ἤμυνε χώρα, χῶπότ' εὖ πράσσοι πόλις, |
 ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴτι δυστυχοῖ P.

1187, 8. χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος | ψυχὴν.] Portus,
Tandem vero defecit, et infelix dimisit animam. Heathius, *Tan-
 dem vero se extricavit.* Pertinet ad hanc interpretationem gl.
 ἡμίφλεκτος. Musgravius ἀπέστη reddit *desiit*. Valckenarius Dia-
 trib. p. 57. ἀπέσβη, *extinctus est*, quod recte admisit Brunckius.
 In eandem conjecturam inciderat Scaliger. Grammaticus apud
 Bekkerum Anecd. Gr. p. 422. Ἀπέσβη. ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθ-
 νηκεν. Similia vide apud Hesychium, Photium aliosque v.
 Ἀπέσβη, Ἑσβη, Κατέσβη, &c. Copiose de hoc verbo dixit
 Ruhnkenius ad Timaei glossam p. 40. Ἀπέσβη. τέθνηκεν. Aut
 Ἀπέσβηκε aut ἀπέθανεν scribere debuit grammaticus. Tantum
 enim interest inter ἀπέσβη et ἀπέσβηκε, quantum inter ἀπέστη et
 ἀφέστηκε. Apud Platonem legitur ἀπέσβηκε Polit. p. 269. B. διὰ
 δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται
 χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Aoristum ἀπέσβη usurpat Euripides
 Fragm. Inc. cxxvii. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετῆς ὅπως | ἀστήρ,
 ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφείς εἰς αἰθέρα. Quo exemplo conjecturam suam
 confirmavit Valckenarius. Saepius hodie non legitur apud
 probatos scriptores hoc verbum, quod sophistis magnopere
 placuisse docent exempla ex eorum libris e Ruhnkenio allata.

1189, 90. κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ, | πέλας, ποθεινὴ
 δακρύοισι συμφορὰ.] Rom. C. δακρύοισι. Rom. A. B. Lasc. Pseudo-
 gregorius v. 1109. (cui vulgatam tribuit Porsonus) δακρύουσι.
 Schol. Πέλας ποθεινὴ.) οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρήνον
 κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὗς ἂν τις ἰδὼν ποθήσειε δακρῦσαι,
 ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι. Is igitur δακρύοισι legisse videtur.
 Alteram scripturam nec sententiam juvare, et metro nocere
 monet Porsonus¹. Musgravius primum ποθεινὴ δυσνοοῦσι, *opta-
 bilis inimicis*, deinde ποθεινὴ βασκάνοισι conjicit. Vulgata recte
 se habere videtur, licet parum constet, qua ratione ποθεινὴ δακρύ-
 οισι pro ποθοῦσα δάκρυα dixerit poëta.

^P Euripides El. 1076. μόνην δὲ πασῶν
 οἷδ' ἐγὼ σ' Ἑλληνίδων, | εἰ μὲν πατρῷ ἦν
 εὐτυχῇ, κεχαρμένην, | εἰ δ' ἦσσαν εἴη, συν-
 νεφούσαν ὄμματα. Matthiae ex conje-
 ctura Canteri, εἰ μὲν τὰ Τρώων ἦν εὐτυχῇ.
 Rectius Musgravius, εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυ-
 χοῖ. Constructio est: μόνη δὲ πασῶν Ἑλ-

ληνίδων ἔχαιρες μὲν, εἰ τὰ Τρώων εὐτυχοῖ,
 &c.

¹ Δακρύω secundam corripit apud Ae-
 schylum Cho. 79. στύγος κρατούση. δα-
 κρύω δ' ὑφ' εἰμάτων | ματαίοισι δεσποτῶν |
 τύχαις κρυφαίοις πένθεσιν παχνομένη. Sed
 scripturam corruptum censet Porsonus.

1191. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.] Buchananus, *De te quid opus oratione?* Portus, *Quare mihi tua quidem persona e medio recedat* audito hoc sermone. Heathius, *De salute autem mea interponam minime est necesse.* Musgravius, *Quare mihi tua quidem persona e tumultu recedat.* Quae interpretatio ut constet, pro λόγου conjicit κλόνου. Bothius, *Drum, ist das Leben dir noch lieb, fleuch die Gefahr | der Strafe.* Hoc est, *Quocirca, si vita tibi adhuc cara est, poenae periculum fuge.* Miror locum minime difficilem interpretes tantopere exercuisse. Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Euripides Hec. 1195. καί μοι τὸ μὲν σὸν ᾧδε φροιμίῳις ἔχει. | πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.

1192. γνώση γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.] Pseudogregorius v. 799. γνοίης. Schol. Γνώση γὰρ αὐτῇ.) γράφεται καὶ γλώσση, ἢ ἡ, τῇ ἑαυτῆς γλώσση καὶ φλυαρία ὅψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληφθεμένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς. Quomodo haec interpretatio cum recepta scriptura, etiam admissa γλώσση, concilianda sit, ignorare me fateor. Tradit Scholiastes, inquit Musgravius, *olim scriptum fuisse γλώσση, unde non absurde conjicias: λώστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή.* Vertit igitur, *Optimum enim hoc poenae effugium.* Ego malim cum vulgata scriptura, *Reperies enim ipsa poenae effugium.*

1193. τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.] Ita Jason v. 434. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

1194, 5. οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν | δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,] Schol. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν.) τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῶν δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσεῖα καλεῖ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δὲ φησιν οὕτως (Nem. VI. 7.)· ἀλλὰ τί προσφέρομεν ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς; ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιάν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.

1196. τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.] Lasc. τούτοις. Deinde tres Rom. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. ζημίαν ὀφλισκάνειν. Dixit Medea v. 567. ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν | πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sed ei sententiae, quam nunc prae manibus habemus, convenientius est μωρίαν. Noster Alc. 1096. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις. Iph. T. 487. ὡς δὴ ἐξ ἐνός | κακῶ ξυνάπτει. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, | θνήσκει θ' ὁμοίως. Similiter ἀμαθίαν Hec. 327. Phoen. 770.

1197. θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ.] Rom. A. Lasc. οὐδεὶς ἐστὶν ut Aldus. Porsonus οὐδεὶς ἐστίν.

Ibid. Pseudogregorius v. 1013. ὀλβιος φύσει, unde Valckenaerius ad Hipp. 750. εὐδαίμων φύσει, quod admisit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, inquit Porsonus, si quis codex praeberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Imprudens tamen e Brunckiana

retinuit φύσει. In Addendis errorem suum ita agnoscit ad v. 1196. *In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.* Matthiae φύσει retinuit. Ego vero ἀνὴρ revocavi, quod eodem modo παρέλκει in initio Euripideae Antigones: Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ, | εἴτ' ἐγένετ' αὐθις ἀθλιώτατος βροτῶν. Εὐδαίμων autem *ab omni parte beatum* significat. Schol. Εὐδαίμων ἀνὴρ.) ἀδαίμονα (sic ed. Ven.) δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακόν. Quo sensu noster Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς, | οὐδ' εὐδαίμων. | οὐπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος. Item Herc. 103. οἱ τ' εὐ-
τυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.

1198, 9. ὄλβου δ' ἐπιρρύνεντος, εὐτυχέστερος | ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ.] Rom. B. C. εὐτυχέστερος. Rom. A. εὐτυχεστέρας altero ab eadem manu supra scripto. Pseudogregorius v. 1014. εὐκλεέστατος.

1199. Pseudogregorius v. 1015. ὄλβιος δ' ἂν οὐ. Is igitur bis ὄλβιος habet, ubi vulgati libri εὐδαίμων. Secundum ὄλβιος Valckenario obsecutus admisit Brunckius. Beckius εὐδαίμων revocavit. Matthiae vero iterum ὄλβιος.

1200, 1. Ἐοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ | κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.] Rom. C. ξυνάψειν. Rom. A. B. ξυνάπτειν. Pseudogregorius v. 1093. συνάπτειν. Melior est vulgata. Noster Or. 766. Ὡ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τὰμὰ λυπήσειν κακά.

1202, 3. ὦ τλῆμον, ὥς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, | κόρη Κρέοντος,] Rom. A. B. C. Flor. Par. A. E. Put. συμφορὰς, quod prima litera mutata admisit Porsonus. Lasc. συμφορᾶς. *Non male scriberetur*, inquit Brunckius, ὥς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. *Imo hoc elegantius esset.* Cujus constructionis exempla passim occurrunt. Aeschylus Prom. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας | τύχας, Προμηθεῦ. Ag. 1330. Ὡ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. Sophocles El. 920. Φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι. Euripides Phoen. 1434. Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. (Vulgo deest σ'.) Hipp. 1409. Στένω σε μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἀμαρτίας. Heracl. 233. Ωἰκτεῖρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ. Ita tres codices, quorum is quem Musgravius G. appellat, a correctore habet τᾶσδε συμφορᾶς. Haec varietas, ut vides, magnam speciem Brunckii conjecturae addit. Sed vulgatam confirmare videtur Sophocles El. 788. Οἶμοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, | Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν. Euripides Hipp. 1405. Ωἰμῶξα καὶ γὰρ καὶ πατρὸς δυσπραξίας. Idem apud Aristophanem Thesm. 1067. Σὺ δ' εἴ τίς, ἥτις τοῦμὸν ᾤκτειρας πάθος; Neque aliter infra v. 1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' (i. e. τὴν ἐμὴν ξυμφορὰν) αἰάζειν πάρα. Plura colligere supersedeo. Dedi igitur ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν, licet plerique libri συμφορὰς habeant.

1203, 4. ἥτις εἰς Αἴδου δόμους | οἶχη, γάμων ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος.] Rom. C. Pseudogregorius v. 877. δόμους. Rom. A. B. Lasc. Par. A. πύλας, quod admisit Brunckius. Revocavi δόμους, nec legere memini apud tragicos εἰς Αἴδου πύλας οἶχθαι, aut aliquid ejus-

modi. Qui apud eos ad inferos descendunt, non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶν, τὰ νυμφικὰ | τέλη λαχὼν δαίλαιος εἰς Αἴδου δόμους. Euripides Hipp. 895. ἡ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Αἴδου δόμους | θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων. Alc. 25. ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Ibid. 74. ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Αἴδου δόμους. Ion. 1273. εἴσω γὰρ ἂν με περιβαλοῦσα δωμάτων, | ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Αἴδου δόμους. Herc. 610. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Αἴδου, τέκνον. Αἴδου πύλας memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπῶν, ἴν' Αἴδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hipp. 56. οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεωγμένας πύλας | Αἴδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε. Ibid. 1447. Ὀλωλα. καὶ δὴ νεγτέρων ὄρῳ πύλας. Alc. 120. Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν | ὄμμασιν δεδορκῶς | Φοίβου παῖς, προλιποῦς' | ἦλθεν ἔδρας σκοτίους, Αἶδα τε πύλας. Ubi πύλας suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui Σοφία Σολομῶντος dicitur, c. xvi. 13. σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Αἴδου καὶ ἀνάγεις.

1205, 6. Φίλαι, δεδόκται τοῦργον ὡς τάχιστα μοι | παῖδας κτανούση, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,] Rom. C. τοῦργον ut Aldus. Rom. A. B. Lasc. τοῦργον. Vide ad τᾶλλα v. 888. Ordo est, δέδοκταί μοι τοῦργον, ὡς τάχιστα παῖδας κτανούση. De κτανούση vide ad v. sequentem.

1207, 8. καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα | ἄλλη φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.] Schol. Σχολὴν ἄγουσαν.) διατριβήν, βραδυτήτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούση. Exempla τοῦ συνήθους σχήματος vide ad v. 727. Si per metrum licuisset, ἀγούση fortasse reposuissent librarii. Eorum enim culpa legi mihi videtur κτανούση superiore versu. Conferendus omnino Sophocles 958. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων | βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν, | πλούτου πατρώου κτήσιν ἐστερημένη, | πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναία τε. Ita quidem vulgo legitur. Sed quis vulgatae scripturae ita addictus est, ut non fateatur, poëtam ante accusativum γηράσκουσιν potius ἐστερημένην quam ἐστερημένην fuisse scripturum? Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si ἀγούση et γηρασκούση ante vocalem stare possent. Eidem caussae haud dubie tribuendum est, quod πάσχουσιν v. 797. exhibent omnes libri.

Ibid. Sequebantur duo versus 1031, 2. qui nunc semel tantum leguntur.

1209. ἀλλ' εἰ' ὀπλίζου, καρδία.] de accentu τοῦ εἶα vide ad v. 395. Hic tres Rom. cum Aldo consentiunt. A. etiam εἶα sine elisione.

1209, 10. τί μέλλομεν | τὰ δεινὰ κάναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;] Sic tres Rom. alique fortasse omnes. Legendum tamen videtur μὴ οὐ πράσσειν. Aeschylus Prom. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ

γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Sophocles Aj. 540. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρ-
ουσίαν ἔχειν; Euripides Tro. 792. τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδία | χω-
ρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; Aristophanes Ach. 319. Εἰπέ μοι, τί φειδό-
μεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς
φοινικίδα; In his exemplis particula interrogativa negativum
sensem exprimit. Idem valent verba τί μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν
quod μὴ μέλλε γεγωνίσκειν, idem τίνος ἐνδέομεν quod οὐδενὸς ἐνδέομεν.
Si secus esset, non diceretur μὴ οὐ, ut obiter post alios monui ad
v. 215. p. 120. not. d. In hujusmodi locis librariorum negli-
gentia saepius excidisse οὐ monet Hermannus de Ellipsi et
Pleonasmo p. 221. In Aeschyli Sophoclisque locis supra al-
latis οὐ omittunt nonnulli codices. Apud Sophoclem μὴ παρου-
σίαν habet ed. utraque Juntina^r.

1211, 2. ἄγ', ᾧ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος, | λάβ', ἔρπε πρὸς
βαλβίδα λυπηρὰν βίου.] Schol. Πρὸς βαλβίδα.) βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν
δρομέων ἄφεςις. ἄγε δὴ, ᾧ Μήδεια, πρὸς ἄφεςιν ὄρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυ-
χοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου. Rectius, opinor, πρὸς ἀγῶνα.

1213. καὶ μὴ κακισθῆς, μὴδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,] Gl. μαλακισθῆς.
Supra v. 1023. dixit Medea, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

Ibid. Mallet Beckius μὴτ' ἀναμνησθῆς, eodem errore quo
Brunckius μὴτ' ἐρετμῶσαι v. 4.

1214. ᾧ φίλταθ', ὡς ἔτικτες,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. o-
mnes, Mag. Burn. Reiskius e conjectura, ὡς φίλταθ', quod admi-
sit Musgravius. Haec scriptura inutilem reddit Scaligeri con-
jecturam ἄν ἔτικτες, ut ὦν ἔτεκες v. 1247. Brunckius ὡς σφ' ἔτι-
κτες. Quod inserui, inquit, pronomen facile excidere potuit.
Beckius pronomen expulit, probante Porsono.

1214, 5, 6. ἀλλὰ τήνδε γε | λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, |
κάπειτα θρήνει.] Mag. σε pro γε.

1215. Rom. C. λαθοῦ. Lasc. λάθου. Rom. A. B. λαβοῦ. In A.
supra scriptum ab eadem manu ἀττικῶς, a diversa γε. λαθοῦ.

^r Corrigendus Euripides Phoen. 305. τί μέλλεις ὑπάρροφα μέλαθρα | περᾶν, θίγειν
σ' ὠλέναις τέκνου; Incertus Rhés. 673. τί μέλλετε, | σκηπτοῦ πόντος πολεμίων, σῶ-
σαι βίον; Legendum θιγγάνειν et σῶζειν. Μέλλειν cunctandi significatione ne fu-
turi quidem infinitivum, nedum aoristi, adsciscit. Aeschylus Ag. 917. δμῶαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος, | πέδον κε-
λεύθου στρωννύναι (an στορνύναι) πετάσμασιν; Sophocles Oed. T. 678. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεῖν δόμων τόνδ' ἔσω; Oed. C. 1627. ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χω-
ρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. Eu-
ripides Hec. 726. Ἐκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ; Or. 1283. τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ | σφάγια φοινίσσειν; Phoen. 1152. τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμ-
πίπτειν πύλαις, | γυμνήτες, ἰππῆς, ἀρμά-
των τ' ἐπιστάται; Heracl. 1045. Τί δῆτα μέλλετ' (εἰ πόλει σωτηρίαν | κατεργάσασθαι

τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεῶν) | κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε; Hel. 1609. Τί μέλ-
λετ', ᾧ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, | σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεῶς τ' ἄπο | ῥίπτειν εἰς οἶδμα; Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν; Longe diversum esset κινῆσαι. Idem Av. 365. Εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ᾧ πάντων κάκιστα θη-
ρίων, | ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι, | τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενεῖ καὶ φυλέτα; Altero sensu nihil refert, τί μέλλεις, an μὴ μέλλε, an μέλλεις cum in-
terrogatione dicatur. Sophocles Phil. 1449. Μῆ νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν. Eu-
ripides El. 576. Ἐπειτα μέλλεις προσπί-
ττειν τοῖς φιλτάτοις; Aristophanes Av. 351. ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἥδη τῷδε τίλλειν καὶ δάκνειν. In his soloeca essent πράζειν, προσπεσεῖσθαι, τιλεῖν, δῆξεσθαι, nec meliora πράξαι, προσπεσεῖν, τίλαι, δακεῖν.

1216. καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. εἰ κτενεῖς (Lasc. κτενεῖσα) σφ' ὅμως, quod admisit Porsonus, distinctione tamen ante ὅμως, ut vulgo, posita. De hac re vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. T. I. p. 351. Exemplis addatur Euripides Iph. T. 1232. τὰλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως, | τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θέα. Bacch. 1315. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὦν ὅμως, | τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων. Ita distinguendum hoc argumento docemur, quod ὅμως interdum sententiam claudit. Aeschylus Theb. 718. Πιθοῦ γυναιξίν, καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Cho. 113. Μέμνησ' Ὀρέστου, κεί θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Euripides Alc. 938. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον | τοῦμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.

1217. φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.] Rom. C. φίλοι γ' ἔφυσαν. Rom. A. B. Lasc. φίλοι τ' ἔφυσαν. Omnes, ni fallor, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. Nescio an legendum, φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχῆς τ' ἐγὼ γυνή. Aeschylus Pers. 210. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἐστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν δ' ἀκούειν. Malebat Stanleius δειμά τ' ἐστ' ἰδεῖν, ut sensus esset, *et mihi terribile visu, et vobis auditu*. Recte Blomfieldius in annotatione, ταῦτ' ἐμοί τε δείματ' ἐστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν τ' ἀκούειν. II. Euripides Phoen. 1619. Σοί γ' εὖ λέλεκται. γόνата μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Ita Valckenarius pro σοί τ' εὖ λέλεκται, quod servari non posse monet, nisi scribatur ἐγὼ τε. Valckenarium sequitur Porsonus. Ego scripsissem ἐγὼ τε ναίειν, quod admisit Matthiae. III. Hel. 1343. χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρας' | Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς, | ῥίπτει δ' ἐν πένθει | πέτρινα κατὰ δρία πολυνίφεα. Scribendum χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρας'—ῥίπτει τ' ἐν πένθει—

1218—59. Hujus carminis ἔκδοσιν fecit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 290—3. in qua nonnulla rectius quam in superioribus constituta sunt. Primos quatuor versus ita Latine reddit Ennius Medea Exsule apud Probum in sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo, summe Sol, res omnes qui inspicis, | quique lumine tuo maria, coelum ac terram contines, | inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus*. Ita Porsonus. Vulgo *qui res omnes inspicis—mare—prohibe*.

1218, 9. Ἰὼ γὰρ τε καὶ παμφαῆς | ἀκτὶς ἀελίου,] Wakefieldius Sylvae Crit. I. p. 130. pro γὰρ scribendum censet Ζᾶ, quod Ζεῦ significare putat. Cui scripturae Ennium favere monet. Vulgatam paullo subtilius explicat scholiastes his verbis: Ἰὼ γὰρ τε καὶ παμφαῆς.)—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσιν εἰσδέχεσθαι ταῖς μισαιφονίαις (an τῆς μισαιφονίας) τὸ αἷμα. Exclamationem ὦ γῆ καὶ ἥλιε usurpant Demosthenes alique. Tragici formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. ὦ γαῖα μήτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, | οἷων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὅπα. Quae cum nostris contulit Valckenarius. Quod voluit Wakefieldius, Tellurem et Jovem conjungit noster El. 1177. Ἰὼ γὰρ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα | βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι|α, μυσάρᾳ, δίγονα σώματ' ἐν | χθονὶ

κείμενα πλαγᾶ | χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Ita quidem vulgo legitur, nisi quod versus aliter distributi sunt. Sed metri caussa reponendum videtur, Ἰὼ γὰρ τε καὶ πανδερκέτα^s. Solem potius quam Jovem πανδερκέταν βροτῶν appellari existimo.

1219. Primam corripit ἀελίου, ut apud Sophoclem Trach. 83. πῶς ὄδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Plura exempla attulit Seidlerus p. 103.

1219, 20. κατείδετε, εἶδετε τὰν | ὀλομένην γυναῖκα,] Tres Rom. Par. A. κατίδετε. Lasc. Par. B. D. κατείδετε. Hi omnes εἶδετε omittunt. Rom. E. etiam κατίδετε habet. Utrum vero εἶδετε omittat, necne, non dixit Musgravius. Schol. Κατείδετε.) κατοικτεῖρατε καὶ ἐλεήσατε ἐπιβλέψαντες (vulgo ἀποβλέψαντες), καὶ προνοήσασθε δι' οὗ τρόπου δυνατόν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων. Grammatici interpretatio ad κατίδετε spectat, licet in lemmate indicativum exhibeat. Reiskius κατείργετ', εἴργετε, cohibete, cohibete, ut κάτειργε mox v. 1225. Heathius κατείδετ', εἶδετε. Tandem recte Musgravius κατίδετ', ἴδετε. Notandum autem verbum simplex composito ejusdem significationis subjectum. Cujusmodi repetitiones apud tragicos satis frequentes sunt. Euripides Hec. 166. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρωάδες, | ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πῆματ', ἀπ' ὠλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι | βίος ἀγαστὸς ἐν φάει. Or. 180. ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπὸ τε συμφορᾶς | διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita pro διοιχόμεθα διοιχόμεθα primus edidit Kingius. Ibid. 1465. ἂ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, οἴμοι μοι. Aldus bis ἴαχεν. Alc. 400. ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ | μᾶτερ, ἀντίαζω^t. Cum his conferre nolim quod dixit noster Bacch. 1062. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, | κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.

1220. Rom. C. ὀλομένην. Rom. A. B. Lasc. Mag. οὐλομένην metro repugnante.

1220, 1. πρὶν φοινίαν | τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.] Rom. A. a corr. B. C. Lasc. Mag. πρὶν φονίαν. Rom. A. ante corr. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρὶν. Quod ad φονίαν attinet, eadem varietas mox v. 1226. Vide etiam ad v. 835.

1221. Rom. A. B. τέκνοις. Rom. C. τέκνοισι.

1222, 3. σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς | ἔβλαστεν.] Tres Rom. ἔβλαστε, cetera ut vulgo. Verbis σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς non bene respondent δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς v. 1232. Musgravius igitur σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ conjicit, quod admisit Brunckius. Porsonus vulgatam revocavit. Seidlerus et Matthiae τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς;

1223, 4. θεῶν δ' | αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.] Tres Rom. Mag.

* His quinque versibus respondent v. 1190—4. sic distribuendi: Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν, | ἄφατα φανερά δ' ἐξέπραξας ἄχαια, φοίνοια δ' ὥπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος. | τίνα δ' ἐτέραν μὲλιν πόλιν; τίς ξένος. Legendum quoque ἄφαντα φανερά δ' ἐξέπραξας ἄχαια, φόνια δ' ὥπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος. Ἀφαντα de meo dedi, cetera ex aliorum con-

jectura. Tres sunt iambici dimetri, quibus respondent, βροτῶν, ἴδετε τὰδ' ἔργα φόνια, μυσαρὰ, δίγωνα σώματ' ἐν | χθονὶ κείμενα πλαγᾶ. Tertius versus corruptus est.

^t Sophocles Oed. C. 1491. Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν | ἐπὶ γύαλον ἐναλίω &c. Legendum videtur, Ἰὼ παῖ, πρόβαθι, βᾶθ'. Ita v. 840. πρόβαθ' ὦδε, βᾶτε, βᾶτ' ἐντοποι.

θεοῦ, quod cum tacite ediderit Brunckius, non dubito etiam in Par. A. legi. Beckius θεῶν revocavit. Schol. Θεῶν δ' αἷμα.) γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμώρησαι.

1224. Rom. A. a corr. B. C. αἷμα. Rom. A. ante corr. Flor. Lasc. Par. A. B. D. αἵματι, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae^u. Deinde tres Rom. πιτνεῖν. Sed A. ante corr. recte πίτνειν. Vide ad v. 54. Sive αἷμα πίτνειν sive αἵματι πίτνειν legatur, versus ἀντίστοιχοι non bene congruunt. Musgravius αἷμα φθίνειν conjicit, Porsonus in antistrophico versu καὶ ζαμένης.

1225, 6. ἀλλά νιν, ὧ φάος διογενὲς, κάτειρ[γε,] *Delendum fortasse ὧ*, inquit Porsonus, cujus conjecturam metrum corrumpere monet Seidlerus.

Ibid. Tres Rom. κάτειργε, quod κώλυε significat. Sed A. ante corr. κάθειργε, cui diversum sensum tribuunt grammatici, nempe σύγκλειε.

1226, 7. κατὰπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν, | τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] Tres Rom. Lasc. Mag. φοινίαν, ut paullo ante v. 1220. Seidlerus τάλαιναν φοινίαν τ'. *Transposui verba φοινίαν τάλαιναν*, inquit, *quamquam metrum quidem vulgarem ordinem ita ferret, si φοινίαν ut disyllabon acciperetur.* Brunckius, Beckius et Matthiae φοινίαν τάλαινάν τ'. Melior mihi videtur Seidleri ratio. Cum vero scriptura nimis incerta sit, vulgatam revocavi.

1227. Rom. C. ἐριννύν. Rom. A. ἐριννύν. Rom. B. ἐριννύν. Hi omnes ut vulgo ὑπ' ἀλαστόρων. Mag. ὑπ' ἀλλαστόρων. Haec verba alii aliter explicant. Scholiastae ὑπὸ cum ἔξελε conjungendum videtur, ut sit ὑπέξελε. Meliorem interpretationem praebet Rom. A. in quo supra scripto gl. πεμφθεῖσαν. Musgravius in annotatione Ἐριννύς ὑπ' (voluit ὑπ') ἀλάστορον. *Quod neque ipse interpretatur*, inquit Porsonus, *neque ego intelligo.* Ipse praepositionem delendam censet, recte improbante Seidlero.

1228. Μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων.] Articulum omittunt tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. quibus obsecutus est Musgravius. Heathius ἔρρει δὲ τῶν τέκνων, quae verba verbis καὶ

^u Si αἵματι scripsit Euripides, facile absorberi potuit ultima syllaba a prima sequentis vocis litera. Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eadem vel valde simile lineae diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI. Ita Porsonus ad Phoen. 1277, 8. Syllabae τι ante π amissae exempla nonnulla apponam. I. Aeschylus Theb. 1074. Δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω | τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Arridet mihi conjectura viri docti, cujus nomen ignoro, δράτω τι πόλις. II. Euripides Alc. 545. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Vide an legendum Αἰσχρὸν τι. Alias conjecturas vide apud Monkium. III. Hel. 362.

θῦμα τριζύγοις θεοῖσι, τῷ τε σύραγγ' (aliae edd. σύριγγ') ἀοιδαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Recte σέβιζοντι Musgravius, cetera minus bene. Ita fere legendum: θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, | τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμίδαν Ἰλίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Dedi ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῷ Πριαμίδαν, illi Priamidarum, ut τῷ Ἀτρεΐδαν Iph. T. 139. IV. Aristophanes Pac. 394. Εἰ Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρεῖς. Ita Aldus in textu, sed in scholiis recte Εἴστι. V. Cratinus Ὀδυσσεύσιν apud Suidam aliosque v. Ἀθυρμα: νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα. Legendum νεοχμὸν τι. Pars est anapaestici tetrametri.

παμφαῆς ἀκτὶς respondere credidit. Versus nunc melius distributi leguntur. Schol. μόχθος δὲ τέκνων, ὁ μοχθηρὸς βίος τῶν τέκνων. Rectius explicat Medea v. 997, 8, 9. Noster Suppl. 1134. Ἰὼ ἰὼ. ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; | ποῦ νυχευμάτων χάρις, | τροφαί τε ματρὸς, αὐπνὰ τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

1229. καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες,] Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. ἄρα μάταν, quod admisit Seidlerus. Rom. C. Lasc. Put. μάταν sine καὶ et ἄρα. Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἄρα. Hunc sequuntur Beckius et Porsonus, Musgravius Matthiae. Recte additum videtur ἄρα. Sophocles El. 772. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν. Euripides Alc. 672. μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν. Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὧ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις αἶβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Herc. 339. ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, | μάτην δὲ παιδὸς τοι νεῶν ἐκλήζομεν^x. Incertus Rhes. 950. Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος διφρηλάτης | ἐδέεννασ', Ἐκτορ, τῷδε βουλευσάμενον. Eodem sensu ἄλλως ἄρα noster Med. 997. Idem Tro. 752. ὧ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὧ χρωτὸς ἠδὲ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὁδὲ. Rectius igitur μάταν ἄρα quam ἄρα μάταν, licet hoc praebeant plerique codices.

Ibid. Tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. E. Mag. ἔτεκες, quod admisit Musgravius.

1229, 30, 1. ὧ | κυανεῶν λιποῦσα Συμπληγάδων | πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβόλαν.] Rom. C. Lasc. ὧ omittunt. Vide ad ὧ γύναι v. 135.

1230. Rom. C. Lasc. κυανεῶν, ut Aldus. Rom. A. κυανέαν supra scripto ὧν cum gl. δωρικῶς. Genitivus pluralis κυανεῶν nihili vox est. Dorice autem rectius scribitur κυανεῶν quam κυανέαν. Attice quidem genitivus pluralis adjectivorum femininus eodem accentu effertur quo masculinus, quoties iisdem literis scribitur. Dicitur e. g. τῶν ἄλλων γυναικῶν, licet substantivorum, quorum nominativus pluralis in αἱ desinit, genitivus accentum circumflexum in ultima habeat. Femininum enim ἄλλων a masculino suo non magis diversum est, quam femininum τῶν a masculino τῷ. In dialecto vero Dorica aliter se res habet. Genitivus pluralis femininus a masculino scriptura differt, neque magis scribendum Dorice τῶν ἄλλων γυναικῶν, quia scribitur τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, quam scribitur Attice πᾶσων γυναικῶν, quia scribitur πάντων ἀνδρῶν. Scribendum igitur apud Sophoclem Oed. C. 1248. νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν, non, ut vulgo, νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν. Quo exemplo corrigendi omnes loci, in quibus legitur genitivus in αν προπερισπωμένως.

1231. Rom. C. πετρᾶν ἀξενωτάταν. Rom. A. B. πετρῶν ἀξενωτάτων. Schol. Πετρᾶν ἀξενωτάτων.) περιφραστικῶς τὴν Προποντίδα, παρ-

^x Codd. Par. τὸν νεῶν. Conjicit Hermannus, μάτην δὲ παιδῶν γονία νῶν ἐκλήζομεν. Mihi magis arridet γονέ' ἐμῶν. Noster El. 1206. κατεῖδες, οἷον ἂν τάλαιν' ἐῶν πέπλων | ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναί-

σι; Seidlerus: Pro ἐῶν in mentem venerat legendum ἔξω, aut saltem ἰόν; nam languere certe videtur ἐῶν. Reiskius ἐκ τῶν. Imo legendum ἐμῶν πέπλων | ἰλάβετ'.

όσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς διατίθενται. Recte ἀξενωτάταν, εἰσβολὰν scilicet.

1232, 3. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς | χόλος προσπιτνεῖ,] Rom. B. C. δειλαία. Rom. A. δειλέα supra scripto αι. Versus strophico 1222. melius responderet, si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus. Δειλαίαν spondeus esse videtur apud Euripidem Suppl. 277. πρὸς σε γενειάδος, ᾧ φίλος, ᾧ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, | ἄντομαι, ἀμφιπύτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἰκέτιν [τάφου]. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina indiget. Musgravius legendum suspicatur, δειλαίον τι σοι φ. β. χ. προσπιτνεῖ, *miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira*. De qua conjectura ipse ait: *Juvat autem metrum non minus, quam sensum, haec emendatio*. Ego quidem non video, quid metri referat, utrum δειλαία, τί an δειλαίον τι scribatur. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 257. τί σε φρενῶν legendum censet.

1233. Omnes libri, ni fallor, προσπιτνεῖ. Vide ad πίτνοντα v. 54.

1234. καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;] Porsonus ad strophicum versum 1224. pro δυσμενῆς legi posse monet ζαμενῆς, quod exstat apud Sophoclem Aj. 147.

Ibid. Rom. A. B. φόνος ἀμείβεται. Rom. C. Lasc. ἀμείβεται (Rom. C. ἀμείρεται) φόνος. Verbi ἀμείβεται sensu non nimis perspicuus est. Vertit Buchananus *cumulatur*, Portus *respondet*, Barnesius et Musgravius *succedit*. Ita explicat Reiskius: Ἀμείβεται et metaphoricè dictum pro περαινεται, ab iis qui limen domus ἀμείβουσι, transeunt. Conferendus Noster El. 1093. εἰ δ' ἀμείψεται | φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ | καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι. Nescio an Anglice significet *to ensue*.

1235, 6, 7. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοιδα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχῃ.] Schol. Αὐτοφόνταις.) τοῖς αὐτοχειρίοις. τούτοις (Matthiae mavult τουτέστι,) σύμφωνα καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστὶ προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι, χαλεπὸν μίasma καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνωδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἐξῆς, ξυνωδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' (ed Ven. πιτνούτ', Flor. 6. πίπτοντ') ἄχῃ. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις. Ultima turbata sunt, ut jam sciri non possit, quo ordine poëtae verba collocanda monuerit grammaticus. Recte ξυνωδὰ, ut mox videbimus. Reliqua scripturae diversitas, quam praebent codices, nihil interpretationi confert. Musgravius pro ἐπὶ γαῖαν legendum suspicatur, ἐπιτεῖναι, pro ξύνοιδα vero ξύνοικα. Vertit: *Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτεῖναι εἰσι) luctus, qui divinitus in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare*. Sed praestat ξυνωδὰ, consona, congrua. Ξυνωδὰ reddendum videtur εἰκότα, δίκαια, ait Porsonus. Neque metrum ἐπιτεῖναι admittit. Optima ratio mihi videtur: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῇ

μιάσματα, τουτέστι, ἄχῃ ξυνωδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Verba ἄχῃ πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις eandem constructionem habere mihi videntur quam λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ. Quanquam nihil obstat, quo minus αὐτοφόνταις pro adjectivo accipiat.

1235, 6. Rom. A. B. ὁμογενῇ μιάσματα. Rom. C. αἰμογενῇ μιάσματ'.

1236. Rom. A. C. Lasc. Mag. αὐτοφόνταις, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae. Rom. B. αὐτοφόντες.

1236, 7. Tres Rom. Lasc. Par. omnes, Mag. Cott. συνωδὰ vel ξυνωδὰ. Illud admisit Brunckius, hoc Porsonus. Rom. A. B. Par. A. συν-, Rom. C. Lasc. ξυν-. Tres Rom. Lasc. ω pro ω. In Rom. A. supra scriptum γρ. σύνοιδα.

1237. Rom. A. ante corr. πίτνοντ'. Idem a corr. B. πιτνόντ'. In A. supra scriptum ὦν. Rom. C. Lasc. Mag. πιτνοῦντ', quod admisit Porsonus. Scholiorum ed. Ven. πιτνούτ'. Brunckius et Beckius πιτνοῦσ', media distinctione post μιάσματ' posita. Attice non dici ἄχῃ πίπτουσι, sed ἄχῃ πίπτει, monet Porsonus.

Ibid. Tres Rom. ut vulgo ἐπὶ δόμοις ἄχῃ. Sed in A. eadem manus ους super δόμοις scripsit, recentior super ἄχῃ.

1238. Οἶμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;] Dawesius p. 207. mavult πῇ (rectius πῇ) φύγω. Ita Aeschylus Prom. 587. ἄδην με πολύπλανοι πλάναι | γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη | πημονὰς ἀλύξω. *Ibid.* 905. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ | μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Euripides Or. 1375. αἱ αἱ, πᾶ φύγω, ξέναι. Hipp. 877. πᾶ φύγω | βάρος κακῶν; Ita Valckenarius pro ποῦ φύγω. Rectius ποῖ φύγω. Ita Aeschylus Suppl. 784. Sophocles. Oed. C. 828. 1738. Aj. 403. Euripides Or. 597. Phoen. 984. 1668. (Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;) Iph. T. 291. 1204. (ΙΦ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθές. ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;) Ion. 1253. Aristophanes Av. 353. Thesm. 696. 1103. Plut. 438. Nec quidquam refert, utrum sensus sit ποῖ an πῶς.

Ibid. Lasc. φύγω. Aldus μόλω v. 664. κτάνω v. 766. ἴδω v. 1282. Ea scilicet scribendi ratio frequens est in codicibus.

1239. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.] Lasc. ὀλλύμεθα.

1240. Ἀκούεις βοάν, ἀκούεις τέκνων;] Schol. Ἀκούεις βοάν.) τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν. Hujusmodi repetitiones apud tragicos frequentes sunt. Ita noster mox v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος &c. Sic etiam v. 110. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν. Plerumque, non tamen semper, utrumque membrum idem metrum habet. Aeschylus Theb. 153. ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου. *Ibid.* 177. κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκους | χειροτόνους λιτάς. *Ibid.* 910. δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα. Euripides Hec. τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν. Hipp. 836. Τὸ κατὰ γὰς θέλω, τὸ κατὰ γὰς κνέφας | μετοικεῖν σκότῳ θανῶν, ὧ τλάμων. Alc. 253. Ὀρῶ δίκωπον, ὀρῶ σκάφος. Suppl. 622. εἰδείης ἄν φίλων, εἰδείης ἄν τύχας. Bacch. 576. Ἰὼ, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς. Aristophanes Ach. 1212. Λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους. πάπαι.

Sensus est, ni fallor, λάβεσθέ μου τοῦ σκέλους. Plura collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 278, 9. sed non omnia ejusdem generis cujus nostra. In verbis τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον, quae leguntur apud Euripidem Or. 323. neutrum τινύμεναι abesse posset.

1241. ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχῆς γύναι.] Rom. A. B. ἰὼ τλᾶμον. Rom. C. ἰὼ τλῆμον. Deinde Rom. A. ὦ κακοτυχῆς γύναι γ. Rom. B. C. Lasc. Mag. ὦ κακοτυχῆς γύναι, quod admisit Porsonus. Schol. τὸ δὲ ὦ κακοτυχῆς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται. Aristophanes Ach. 566. Ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπὰς, | βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς. Hic etiam bis legebatur ἰώ. Correxerit Hermannus.

1242, 3. παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον | δοκεῖ μοι τέκνοις.] Schol. τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρῆξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν. Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis παρέλθω δόμους tribuunt, quem haberent πάρειμι δόμους, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter*. Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si παρέλθωμεν scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter*. Is optime conveniret, si constaret, aequè bene dici παρέλθω, *let me enter*, ac παρέλθωμεν, *let us enter*. Sed singulari plerumque praeponitur φέρε. Sophocles Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Euripides Or. 1282. Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλαω. Phoen. 283. φέρε' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθ' ὧ ξίφος, | καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφ' ἑστᾶσιν δόμοις. Interdum quidem deest φέρε, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla praebet Euripides. I. Hipp. 567. Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Non magis hic subaudiendum ἵνα quam apud Sophoclem Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. II. Ibid. 1354. σχῆς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. Nostri, *Hold, let me rest my weary body*. III. Andr. 842. Τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἡγρεύσω; | ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν | ἐρείσω πλαγάν. τί με βρόχων εἵργεις; Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. Ἴνα a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. ὃ μὴ πάθῃς σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῶ), μεθ' ἡμῶν τῶ θεῶ τιμὴν δίδου. Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy*. Δεῦρο enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. IV. Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὓς βάλαω. Σῖγα etiam impe-

γ Incertus erat librarius, utrum κακοτυχῆς scribendum esset, an retracto accentu κακότυχης. Propter similem causam edidit Aldus apud Aristophanem Av. 1346. Ποίων νόμων. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι. Rectius κακοτυχῆς scribi videtur. Aeschylus Theb. 120. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς, | πάντως ἀρῆξον δαΐων ἄλυσιν. Ibid. 261. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς

ἐχθροὺς βέλος. Pors. 706. τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραῖα ξύννομή, εὐγενὲς γύναι. Euripides Phaëthonte Fragm. x. 1. ὦ χρυσοφειγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπάλεις. Aristophanes Thesm. 324. καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα, | γλαυπαῖ, χρυσόλογχε. Idem Γεωργοῖς Fragm. viii. ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττικὴ, | χαῖρε λιπαρὸν δαπνέδον, οὐθαρε ἀγαθὴς χθονός.

rativus est. His accedat Homerus Il. X. 450. Δεῦτε, δύο μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Z. 340. Ἄλλ' ἄγε νυν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύο. Ψ. 71. θάπτε με (malim θάπτετε μ') ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀἶδαο περήσω. Hic etiam frustra sunt, qui ἵνα subaudiri arbitrantur. Revertor ad verba παρέλθω δόμους, quibus signum interrogationis recte addidit Musgravius. Tandem igitur evadit vera sententia, *Shall I enter?* Incertus enim est chorus, quid faciat. Ita noster Herc. 1109. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 515.

Ibid. Scholiastes ἀρήξειν, forte pro ἀρήγειν, inquit Musgravius. Facilius αι in ειν mutatur, quam γ in ξ. Constructionem verborum ἀρῆξαι φόνον τέκνοις uno exemplo explicat tragicus Rhes. 787. ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι | πώλοισιν.

1244. Ναὶ πρὸς θεῶν, ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.] Rom. A. B. ἀρῆξατ'. Lasc. ἀρρήξατ'. Rom. C. ἀρήξετ', quod sublata distinctione ferri posset. Sed altera ratio praestat.

Ibid. Noster Or. 211. ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, | ὥς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε. Hipp. 923. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ. Alc. 820. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Aristophanes Pac. 270. Εὐ γ', ὦ πότνια δέσποινα Ἀθηναία, ποιῶν | ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κὰν δέοντι τῇ πόλει. Kaiρω supplendum monet Bosius p. 128 = 130. improbante Schaefero.

1245. ὥς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμεν ἀρκύων ξίφους.] Noster Herc. 728. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν | στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται (an κεκλήσεται) | ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν, | ὁ παγκάκιστος.

1246, 7. Τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα[ρος,] Noster Hipp. 1169. ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὥς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ | ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Phoen. 421. Τίς οὗτος; ὥς ἄρ' ἄθλιος κακεῖνος ἦν.

1247, 8. ἄτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, | ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.] Rom. B. C. ὧν ἔτεκες. Rom. A. ὧν ἔτεκε. Schol. (Ἄτις τέκνων.) ἦτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων ὧν ἔτεκες αὐτόχειρι θανάτῳ κτενεῖς. Sic Matthiae. Ed. Ven. bis τέκνον. *Non mihi displiceret*, inquit Porsonus, *si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret*, Dedi δὲ ἔτεκες, auctore Seidlerio. Carmen, quod post v. 1237. monostrophicum esse credidit Porsonus, quodammodo antistrophicum esse sagaciter vidit Seidlerus. Versus in utroque membro sunt undecim, quorum quatuor senarii, septem dochmiaci. Dochmiaci quidem ita recte procedunt, ut vix quidquam sola metri causa mutandum sit. In mea editione ne una quidem est syllaba, quin syllabam ejusdem mensurae respondentem sibi habeat. Senarii vero obstant, quo minus carmen vere antistrophicum sit. Prioris enim ἐνδεκάδος primi duo versus iambici sunt, quos excipiunt duo dochmiaci. Contra in altera ἐνδεκάδι primo venit par dochmiacorum, deinde duo senarii. Porro quatuor prioris ἐνδεκάδος senarii a Medae pueris post scenam stantibus proferruntur, secus ac quatuor posteriores, qui choro tribuuntur, neque a reliqua ejus oratione separari possunt.

1249, 50. μίαν δὲ κλύω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκα, φίλοις χέρα

προσβαλεῖν τέκνοις,] Tres Rom. μίαν bis. Priore tantum loco Par. A. quem secutus est Brunckius. Porsonus utrobique, ut vulgo. Deinde Rom. A. B. Flor. Par. A. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, quam scripturam admisit Brunckius. Rom. C. Lasc. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Par. E. Mag. Put. etiam γυναῖκ' ἐν φίλοις. Par. B. D. γυναικῶν φίλοις. Hi omnes, ni fallor, προσβαλεῖν habent. Barnesius in annotatione senarium exhibet, γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις, metri caussa conferens Homericum Φῖλε κασίγνητε. Heathio φιλίοις scribendum videtur, cum φίλος apud Atticos priorem semper corripiat. Huic conjecturae favent sexcenta tragicorum loca, quae mendose φίλος pro φίλιος exhibent. Euripides Hec. 858. τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατός. Ibid. 932. Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος | λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα. Sic edd. pleraeque. Non male igitur Heathius, γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Sic etiam legendum monet Musgravius, modo versus iambicus sit. Sed longe melius Porsonus, qui versum dochmiacum esse vidit, γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Ordo est, μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος κλύω ἐμβαλεῖν χεῖρα φίλοις τέκνοις. Vide ad ἐμβαλεῖν ξίφος v. 1292.

1251. Ἰνώ μανεῖσαν ἐκ θεῶν,] Schol. Ἰνώ μανεῖσαν.) Ἰνώ κατὰ χόλον τῆς Ἡρας μανεῖσα, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἢ Ἡρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἡρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδί συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησιν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὴν καὶ Μελικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἰσθμίων ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος. Idem: Μανεῖσαν.) κατὰ χόλον τῆς Ἡρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λεάρχον τὸν ἐξ Ἰνουῦ γεγνημένον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ Ἰνὴ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἡρας (ὠργιστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἤλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησιν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι. Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp. 1405. Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis argumentum his verbis inesse putat: Ἰνὴ κατὰ χόλον τῆς Ἡρας μανεῖσα, ἔρριψε αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Mihi autem vero similis videtur, Inonem in cognomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fraggm. ii. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους | Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων | δράσασα μηδέν. Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quae in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quae bis apud scholiasten occurrit.

1251, 2. ὅθ' ἡ Διὸς | δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.] Tres Rom. Lasc. ἄλῃ. H. Stephanus ἄλῃ. Sic etiam Barnesius, quique post eum hanc fabulam ediderunt omnes. Vertit Buchananus, *insanientem Juno quum miseram domo | exegit*. Qui cum *μανεῖσαν* non praetermiserit, videtur *insanientem* ad ἄλῃ retulisse. Similiter Musgravius, *quando Jovis illa conjux ipsam emisit extra domum insania*. Ceteri plerique non mentis sed pedum errorem significari putant. Hesychius: Ἄλῃ. πλάνη, ἄθροισμα. Idem: Ἄλῃς. πλάνης. Idem: Ἀλᾶσθαι. πλανᾶσθαι. ἄλῃ γὰρ ἡ πλάνη. Vox haud dubie utriusque significationis capax est, quemadmodum nostri utroque sensu dicunt *to wander*. Sed hic convenientius ad corpus refertur.

1253, 4. πίπτει δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω | τέκνων δυσσεβεῖ,] Rom. C. Lasc. πιτνεῖ δ' ἡ τάλαιν'. Rom. A. ante corr. πίτνει δ' ὦ τάλαιν'. Rom. A. a corr. B. πιτνεῖ δ' ὦ τάλαιν'. Mag. etiam πιτνεῖ, quod tacite admisit Brunckius.

1254. Rom. A. B. δυσσεβεῖ. Rom. C. Lasc. δυσσεβεῖ. *Legendum videtur δυσσεβῇ*, inquit Musgravius, *quod cum πόδα construendum est*. Vide versum seq. Praestat φόνω τέκνων δυσσεβεῖ. Ita v. 1350. ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Vertit Portus, *propter caedem impiam liberorum*. Hinc constat, participium ξυνθανοῦσα eo sensu accipiendum esse, quasi liberis jam interfectis mortem sibi consci-verit Ino. Vide ad v. 1251.

1255. ἀκτῆς ὑπερτεῖνασα ποντίας πόδα,] Inepte Buchananus, *progressa littus ultra*. Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Praecipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum p. 228.

1256. δυοῖν δὲ παῖδων ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.] Rom. C. δυοῖν δὲ παῖδοιν. Lasc. δυοῖν δὲ παῖδοιν. Rom. A. B. (qui δυεῖν) Par. A. δυοῖν τε παῖδοιν, quod admisit Brunckius. Quod ad δυεῖν attinet, eam formam probat Seidlerus ad Euripidis El. 95. *Atticum δυεῖν haud dubie praestat*, inquit, *frequentissimum illud in Graeca Tragodia, et fortasse ubique reponendum*. Apud Euripidem tantum non semper vulgo legitur δυοῖν.

1257. τί δῆποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;] Sic tres Rom. ut vulgo. Seidlerus τί δέ ποτ' οὖν, quod non admisit Matthiae. Scripsi τί δῆτ' οὖν, quod metro paullo convenientius est. Eadem varietas apud Sophoclem Oed. T. 1337. Τί δῆποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ στερχτόν, ἢ προσήγορον, | ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι; Ubi multi codices, imo fortasse plerique, τί δῆτ', quod recte admisit Erfurdtius. Frequentes etiam librorum errores sunt οὐποτε pro οὔτε, μήποτε pro μήτε. Vide Aeschylum Prom. 155. Theb. 1067. Sophoclem Oed. T. 652. Euripidem Phoen. 1233. Thucydidem I. 90. Xenophontem Paed. VIII. 1, 43. Si quis autem οὖν in ἂν mutatum velit, non desunt exempla, quae hanc conjecturam confirmare videantur. Sophocles Phaedra Fragm. iii. 1. οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις, &c. Euripides Hipp. 960. ποῖοι γὰρ ὄρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι, | τῇσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;

Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, &c. El. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ | γαίης ποδῶν ἔκμακτρον; Aristophanes Av. 830. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις, | ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν | ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα; Sed dixit Euripides Iph. T. 1017. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν, | λαβεῖν θ' ἂ βουλόμεσθα; Aristophanes Thesm. 779. πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; In his praestat οὖν.

1257, 8. ὦ | γυναικῶν λέχος πολύπονον,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. Aldina interrogationis signum post πολύπονον habet, quod nunc rectius legitur post δεινόν.

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.] Tres Rom. ut vulgo. Lasc. ὅσα δὴ βροτοῖς. Seidlerus ὅσα βροτοῖς deletο δὴ. Facile Seidlero assentior, etsi non video, cujusnam rei gratia δὴ a librariis additum sit. Non enim senarium efficit, quae dochmiacorum corrumpendorum praecipua fuit caussa. Sed quoties bona emendatione privaremur, si caussam corruptae scripturae indicare necesse esset? Matthiae vulgatam non mutavit.

1261, 2. ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη | Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;] Rom. C. τοῖσιν. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. τοῖσδέ γ', quod admisit Musgravius. Porsonus τοῖσιδ' ex emendatione Canteri, quam probavit Heathius. Matthiae iterum τοῖσδέ γ'. Dedi τοῖσιδ'. Sic scribendum. Non enim τοῖονδε scribimus, sed τοιόνδε.

1263. δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,] Sic tres Rom. ceterique, opinor, omnes. Schol. Δεῖ γάρ νιν.) δεῖ γάρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα (vulgo εἰ μὴ ἄρα) πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων. Barnesius e conjectura δεῖ γάρ νυν edidit, quod adoptarunt omnes post eum editores. Particulas μέν νυν saepe conjungunt tragici. Ita Sophocles Oed. T. 31. Oed. C. 96. Trach. 441. El. 73. Euripides Or 1216. Hipp. 20. 1338. Andr. 956. Heracl. 834. El. 664. 873. 1244. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio². Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quæ scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulæ γε exemplis haud paucis illustrabo. Euripides Ion. 431. ἦτοι φιλοῦσά γ' ἦς ὑπερμαντεύεται, | ἢ καὶ τι σιγῶσ' ὦν σιωπᾶσθαι χρεών. Incertus Rhes. 816. εὐ νυν τόδ' ἴσθι (Ζεὺς ὁμώμοται πατὴρ), | ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καραμιστῆς μόρος | μένει σε δρῶντα τοιάδ'. Herodotus I. 11. ἀλλ' ἦτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δέει ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Idem III. 83. δῆλα γάρ δὴ ὅτι δέει ἓνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἦτοι κλήρω γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῶ Περσέων πλήθει τὸν ἂν ἐκεῖνοι ἔλωνται, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ. Idem VIII. 108. ἐπιχειροῦντι δὲ αὐτῶ καὶ ἔργου ἐχομένῳ, πάντα

² Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρος' ἐγὼ | μανίαις (ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν), | σκευὴν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. | καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι | γυναῖκες ἦσαν, ἐξέ-

μνηνα δωμάτων. Recte Aldus et codd. Parisienses νιν αὐτὰς, eas ipsas. Opponuntur αὐτὰς et πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων. Pleraeque edd. νῦν vel νυν.

τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην οἷά τε ἔσται προσχωρῆσαι κατὰ πόλεις τε καὶ κατὰ ἔθνεα, ἥτοι ἀλίσκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογεόντων. Plato Apol. Socr. p. 27. C. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἥτοι θεοὺς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας. Idem Phaedone p. 76. A. ὥστε, ὥσπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἥτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγονάμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὐς φαμέν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι, καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. Idem Gorgia p. 460. A. ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια, ἥτοι πρότερόν γε, ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. Ibid. p. 467. E. Ἄρ' οὖν ἐστὶ τι τῶν ὄντων ὃ οὐχὶ ἥτοι ἀγαθὸν γ' ἐστὶν ἢ κακόν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. Tragici γε plerumque omittere videntur. Vide Aeschylum Ag. 671. 858. Cho. 495. Sophoclem Ant. 1182. Trach. 150. Euripidem Or. 1497. Hipp. 1193. Hel. 1191.

1264. ἡ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,] Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita noster Or. 1631. ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾷτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Ibid. 1636. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς | ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος. Hel. 44. λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος. Ibid. 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phoen. 84. ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας apud Euripidem Phoen. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες sed πτυχαί, licet νοτεράν πτύχα semel dixerit noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Euripides Fragm. Inc. cxxxii. 3. νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος | λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ἥδεται λέγων | τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος.

1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.] Rom. A. ante corr. C. εἰ μή. Rom. A. a corr. B. ἢ μὴν, quod optimum esset, si hæc verba a superioribus commodè separari possent. Aristophanes Vesp. 1323. Ἡ μὴν σὺ δώσεις αὐρίον τούτων δίκην | ἡμῖν ἅπασι, κεῖ σφόδρ' εἰ νεανίας. Sed altera ratio melior est.

Ibid. Rom. B. C. τυράννων δώμασιν. Rom. A. τυράννω δώμασι. Wakefieldio fortasse placuisset τυράννω δώματι. Vide ad v. 76.

1266. πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,] Rom. C. a corr. κοιράνους, ante corr. κοιράνους. Rom. A. B. τυράννους. Vide ad κοίρανος v. 70.

1267. ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων ;] Schol. ἀθῶος, ἀντὶ τοῦ φεύζεται ἀτιμώρητος. Scribendum ἀθῶος. Olim enim ἀθῶϊος. Hesychius : Θῶη. ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῶος. Ita quidem recentiores, sed Archilochus θωῖη, monente Etymologo p. 26, 24.

1268. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω,] Vide ad v. 1035.

1269. κείνην μὲν, οὐς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.] Sophocles Phil. 958. κάμ', οὐς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν. Euripides Ion. 648. Καλῶς ἔλεξας, εἶπερ, οὐς ἐγὼ φιλῶ, | ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν δόμοις. Verba οὐς ἔδρασεν, οὐς ἐθήρων πρόσθε, οὐς ἐγὼ φιλῶ, nominativi loco

accipienda sunt. Explicant grammatici, quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. Exempla ab his paullo diversa vide v. 257. 502. 1066.

Ibid. Rom. B. C. ἔρξουσιν κακῶς. Rom. A. ante corr. ἔρξουσι κακῶς, a corr. ἔρξουσι κακῶς. Lasc. ἔρξουσιν κακῶς. Schol. ad Aristophanis Ach. 330. τὸ δὲ ἔρξας δασέως ἀναγινώσκουμεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήσατο διὰ θεάων (Hom. Od. Σ. 196.). Sic etiam ἔρδειν, quod diserte improbat Brunckius ad Sophoclis El. 83. Flor. pro κακῶς habet χθονὸς, supra scripto tamen κακῶς. Hinc oritur varia lectio εἶρξουσιν χθονὸς, meo quidem iudicio vulgatae posthabenda.

1270. ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,] Rom. C. ἐκσῶσαι. Rom. A. B. Lasc. Mag. necnon plerique apud Musgravium, ἐκσώσων, quod admisit Porsonus. Matthiae infinitivum revocavit. Dixit Euripides Iph. T. 976. ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακῶν | Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν | ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Ubi neque melius neque pejus esset ληψόμενον—ἐγκαθιδρύσοντα. Utriusque enim constructionis exempla passim occurrunt. Sed ἵεναι, ἐλθεῖν, ἡκεῖν et similia longe frequentius cum participio construuntur quam cum infinitivo.

1271, 2. μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, | μητρῶον ἐκπράσσοντες ἐνόσιον φόνον.] Vertit Portus, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam caedem matris*. Paullo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam caedem a matre eorum perpetratam*. Sed quam ineptum est illud, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati*. Nec solum ineptum, verum etiam poëtae soloecismum tribuit, qui, si eam sententiam reddere voluisset, μή με τι δράσωσι scripsisset. Vide v. 92. 278. 283. Haud dubie scripsit Euripides, μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει. Recte Buchananus, *ne scelera matris vindicantes impiae | genere propinqui adversus illos saeviant*. Eandem sententiam in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothius. Cum supra v. 278. dixerit noster, μή μοι τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακὸν, erunt fortasse qui hic etiam μοι servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc nimis durum videtur, et altera ratio lenissima est. Facile permutantur νιν, μιν, μὲν, μοι^a.

1275. τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλει;] Lasc. τί δ' ἔστιν ut Aldus. Rom. A. τί δ' ἔστιν. Sic etiam Lasc. et Aldus v. 62.

Ibid. Interrogationis signum in fine versus exhibent edd. omnes. Lascaris, qui saepissime solus eam omittit, hic cum Aldo consentit. Sed particulae ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὥς ἔοικε, aliaeque similes loquendi

^a Νιν et ἦ confusa sunt, ni fallor, apud Sophoclem Phil. 591. λέγω. πῖ τοῦτον ἀνδρὶ τῷδ', ὅπερ κλύεις, | ὁ Τυδείας παῖς, ἦ τ' Ὀδυσσεύς βία, | διώμοτοι πλείουσιν, ἦ μὲν ἢ λόγῳ | πείσαντες ἄξειν, ἦ πρὸς ἰσχύος κράτος. Longe numerosius esset ἦ μὲν

νιν λόγῳ. Νιν et ἂν apud Euripidem Herc. 232. εἰ δ' ἦν νέος τε, καὶ τι σώματος κρατῶν, | λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκαυς | καθημάτως ἂν, ὥστ' Ἀτλαντῶν πέτρα | φεύγειν ὄρων ἂν δειλίᾳ τοῦμόν δόρυ. Pro tertio ἂν legendum arbitror νιν.

formulae, quibus ejus, qui loquitur, de re aliqua declaratur conjectura. Ita Euripides Or. 748. OP. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. | ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Idem valet ἦπου quod hoc ἴσως, in ejusque locum substitui posset, si per metrum liceret. Anglice significat *I suppose*, ut monui ad Heracl. 55. Simili ratione, in Jasonis verbis, ἦπου καὶ ἀποκτεῖναι θέλει, aequè bene sententiae conveniret ἴσως vel ὡς εἴοικε atque ἦπου. Ἰσως et ἦπου conjungit Sophocles Aj. 1008. ἦπού με Τελάμων, σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἅμα, | δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως, | χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. Alia particularum ἦπου exempla vide ibid. 176. 382. 622. 850. 1229. Eorum quae apud Euripidem occurrunt, nonnulla in tironum gratiam plenius apponam. Quibus tamen auctor sum, ut singulorum cum superioribus verbis nexum suis locis expendant. Hec. 775. ὦ τλήμων, ἦπου χρυσὸν ἡράσθη λαβεῖν. Or. 435. Τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων. Ibid. 842. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων | τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσση δαμείς. Phoen. 379. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, | σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασιγνήτα δύο; | ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς. Ibid. 1079. ὦ φίλτατ', ἦπου ξυμφορὰν ἡκεις φέρων | Ἐτεοκλέους θανόντος, οὐ παρ' ἀσπίδα | βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἵργων βέλη. Suppl. 153. Ἡπού σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται. Ibid. 762. Ἡπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου. Iph. T. 930. Ἡπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους. Tro. 59. Ἡπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην^b. Bacch. 937. Ἡπού με τῶν σῶν πρῶτον ἡγήσει φίλων, | ὅτ' ἂν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδης. Heracl. 55. Ἡπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφίχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. Hel. 134. Ἡπού (Aldus οὐπω) νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. Ibid. 581. Ἡπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ. Ibid. 797. Ἡπου προσήτεις βίοτον. ὦ τάλαιν' ἐγώ. El. 235. Ἡπου σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ibid. 630. Ἡπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Eadem sententia, ac si dixerit, Ἰσως τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Hinc facile cernitur, quam male vulgo legatur supra v. 678. Ἡπου τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε; Etiam pejus cum Pseudogregorio legeretur v. 14. ἦπου μεγίστη γίγνεται σωτηρία, | ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Ἡπου enim non significat ὄντως, quam gl. e cod. protulit Matthiae. Male quoque, ni fallor, legitur apud Aristophanem Vesp. 724. Ἡπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, | οὐκ ἂν δικάσαιο. Vide an legendum, Ἡ σοφὸς, ἢ σοφὸς, ὅστις ἔφασκεν. Aeschylus Prom. 886. Ἡ

^b Vulgo, Ἡπου δὲ ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης. Marklandus ad Suppl. 109. conjecit ἦπου γὰρ. Sed γὰρ post ἦπου positum nusquam legitur. Musgravius, quem sequitur Matthiae, Ἡπού νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δὲ. Burgesius, Ἡ πόλις ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Pro-

xima vero mihi videtur codicis Harleiani scriptura, Ἡπου νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Lego, Ἡπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Supplendum scilicet ὄρωσα. De qua constructione vide ad Med. 880.

σοφός, ἢ σοφός, ὃς | γνώμα τόδ' ἐβάστασε, καὶ | γλώσσα διεμυθολόγησεν, &c.

1276. Παῖδες τεθναῖσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.] Barnesius: *Scholiastes videtur hunc versum ita legisse: Παῖδες σέθεν τεθναῖσι μητρῶα χειρί.* Idem monet Musgravius. Scholiastae verba sunt: τὸ ἐξῆς, παῖδες σέθεν τεθναῖσι μητρῶα χειρί. Non igitur varia lectio, sed explicatio, ut recte observat Porsonus. Noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Hoc est, Τῷ δ' Ἀργείων ἐξέδωκας παῖδας σέθεν.

1277. Οἶμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.] Noster Hel. 785. Πῶς φής; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Hipp. 353. Οἶμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας. Saepius legitur Οἶμοι, τί λέξεις; Hec. 511. Οἶμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὥς θανουμένους | μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά. Ibid. 713. Οἶμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὥς ἔχοι κτανῶν. Ibid. 1124. Οἶμοι, τί λέξεις; ἡ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Ion. 1113. Οἶμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον. Aldus οἶμοι Hec. 511. Med. 1277. Hipp. 353. Ion. 1113. ὧμοι Hec. 713. 1124. Hanc formam suspiciosam esse monui ad Sophoclis Aj. 900. Mus. Crit. Cant. T. I. p. 471.

1278. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.] Sophocles Aj. 904. Ὡς ὥδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

1279. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ ἔωθεν δόμων;] Noster Hel. 475. Ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ ἔνδον δόμοις;

1281, 2. Χαλᾶτε κλῆδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι. | ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω διπλοῦν κακὸν,] Euripides Hipp. 808. χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων. | ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω πικρὰν θέαν | γυναικὸς, ἣ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν c.

1283. τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.] Expectasses τὴν δὲ τὴν εἰργασμένην, vel tale quid. Schol. διπλοῦν δὲ κακὸν, ἢ τὸν θάνατον φησὶ τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Priorem sententiam falsam esse ostendunt particulae μὲν et δὲ, quae διπλοῦν κακὸν in duas partes dividunt. Verba τὴν δὲ τίσωμαι δίκην accipienda sunt quasi dixerit Jason, τὴν δὲ τὴν ἀποκτείνασαν, ἣν τίσομαι δίκην.

Ibid. Rom. C. τίσωμαι δίκην cum gl. ἀνταποδώσω, quae ad τίσομαι spectat. Rom. A. B. Flor. A. B. D. τίσομαι φόνω. In Rom. A. supra scriptum γρ. δίκην. Brunckius τίσομαι φόνω admisit, τίσομαι φόνου in annotatione proposuit. Burn. φόνω et φόνον, quarum lectionum neque hanc contemnendam esse monet Porsonus. Ipse τίσωμαι φόνω edidit. Ego δίκην quoque revocavi, quod in δίκη mutatum voluit Reiskius, cui haec constructio minus nota fuit. Vide ad v. 256. ubi nunc recte legitur, πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν.

* Aldus, ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω δυσδαίμονα | γυναικὸς, nullo sensu. Sed verba ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὥς ἴδω πικρὰν θέαν, quae vulgo v. 825. leguntur, in hanc sedem transtulerunt viri docti. Idem Aldus edidit Phoen. 1594. ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὐθις

ὁ σπείρας πατὴρ | κτείνει με, νομίσας πολέμιον δυσδαίμονα. Pro δυσδαίμονα nunc recte legetur πεφυκέναι. Non mirum igitur, si altero etiam loco eadem vox scripturae longe diversae locum occupavit.

1284. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,] Schol. ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἐστῶσα ταῦτα λέγει. Rectius ad v. 1287. Huc respicit, monente Porsono, Aristophanes Nub. 1399. σὸν ἔργον, ᾧ καινῶν ἐπῶν (alii libri λόγων) κινήτᾳ καὶ μοχλευτᾳ, | πειθῶ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Apud Heliodorum quoque Aethiopicorum I. p. 15. dicit quis: Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγωδῶν. Pseudogregorius etiam v. 120. 436. τούσδε—λόγους pro τάσδε—πύλας habet. Vix fieri potuisset, iudice Porsono, ut tres scriptores tam dissimili ingenio verba κινεῖς κἀναμοχλεύεις ad sermones detorsissent, nisi olim scriptum esset, Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Idem de hoc versu quod de v. 293. sentit Porsonus, scripturam scilicet ab ipso poëta mutatam esse, qui primo λόγους scripserit, deinde ab Aristophane propter duriorē metaphoram derisus, in altera editione πύλας exhibuerit. Speciosam hanc conjecturam vocarem, si certum esset, eam scripturam, quam nunc habemus, ab ultima antiquitate profectam esse. Sed non video, quid obstat, quo minus iidem librarii, qui v. 1203. πύλας pro δόμους reposuerunt, hic πύλας pro λόγους, invexerint. Quamquam potius credam, Aristophanem, Heliodorum et Pseudogregorium fortuito in eandem metaphoram incidisse, quam Pseudogregorium recensionem huius fabulae secutum esse a vulgatis valde diversam.

1286, 7. εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις, | λέγ' εἴτι βούλει.] Euripides Suppl. 566. ΚΗ. Βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; | ΘΗ. Λέγ' εἴτι βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. Sophocles Trach. 421. Λέγ' εἴτι χρήσεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. In his εἴτι valet ὅτι.

1287. χειρὶ δ' οὐ ψεύσεις ποτέ.] Tres Rom. οὐ ψεύσεις. Sed in A. supra scriptum γρ. οὐχ ἄψῃ. Quae varietas ex interpretatione nata videtur. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν. ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἄρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

1288. τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατήρ | δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερσός.] Mag. ἡλίου.

1290. ὦ μῖσος, ᾧ μέγιστον ἐχθίστη γυνή] Rom. A. ante corr. C. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Pseudogregorius v. 282. μῦσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit H. Stephanus. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μῖσος hoc sensu passim apud tragicos legitur. Noster Heracl. 52. ὦ μῖσος, εἴθ' ὅλοιο, χῶ πέμψας ἀνὴρ. Ibid. 941. ὦ μῖσος, ἦκεις; εἰλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ.

1292, 3. ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος | ἔτλης τεκοῦσα,] Noster Phoen. 596. Πρὸς τίνας; τίς ᾧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλῶν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Κατὰ τμήσιν supra v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. Paullo ante v. 1221. τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον.

1293. καμ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας.] Supplendum ποιήσασα vel θεῖσα. Noster Hec. 946. ἐπεὶ με γὰρ ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν.

1294, 5. καὶ ταῦτα δρᾶσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις | καὶ γαῖαν, ἔργον

τλᾶσα δυσσεβέστατον.] Rom. A. B. τλᾶσα. Rom. C. Lasc. Mag. Cott. δρῶσα, quod temporibus non satis convenire monet Porsonus. Noster supra v. 777. ἔξειμι γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον. Alc. 626, πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον | γυναιξίν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

1295. Rom. B. δυσσεβέστατον. Rom. A. C. Lasc. δυσσεβέστατον. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Vide ad v. 27.

1297, 8. ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς | Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,] Rom. A. B. ἐκ δόμων. Rom. C. Lasc. ἐκ δόμου. Deinde Rom. B. C. Lasc. σε ut Aldus. Rom. A. σὲ supra scripto γρ. σου.

1299. πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.] Mag. προδότην. Simili errore libri nonnulli Πηλιώτην v. 471.

1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.] Rom. C. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ'. Rom. A. B. ante corr. τὸν σὸν ἀλάστορ'. Rom. B. a corr. τὸν σὸν γ' ἀλάστορ'. Deinde Lasc. ἐς ἔμ' ἔσκηψαν.

1301. κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,] Schol. Παρέστιον.) παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἀψυρτον, ἡ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶ, ἡ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. Corruptam scripturam ὡς Ἀψυρτον alii aliter corrigunt.

1306, 7. οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή | ἔτλη πόθ'] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. οὐκ ἔστι τοῦθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή.

1307, 8, 9. ὣν γε πρόσθεν ἡξίου ἐγὼ | γῆμαί σε (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί), | λέαιναν, οὐ γυναιῖκα,] Verba κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί non pendent a pronomine σέ, sed a verbo γῆμαι. Non ipsam Medeam sed ejus conjugium κῆδος ἐχθρὸν appellat Iason. Parentheseos igitur notas addidi.

1309, 10. τῆς Τυρσηνίδος | Σκύλλης ἔχουσιν ἀγριωτέραν φύσιν.] Schol. Τῆς Τυρσηνίδος.) τῆς Σικελικῆς. Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστίν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφώς γενομένην.

1313. ἔρρ' αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μαιφόνε.] Schol. Ἐρρ' αἰσχροποιέ.) ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλήσθαι. διὸ καὶ κεχίαςται. Macho apud Athenaeum p. 582. C. Λαῖδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγωδίᾳ, | Ἐρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεῖς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός^d; ἡ δὲ γελάσας ἀπεκρίθη. | Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ; *Acerbissimus jocus, inquit Porsonus, si quis modo recordatur,*

^d Vulgo, σὺ γὰρ εἶναι τις, ἔφη, δοκεῖς, | αἰσχροποιός. P. Leopardus Emend. I. 7. σὺ γὰρ εἶναι, ἔφη, δοκεῖς | τις αἰσχροποιός. Brunckius ad Aristophanis Ran. 1475. καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | σὺ γ' αἰσχροποιός. Porsonus, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός. Reisigius p. 22. οὐ σὺ γὰρ τις, ἔφη, δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός; E. mera conjectura additum videtur δοκεῖς.

Cod. Venetus apud Sweighaeuserum, σὺ γὰρ ἔφη τις εἶναι αἰσχροποιός. Epitome apud eundem, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ αἰσχροποιός. In εἶναι latet εἶ γύναι. Lego, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός; Ita Aristophanes Ach. 122. ὁδὲ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου Στράτων. Vesp. 854. Ἥδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν; οὐχὶ κλειψύδρα; Eccl. 327. Τίς ἐστίν; οὐ δῆπου Βλέπυρος ὁ γειτυῶν.

quale fuerit *Aeoli Euripidei*, unde is versus desumptus est, argumentum.

1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα.] Hoc est, τὴν ἐμὴν τύχην, τὴν ἐμὴν ξυμφοράν. Multa de hac significatione Valckenarius ad Hipp. 809.

1315. ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,] Noster Alc. 335. ἄλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὀνησιν εὐχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.

1316, 17. οὐ παῖδας, οὓς ἔθρεψα κάξεθρεψάμην, | ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.] Reiskius οὔτε παῖδας ob praecedens οὔτε. *Diphthongus* αι, ait, est *anceps*. Qui diphthongum ancipitem esse negant, οὔτι pro οὔτε superiore versu scribere possunt. Aeschylus Prom 449. ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς | δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Porsonus κοῦτι πλινθυφεῖς. Sophocles Oed. C. 972. ὃς οὔτε βλαστάς πω γενεθλίους πατρὸς, | οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦ. Brunckius ὃς οὔτι βλαστάς. Sed has emendationes non esse necessarias multis exemplis ostendit Schaeferus ad Bosium p. 135=142. alienissimo quidem loco. Euripides Or. 39. ἕκτον δὲ δὴ τὸδ' ἡμαρ, ἐξ ὅτου | σφαγαῖς θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, | ὦν οὔτε σῖτα διὰ δέσσην ἐδέξατο, | οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτὶ. Ibid. 46. ἔδοξε δ' Ἀργεῖ τῶδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις, | μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε (nescio an hic praestaret μηδὲ) προσφωνεῖν τινα | μητροκτονοῦντας. Ibid. 1086. μήθ' αἰμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, | μὴ λαμπρὸς αἰθῆρ, εἰ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, | ἐλευθερώσας τοῦμὸν ἀπολίποιμί σε. Hoc exemplum attulit Schaeferus.

1318, 9. Ἡ μακρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία | λόγοισιν,] Rom. C. ἡ μακρ' ἂν ἐξέτεινα. Lasc. ἡ μακράν ἐξέτεινα. Rom. A. Flor. Par. B. D. μακράν ἂν ἐξέτεινα. Rom. B. μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα. Par. A. μακράν δ' ἂν ἐξέτεινα. Schol. Ἡ μακράν.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις. Ita Matthiae ut vulgo. Sed Rom. A. Μακράν ἂν ἐξέτεινα.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις. Gl. in eodem cod. λείπει ῥήματα haud dubie ad μακρὰ pertinet. Quicquid legerit grammaticus, μακράν melius videtur quam μακρά. Aeschylus Ag. 924. ἀπουσία μὲν εἰπας εἰκότως ἐμῇ. | μακράν γὰρ ἐξέτεινας. Ibid. 1305. Ὡ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῇ | γύναι, μακράν ἔτεινας. Sophocles Aj. 1040. Μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ | φράζου τὸν ἄνδρα, χῶτι μυθήσει τάχα. Iph. A. 420. ἀλλ' ὡς μακράν ἔτεινον, εὐρυτον παρὰ | κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Recte igitur, aut non multo secus, Musgravius μακράν ἂν ἐξέτεινα admisit. Brunckius vero μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα edidit. Sic *euphoniae*, inquit, non *metri*, gratia scribendum.—μακράν, ut cetera adverbia in *an* desinentia, ultimam producit. De particula γε post syllabam longam in *v* desinentem *euphoniae* caussa addita dixit Brunckius etiam ad Sophoclis Oed. T. 1415. et alibi. Sed id non nisi Argentorati factum arbitror. Non ita eruditae fuerunt Atheniensium aures, ut duarum literarum *an* repetitionem improbarent, praesertim cum prior *a* longa esset, altera brevis. Recte igitur μακράν ἂν ἐξέτεινα revocasse mihi videtur Matthiae. Hinc solenni librariorum

errore natum μακρὰν ἐξέτεινα, unde ἡ μακρὰν ἐξέτεινα, quod in ἡ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα mutatum est.

Ibid. Rom. C. ἐναντία. Rom. A. B. ἐναντίον. In A. supra scriptum α. Utraque scriptura bona. Noster supra v. 1101. Ἐχω τι καὶ γὰρ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν. Or. 915. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία. Nostro loco omnes libri fortasse ἐναντίον exhiberent, nisi in nonnullis μακρὰν in μάκρ' ἂν mutatum esset.

1319, 20. εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, | οἱ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.] Malim οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἰργασαι. De particula vide ad v. 1039. Quod ad εἰργάσω et εἰργασαι attinet, haec fere promiscue a tragicis usurpari nemo ignorat. Sophocles Oed. C. 824. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον. οὔτε γὰρ τὰ νῦν | δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἂ πρόσθεν εἰργασαι. *Ibid.* 853. ὅθ' οὐνεκα αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ | δρᾶς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βία φίλων. Phil. 927. Ὡ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα, καὶ πανουργίας | δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, | οἱ' ἠπάτηκας. *Ibid.* 1172. τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἰργασαι. Apud Sophoclem Phil. 928. Euripidem Med. 1320. praestaret fortasse εἰργασαι propter ἠπάτηκας et πέπονθας. Apud Sophoclem Phil 1172. malim εἰργάσω propter ὤλεσας. Sed nihil invitis libris mutandum censeo. Tres Rom. ni fallor, οἷά τ' εἰργάσω ut vulgo.

1321. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη,] Noster Heracl. 286. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμέ, | ἄξειν βία τούσδ'. Nostri, *You were mistaken, when you expected, &c.* Similiter Sophocles Phil. 1081. Ὡ κοίλας πέτρας γύαλον | θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ' | οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, | λείψειν οὐδέ ποτ' ἀλλά μοι | καὶ θνάσκοντι συνείσει. Contrarium habet Euripides Cycl. 689. δῶσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκην.

1322. τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. διάξειν, quod tacite reposuit Barnesius. Sic etiam Scaliger^c.

1323, 4. οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προθεῖς γάμους | Κρέων ἀνατεῖ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.] Tres Rom. οὔθ' bis ut vulgo. Scribendum οὐδ' jam monui ad μηδ' ἐρετμῶσαι v. 4. Pendent enim haec verba a superioribus οὐκ ἔμελλες.

1323. Rom. A. B. Par. A. προθεῖς. Rom. C. Flor. Lasc. Mag. προσθεῖς, quod admisit Brunckius. Codicis Flor. testimonium attulit Valckenarius ad Phoen. 583. Ὡ κακὰ μνηστεύματα, | Ἄδραστε, προσθεῖς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον | ἀπωλόμεσθα.

1324. Rom. C. ἀνατεῖ. Rom. A. ἀτίμως supra scripto γρ. ἀτιμον. Rom. B. ἀτιμον. Schol. Ἀτιμον. ἀντὶ τοῦ ἀνευ αἰτίας. ἡ γράφεται καὶ ἀνατὶ, ἥτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἀνευ ἄτης. Hoc scholium primus edidit Matthiae. Hesychius: Ἀνατί. ἀνευ ἄτης καὶ βλάβης. Vide

^c Aristophanes Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιῶν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Imo, ἐξάξειν. *Ibid.* 250. Οὐκ. ἀλλὰ τῷδ' μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύ-

σειν. Ran. 1467. Ὅποτερος ἂν οὖν τῇ πόλει παραινέσειν | μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

Aeschylum Eum. 59. 76. Sophoclem Ant. 485. Aristophanem Eccl. 1012. Apud Aristophanem recte vulgo legitur ἀνατί. Exempla e Platone indicavit Ruhnkenius ad Timaeum p. 31. De hoc adverbiorum familia consulendus in primis Blomfeldius ad Aeschyli Prom. 216. (208.) ὦντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

Ibid. Rom. C. τῆσδ' ἐμ' ἐκβαλεῖν. Rom. A. B. τῆσδ' ἐμ' ἐκβαλεῖν.

1325. πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,] Hunc versum citat Macho apud Athenaeum p. 577. D. ubi vulgo legitur κράτει pro κάλει. Similis sententia apud nostrum Heracl. 978. πρὸς ταῦτα, τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ, | καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναικα χρῆ, | λέξει. τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.

1326. καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὤκησεν πέδον.] Rom. B. σκύλλαν. Rom. A. C. σκύλαν. Sed uterque alterum λ additum a correctore habet.

Ibid. Tres Rom. Par. A. aliiue fortasse omnes, πέδον. Gl. in Par. A. σπήλαιον, cujus auctorem non πέδον sed σπέος legisse suspicatur Musgravius. Hesychius: Σπέος. σπήλαιον, ἄντρον. Ipse Musgravius neque πέδον neque σπέος legendum censet, sed πόρον, quod in πέδον corruptum putat etiam apud Euripidem Herc. 80. Lycophronem quoque fretum Siculum πορθμὸν Τυρσηνικὸν v. 649. πόρον Τυρσηνὸν v. 1085. appellasse monet. Brunckius ὤκησε σπέος tacite edidit, nec Musgravii argumentis respondere dignatus est. Matthiae vulgatam revocavit. Ego vero scripsi ὤκησεν πέτραν. Ita Aeschylus Ag. 1241. εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος | τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἣ Σκύλλαν τινὰ | οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην; Similiter de Charybdi noster Tro. 435. οὗ δὲ στενὸν δίαυλον ὤκισται πέτρας | δεινὴ Χάρυβδις. Ad hanc scripturam spectat gl. σπήλαιον, quam ad σπέος respicere putavit Musgravius. Πέτρα enim apud tragicos frequentissime ἄντρον significat. Ulysses apud Sophoclem Phil. 15. ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν, | σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα | τοιάδ', &c. Cui respondet Neoptolemus γ. 26. *Αναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις. | δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν. Plura exempla in eadem fabula praebet Sophocles, in Cyclope Euripides, apud quem legitur v. 18. ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας, | ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, | ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, | ἵν' οἱ μονώπες ποντίου παῖδες θεοῦ | Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι. Item v. 662. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἐξω πέτρας | χαίροντες.

1327. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηψάμην.] Reiskius χρῆν, oportebat, quod admisi.

Ibid. Noster Hel. 966. καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται. Simile est καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται supra v. 54.

1329. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ὕγγελας.] Schol. Λύει δ' ἄλγος.) λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελας. Hanc interpretationem amplexus est Valckenarius ad Hipp. 441. De ea vide ad v. 553. 1081. Melior tamen mihi videtur Porsoni sen-

tentia, qui λύει hic *minuit* vel *levat* significare putat. Conjicit Valckenarius Σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος. Vulgatam praefert Brunckius, cui assentior.

Ibid. Rom. C. ἦν σὺ μὴ ᾔγγελας. Rom. A. B. Par. B. ἦν σὺ μὴ γελας, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ad eam respicit gl. in Rom. A. εἶαν σὺ μὴ ἐγγελας. Ejusdem generis error est μὴ γελαῖν, cujus μὴ μένων v. 737. Edidit Aldus apud Euripidem Bacch. 840. Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελαῖν Βάκχας, ἐμοί. Matthiae μὴ ᾔγγελαῖν ex emendatione Piersoni et Reiskii. Aristophanes Pac. 59. κατάθου τὸ κόρημα. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Plut. 859. διὰ τὸν θεὸν τοῦτον τὸν ἐσόμενον τυφλὸν | πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ λίσσωσιν αἱ δίκαι. Rectius μὴ ᾔκόρει et μὴ ᾔλλισσωσιν. Illud habet Ravennas, hoc ex Dawesii conjectura admisit Brunckius.

1331. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρώα νόσφα.] Rom. C. ὤλεσθε. Rom. A. B. ὄλεσθε.

1332. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.] Nescio an scribendum, Οὗτοι νυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Noster Alc. 721. Οὗτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε.

1333. Ἄλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμήτες γάμοι.] Rom. A. B. οἳ τε σοὶ νεοδμήτες. In utroque supra scriptum οἱ. Rom. C. Lasc. οἳ τε σοὶ νεόδμητοι. Par. A. οἳ τε νεοδμήτες. Scribi etiam potuisse monet Brunckius, ἄλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοὶ νεοδμήτες γάμοι. Quam conjecturam elegantem sed minus necessariam appellat Porsonus. Vulgatam defendit Sophocles Oed. C. 1399. Οἶμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας. Idem Oed. T. 417. καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς | ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἄρα. Plura congeSSI ad Heracl. 131. Quod ad νεοδμήτες et νεοδμητοὶ attinet, utrumque rectum censet Porsonus, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutari. Confert ἀμβλώψ, ἀδμής, ἄζυξ, εὐκρας et similia, pro quibus dicuntur etiam ἀμβλωπὸς, ἀδμητος, ἄζυγος, εὐκρατος.

1334. Λέχους σφε κῆξίωσας οὐνεκα κτανεῖν;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. Par. A. D. σφέ γ' ἡξίωσας, quod inconsiderate, ut mihi videtur, admisit Brunckius. Particulae γε in sententiam interrogativam admissae nullum novi exemplum, quod bene cum hoc conferri possit. Dixit quidem Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος, | ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, | καὶ ταῦτα τηλικούτος; Sed nemo non videt, πρὸς γε τήνδε cum emphasi dici, fere ut nostrae fabulae v. 487. dicitur πρὸς γε σοῦ, quod nostra lingua significat *from such a wretch as you*. Recte etiam dixit Euripides Suppl. 343. τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἳ γε δυσμενεῖς βροτῶν, | ὅθ' ἡ τεκοῦσα χυπεροῖ ῥωδοῦσ' ἐμοῦ | πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον; Iph. A. 513. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τὴν γε σὴν κτανεῖν; Talia si exstarent sexcenta, non defenderent Λέχους σφέ γ' ἡξίωσας οὐνεκα κτανεῖν^f; Potius legerem σφ' ἐπηξίωσας. So-

^f Quae sequuntur, omnia fere corrupta sunt. I. Aeschylus Pers. 239.

Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερὸς γ' αὐτοῖς πρέπει; Multi libri διὰ χερὸς αὐτοῖς

phocles ἐπαξίω dixit El. 658. ἐπαξιοῖ Oed. C. 1497. ἐπηξίωσα Phil. 803. ἐπαξιώσας El. 1274. Adjectivum ἐπάξιος legitur apud Euripidem Tro. 383. Bacch. 715. legendum quoque Or. 614. Bacch. 246. ut jam monui p. 139. not. s. Sed fortasse recte se habet κηξίωσας, in sententia scilicet interrogativa. Ita Sophocles Ant. 726. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ | φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ibid. 770. Ἀμφὼ γὰρ αὐτὰ καὶ κατα-

πρέπει. Alii διὰ χειρῶν. Scribendum διὰ χειρῶν. Noster Suppl. 590. αὐτὸς σίδηρον ὄξυν ἐν χειρῶν ἔχων. II. Sophocles Oed. T. 815. τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος; Recte, ni fallor, edidi τοῦδε τᾶνδρὸς. III. Oed. C. 977. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον προῦγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Prius γὰρ librariis debetur, alterum a poëta est. IV. Ant. 502. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλείστερον | κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ | τιθεῖσα; V. Ibid. 736. Ἄλλα γὰρ ἢ μοι χρεὶ γὰρ τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Γε, si sanum, ad sequentia pertinet, ut sit τῆσδ' γε χθονός. Χρὴ dativum regit etiam apud Euripidem Ion. 1314. τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἴζειν ἐχρῆν, | ἀλλ' ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν | θεῶν πονηρὰν χεῖρα. τοῖσι δ' ἐνδίκῃσι | ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἡδικοῖτ', ἐχρῆν. Secundum ἐχρῆν in ἔδει mutat Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed aequè rarum est δεῖ σοι τύπτεσθαι ac χρεὶ σοι τύπτεσθαι. VI. Euripides Hec. 773. ΑΓ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχάν; ΕΚ. Τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρηξ νιν ὤλεσεν ξένος. Nonnulli codd. Τίνος ὑπ' ἄλλου; Porsonus ex ingenio Τίνος πρὸς ἄλλου. Legi posset etiam Οὔτινος ὑπ' ἄλλου sine interrogatione. VII. Phoen. 620. ΠΟ. ὦ κασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας γ' ἀνακαλεῖς, ἐχθιστος ὢν; Porsonus: γ', quod addit Aldus post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. VIII. Andr. 884. Ἐγὼς. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνη τάδε; Ita Musgravius et Matthiae, nisi quod Matthiae πυνθάνει scripsit. Musgravii annotatio ita se habet: τίς ὢν γε. Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δὴ τίς ὢν, unde Barnesius τίς ὢν σύ. Fallitur. Barnesius enim ἀτὰρ δὴ τίς συ admisit ex conjectura Canteri. Quod ei tribuit Musgravius, ἀτὰρ τίς ὢν σύ, ipse admittere debebat. IX. Ibid. 1215. ὦ κακὰ παθὼν ἰδὼν τε, δυστυχὴς γέρον, | τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολῳπὸν ἔξεις; Lascaris aliiq̃ue, τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἔξεις; X. Suppl. 1048. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν | δόμον γ' ὑπερβᾶς ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα; Marklandus aliiq̃ue δόμων ὑπερβᾶς. XI. Iph. A. 867. Οἶσθα δῆτά γ', ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέκνοις εὐνοὺς ἔφυν; Porsonus Οἶσθα δῆτά μ'. XII. Ibid. 894. Κᾶτα πῶς φέρων γε δέλτον, οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Porsonus φέρων σὺ δέλτον. XIII. Tro. 1050. Τί δ' ἐστὶ; μεῖζον βεῖθος ἢ πάρος γ' ἔχει; Recte

cod. Flor. aliiq̃ue ἢ πάροιθ' ἔχει. XIV. Bacch. 1176. ΧΟ. Τίς ἂν βαλοῦσα πρῶτά γε; ΑΓ. Ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας; Matthiae, Τίς ἂν βαλοῦσα πρῶτά γ'; Ἐμὸν τὸ γέρας. Malim πρῶτον. XV. Cycl. 376. Τί δ' ἐστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε θοινᾶται σείθεν | φίλους ἐταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ; Reiskii conjecturam μῶν τεθοινᾶται admisit Matthiae. XVI. Aristophanes Ach. 453. Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχει πλέκους χρεός. Admisi Bentleii conjecturam, Τί δ', ὦ τάλας, σὲ τ. ἔ. π. χ. XVII. Ibid. 1021. ΔΙ. Τί δ' ἐπαθες; ΓΕ. Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὰ βόε. | ΔΙ. Πόθεν γ'; ΓΕ. Ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι. Particulam omittunt scripti codices, delevit Brunckius. XVIII. Eq. 162. ΔΗ. ὦ μῶρε, ποίᾳς κοιλίας; δευρὶ βλέπε. | τὰς στίχας ὄρεας γε τῶνδε τῶν λαῶν; ΑΛ. Ὅρω. Facile reponi posset σὺ vel δῆ. XIX. Nub. 688. Οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ | πῶς γ' ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνία; Sic Invernizius. Recte edd. superiores πῶς ἂν καλέσειας. XX. Ibid. 937. Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν; Ita Brunckius pro πρότερος ὑμῶν. Rav. Φέρε δὴ, πρότερος λέξει πρότερος; XXI. Ibid. 1508. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; Libri nonnulli ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Scribendum ὑβρίζετην jam monui ad v. 1041. XXII. Av. 57. παῖ, παῖ. ΠΕΙ. Τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἐποπα παῖ καλεῖς; | οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδὸς γ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. Scripsit Aristophanes, ni fallor, οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. XXIII. Ran. 137. εὐθύς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεις πάννυ | ἄβυσσον. ΔΙ. Εἴτα πῶς γε περαιωθήσομαι; Hoc γε uno cod. consentiente expulit Brunckius. XXIV. Ibid. 527. οὐ μὴ φθναρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, | ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα; Particulam metri caussa additam omittunt nonnulli codices, probante Brunckio. XXV. Plut. 1102. ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν | ἡμᾶς; Hanc scripturam non defendunt exempla ad v. 83. allata. Tacet Brunckius. E septem codd. Oxoniensibus unus tantum eam exhibet. Duo δὲ pro τι, quatuor neutram particulam exhibent. Euripides Hec. 258. ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι, | εἰς τήνδε παιῖδα ψῆφον ὤρισαν φόνου; Cycl. 84. Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχετε;

κτεῖναι νοεῖς; Euripides Or. 1331. Ἡ τοῦδ' ἑκατὶ καὶ βοῇ κατὰ στέγας;

1336. Ἦτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.] Lasc. σὺ δέ. Deinde Rom. B. ἐστίν. Rom. C. Lasc. ἔστιν. Rom. A. ἐστί. Saepe fortasse, quam oportebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lector, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partim codicum auctoritate dirimendas esse.

1338. Οἷδ' εἰσὶν (οἴμοι) σὼ κάρα μιάστορες.] Rom. C. οἴμοι. Rom. A. B. ὦμοι. Vide ad v. 1277.

Ibid. Μιάστορες hic sunt ἀλάστορες, hoc est, τιμωροὶ δαίμονες, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἑλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece*. Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62.

1340. Ἰσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.] Tres Rom. Lasc. Mag. σὴν γ'. Particulam tacite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. ἀπόπτυστον.

1342. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν. ῥάδιοι γ' ἀπαλλαγαί.] Rom. A. ῥάδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥάδιοι δ', quod admisit Musgravius.

1345. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,] Rom. A. ante corr. ἐπεὶ σφας. Rom. C. Lasc. ἐπὶ σφας. Rom. A. a corr. B. ἐπεὶ σφᾶς, quod admisi. Sic etiam Zimmermannus. Ὁρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Oed. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Oed. T. 1508. σφᾶς apud Aeschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Oed. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Aeschylum Prom. 480. apud Sophoclem Oed. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schaeferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. φέρουσ' ἐς Ἡρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.] Rom. A. B. ἀκραίας. Rom. C. ἀραίας. Schol. Φέρουσ' ἐς Ἡρας.) Ἡραία πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἡρας ἑορτὴν ἐκτιθεῖς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδρῦσθαι. Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medae verba. Livius XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum. Non tantum patebat Creontis regnum.*

1347, 8. ὡς μήτις αὐτοῦς πολεμίων καθυβρίσῃ, | τύμβους ἀνασπῶν.]

Sic Rom. A. a corr. B. C. Sed Rom. A. ante corr. αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι, supra scripto ab eadem manu γρ. καὶ καθυβρίσει.

1348, 9. γῆ δὲ τῇδε Σισύφου | σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάφομεν,] Schol. Venet. et Leid. ad Il. K. 56. Etymologus M. p. 750, 43. τέλος, monente Valckenario ad Hipp. 25. Deinde Rom. A. a corr. B. C. Schol. Hom. προσάφομεν. Flor. μυστηρίων ex Hipp. 25. σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Etymologus προσάξομεν. Rom. A. ante corr. Par. A. B. D. προσάφομεν, quod admisit Musgravius. Media forma προσάφομαι ab hac significatione aliena est. Simili errore Aldus πέμφομαι dedit apud Euripidem Or. 111. προσήκομαι ibid. 769. λήσομαι Iph. A. 516. ὑμνήσομαι Tro. 361. ὠθήσομαι apud Aristophanem Eccl. 300.

1349. τολοιπόν, ἀντὶ τοῦδε δυσσέβους φόνου.] Rom. A. C. τολοιπόν. Rom. B. τὸ λοιπόν. Deinde Rom. C. Lasc. δυσεβοῦς. Sed Rom. C. alterum σ subscriptum habet.

1351, 2. αὕτῃ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἑρεχθέως, | Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.] Athenaeus p. 585. D. Θαῖς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστὴν, ἐπεὶ τις αὐτὴν ἤρωτα, πῇ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίωνος.

1354. Ἀργοῦς κára σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,] Schol. Ἀργοῦς κára σὸν λειψάνῳ.) ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιοῦτῳ χρῆσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργῶ κατασαπέϊσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπέσον κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσωνα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν Τέλος &c. Verba Νεόφρων—εἰποῦσαν ex cod. emendate edidit Matthiae. Ed. Ven. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφον πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Unde Barnesius, Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Neophronis versus ita exhibet ed. Ven. Τέλος γὰρ αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις. | βροτὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας ἔρη. | τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἑφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἰρεῖσθαι βροτούς. Eos ita emendare conatus est Barnesius: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίῳ μόρον φέρεις, | βρόχειον ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρη. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις δὲ τ' ἄλλους μυρίους ἑφημέρους, | θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἰρεσθαι βροτούς. Quartum versum, qui apud Barnesium non valde numerosus est, ita scribendum censet Heathius: ἄλλους (praestaret κάλλους) διδάξεις μυρίους ἑφημέρους. Codicis Flor. scriptura, quam protulit Matthiae, talis esse videtur: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, | βρόχῳ τὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρην. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἑφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἰρεῖσθαι βροτοῖς. Legendum arbitror: Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ | φθερεῖς * * * * *

* * * | βρόχον τὸν ἀγχόνῃς ἐπισπάσας δέρη. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν

ἔργων μένει, | δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἡμετέροις, | θεῶν ὑπερθε μήποτ' αἰ-
ρεσθαι βροτούς ε.

1355. πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδῶν γάμων.] Tres Rom. Lasc. τῶν ἐμῶν γάμων ἰδῶν. Alter ordo melior mihi videtur. Similia habet Aeschylus Ag. 753. ἐπέκρανεν | δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς | δύσ-
εδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν | πομπῇ Διὸς ξενίου | νυμφό-
κλαυτος Ἐριννύς.

1356. Ἀλλά σ' Ἐριννύς ὀλέσειε τέκνων,] Rom. C. ἔριννύς. Rom. A. ἔρινύς.

1358. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,] Rom. C. κλύει σου. Rom. A. B. κλύει σοῦ. *Mallet κλύοι, ut sit optativus*, inquit Portus, *cujus conjecturam probat Barnesius. Noster Or. 1605. ME. Τίς δ' ἂν προσείποι σ' ; OP. Ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ. Salva constructione abesse nequit ἂν.*

Ibid. Noster Hec. 163. ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, | στείχω ; ποῖ δ' ἦσω ; ποῦ τις θεῶν, | ἢ δαίμων ἐστ' ἐπαρωγός ;

1359. τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα ;] Rom. B. ξειναπάτα. Rom. A. C. ξειναπάτου. In A. supra scriptum α ab eadem manu. Admisso ξειναπάτου, in his anapaestis nullus restat Dorismus. De ea quaestione vide ad v. 96. Ξειναπάτης legitur etiam apud Euripidem Tro. 864. ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με, | γυναικὸς οὐνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ', ὃς ἐξ ἐμῶν | δόμων δάμαρτα ξειναπάτης ἐλήσατο. Photius : Ξειναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν ὅποιοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοίᾳ· τίς ἄνδρα τιμᾷ ξειναπάτην ;

1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.] Rom. A. ante corr. μυσ-
σαρά. Deinde tres Rom. παιδολέτορ, sed in A. supra scriptum γρ. παιδολέτωρ. Nescio an rectus.

1362. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.] Particulam, quam exhibent tres Romani, auctoritate Par. A. expulit Brunckius. Revocavit eam Porsonus. Sic positum γε prorsus otiosum esse affirmat Brunckius. *Particulam retinuissem, ait, si positam hoc modo reperissem : στείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.* At neque otiosa est, neque male posita. Dixit Medea, Στεῖχε πρὸς οἶκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον. Cui satis erat respondere, Στείχω. Sed addit aliquid Jason, nempe δισσῶν ἄμορος τέκνων. Hujusmodi addita-
menta fere γε sibi sumunt, idque potius post primam vocem quam post secundam. Similiter noster Alc. 376. ΑΛ. Ἐπὶ

* V. 1. addidi αὐτόν. Vide Brunckium ad Sophoclis Oed. C. 853. Deinde melius sententiae convenit αἰσχίστω quam ἐχθίστω. De hoc etiam consulendus Brunckius ceterique interpretes ad Sophoclis Aj. 1059. V. 2. pro φέρεις scripsi φθερεῖς. In altero Neophronis fragmento, quod ad v. 1024. attuli, διαφέρουσα pro διαφθεροῦσα simili errore habet Trincavellus. Hunc versum non integrum attulit grammaticus. Ad. v. seq. commode alle-

gat Matthiae Euripidem Hipp. 782. λῦ-
σαι τ' ἀνάσσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων. Ne-
que negligendus ejusdem tragoediae v. 802. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνῃς ἀνήψατο. Cetera recte correxit Barnesius, praeter verba διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἡμετέρους, pro quibus reposui δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἡμετέροις. Δίδαξις apud Euripidem Hec. 601. legitur, licet non eodem sensu quo apud Neophronem, apud quem παράδειγμα significat.

τοῖσδε παῖδας χεῖρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου. | ΑΔ. Δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερσός.

Ibid. Rom. C. ἄμορος altero μ subscripto, ut sit ἄμμορος. Rom. A. B. Par. A. ἄμοιρος. Si quis codex ἄμμοιρος praeberet, plures scripturae diversitates non desiderarem. Hinc legitur auctore Porsono apud Sophoclem Oed. T. 248. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον. Ἄμμορος tum ab aliis usurpatur, tum ab Euripide Hec. 421. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Unde Hesychius: Γάμμοροι. ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Apud Sophoclem vulgo legebatur ἄμοιρον, apud Euripidem ἄμοιροι addito δὴ propter metrum. Ἄμμοιρος fortasse Aeschylo restituendum Eum. 353. παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμμοιρος ἄκκληρος ἐτύχθην. Hic etiam vulgo ἄμοιρος.

1363. Οὐπῶ θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.] Huic scripturae litem primus movit Heathius, qui γῆρας ante vocalem positum metro repugnare monet. Delendum igitur censet καὶ, ut versus sit catalecticus, qui ultimam syllabam ἀδιάφορον habet. Brunckius audacter edidit, οὐπῶ θρήνει. γῆράς σε μένει. *Vulgatum* θρηνεῖς minus commodum sensum praebet, inquit, et clausula μένε καὶ γῆρας metro adversatur. Porsonus οὐπῶ θρηνεῖς revocavit, simul monens, οὐπῶ θρήνει soloecismum esse. Deinde Heathio respondet, male adhiberi catalecticum, ubi personae singulos versus alternis loquantur. Brunckii vero scripturam, γῆρας σε μένει, aequè vitiosam esse propter hiatum, ac vulgatam μένε καὶ γῆρας propter brevem syllabam. Edidit igitur μένε καὶ γήρασκ'. *Subauditur talis sententia*, inquit, καὶ τότε θρηνήσεις. Matthiae ut vulgo. Plura ad v. sequentem.

1364. ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.] Miror viros doctos, qui v. superiorem metri caussa sollicitarunt, facilissimam hujus v. emendationem praetermisisse, Φεῦ τέκνα φίλτατα. Ita noster paullo ante v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. Sophocles etiam Ant. 1299. φεῦ φεῦ μάτερ ἀθλία. φεῦ τέκνον. Apud Aeschylum Prom. 98. αἰ αἰ pro φεῦ φεῦ omnes edd. ante Porsonum. Sed vulgatam defendere videtur simile violatae συναφείας exemplum apud Euripidem El. 1333. ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου. | ΗΛ. ὦ χαῖρε πόλις, χαίρετε δ' ὑμεῖς | πολλὰ, πολιτίδες. De formula ὦ χαῖρε dixit Porsonus ad Or. 470. Quinquies etiam in una fabula συνάφειαν propter mutatam personam violavit Sophocles. Vide Oed. C. 139. 143. 170. 173. 1757. Idem Ant. 931. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν | κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Quod reposuit Brunckius, βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει, vulgatam, si sana est, corrumpit, si corrupta est, vitium non tollit. Multa hujus licentiae exempla collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 80, 1, 2. sed fere omnia falsa. Nostrum locum praetermisit.

1365. Κάπειτ' ἑκτας;] Tres Rom. ἑκτανες, unde non male legeretur ἑκανες, nisi aequè bene impressi ἑκτας.

Ibid. Πημαίνουσα σέ.] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes,

Mag. σέ γε πημαίνουσ' (Rom. πημαίνουσα), quod admisit Musgravius.

1366, 7. Αἱ αἱ, φίλιου χρήζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.] Rom. C. αἱ. αἱ. φίλιου. Rom. A. B. Par. A. ὦμοι φίλιου, quod admisit Brunckius. Edidit quidem ὦ μοι, sed suspicor codicem cum Romanis consentire. Vulgatam revocavit Porsonus. Rom. A. supra scriptum habet γρ. αἱ αἱ φίλου.

Ibid. Dixit noster Phoen. 1665. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὺν προσπτύξομαι. Quo exemplo usus, genitivo στόματος bellum indixit Brunckius, cujus verba sunt: *Nimis verecundum fuisse me poenitet: corruptelam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poëta: ὦ μοι φίλια χρήζω σώματα | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.* Addit alteram conjecturam, φίλια στόματα χρήζω, priorem tamen praefert. Respondet Porsonus, genitivum στόματος a χρήζω pendere, constructionem autem esse, χρήζω φίλιου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Cujus duo exempla attulit. Euripides Hipp. 1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι | διαμοιρᾶσαι. Herodotus V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1371. Οὐκ ἔστι. μάτην λόγος ἔρριπται.] Rom. C. μάτην λόγος. Rom. A. B. Par. A. μάτην δ' ἔπος. In Rom. A. supra scriptum λόγος. Par. B. D. μάτην ἔπος, quod admisit Musgravius. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὅχλῳ τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ρίπτουσα λόγον; *Ibid.* 232. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Hec. 334. ὦ θυγατερ, οὔμοι μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα | φροῦδοι, μάτην ριφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hinc fortasse legendum apud Aeschylum Prom. 931. Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδε ρίπτων ἔπη; Vulgo τοιάδ' ἐκρίπτων.

1372. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὥς ἀπελαυνόμεσθ'] Tres Rom. ut vulgo ἀκούεις. Sed in A. supra scriptum γρ. ὄρᾱς. Noster Hipp. 1363. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὄρᾱς; | ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτῳ, &c. Hinc in Medeam manavit ὄρᾱς.

Ibid. Rom. C. ἀπελαυνόμεσθ'. Rom. A. B. ἀπελαυνόμεσθα. Bentleius ad Phalarin p. 142. ἀπελαυνόμεθ', quod admisit Musgravius.

1375. ἀλλ' ὅποσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,] Lasc. ἀλλ' ὅποσον γοῦν. Dedi ἀλλ' ὅποσον γ' οὔν, quod valet ἀλλ' οὔν ὅποσον γε. Sophocles Ant. 84. Ἀλλ' οὔν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ | τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῖθε. σὺν δ' αὐτῷ ἐγώ.

1376. τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. τάδε καὶ θρηνῶ, quod admisit Musgravius. Sophocles Ant. 948. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ, | καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. Trach. 1279. πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῇ. | κοῦδέν τούτων ὅτι μὴ Ζεὺς. Euripides Suppl. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, | μέρος καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. Tro. 1279. πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς δ' ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς | δούλας (malim δούλους). ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ. | καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι. In his omnibus alterum καὶ omisit Aldus.

1377. μαρτυρόμενος δαίμονας] Rom. A. ante corr. C. μαρτυρόμενος. Rom. A. a corr. B. μαρτυράμενος.

1377, 8, 9. ὥς μοι | τέκνα κτείνας, ἀποκωλύεις | ψαῦσαι τε χερσίν, θάψαι τε νεκρούς,] Rom. C. τέκνα κτείνας. Rom. A. B. Par. A. B. D. τέκν' ἀποκτείνας, quod admisit Brunckius.

1380, 1. οὐς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὥφελον | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.] Tres Rom. ὥφελον. Sed A. ante corr. ὄφελον. Cujusmodi varietates sunt ὄλοντο v. 1103. ὄλεσθε v. 1331. Deinde tres Rom. πρὸς σοῦ φθιμένους ut vulgo. Lasc. πρὸς σοῦ φθινομένους, quod eodem redit. Metro laboranti alii aliter succurrunt. Bentleius ad Phalarin p. 142. ὄφελον, quod probat Heathius. Musgravius ex conjectura edidit ἐκ σοῦ, quod retinuerunt Brunckius, Bekius et Porsonus. Matthiae vulgatam revocavit. Harum conjecturarum melior est ὄφελον. Quis enim sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librariorum errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi fuisse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum contra Musgravii conjecturam a metro duci potest. Rarissima apud Euripidem dipodiae anapaesticae forma dactylus spondeo vel anapaesto subjectus, ut ad μείζους ἤλυθον v. 1051. monui. Miror Brunckium, qui tragicos etiam in senariis augmentum metri caussa nonnunquam abjicere statuit, Musgravii scripturae lenissimam Bentleii conjecturam non praetulisse. Nemo enim ignorat, majorem in anapaesticis quam in senariis licentiam concessam esse. In Brunckii editione legitur apud Aeschylum Pers. 911. (918.) εἴθ' ὥφελε, Ζεῦ, καμὲ μετ' ἀνδρῶν | τῶν οἰχομένων | θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Quae scriptura si ceteroqui recte se habet, haud dubie reponendum ὄφελε e Turnebiana. Quod reposuit Blomfieldius, ὥφελες, ὦ Ζεῦ, sola ejus conjectura nititur. Alterum augmenti in hoc metro omissi exemplum praebet Aeschylus Ag. 1560. Οὐ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν | τοῦτο. πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. | καὶ καταθάψομεν &c. Sed neque hunc locum sanum agnoscunt omnes. Apud Euripidem legitur Iph. A. 46. σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως | πέμπεν φερνὴν, | συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Ubi πέμπει reponendum monuerunt viri docti. Melius exemplum praebent ejus Cretenses Fragg. ii. 10. ἀγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμεν. Quae verba in legitimo systemate anapaestico leguntur. Si neque ὥφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit, quin aliquid exciderit. Non indignum esset Euripide, οὐς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὁ τάλας | ὥφελον ὅσσοις | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est, quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est, quid re vera scripserit conjicere.

1382. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.] Rom. A. ante corr. Ζεῦ. Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides.

1383. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.] Hic versus cum duobus

sequentibus leguntur apud Stobaeum Tit. CXII. p. 581=465. Trincavellus et Gesnerus πολλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.

1385. τῶν δ' ἁδοκῆτων πόρον εὔρεν θεός.] Aldus εὔρεν etiam Alc. 1165. Andr. 1288. Bacch. 1389. Sed εὔρε Hel. 1707. Nostro loco tres Rom. Lasc. Par. A. Stobaeus, εὔρε, quod admisit Brunckius.

1386. τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.] Rom. C. τόδε πρᾶγμα. Rom. A. B. τόδε τὸ πρᾶγμα.

Ibid. Par. B. D. in fine addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διανυσίου ὁλοσχερὲς, καὶ τινὰ τῶν Διδύμου.

AUCTARIUM ANNOTATIONIS

IN EURIPIDIS MEDEAM.

P. 65, 23. *Post* 504. *adde*: οὔσης v. 655.

P. 74, 24. *Lege*: Non Euripidis Medeam

P. 79, 3. *Lege*: Bibl. Crit. P. V. p. 40.

P. 80, 25. *Adde*: In hoc versu et sequentibus respexit Euripides ad Homerum Od. Z. 182. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείσσον καὶ ἄρειον, | ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν | οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἡδὲ γυνή.

P. 80, 44. *Lege*: Recte Ἰάσων Canteriana, quam expressit Commelinus, necnon Genevensis P. Stephani, quae a Commeliniana expressa est. Vix

P. 81. *Post* l. 42. *adde*: 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη.] Ἐπεὶ, *ex quo*, monente Porsono ad v. 136. ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται. Noster Or. 77. καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον, | ἐμῆς ἀδελφῆς, | ἦν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ, | οὐκ εἶδον.

P. 82, 32. *Adde*: Hujus verbi scripturam saepe corruperunt librarii. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1314. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, | τούνηνδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον. Lascaris aliique οἰμώξης. Alc. 637. σὺ δ' ἐκποδῶν στάς, καὶ παρεῖς ἄλλῳ θανεῖν | νέῳ γέροντων, τόνδ' ἀποιμώξεις νεκρόν; Lascaris ἀποιμώξῃ. Recte Monkius ἀποιμώξεις. Aristophanes Ran. 753. Αἰ. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἀντικρυς, | ὅτι δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης. | ΞΑ. Οἰμῶζε μέντ' ἄν. Brunckius Ωἰμῶξε.

P. 83, 2. *Lege*: 53. 1148. 1202.

P. 83, 23. *Post* φρενῶν *adde*: Sophocles El. 1167. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω, | ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ | τοῦ σοῦ θανούσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

P. 84, 10. *Lege*: Rom. C. τυράννων. Hinc non male Scaliger in exemplo suo Hervagianae secundae τυράννω, patrem scilicet et filiam. Sed Rom. A.

P. 88, 10. *Post* significatione *adde*: Wytttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 43, 4. hujus constructionis exempla nonnulla e prosae orationis scriptoribus dedit.

P. 89, 27. *Post* ὁρᾶν *adde*: Noster Iph. T. 955. καὶ γὰρ ἐξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἡξίου, | ἡλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι.

P. 89, 41. *Adde*: Cratinus Archilochis apud Suidam v. Διὸς ψῆφος: ἐνθα Διὸς μεγάλου θῶκοι πέσσοι τε καλοῦνται. Hoc exemplum attulit Gaisfordius.

P. 90, 20. *Adde*: Athenaeus p. 156. E. τοῦ δείπνου δὲ χρονίζοντος, λόγος ἐγένετο, ποῖον τῶν ὑδάτων ἡδιστόν ἐστιν. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης, ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν.

P. 91, 6. *Lege*: Confusa haec vide v. 79. 155. 863. 1024. *Etsi*

P. 92, 8. *Adde*: Athenaeus p. 156. E. καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπεισρέει.

P. 92, 45. *Post* 755. *adde*: ἡ γὰρ ἐστίν—ἀφιγμένος Or. 737.

P. 92, 46. *Post* 356. *adde*: θεὸς γὰρ ἐστι Ion. 428.

P. 93, 2. *Lege*: Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro.

P. 100, 43. *Lege*: Pessime vertit Portus: *Levi de causa initio suscipientes, postea diu retinentes.* Utraque interpretatio in scholiis exstat.

P. 103, 4. *Lege*: vide v. 1229. Iph. T.

P. 103, 41. *Post* niti *adde*: Addit scholiasten ad Aeschylī Cho. 320. Προσδοκοῖς.) τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. *Vides nostrum versum, inquit, sed ita citatum, ut ad hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit.* Hujus quidem grammatici testimonium paullo plus ponderis habet. Sed animadvertendum, eum non φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε exhibere, sed φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη, quod nihil aliud est quam γὰρ explicationis caussa vulgatae scripturae additum. Quo errore nullus est frequentior. Vide ad v. 248. 897. Simili modo γὰρ addit Aldus Phoen. 962. Bacch. 317. 477. Diphilus apud Stobaeum Tit. XCV. p. 514=383. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον. | τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. Delendum γὰρ, monente Hermanno Elem. Doctr. Metr. p. 135. Frustra igitur Porsonus φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε.

P. 104, 43. Hierocles in Aurea Carmina p. 126. ὄρα Μήδειαν τὴν ἐν τῇ τραγωδίᾳ τὰ καθ' αὐτὴν ὀδυρομένην. ἥτις ἀβουλήτως τοὺς οἰκειοτάτους προδοῦσα δι' ἔρωτα ἔκτοπον ἀνδρὶ ξένῳ ἑαυτὴν ἐνεχείρισεν, ἔπειτα ὀλιγαυρομένη ὑπὸ τούτου, ἀφόρητα πάσχειν οἴεται, καὶ ἐκ τῆς οἴσεως ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ· διὰ μου κεφαλῆς φλόξ οὐρανία βαίη. καὶ πρόεισιν εἰς ἔργα παράνομα. Hoc attulit Gaisfordius.

P. 106, 47. *Adde*: Aptius exemplum praebet noster Andr. 88. Οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὄνειδίσῃς ἐμοί.

P. 108, 7. *Post* ἐπήνεσα *adde*: Hel. 1435. Μὴ νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτῆξῃς χροῶ.

P. 109, 18. *Post* ἄρθρου *lege*: Neutra regula semper vera est. Praepositionem addit Euripides Ion. 31. λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοιλῆς πέτρας, | αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει, | ἐνεγκ' ἀδελφῷ (malim ἐνεγκε Δελφῶν) ταμὰ πρὸς χρηστηρία, | καὶ θεὸς πρὸς αὐτοῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν. Sed hoc raro fit. Longe saepius additur articulus. Aristophanes

P. 109, 31. *Post* διελυμήνατο *adde*: Hipp. 1340. τοῦς γε μὴν κακοῦς | αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

P. 110, 3. *Adde*: Plura de hac constructione Monkius ad Hipp. 1184. (1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα.

P. 110, 6. *Adde*: Vide an legendum apud Euripidem Ion. 972. Τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν. Quamquam vulgata πρῶτον non improbo.

P. 111, 24. *Adde*: Plato de Rep. VII. p. 533. Α. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι.

P. 115, 14. *Post* revocavit *adde*: Matthiae iterum Ζανός.

P. 118, 12. *Lege*: quod admisit Beckius. Matthiae

P. 118, 27. *Post* ἐμηχανησάμην *lege*: Vulgo legitur Andr. 1236. καὶ γὰρ γὰρ, ἣν ἀκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Nullo negotio reponi posset ἀκλαυστα χρῆν. Sed nihil opus. Eandem caesuram exhibet noster

P. 121, 17. *Adde*: Pro προσχωρεῖν usitatus esset συγχωρεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, | ἥτις φρενέης.

P. 125, 12. *Lege*: Ipse edidit αὐτὸς, quam scripturam exhibet Aldus apud tragicum Rhes. 106. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν | πέφυκεν, &c. Porsonus αὐτός.

P. 125, 28. *Adde*: Matthiae ξυνουσία.

P. 125, 46. *Post* τόπους *adde*: [Codd. εἰς τοὺς εὐδαιμονοτέρους τόπους.]

P. 128, 5. *Adde*: Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 353. Αἱ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον (imo, ὀξυνόμενον) τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἵθε. δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ ῥήμα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. ὃ καὶ διπλασιάζεται. αἱ αἱ τάλαινα.

P. 130, 17. *Lege*: Tautologiam defendit noster Phoen. 744. Ἐπὶ ἄνδρας αὐτοῖς φασίν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ, | —ἐπὶ προσκεῖσθαι πύλαις. Alterum exemplum attulit Porsonus

P. 132, 35. *Lege*: Aristoteles in melioribus libris πρὸς ἀστῶν, in aliis vero πρὸς ἀνδρῶν.

P. 133, 21. *Lege*: Vide ad v. 53. 533. 676. 731. 998.

P. 134, 23. *Post* ἦπαρ *adde*: Vide Porsonum ad Phoen. 1093. (1084.) ubi legi posset, Ζῆ (μὴ τρέσης) ὅδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόνου.

P. 137, 39. *Post* 607. *adde*: μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος Alc. 1101.

P. 138. *Post* l. 17. *adde*: 320. Ἄλλ' ἐξελάς με, κουδὲν αἰδέσῃ λιτάς;] Barnesius Λιτάς, ut sit nomen proprium.

P. 139, 8. *Lege*: Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008. Β. πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἀστέρων ὄντα μεστὸν, ἀνεφθέγγετο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθῆσθαι. Item Athenaeus

P. 141, 20. *Adde*. Scribendum, ni fallor, τί δὴ βιάζει. Simili sensu legitur v. 980. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; Ubi alii τί δὲ, alii τί δαί, alii τί δ' αὖ legunt, sed recte edd. pleraeque τί δῆ. Aristophanes Ach. 105. ΔΙ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΠΡ. Τί δαὶ λέγει; Sic mea editio. Superiores τί δ' αὖ λέγει, quod exhibent tres codd. a Brunckio collati et Ravennas. Brunckius τί οὖν λέγει mavult. Τί δαὶ primum in τί δέ, deinde vero in τί δ' αὖ mutatum est.

P. 141. *Post l. 25. adde: 339. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοίαν σ' ἔχειν.*] Aldus εἰκός δ' ἐστὶν. Rom. A. εἰκός δ' ἐστὶν. Lasc. εἰκὸς δ' ἐστὶν, et mox εὐνοίαν σ' ἔχειν. Eandem sententiam habet noster Hec. 339. πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ, | καὶ πείθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα | καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

P. 142, 3. *Adde: Schol. ad v. 964. Δύστανε μοίρας.) τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσωνα οὐ ποτείνει. Sic ed. Veneta pro ἀποτείνει. Simili errore οὐ παράμυθον pro ἀπαράμυθον habent nonnulli libri apud Aeschylum Prom. 185.*

P. 145, 34. *Lege: aut tale quid dixisset. Secus visum esse Porsono liquet ex ejus epistola ad Andream Dalzel, Graecarum literarum professorem Edinburgensem, quae exstat Mus. Crit. Cant. T. I. p. 330—335. Confert Euripidem Ion. 616. ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων | γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς. Sed ibi σφαγὰς et φάρμακα conjungit poëta, unde quidvis potius eum hic dixisse colligas, quam mulieribus magis convenire φάρμακα quam σφαγὰς, quae Medae est sententia, si recte legitur σοφαί. Porsoni amicum igitur secutus, reposui masculinum σοφοί.*

P. 146, 24. *Lege: Plerique libri soloece καὶν δεῖ^k, eodem scilicet errore quo Aldus Nub. 1494. καὶν σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες. Recte Lys. 123.*

P. 147, 30. *Adde: Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111. E. οὐπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.*

P. 149. *Post l. 10. adde: 410. ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.] Senarius ἀκέφαλος. Archilochus apud Hephaestionem p. 34. Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.*

P. 151, 17. *Post ἐτέλεσεν adde: Euripides Hipp. 1274. θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένα κραδία | πτανὸς ἐφορμάσῃ | χρυσοφαῆς, &c.*

P. 155, 39. *Post 607. adde: (ubi vide Monkium)*

P. 156, 2. *Adde: Euripides Hec. 1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, | σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὥς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἰργασται τάδε, | ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.*

P. 156, 43. *Adde: [Codd. καὶ Εὐβουλος Διονυσίῳ· Εὐριπίδου δ' ἔσωσας, ὥς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύεις ἔξεις μοι χάριν. His exceptis, nihil enotavit collator.]*

P. 157, 30. *Post reposuit lege: Quo magis miror eum ἐκγενέτησι dedisse Andr. 128. ubi pleraeque edd. ἐκγενέταισι. Apud Aldum leguntur θεῆσι Hec. 356. πρὸς σῆσι πλευρῆς ibid. 826. στοναχῆσι τε Or. 204. εὐηλίησι Phoen. 679. ἀγέλησιν Hipp. 734. αὐταῖσι ἀρβύλησιν ibid. 1189. ἀγκάλησι ibid. 1432. Τρωῆσιν Tro. 1114. αὐτοῖσι*

P. 158, 5. *Lege: IV. Phoen. 679. nunc legitur εὐείλοισι ex emendatione Musgravii. V.*

P. 159, 2. *Adde*: Sed recte repositum est δόμους apud Euripidem Suppl. 225. ubi Aldus, εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους.

P. 160. *Post l. 25. adde*: 485. ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.] Tragicus Rhes. 580. Τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ εὖρομεν | τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

P. 160, 32. *Post πεφυκέναι adde*: Item v. 565. δοκεῖς, προδοῦς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

P. 162, 3. *Lege*: vulgo. Herodianus πολλαῖς

P. 162, 6. *Lege*: 497. Herodianus ἔθηκε

P. 162, 13. *Lege*: 498. Herodianus πιστὸν

P. 162, 17. *Lege*: distinguunt. Herodianus οὐ φεύξομαι

P. 163, 5. *Adde*: [Codd. pro πυράμου habent πυρανί supra scripto Δ, et in fine ἱαμβεῖα δύο. Iidem δυστυχία pro διστιχία.]

P. 166, 18. *Lege*: Vulgatam revocavit Beckius. Porsonus iterum μέντοι, Matthiae μέν σοι.

P. 167, 41. *Adde*: Euripides Bacch. 1148. τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν, | κάλλιστον οἶμαι ταυτὸ καὶ σοφώτατον | θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις. Plura vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Class. T. XVI. p. 437.

P. 169, 32. *Adde*: Neophron, cujus verba plenius ad v. 1024. arponam: πρὶν ἢ ἔξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι.

P. 170, 25. *Lege*: 566. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] Aeschylus Pers. 845. Ἡ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι | ἤλγιστ' ἀκούσας βαρβάροισι πῆματα. Euripides Phoen. 704. Ἡ πολλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρήζων σ', ἀναξ | Ἐτεόκλεες. Hel. 771. Ἡ πόλλ' ἀνῆρου μ' ἐνὶ λόγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ. Incertus Rhes. 915. Ἡ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς Αἴδου μολῶν, | Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός. Plato Polit. 257. A. Ἡ πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, ὧς Θεόδωρε, ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου.

Ibid. Διάφορος genitivo

P. 175, 4. *Post χερὸς adde*: Iph. A. 1367. AX. Ἀντέχου θυγατρὸς. ΚΛ. Ὡς τῆσδ' (vulgo τοῦδ') οὔνεκ' οὐ σφαγήσεται. Hel. 837. Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἔξει χερῶν.

P. 176, 35. *Adde*: Hesychius: Ἄλις. ἱκανῶς, πληρέστον (sic cod. mendose), αὐταρκές. ἔτι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι. Scilicet v. 909. ἀλλ' ἐμπας ἔφερε κακὸν ἄλις.

P. 180, 17. *Post ἐμόν adde*: Hipp. 1453. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.

P. 181, 15. *Lege*: Aldus ἄπαιδες ἐσμεν etiam Ion. 304. sed γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. ἄπαιδές εἰσιν Suppl. 13.

P. 181, 43. *Adde*: Wytttenbachio Bibl. Crit. P. V. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro δ' ἂν legendum δ' ἄρ'. Sed recte legitur μὲν, de quo consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 606. 4. qui praeter alios allegat Platonem Charmide p. 153. C. Παρεγένου μὲν, ἢ δ' ὅς, τῇ μάχῃ; Παρεγενόμην. Idem Menone p. 82. B. ΣΩ. Ἑλλήν μὲν ἐστὶ, καὶ Ἑλληνίζει; ME. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.

Hoc exemplum attulit Heindorfius ad Theaetetum p. 349. Plura addit p. 468. Vide ad φρονεῖς μὲν ὀρθὰ v. 1098.

P. 182, 40. *Post* ὥς *adde*: Incertus Rhes. 99. Σὺ δ' ὥς τί δράσων πρὸς τὰδ' ὀπλίζει χέρα; Euripides Iph. T. 558. Ὡς ξυνταραχθεῖς οἶκος. ὥς τί δὴ θέλων; Idem Or. 794. OP. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. Ὡς τί δὴ τόδε;

P. 184, 21. *Post* 200. *adde*: [Codd. ἐν Πελιάσιν.]

P. 184, 35. *Post* vult *adde*: Recte gl. in Fl. 10. ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.

P. 186, 38. *Post* Matthiae *lege*: Ibid. 1607. ME. Οὐκουν σύ γ', OP. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sic praeter alios Brunckius. Pronomen, quod soloecam reddit orationem, primus inseruit Kingius. Alc. 1083. Ἐγνώκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τις μ' ἐξάγει. Optime Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis IV. 7. p. 150. B. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει. Quam scripturam numerorum caussa a me propositam memorat Monkius. Eodem modo corrigendus noster Iph. A.

192, 38. *Adde*: Idem versus Iph. T. 738.

P. 198, 19. *Adde*: Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 68. quia brevi praecessit παῖδας τοὺς ἐμοὺς, hic legendum suspicatur, ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς καθυβρίσαι.

P. 199, 18. *Adde*: [Conjecturam meam non confirmant codices, quorum scriptura est: Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ἢ ἀντὶ τοῦ ὥς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγὴν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὥς δὴ. Hinc nihil aliud extricari potest, quam pro τήνδε legendum δῆθεν. Δῆθεν quidem metro repugnat. Sed vulgo legitur δῆθε apud Euripidem El. 268. In mentem mihi venerat, σύμφη φέροντας δῆθε, μὴ φεύγειν χθόνα. Sed minus placebat δῆθε, ut ad v. 787. declaravi.]

P. 199, 36. *Post* λαβοῦσα *adde*. Item v. 1129. χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις.

P. 202, 31. *Lege*: Sophocles Oed. T. 248. Aj.

P. 202, 36. *Post* 826. *adde*: περισσὰν περισσῶς Bacch. 1195.

P. 205, 31. *Adde*: Herc. 988. ᾧ φίλτατ', αὐδᾶ, μή μ' ἀποκτείνεις, πάτερ.

P. 205, 42. *Lege*: *vocabulo*. Exempla duo dedit Porsonus, quibus tria adjiciam. Aeschylus Cho. 495. ἦτοι δίκην ἱαλλε σύμμαχον φίλοις, | ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν, | εἴπερ κρατηθεῖς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Aristophanes Ach. 306. Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, | οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει; Nub. 339. Λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι, | εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; Recte igitur hic addita videtur particula. Codd. Romani,

P. 213, 24. *Post* τεῦξαι *adde*: Similiter ὀφθαλμοτεύκτω Alc. 182.

P. 213, 42. *Lege*: Par. A. Pseudogregorius v. 1983. οὐκ ἂν ἀμάρτοις. Mag. ἀμάρτης. Deinde Rom. C. Pseudogregorius, τοῦδε γ'.

P. 215, 30. *Adde*: Aristophanes Vesp. 52. Εἴτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς
δύ' ὀβολῶ, μισθώσομαι, | οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνειράτα;

P. 219, 30. *Adde*: Scripturam omnium fere librorum retineri
posse suspicatur Gaisfordius, modo ita interpungatur: εἰκὸς γὰρ
ὄργας θῆλυ ποιεῖσθαι γένος | (γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει.

P. 220, 3. *Lege*: Dedit etiam Brunckius ὑμῶν ex conjectura
Valckenarii ad Phoen. 1475. Mediam formam ἔθετο

P. 220, 10. *Post* ἐγὼ *adde*: Diversa igitur videntur ὑμῶν ἔθετο
προμηθίαν et ὑμῖν ἔθηκε προμηθίαν. Hanc loquendi rationem illu-
strat noster Hec. 795. τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν, |
ἐκτείνει. Ubi verba λαβὼν προμηθίαν explicat scholiastes λαβὼν
πρέπουσαν κηδεμονίαν. Hoc sensu si recte dicitur προμηθίαν ἀπὸ τινος
λαβεῖν, haud dubie dici potest προμηθίαν τινὶ θεῖναι vel δοῦναι.
Eligat igitur lector inter προμηθίαν et σωτηρίαν.

P. 224, 8. *Lege*: Dicit Polynices apud Euripidem

P. 235. *Post* l. 21. *adde*: 1001, 2, 3. γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, | καὶ
κατθανοῦσαν χερσὶν εὐ περιστελεῖν, | ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.] Noster Alc.
665. τοίγαρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, | οἱ γηροβοσκήσουσι, καὶ
θανόντα σε | περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν.

P. 237, 48. *Adde*: [Usus ea est Plato Theage p. 129. A.
quem allegat Matthiae Gramm. Gr. §. 566. 7. p. 810. Ὡ Κλει-
τόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ, διότι Σωκράτει οὐκ
ἤθελον πείθεσθαι.]

P. 244, 23. *Adde*: Simili errore ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν edidit Aldus
Phoen. 618.

P. 246, 8. *Lege*: 1086. καταδοκῶ

P. 246, 44. *Lege*: 1087, 8. καίτοι

P. 247, 8. *Lege*: 1088, 9. πνεῦμά τ'

P. 247, 38. *Lege*: Rom. B. C. Κρέων θ'.

P. 250. *Post* l. 28. *adde*: 1116. ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμ-
ματα,] Notandum ἔπειτα μέντοι praecedente μέν. Similiter So-
phocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἡμέρῃ, | ὅπως ἴδοιμ'
ἄθραπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. | ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν, &c.

P. 263, 23. *Adde*: Phoen. 1435. τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλή-
σειν θεός. Sic Aldus. Alii ἐκπλήσαι. Nullam scripturae diver-
sitatem enotatam video ad ejusdem fab. v. 1210. Κρέων δ' ἔοικε
τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων, | τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.

P. 66, 1, 7. *Adde*: Ἡ πολὺν λείλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Confer nostrum Herc. 460. ἡ πολὺ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες. Vide etiam ad Ἡ πολλὰ v. 566.

P. 71, 2, 4. *Adde*: Euripidis ΕΠΕΟΣ memoratur apud Winckelmannum, *Monumenti Inediti*, n. 168. ΕΠΕΟΣ quidem nihili vox est. Potuit tamen Euripides fabulam "Επειον docere.

P. 88, 1, 9. *Post πέτρας adde*: Non tamen legerem Suppl. 328. ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκη σουρμωμένῳ. De quo vide Marklandum.

P. 94, 2, 10. *Adde*: Εἰ μὴ pro ἐπεὶ οὐ praeter alios usurpat noster Andr. 204. οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, | ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ πικρὴ δαίμων κυρεῖς.

P. 112, 2, 6. *Post γένωνται ceteris omis- sis adde*: Idem Eccl. 273. περιδεῖσθε τοὺς πάγονας. ἡνίκ' ἂν δέ γε | τοὺτους ἀκριβά- σῃτε περιηρμωμέναι, &c. Euripides Iph. T. 1217. 1Φ. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. Τί χρεῖ με δρᾶν; Hic etiam Aldus ἡνίκα δ' ἂν.

P. 117, 2, 3. *Adde*: [Fallor. Heathii mentionem facit Musgravius ad v. 823. meae ed. nec saepius in annotatione in hanc fabulam.]

P. 132, 1, 5. *Post praesumant ceteris omissis adde*: Matthiae ἀρετῆς v. 291. τόλ- μης τ' v. 388. μέμνει v. 428. ἀνδράσιν sine praepositione v. 616. ἄκτειρεν v. 648. στέ- φος v. 768. φρονεῖς εὖ v. 805. χώραν v. 821. Ἀἰδαν v. 1079. ὀλβιος v. 1199. et fortasse alia celato lectore dedit.

P. 135, 2, 14. *Post θεῶν adde*: Saltem nullum hujus constructionis exemplum apud Atticos poetas exstare videtur, licet aliquid non valde diversum habeat Euripides Ion. 1523. ὄρα σὺ μῆτερ μὴ σφα- λείσα παρθένος, | ἐγγίνεταί νοσήματ' εἰς κρυ- πτοὺς γάμους. | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεῖς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοῦμὸν αἰσχροὺν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. Sic Aldus satis mendose. Mat- thiae vero: ὄρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖς, ἀ παρθένοισι | ἐγγίνεταί νοσήματ', εἰς κρυ- πτοὺς γάμους, | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεῖς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοῦμὸν αἰσχροὺν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, | Φοίβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦσ'

οὐκ ἐκ θεοῦ. In qua scriptura non pari passu incedunt προστιθεῖς et φῆς. Προστι- θεῖς enim subjunctivus praesentis est, qui sententiae satis convenit. Sophocles Phil. 30. Ὄρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεῖς κυρεῖ. Ibid. 519. Ὄρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνου- σία, | τότε οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς. Recte παρῆς de praesenti, φανῆς de futuro. Φῆς vero in hac sententia locum habere non potest. Apud Atticos enim φῶ subjunctivus aoristi est. Si secus es- set, soloeca essent Platonis verba, ἡ σύμ- φασι, ἡ μὴ συμφῆς, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 3. Subjunctivus praesentis apud eos est φάσκω. Hunc cum non admittat metrum, alterum sen- tentia, legendum videtur προστίθης et φῆς. Indicativum habet noster Or. 208. Ὄρα παρούσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας, | μὴ κατθανῶν σε σύγγονος λείλῃθ' ὅδε. Quod si recte dicitur ὄρα μὴ προστίθης, non male fortasse diceretur δέδοικα μὴ προστί- θης, licet discrimen, quod inter indica- tivum et subjunctivum statuit Herman- nus, temere excogitatum mihi videatur. Dixit Sophocles Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ἢ σώ- ζοντα, τὸν βίον τελεῖν. Qui secundum Hermannum μὴ ἔστι dicere debuit. Pu- tat enim Creon, qui loquitur, ita esse, ut veretur. Sexcenta similia exempla ad- dere possem, si opus esset.

P. 153, 2, 5. *Adde*: Adde Euripidem Hec. 1230. Phoen. 346. 898. Hipp. 468. Alc. 71. Suppl. 223. 328. 523. Iph. T. 591. 1017. Tro. 487. Heracl. 455. Hel. 455. Aristophanem Av. 1595.

P. 160, 1, 6. *Adde*: Si sana est vul- gata, ordo est, οἶδε γε γὰρ κρινούσι.

P. 182, 2, 5. *Adde*: [Legendum: καὶ πεισέειν δρῆστην ἐπ' ἄσκον, καπὶ (vel potius κῆτι) γαστρὶ γαστέρα | προσβαλέειν, μηρούς τε μηροῖς. Lacunam explent codices, qui προσβάλλειν. Matthiae, metrum iambi- cum esse ratus, μηρούς τε μηροῖς προσβαλεῖν scripsit. Idem tacite πεισεῖ, quod non ar- bitror in codicibus repertum, sed ex edd. ab imprudente servatum esse.]

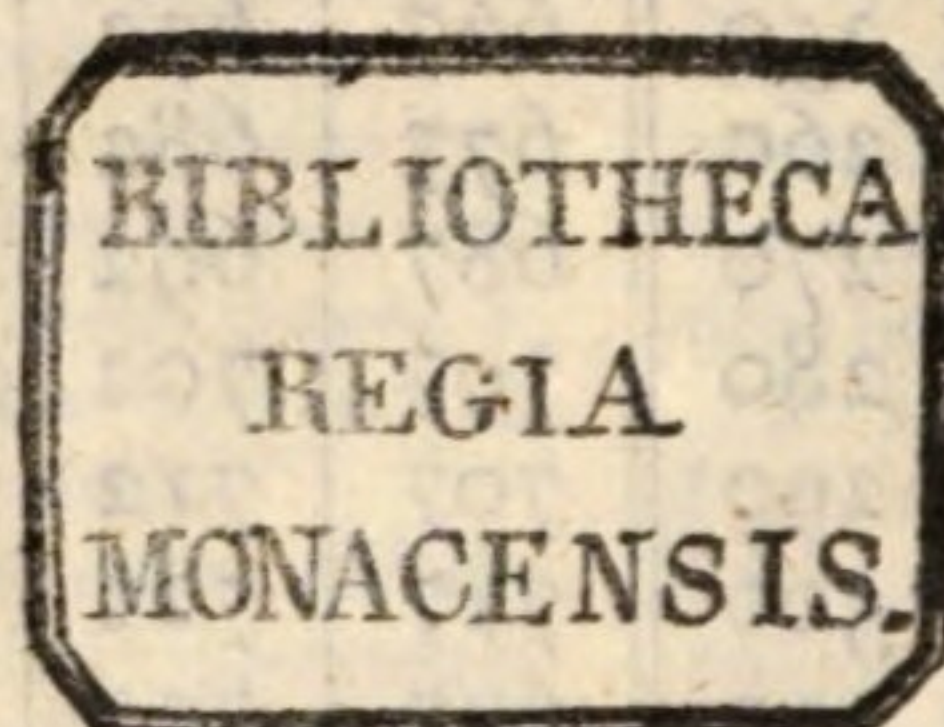
COLLATIO NUMERORUM

PRAECIPUARUM EDITIONUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
10	10	10	10	10	418	423	418	420	410
20	20	20	20	20	432	437	431	430	420
30	30	30	30	30	443	448	443	440	430
40	40	40	40	40	452	457	453	449	440
51	51	50	51	50	462	467	463	459	450
61	61	60	61	60	473	478	473	470	460
71	71	70	71	70	483	488	483	480	470
81	81	80	81	80	493	498	493	490	480
91	91	90	91	90	503	508	503	500	490
101	101	100	101	100	513	518	513	510	500
111	112	111	112	110	523	528	523	520	510
121	122	121	122	120	533	538	533	530	520
131	132	131	132	130	543	548	543	540	530
142	143	142	143	140	553	558	553	550	540
151	153	152	153	150	563	568	563	560	550
163	165	164	165	160	573	578	573	570	560
173	175	174	175	170	583	588	583	580	570
183	187	186	187	180	593	598	593	590	580
193	197	196	197	190	603	608	603	600	590
203	207	206	207	200	613	618	613	610	600
215	219	217	218	210	623	628	623	620	610
225	229	227	228	220	635	640	634	632	620
235	239	237	238	230	647	652	645	644	630
245	249	247	248	240	657	662	655	652	640
255	259	257	258	250	667	672	665	662	650
265	269	267	268	260	677	682	675	672	660
275	279	277	278	270	687	692	685	682	670
285	289	287	288	280	797	702	695	692	680
295	300	297	299	290	707	712	705	702	690
306	310	307	310	300	717	722	715	712	700
316	320	317	320	310	727	732	725	722	710
326	330	327	330	320	737	742	735	732	720
336	340	337	340	330	747	752	745	742	730
346	350	347	350	340	757	762	755	752	740
356	360	357	360	350	767	772	765	762	750
366	370	367	370	360	777	782	775	772	760
376	380	377	380	370	788	793	784	783	770
386	391	387	390	380	798	803	794	793	780
396	401	397	400	390	808	813	804	803	790
406	411	407	410	400	818	823	814	813	800

COLLATIO NUMERORUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
831	836	827	825	810	1141	1150	1138	1131	1110
846	851	842	835	820	1151	1160	1148	1141	1120
859	864	855	848	830	1161	1170	1158	1151	1130
870	875	866	859	840	1171	1180	1168	1161	1140
880	885	876	869	850	1181	1190	1178	1171	1150
890	895	886	879	860	1191	1200	1188	1181	1160
900	905	896	889	870	1201	1210	1198	1191	1170
910	915	906	899	880	1211	1220	1208	1201	1180
920	925	916	909	890	1221	1230	1218	1211	1190
930	935	926	919	900	1231	1240	1228	1221	1200
940	945	936	929	910	1243	1252	1238	1233	1210
950	955	946	939	920	1253	1263	1249	1243	1220
960	965	956	949	930	1263	1274	1260	1253	1230
970	975	966	959	940	1273	1284	1270	1263	1240
980	985	976	969	950	1283	1294	1280	1273	1250
991	996	987	980	960	1293	1304	1290	1283	1260
1002	1007	998	989	970	1303	1314	1300	1293	1270
1012	1019	1008	1001	980	1313	1324	1310	1303	1280
1022	1029	1018	1011	990	1323	1334	1320	1313	1290
1032	1039	1028	1021	1000	1333	1344	1330	1323	1300
1042	1049	1038	1031	1010	1343	1354	1340	1333	1310
1052	1059	1048	1041	1020	1353	1364	1350	1343	1320
1062	1070	1058	1051	1030	1363	1374	1360	1353	1330
1072	1080	1068	1061	1040	1373	1384	1370	1363	1340
1082	1090	1078	1071	1050	1383	1394	1380	1373	1350
1092	1100	1088	1081	1060	1393	1404	1390	1383	1360
1102	1110	1098	1091	1070	1403	1414	1400	1393	1370
1111	1120	1108	1101	1080	1413	1424	1410	1403	1380
1121	1130	1118	1111	1090	1419	1430	1416	1409	1386
1131	1140	1128	1121	1100					

INDEX GRAECUS.

Numeri paginas indicant, asteriscus annotationem secundariam, quae in ima pagina legitur.

- A et *αι* confusa 84, 84*
 A et *ου* confusa 141, 198, 198*, &c.
 A initiale non eliditur 83, 88*
 A privativum et *ου* confusa 141, 298
 A *α̃* extra versum 238
 Αβρὰ βαίνειν 254
 Αγάλλειν pro κοσμεῖν 233
 Αγαν ἀλγεῖν, δακρύειν, &c. 108, 296
 Αγήτωρ non ἀγήτωρ 149
 Αγνὸν σέβας 192
 Αεὶ et ἐκεῖ confusa 240*
 Αεὶ non αἰεὶ 154, 208, 210, 233
 Αέλιος prima brevi 267
 Αθανάτη et similia feminina 207, 207*
 Αθήνησι non Αθήνησι 157*
 Αθρεῖν an futurum habeat 165
 Αθῶς non ἀθῶς 277
 Αι diphthongus male elisa 227, 229
 Αι et ε confusa 83, &c.
 —αι et —ειν confusa 172*, 195, 273
 Αἷ αἷ et ὅμοι confusa 292
 Αἷ αἷ extra versum 100, 104
 Αἷ αἷ non αἷ αἷ 128, 297
 Αἷδου δόμοι et πύλαι confusa 263
 Αἰθέρος βάθος et πτυχαι confusa 277
 Αἵρεσθαι et αἰρεῖσθαι confusa 211, 289
 —αις et —ειας optativi 138
 Αἴσεται et οἴσεται confusa 84
 Αἰσυμνᾶν pro βασιλεύειν 80
 Αἴσχιστος et ἔχθιστος confusa 290*
 Αἴσχερὸν pro οὐ καλὸν 120*
 Ακραία Ἡρα 288
 Αλάστωρ 288
 Αλη pro πλάνη 275
 Αλις pro μετρίως 176, 299
 Αλλὰ, saltem, 223
 Αλλὰ—γὰρ 239, 277
 Αλλὰ νῦν 219
 Αλλὰ τῷ χρόνῳ 219
 Αλλος abundat 132
 Αλλος subauditum 255
 Αλλ' οὖν—γε 292
 Αλλως pro μάτην 234
 Αλλως ἄρα 234, 269
 Αλφάνειν pro εὐρίσκειν 132
 Αμείβειν et ἀμείρειν confusa 270
 Αμείβεται φόνος 270
 Αμείνων et οὐ μείων confusa 175
 Αμορφος et ἄμορφος confusa 93*
 Αμορος, ἄμορος, ἄμοιρος, ἄμμοιρος confu-
 sa 291
 Αμπέχειν et ἀμπίσχειν confusa 129
 Αμπλακεῖν non Atticum 100
 Αμυναθεῖν non ἀμυνάθειν 113*
 Αμφέπειν et ἀμφέχειν confusa 158
 Αμφὶ cum dativo aut accusativo 254
 Αμφίπυλος 102
 Αμφιτιθέναι pro ἀμφιτίθεσθαι 199, 300
 —ᾶν non —ᾶν infinitivi 90
 Αῦ cum infinitivo 143
 Αῦ cum participio 198, 244*
 Αῦ duplicatum 143, 275
 Αῦ et ἄν— confusa 256
 Αῦ et αὖ confusa 203
 Αῦ et οὖν confusa 275
 Αῦ male insertum 244
 Αῦ male omissum 283
 Αῦ pro ἴσως 150*
 Αῦ subauditum 119*
 Αὐὰ et κατὰ confusa 161
 Αναγίστρια, obstetrix, 108*
 Αναδέσμη 227
 Αναίδη non ἀναιδεῖν 176*
 Αναλοῦν λόγους 138

Ἀνατὶ, *impune*, 284
 Ἀναυδὸν ὄμμα 257
 Ἀνδάνειν non ἀνδάνειν 78
 Ἀνδάνειν τινὶ non τινὰ 79
 Ἀνδρῶν et ἀστῶν confusa 132, 297
 Ἀνὴρ, *homo*, 181
 Ἀνὴρ priorem corripit 195
 Ἀνὴρ et ἀνὴρ confusa 183, 195
 Ἀνθάπτεσθαι καρδίας 285
 Ἀντιλάζυσθαι pro ἀντιλαμβάνεσθαι 260
 Ἀντίμολος 255
 Ἀντιτείνειν et ἀντιτίνειν confusa 216
 Ἀνω ποταμῶν, proverbium 148
 Ἀνώμοτος et ἐνώμοτος confusa 189
 Ἀπαυδᾶν φίλοις 154
 Ἀπειρηκέναι cum dativo 154
 Ἀπειστεῖν suspectum 221
 Ἀπέκτανον suspectum 200*
 Ἀπέκτονα non tragicum 200*
 Ἀπενάσθην pro ἀπακίσθην 110
 Ἀπέσβη et ἀπέστη confusa 261
 Ἀπέσβη, ἀπέσβηκε, &c. 261
 Ἀπεχθίσθαι non ἀπέχθεσθαι 130
 Ἀπλακία non ἀμπλακία 100
 Ἀπληστος, ἀπλαστος, ἀπλατος conf. 106
 Ἀπὸ et ἀμφὶ confusa 117
 Ἀπὸ et ἐπὶ confusa 117, 209
 Ἀποκτανῶ nusquam legitur 200*
 Ἀποκτείνειν et κτείνειν confusa 293
 Ἀπολείπεσθαι pro στέρεσθαι 83, 295
 Ἀποστροφὴ et ἀπαλλαγὴ confusa 201
 Ἀπρόσοιστος et ἀπρόσιτος confusa 128
 Ἀπρόσφορος pro ἀπρόσιτος 128
 Ἀρα male omissum 269
 Ἀραῖος δόμοις 174
 Ἀραρε non ἄρηρε 137, 148, 191, 258
 Ἀραρότως 258
 Ἀργῶς ut πατρῶς 157
 Ἀρήγειν φόνον τινὶ 273
 Ἀριστεὺς et ἄριστος confusa 77
 Ἀρμονία Musarum mater 208
 Ἀρτίδακρυς et ἀρίδακρυς 218
 Ἀρτίφρων 131
 Ἀρῶ futurum priore producta 212, 222.
 —ᾶς genitivi singularis et —ᾶς accusa-
 tivi pluralis confusa 81, 125, 151,
 210, 263.
 Ἀση et ἄση confusa 123
 Ἀση et χόλος confusa 123
 Ἀση pro λύπη 123
 Ἀσκοῦ ποῦς 182
 Ἀστῶν et ἀνδρῶν confusa 132, 297

Ἀσωμένη et ἀτωμένη confusa 124*
 Ἀτάρ—γε 92, 296
 Αὐ et οὐν confusa 133, 134, 141
 Αὐγὰ et αὐτὰ confusa 228
 Αὐ λέγεις et ἀγγέλλεις confusa 185
 Αὕτη et αὐτὴ confusa 221, 221*
 Αὐτοῖς ἵπποις, &c. 109, 296, 297
 Αὐτὸς pro αὐτόματος 187
 Αὐτὸς, *idem*, et αὐτὸς confusa 125
 Αὐτοῦ (ἐαυτοῦ) et αὐτοῦ confusa 80, 82,
 154, 158.
 Αὕτως non αὐτως 136
 Αὐχεῖν pro νομίζειν 170
 Ἀφαντος et ἄφατος confusa 267
 Ἀφύσσειν 209
 Ἀχεῖος, *ineptus*, 133
 Ἀχρήμων 154
 Ἀψευδὴς et οὐ ψευδὴς confusa 141
 Ἀψω et ἄζω confusa 99, 289

B.

Βάθος et πτύχας confusa 277
 Βαλβίς 265
 Βαλεῖν et λαβεῖν confusa 213, 269*
 Βεβλήσομαι et βληθήσομαι 222, 222*
 Βέλτιον et βέλτιστον confusa 166
 Βίοςτος et βίος confusa 244
 Βίοςτος et βιοτὰ confusa 104
 Βλ et γλ syllabam praecedentem non
 semper producant 131
 Βλάστημα et βλάστημα confusa 244
 Βροτὸς et θνητὸς confusa 101, 214*

Γ.

Γ et γγ confusa 159, 203
 Γαμεῖν et γαμεῖσθαι 126, 174
 Γάμος pro κῆδος 172
 Γ' αὖ et γὰρ confusa 171
 Γ' αὖ οὖν et τὰ νῦν confusa 161.
 Γὰρ et δὲ confusa 156
 Γὰρ et δὴ confusa 82, 185*
 Γὰρ et μὲν confusa 161
 Γὰρ male insertum 103, 125, 221, 296
 Γὰρ pro δὲ 100, 118, 170
 Γὰρ ἐστι quo accentu scrib. 92, 296
 Γὰρ νυν non legitur 276
 Γὰρ οὖν et γὰρ οὐ confusa 205*
 Γὰρ οὖν et γὰρ ἐν confusa 205*
 Γε emphaticum 190, 286

Γε et σε confusa 162, 214, 265
 Γε et σφε confusa 276
 Γε et τοι confusa 161
 Γε euphoniae caussa nunquam additum est 283
 Γε in sententia interrogativa 286, 286*
 Γε male insertum 213, 238, 283
 Γε male omissum 92, 203, 205, 213, 288, 290, 291
 Γε raro particulae αν subjectum 213
 Γεγώς pro αν 116
 Γέλωτα et γέλων 118*
 Γεραιός et γηραιός confusa 89, 102, 260
 Γέρας et δέρος confusa 78
 Γῆ pluralem habet 144
 Γῆ καὶ ἡλιε 266
 Γίγνεσθαι et φαίνεσθαι confusa 171
 Γίνεσθαι et γινώσκειν rectius cum γ scribuntur 80, 167, 194
 Γλωσσαλγία et γλωσσαργία 163
 Γλώσση barbarum 155, 170
 Γναθμοί, morsus, 258
 Γνάθοι et γναθμοί confusa 259
 Γόνυ et δέμας confusa 260
 Γόος et βοή confusa 102
 Γούνα, γούνων non tragica 138
 Γούνατα poëticum 95
 Γυνή et γύναι confusa 204

Δ.

Δαίμων pro τύχη 245, 283
 Δακρύειν mediam producit 261, 261*
 Δάφνη et δρυς confusa 260
 Δε et γε confusa 136, 154, 162, 183, 187, 282, 288
 Δε et δὴ confusa 135, 195, 231, 275
 Δε et τε confusa 80, 81, 81*, 83, 95, 123, 127, 146, 151, 153*, 158 bis, 162, 167 bis, 225, 226*, 238, 239, 255
 Δε male insertum 135, 185, 292
 Δε male omissum 151
 Δέδοικα μὴ cum indicativo 135, 302*
 Δεδόκησαι 194
 Δεῖ pro δεῖ suspectum 146*
 Δεῖ σε usitatus quam σοι 168
 Δεῖ μέ τι, aliquid mihi deest, soloecum 169*
 Δεικνύναι pro φαίνεσθαι 166, 191
 Δείλαιος an disyllabum 270
 Δεινότατον παθίων 179

Δελφοί et ἀδελφός confusa 296
 Δέμας et χείρας confusa 165, 259
 Δέρας et δέρος 78, 158
 Δέργμα et δέρμα confusa 112
 Δέρη et κάρα confusa 82
 Δεῦρ' αἰ 181
 Δεῦρο cum subjunctivo 272
 Δεῦτε non Atticum 217
 Δὴ et δαί confusa 231, 297
 Δὴ et δ' αὖ confusa 231, 297
 Δὴ et δὴν confusa 235
 Δὴ et δ' οὖν confusa 297
 Δὴ et τοι confusa 245, 246
 Δὴ male insertum 276, 291
 Δῆθε suspectum 202*, 300
 Δῆθεν 199, 300
 Δῆτα et δήποτε confusa 275
 Διὰ et κατὰ confusa 255
 Διὰ λόγων ἵεναι 214, 242
 Διαπτᾶσθαι non διαπτᾶσθαι 75
 Διὰ στόμα 255
 Διαφθείρειν χεῖρα 237
 Διάφορος cum dativo 170
 Δίδαξις et διδάξεις confusa 290*
 Διδάσκειν et διδάσκεσθαι 131
 Διδόντες et φέροντες confusa 227
 Δίδυμος femininum 151
 Διειτρίφης nomen proprium 131*
 Δίκη et κέρδος contraria 94
 Δίκην et δίκη confusa 126, 280
 Δίκην ἐπίστασθαι 165
 Δίκην τίσασθαι τινα 126, 280
 Διός et Ζηνός confusa 115
 Διπλαῖ ἔννοιαι 224, 232, 233
 Διστιχία, δυστυχία, δυστοιχία, confusa 162, 299
 Δις τόσος 258*
 Δις τόσως 258
 Δίψη, sitis, barbarum 159*
 Διωκαθεῖν non διωκάθειν 113*
 Δόμοι et πύλαι confusa 263
 Δόμος et φόβος confusa 158, 299
 Δόξα et γλῶσσα confusa 131
 Δορύξενος pro ξένος 183
 Δούλιος poëticum 95
 Δρᾶν μέλλω et τολμήσω confusa 241
 Δρᾶν τι τινὰ non τινὶ 278
 Δραπέτης non δρατέτρια 108
 Δρασεῖν τινά τι non τινί τι 96
 Δραχμή priore producta 105*
 Δυεῖν suspectum 275
 Δύνασθαι pro ἰσχύειν 101

Δύο cum plurali 203 *
 Δυοῖν plurali non jungitur 203 *
 Δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι 108, 237
 Δυσάλητος pro ἀνάλητος 120 *
 Δυσδαίμονα librariorum oscitatione inventum 280 *
 Δυσμήχανος pro ἐμήχανος 120 *
 Δυσπρόσιτος et δυσπρόσιτος confusa 128

E

E finale ante ᾶν rarissime eliditur 150 *
 E initiale non promiscue eliditur 195
 Ἐαυτὸν supplendum 166
 Ἐγγεῖν et γεῖν confusa 286
 Ἐγνωσμένα et εἰργασμένα confusa 197
 Ἐγνωσμένα pro δεδογμένα 197
 Ἐγχειρεῖν cum dativo 144
 Ἐγὼ et ἔσω confusa 95 *
 Ἐγὼ δε et ἔγωγε confusa 163, 183
 Ἐγῶδα 83
 Ἐγῶδα et ἔγω δε confusa 83
 Ἐδνάσσομαι suspectum 134
 —εις et —ης confusa 123, 167, &c.
 Ei diphthongus olim scripta E 87
 Ei abundat ante μὴ 144
 Ei cum optativo in altero membro, in altero praeteritum imperfectum 260
 Ei et ἦ confusa 159, 162, 242
 Ei et καὶ confusa 94
 Ei et οὐ confusa 162
 Ei post φόβος et similia 112, 222
 Ei pro ἐπεὶ 94
 Ei pro ὁπότε 261, 261 *
 Εἶα an εἶα 147, 264
 Εἶ, γύναι et εἶναι confusa 282 *
 —εἶης opt. non contrahitur in— εἶς 188
 Εἰκαθεῖν non εἰκάθειν 113 *
 Εἰκὼν et εἰκὼ 254
 Εἰ μὴ et ἦ μὴν confusa 277
 Εἰμὶ male insertum 175
 Εἶναι subauditur 194
 Εἰ οὐ soloecum 94, 94 *
 Εἰπεῖν cum accusativo personae 89
 Εἴπερ—γε 205, 300
 Εἴπον, dic, non Atticum 127 *
 Εἴπον pro λέγω 127
 Εἰργαθεῖν non εἰργάθειν 113 *
 Εἰργασαι et εἰργάσω confusa 284
 —εις futuri et —αις optativi confusa 142, 213,

—εις et —ειν confusa 213
 —εις et —ης confusa 137, 204, &c.
 Εἰς et ἐπὶ confusa 258
 Εἰς et ἱς confusa 87, &c.
 Εἰς et πρὸς confusa 241
 Εἰς male insertum 222
 Εἰς metro repugnante 127, 233, &c.
 Εἰς subauditur 250
 Εἰς μὲν et ἰσμεν confusa 148, 181
 Εἰσορᾶν et ὀρᾶν confusa 244, 301
 Εἷς τι, propter aliquid, 155, 166
 Εἷς τὸ δεινὸν ἰέναι 147
 Εἷς τοσοῦτον ἥκειν 169
 Εἴσω et ἔσω confusa 94
 Εἴτι βούλει pro ὅτι βούλει 281
 Ἐκ pro ἕξ ante consonam 256 *
 Ἐκδοῦναι et ἐκδόσθαι θυγατέρα 134
 Ἐκεῖ et αἰ confusa 240 *
 Ἐκεῖνος subauditum 126, 277
 Ἐκίαθον 113 *
 Ἐκκτείνειν non Graecum 171
 Ἐκπλεθρος et ἕκπλεθρος confusa 256
 Ἐκτας et ἕκτανες confusa 291
 Ἐκτεῖνα et ἕκτανον 200
 Ἐκτείνειν et κτείνειν confusa 171
 Ἐλεῖν et κτανεῖν confusa 145
 Ἐλπίς elisionem primae literae non patitur 195
 Ἐλπίς ἔστι τίσειν et τίσαι 195
 Ἐμβαλεῖν ξίφος, χέρας, &c. 281
 Ἐμμέσω scriptum pro ἐν μέσῳ 204
 Ἐμὸς et ἐὸς confusa 269 *
 Ἐμὸς et οὐμὸς 122
 Ἐμπεσεῖν τινα an dicatur 97 *
 Ἐν abundat 176
 Ἐν additum post ἔνεστι 118
 Ἐν male insertum 160, 200
 Ἐν male omissum 118, 176
 Ἐν verborum compositorum post μὴ male omissum 193, 285
 Ἐναντία et ἐναντίον confusa 284
 Ἐνετίησι analogiae repugnat 157 *
 Ἐν δέοντι 273
 Ἐν μέσῳ sine i subscripto 204
 Ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι confusa 215, 215 *
 Ἐντεῦθεν et ἐνθένδε confusa 200
 Ἐν τινι εἶναι 121
 Ἐξαιρεῖσθαι νεῖκος 218
 Ἐξαντλεῖν κακὸν 92, 296
 Ἐξῆς et ἐξῆς confusa 128
 Ἐπαγγέλλεσθαι cum accus. personae 186

Ἐπάξιος et ἔστ' ἄξιος confusa 139 *
 Ἐπαξιοῦν pro ἄξιοῦν 286
 Ἐπάχθομαι suspectum 130 *
 Ἐπεὶ et ἔπειρ confusa 94 *
 Ἐπεὶ et ἐπὶ confusa 124, 288
 Ἐπεὶ pro ἔξ οὗ 295
 Ἐπεὶ μὴ soloecum 103
 Ἐπειτα μέντοι praecedente μὲν 301
 Ἐπεὶ τοι καὶ 181
 Ἐπὶ et ἀπὸ confusa 209
 Ἐπὶ et ἔτι confusa 142, 245
 Ἐπικηρυκεύματα 190
 Ἐπίνοια pro ἐπιθυμία 194
 Ἐπίσταμαί σε ὄντα σοφὸν et εἶναι σοφὸν 172
 Ἐπιστρατεύειν τινὰ et τινὶ 257
 Ἐπιστρωφᾶσθαι et ἐπιστρέφειν 180
 Ἐπος et λόγος confusa 281, 292
 Ἐρδεῖν non ἔρδειν 278
 Ἐρετμῶσαι 77
 Ἐρήσομαι et εἰρήσομαι confusa 128
 Ἐριννὺς an Ἐρινύς 268, 290
 Ἐρκος pro δίκτυον 229
 Ἐρος et ἔρως confusa 106
 Ἐρνος non ἔρνος 260
 Ἐρζω et ἔρζω confusa 278
 Ἐρζω non ἔρζω 278
 Ἐρπειν et ἔρρειν diversa 140
 Ἐρρέτω et χαιρέτω confusa 235
 Ἐρχομαι φράσων pro μέλλω φράσειν 237, 301
 Ἐρχομαι δράσων, *venio ut faciam*, melius quam δρᾶσαι 278
 Ἐρῶ et λέγω confusa 170
 Ἐς metro repugnante 87, 186
 Ἐς poeticum 87
 Ἐσμέν quo accentu scriptum 122, 181, 299
 Ἐσμέν οἶόν ἐσμεν 216
 Ἐσορᾶν, ἔσοδος et similia trisyllaba in tragico senario non usurpantur 244 *
 Ἐστάλης et ἰκάνεις confusa 110
 Ἐστί et ἐπὶ confusa 139 *
 Ἐστί et ἔτι confusa 91, 201, 227
 Ἐστί quo accentu scriptum 92, &c.
 Ἐστία et οἰκία confusa 248
 Ἐσχεθὼν et ἔσχον confusa 234
 Ἐσω poeticum 95, 95 *
 Ἐτι male insertum 201
 Ἐτοιμος sine εἰμι 175
 Ευ diphthongus pro ου 149
 Εὗ male insertum 247 *
 Εὐδαιμονοίης melius quam εὐδαιμόνει 240
 Εὐδαίμων et ὀλβιος confusa 262, 263
 Εὐδεινὸς et ἀδειπνός confusa 297

Εὐθύδημος et Εὐθυμένης confusa 71
 Εὐτυχέστερος et εὐκλείστατος confusa 263
 Εὖ θεῖναι et εὖ θέσθαι confusa 221
 Εὐκταία Θέμις 110
 Εὐνήτης auctoritate caret 108
 Εὐπρόσιτος et εὐπρόσιτος confusa 128
 Εὖρον an ἡῦρον scribendum 114
 Ἐφίστιος 186
 Ἐχέγγυος pro ἀσφαλὴς 146
 Ἐχει μοι et ἔχοιμι confusa 134, 187
 Ἐχειν cum participio, e. g. ἀτίμασας ἔχει, 82
 Ἐχ' ἡσυχος 166
 Ἐχθαίρειν et ἐχθραίνειν confusa 167

Z

Z et ξ confusa 82, 82 *, 220, 295
 Ζηλῶ σε pro μακαρίζω σε ironice 88
 Ζημίαν ὀφλισκάνειν 262
 Ζηνὸς an Ζανὸς 115, 297
 Ζημία et μωρία confusa 262
 Ζοὴ an ζοή 227
 Ζώειν pro ζῆν 227
 Ζωή, *vita*, non Atticum 227
 Ζῶον non ζῶον 227
 Ζῶν et γῆς confusa 192
 Ζωὸς, *vivus*, non Atticum 227

H

Ἡ et εἰ confusa 159, 162, 242
 Ἡ et οὐ confusa 213
 Ἡ inter duos comparativos 158
 Ἡ vocabulo subjectum quod praecedere debebat 210
 Ἡ male additum 284
 Ἡ γὰρ et ἦπου confusa 184
 Ἡγίρετο et ἀπώλλυτο confusa 257
 Ἡδεσθαι cum participio 216
 Ἡδεσθαι et αἰσθάνεσθαι confusa 249
 Ἡ——ἦ et εἰ——ἦ confusa 159
 Ἡκειν cum participio futuri rectius quam cum infinitivo aoristi 278
 Ἡλυθὼν et ἦλθον confusa 242, 245
 Ἡ μὴν 277
 Ἡμπισχον et ἡμπέσχον 252
 Ἡνίκ' ἄν et ἡνίκα δ' ἄν conf. 112, 112*, 302*
 Ἡπερ et ἦπου confusa 80
 Ἡπιος non ἦπιος 102
 Ἡ πολλὰ 299
 Ἡ πολὺ et ἦπου confusa 66*, 302*

Ἦπου 80, 184, 278
 Ἦπου et οὔπω confusa 279
 Ἦπου γὰρ auctoritate caret 279 *
 —ησι vel —ησι dativi plur. 114, 157, 298
 Ἠσυχος et ἡσύχως confusa 166
 Ἠσυχος ποῦς 117
 Ἠτοι—γε 276
 Ἡὺ diphthongus in praeteritis 114

Θανάσιμος 144

Θανατήριος, θανατηρὸς, θανατηγὸς auctori-
 tate carent 144

Θάρσει in parenthesi 134

Θαυμάζειν, colere, 250

Θαυμάσομαι futurum 127

Θεοκλυτεῖν 115

Θεσμὰ et θέσμια confusa 160

Θεσμός apud Euripidem 160 *

Θεῶν τις et θεός τις 124, 124 *

Θιγγάνειν et θίγειν confusa 265 *

Θιγεῖν non θίγειν 259

Θνητὸς et βροτὸς confusa 101, 214 *

Θράσος et θάρσος confusa 155

Θρέομαι 85

Θρόνων et δόμων confusa 107 *

Θῦμα et δῶμα confusa 236

Θυραῖος pro ἀλλότριος 117

Θύρασι, foris, et θύραισι confusa 157 *

Θωῖη 277

I

I subscriptum 90, 121, 127 *, 142, 157,
 157 *, 160, 165, 184, 204, 227, 233,
 249, 271 bis, 277

I subscriptum et ν confusa 162 bis, 216,
 229, 238, 300

I subscriptum et ς confusa 123, 175

Ἰὰ pro φωνή 86 *

Ἰᾶσι et ἰασι confusa 128

Ἰαχὴ mediam ancipitem habet 105

Ἰαχος et ἰαχὴ confusa 114

Ἰνα male insertum 272

Ἰππιος poëticum 95

Ἰππιος Ποσειδῶν, &c. 95 *

Ἰτω 201, 204

Ἰὼ extra versum 98

K

Κα Doricum pro ἄν 119 *

Καὶ abundat 181

Καὶ et γε confusa 286

Καὶ et εἰ confusa 94

Καὶ et οὐ confusa 148

Καὶ interrogativum 286

Καὶ male insertum 111, 269

Καὶ male omisum 170, 292

Καὶ—γε 214 *

Καὶ δὴ 103, 146,

Καὶ δὴ et καὶ μὴν confusa 246

Καὶ δὴ et καίτοι confusa 246

Καὶ δὴ γὰρ 103

Καὶ λίαν 163, 218

Καὶ—μὲν γὰρ 103

Καὶ μὴν—γε 244

Καὶ πολὺς 218

Κάκη pro κακία 236

Κακὸς κακῶς et similia 202, 212, 300

Κακῶς φρονῶν 124

Καλλίναος ut ἀέναος 209

Καλλινίκη non probum 195

Καλλίνικον ἄδειν 84

Κάλλιον et βέλτιον confusa 166

Κάλλιον et κάλλιστον confusa 180

Καλῶς ἔχειν 187, 196

Καλῶς τιθέναι 221

Κάμνειν 196

Κάρα ex oscitatione profectum 82, 240

Καραδοκεῖν 246

Καρτερεῖν et καρδιά confusa 185

Κατάγειν τινὰ εἰς πατρίδα 232

Καταλύεσθαι βίον 184

Καταξάινειν 235

Καταπνεῖν cum genitivo personae 209

Κατασκήψαι τινα an probum 96

Κάτει et κρατεῖς confusa 232

Κατείργειν et καθείργειν diversa 268

Κατέκτανον et κατέκτονα confusa 200 *

Κατηφεῖν 231

Κατιέναι εἰς τὴν πατρίδα 232

Κεῖ et κᾶν confusa 146, 298

Κεῖνος poëticum 95

Κεκλήσομαι non κληθήσομαι 222

Κεκλήσεται et γενήσεται confusa 273

Κέκρανται et κέκραται confusa 103

Κέρδος ἡγεῖσθαι 154

Κηδεμῶν pro κηδεστῆς 229

Κηδεύειν pro ἐκδιδόναι θυγατέρα 147

Κίμων et γέλων confusa 146 *

Κίνδυνον ὑποστήναι 126 *

Κινεῖν χόλον et χολὴν 98

Κοινοῦν et κοινοῦσθαι diversa 202

Κοινωνία et συνουσία confusa 125, 297
 Κοίρανος et τύραννος confusa 90, 215, 277
 Κραδία in anapaesto 98
 Κραίνειν φιλίαν 103
 Κρασπέδα 163
 Κρέον et Κρέων confusa 130
 Κρίνεσθαι 175
 Κτανεῖν et θανεῖν confusa 203
 Κτᾶσθαι δύσκληϊαν 117
 Κτεινῶ non κτανῶ 200, 238
 Κῶλον pro ποῦς 257

Λ

Λ et λλ confusa 81, 200, 236
 Λαβεῖν et βαλεῖν confusa 213, 296 *
 Λαβέσθαι et λάζεσθαι confusa 217
 Λάζυσθαι non λάζεσθαι 260
 Λακῆσαι primam ancipitem habet 105
 Λανθάνειν et λαμβάνειν confusa 265
 Λέκτρα, υxor, non filia, 172
 Λίξαι et δεῖξαι confusa 190
 Λεπτὸς, subtilis, 164
 Λεπτὸς et λευκὸς confusa 257 bis
 Λευκὸς et λεπτὸς confusa 257 bis
 Λέχριος 254
 Λίαν priorem ancipitem habet 222, 222 *
 Λίαν ἀλγεῖν, δακρύειν, &c. 108, 300
 Λῆμα et λῆμμα confusa 100
 Λόγους λέγειν 137, ἀναλοῦν 138, προέσθαι
 236, κινεῖν 281, ῥίπτειν 292
 Λοῖσθος et λοῖσθιος confusa 160 *
 Λύειν pro λυσιτελεῖν 169, 245, 285
 Λυπρὸς et πικρὸς confusa 173

Μ

Μ et μμ confusa 100, 291
 —μαι et —μεν confusa 289
 Μαινομένα κραδία 151, 300
 Μακρὰν ἐκτείνειν 283
 Μάτην ἄρα 269
 Μάτηρ Doricum e μῆρ natum 98
 Με male insertum 79, 186, 300
 Με δεῖ et μέλει confusa 169
 Μεθιέναι et μεθίσθαι confusa 188
 Μεθίσθαι τινα soloecum 188
 Μεθορμίζεσθαι 125
 Μέλει et τί δεῖ confusa 168
 Μέλειν et μέλλειν confusa
 Μέλλειν, cunctari, quam constructionem

habeat 265 *

Μεμνήσομαι et μνησθήσομαι confusa 222
 Μὲν et δ' ἄν confusa 181, 300
 Μὲν et μὴ confusa 160
 Μὲν et μοι confusa 160 *
 Μὲν interrogativum 181, 248, 299
 Μὲν male insertum
 Μὲν male omisum 185
 Μὲν subauditum 240
 Μὲν γε apud rarissimum 243
 Μένειν et μίμνειν confusa 151
 Μὲν νυν 276
 Μὲν οὐ 243
 Μὲν τι et μέντοι confusa 160
 Μεσοῦν 89, 172
 Μεσοῦντος πέμπτη, &c. non dicebatur 89
 Μεταστρένομαι 230
 Μετεύξῃ et με τεύξῃ confusa 173
 Μὴ cum imperativo aoristi 116, 146 *
 Μὴ cum indicativo plerumque soloecum
 204, 300
 Μὴ et μοι confusa
 Μὴ et οὐ diversa
 Μὴ male insertum 212
 Μηδὲ et μήτε confusa 76, 176, 265
 Μὴ δέι et μηδὲν confusa 74 *
 Μῆδεια et Λήδα confusa 74 *
 Μηδεια et μηδὲν confusa 74 *
 Μηδὲν pro μὴ 106, 296
 Μὴ δῆτα 141
 Μὴ νυν 171
 Μὴ οὐ 120 *, 264
 Μὴ πρὸς σε 137, 297
 Μῆτε post μὴ vel μηδὲ soloecum 76
 Μῆτε et μήποτε confusa 275
 Μῆτοι et μή μοι confusa 111, 111 *
 Μὴ τρέσης in parenthesi 134, 297
 Μίαν male omisum 243, 274
 Μιάστωρ 288
 Μικρὸς et σμικρὸς confusa 111, 143
 Μιλτιάδες barbarum 146 *
 Μῖσος et μύσος confusa 281
 Μνησθήσομαι non tragicum 222
 Μοι crasin patitur 88, 88 *
 Μοι elisionem non patitur 88
 Μοι et ἄν an coalescant 187
 Μοι et μὲν confusa 160 *
 Μοι male insertum 171
 Μολοῦμαι futurum 195 *
 Μολῶ, μολῶν, μολῶντας barbara 155, 182,
 220

Μοῦνος poëticum 95

Μύσαν ὄμμα 257

Μυσάσσεισθαι 250

Μωρίαν ὀφλισκάνειν 262

N.

N et *nn* confusa 268, 277, 290, &c.

N finale male additum 222, 225

N finale male omissum 196, 230, 231, 300

N paragodicum 91, 130

Ναὸς non νηὸς 163

Νεοδμῆς et νεόδημος confusa 286

Νεόζυξ, νεόζυγος, νεόζυγῆς 202

Νέον et κακὸν confusa 83

Νιν et ἄν confusa 278*

Νιν et δὴ confusa 279

Νιν et ἦ confusa 278*

Νιν et μοι confusa 278

Νιν et νυν confusa 276, 276*

Νόστοι poëma Cyclicum 67

Νυμφοκομεῖν, nubere, 229

Ξ.

Ξεῖνος poëticum 95

Ξεναπάτης 290

Ξένος et ξεῖνος confusa 151

Ξυμφορά. Vide Συμφορά

O.

Ὅδε et ὅ γε confusa 248

Ὅδε pro οὕτως 85, 107, 183, 218

Ὅδὸν subauditum 144, 145

Ὅδύρομαι 108

Οἱ et εἰ coalescunt in *ου* 88*, 204

Οἱ et οὐ confusa 89, 180, 261, 262, 271

Οἱ et *υ* an coalescant 88*, 204*

Οἷ et ἦ confusa 141

Οἷδά σε σοφὸν ὄντα et σοφὸν εἶναι 171

Οἷδ' ἐγὼ et οἷδ' ὅτι confusa 225, 238

Οἰκτεῖρειν τινὸς τύχην et τινὰ τύχης 263

Οἶμαι γὰρ οἶμαι 220

Οἶμοι et ὦμοι confusa 280, 288

Οἶμοι, τί λέξεις 280

Οἰμῶζειν corruptum a librariis 295

—οιο genitivi 207

Οἷσθ' ὥς ποιήσον, &c. 173

Οἷστος non ὀἷστος 177

Ὀκταπλάσιος non ὀκτωπλάσιος 256*

Ὀκτωδάκτυλος non ὀκταδάκτυλος 256*

Ὀλεθρος et ὀλέθριος confusa 229

Ὀλολύζειν 255

Ὀλόμενος et οὐλόμενος confusa 267

Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι, &c. 157*

Ὁ μὲν subauditum ante ὁ δὲ 103

Ὁ μὲν τις—ὁ δὲ 250

Ὁμνύειν et ὁμνύναι non promiscue usurpata 191

Ὁμφαλὸς γῆς 180

Ὁμως cum distinctione 266

Ὁνασθαί τινος 233, 283

Ὁπαδὸς non ὁπαδὸς 86

Ὁπως cum futuro 137, 244

Ὁπως et πῶς confusa 249

Ὁπως ἂν, perinde ut, 138

Ὁπως μὴ 146* 205

Ὁργὴν ποιῆσθαι 219

Ὁρίζειν pro περὶ 151

Ὁρμάθειν nihili vox 133

Ὁς cum verbo cujusvis casus locum tenet 126, 193, 277

Ὁς et ὅστις diversa 200, 246

Ὁς, suus, 224

Ὁσπερ et ὅστις confusa 241

Ὁστις plurali subjectum 119

Ὁστις et τις confusa 249

Ὁστις post οὕτως ἐστὶν 200

Ὁτ' ἂν divisum 112

—ου cum a sequentis vocis coalescit 88*

Ὁὐ cum futuro imperativi sensum habet 215

Ὁὐ cum imperativo soloecum 218

Ὁὐ et καὶ confusa 148

Ὁὐ et μὴ diversa 82, 94, 153, 291

Ὁὐ male omissum 251* 264, 265, 282, 282*

Ὁὐδὲ et οὐκ confusa 219

Ὁὐδὲ et οὕτε confusa 152, 284

Ὁὐδεῖς et οὐθεῖς confusa 101

Ὁὐδεῖς ἐστίν, ὅστις 200

Ὁὐδένα καιρὸν, supra modum, 101

Ὁὐδὲ—οὐδὲ 144

Ὁὐ δοκεῖν, dissimulare, 89, 295

Ὁὐθεῖς recentioris Atticismi 101

Ὁὐκ ἂν ἀμάρτοις 114, 114*

Ὁὐκ ἐμελλες 284

Ὁὐκ ἐστίν, ὅστις 200

Ὁὐκέτι rectius quam οὐκ ἔτι 148

Ὁὐκ ἔχω μαθεῖν 159

Ὁὐκ οἷδ' ἂν εἰ 223

Ὁὐκ οἷδα ὅστις ἐστὶ 246

Ὁὐκ οὖν non οὐκουν 216

Οὐ μὴ eum futuro prohibendi significat-
tione 251

Οὐμοὶ 204

Οὐμὸς 122

Οὐν et ἐν confusa 205*

Οὐν et οὐ confusa 205*

Οὐνομα poëticum 95

Οὐ—οὐδὲ et οὐτε—οὐτε diversa 76*

Οὐτ' ἂν 213, 300

Οὐτε et οὐποτε confusa 275

Οὐτε et οὐτι confusa 283

Οὐτε post οὐ vel οὐδὲ soloecum 76

Οὐτε—οὐ 283

Οὐτε—τε 153, 153*, 302*

Οὐτις ἐστίν, ὅστις 200

Οὐτοι et οὐτι confusa 84, 221

Οὐτοι—οὐτε soloecum 76*

Οὕτω et οὕτως confusa 170, 176

Ὀφλεῖν non ὀφλεῖν 148

Π.

Παῖδα et παῖδας confusa 202, 202*

Παῖδα, παῖδε, παῖδας confusa 203

Παῖδας et τέκνα confusa 252

Παῖς, liberī, 202

Παιδολέτεια 211

Πάλαι δὴ et πάλαι τοι confusa 245

Πάμφαγος 257

Πανδερέκτης 266

Πάνλευκος 82, 254

Πανὸς ὄργαι 255

Πάντα κάλων ἐξίεναι 128

Πανταχῇ et πανταχοῦ confusa 142

Παρὰ et περὶ confusa 129, 217

Παρ' Αἴδη et παρ' Αἴδην confusa 238

Παράκλητος 107*

Πάρεδρος 210

Παρεμπολᾶν γάμους 219

Παρέστιος 282

Παρίεναι pro εἰσιέναι 249

Παρίεσθαι 217

Παροίχεσθαι μοίρας 230

Πᾶς τις φίλος an φίλων 167

Πάτριος et πατρῷος confusa 151, 179

Πατρῷος mediam non corripit 151

Πέδον et πόρον confusa 285

Πειρήνης ὕδωρ 90, 296

Πέλας, οἱ non ὁ, 93

Πέσσοι 89, 295

Πίτνειν, πιτνεῖν, πιτνᾶν, πίπτειν conf. 86,

213, 258, 259, 268, 270, 271, 275

Πλέα, plenae, nom. plur. 217*

Πλεῖν, plus, non tragicum 138

Πλὴν et πλεῖν confusa 138

Ποῖ φύγω et πῇ φύγω confusa 271

Πόλις et πολὺ confusa 138

Πόλις ἱερῶν ποταμῶν 210

Πολλή μ' ἀνάγκη 231

Πολλῶν ἕκατι 186

Πολυκλαύτη male Aeschilo tributum
207*

Πομπαιῶς Ἑρμῆς 194

Πόσιως non exstat 219

Ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι 180

Πρὶν cum indicativo 255

Πρὶν et πρὸς confusa 267

Πρὶν ἂν quam constructionem habeat 119

Πρὶν ἢ 112, 112*

Πρὶν δειπνεῖν, δειπνῆσαι, δεδειπνηκέναι, di-
versa 92

Πρὸ et πρὸς conf. 113, 130, 213, 243, 284

Προδότις non προδότρια 108

Προέμενος et προθέμενος confusa 236*

Προῖεσθαι λόγους 236

Προμηθία et σωτηρία confusa 220

Προμηθίαν θείναι 220, 301

Προσάντης 145

Πρὸς βίαν 165

Προσβολή, amplexus, 240

Πρὸς ἡδονὴν 196

Προσιέναι τινὶ et τινὰ 89

Πρὸς ἰσχύος χάριν 165

Προσπίτνειν, προσπιτνεῖν, προσπίπτειν con-
fusa 259, 270

Προσπτύσσεσθαι στόμα 292

Πρὸς τὸ καρετερόν 146

Προσφέρειν 92

Προσφέρεισθαι pro προσιέναι 128

Προσχωρεῖν pro συγχωρεῖν 297

Πρὸ τοῦ 185

Προῦδωκα, non προῦδωκα 157

Προφέρειν pro ὑπερφέρειν 243

Πρυμνίτης non probum 196

Πρυμνήτης pro κυβερνήτης 196

Πτάσθαι non πτᾶσθαι 75

Πτυχὰς αἰθέρος non πτύχας 277

Πυθόδωρος non Πυθιόδωρος 70

Πυργοῦν, amplificare, 163

Πω et πως confusa 143

P.

Ῥίπτειν et ἐκρίπτειν confusa 292

Ῥίπτειν λόγους 292

Σ.

Σ et σσ confusa 81, 209, 289, &c.
 Σὰ et τὰ confusa 230
 Σὰ et τὰδε confusa 222
 Σαυτῇ, αὐτῇ, αὐτῇ confusa 127
 Σε et με confusa 238
 Σε male insertum 216, 259
 Σε male omisum 130, 137, 164, 175, 259, 263
 Σεμνὸς pro ὑπερήφανος 116
 Σῆς male omisum 192
 Σῖγμα indeclinabile 156*
 Σῖγμα non σίγμα 156*
 Σκῆπτρα et πτέρυγα confusa 177*
 Σκύλλα 285
 Σμικρὸς et μικρὸς confusa 111, 143
 Σοι cum ὁ— coalescit in σοῦ— 88* 302*
 Σοι et σε confusa 203
 Σοι et σὺ confusa 153, 171, 187, 288
 Σοι male insertum 171
 Σοφὸς abundat 180
 Σοφὸς pro δυσέμετος 181
 Σπέρμα et παῖδε confusa 203
 Σπέρχισθαι pro ὀργίζεσθαι, 248
 Σπεύδειν, operam dare, 194
 Σπεύδεσθαι Datismus 112
 Στένειν et σθένειν confusa 130
 Στεῖρρὸς femininum 235
 Στέφειν et στρέφειν confusa 149
 Στόμα et κάρα confusa 240
 Στρέφειν et τρέπειν confusa 230
 Στρωφᾶν non στροφᾶν 180
 Συμβάλλειν, intelligere, 181
 Συμβάλλεσθαι 130
 Σύμβολα, tesserae hospitales, 175
 Συμφέρειν 80
 Συμφορὰ et συμφοραὶ confusa 83, 86, 263, 256
 Συναρτᾶν pro συνάπτειν 168
 Συνάφεια anapaestorum 207*, 291
 Συνδικεῖν et συνδικάζειν confusa 107
 Σύνδικος, advocatus, 107, 107*
 Σύνδουλος et σύγγονος confusa 89
 Συνεργὸς an σύνεργος 147
 Συνήγορος 107*
 Σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται 176
 Συναφδὰ et σύνοιδα confusa 270
 Συναρῖς 250
 Σφαγίον et σφαγεῖον diversa 198*
 Σφᾶς non encliticum 288
 Σφιν rectius quam σφι 147, 298

Σχεθεῖν non σχέθειν 234

Σώμα pro σώματα 245

Τ.

Τάδε et ταῦτα confusa 140*
 Τάδε et τόδε conf. 91, 92, 107, 217, 238, 296
 Τᾶλλα, τᾶργα, &c. rectius quam τᾶλλα, τᾶργα, &c. 220
 Τὰ πρῶτα 220
 Ταυροῦσθαι pro ταυρηδὸν ἐμβλέπειν 95
 Ταῦτα et ταυτὰ confusa 196, 228
 Ταῦτα δοκεῖ μοι, assentior, 196
 Ταυτὸ sine ν 167, 299
 Ταυτὸν non ταὐτὸν 157
 Τάχα et οὐκ confusa 189
 Τε et δὲ confusa. Vide Δὲ et τε
 Τε et δὴ confusa 186, 275
 Τε male insertum 207, 207*
 Τε male omisum 99, 99*, 125, 144, 144*, 228, 245, 250
 Τε post plura vocabula positum 193
 Τε post μὲν 114, 124, 126
 Τε —τε et γε— δὲ confusa 266
 Τέγξαι et τεῦξαι confusa 213, 300
 Τε θέῖσα et τιθεῖσα confusa 253
 Τέκνα et τέκνον confusa 138*
 Τένων 254
 Τέρεινα non τερεῖνη 218
 Τῆσδε male insertum ante γῆς 128, 185
 —τι ante π omisum 262*
 Τι et τε confusa 175
 Τί δεῖ 168
 Τιθέναι προμηθεῖαν 220, 301
 Τίθεσθαι pro ἡγεῖσθαι 169
 Τί μέλλεις μὴ οὐ 264
 Τινὲ et ποτὲ confusa 187
 Τίς abundat 207*, 250
 Τίς et τι confusa 105
 Τίς pro οὐδεὶς 120, 161, 179
 Τῖσαι δίκην et δοῦναι δίκην confusa 201
 Τίς ἔστιν, ὅστις 200
 Τλᾶσα et δρᾶσα confusa 282
 Τλήμων, crudelis, 213
 Τλῆναι pro δρᾶσαι 282
 Τὸ et τὰ confusa 218
 Τόδε et τοῦτο confusa 140*
 Τοι elisionem non patitur 161
 Τοι et ἄν coalescunt 187
 Τοι et μοι confusa 111, 111*
 Τοι et σοι confusa 166, 187
 Τοισίδ' et τοῖσιν confusa 276

Τὸ λοιπὸν, τὰ νῦν, &c. divisim 202, 206,
247, 289

Τὸ λοιπὸν ἤδη 247

Τὸ σὸν 262

Τὸ σὸν et τόσον confusa 187

Τοσοῦτο non veteris Atticisimi 126

Τοσῶδε et τοσόνδε confusa 136

Τόσως et τόσον confusa 258

Τοῦργον non τοῦργον 264

Τοῦτ' ἐκεῖνο 98

Τρέμειν et τρέχειν confusa 254

Τρίβων 183

Τρίτω et τῶ confusa 67*

Τρόχοι et τροχοὶ diversa 85

Τυγχάνειν τι et τινὸς 194

Τυμβογέρων et ὠμογέρων diversa 260

Τύμβος γέρων 260

Τυραννικὸς et βασιλικὸς confusa 91*

Τύραννος, regina, 84

Τύχη pro δυστυχία 231

Τυφλὴ χεὶρ, τυφλὸς ποῦς 257

Τ.

Τ cum articulo coalescit 88*

Ἑπεκφυγεῖν et ὑπερφυγεῖν confusa 229

Ἑπιέναι an dativum regat 88, 295

Φ.

Φαγεῖν non tragicum 257

Φαιδρὸς et τερπνὸς confusa 235

Φάος et φῶς confusa 193

Φάος poëticum 95, 138*

Φᾶρος et φάρος 105

Φαῦλος 133, 202, 244

Φέρε cum subjunctivo 272

Φερναὶ 198, 224

Φεῦ φεῦ extra versum 130

Φεύγειν et φυγεῖν confusa 198, 226

Φεύγειν φόνον 201

Φεύζομαι pro φεύζομαι 174

Φῆς non φῆς 184

Φθάνειν 254

Φθείρειν et φέρειν confusa 290

Φίλιος et φίλος confusa

Φιλοζένη male Aeschilo tributum 207*

Φίλος ironice 249

Φῖλος non Atticum 274

Φίλων τις et φίλος τις confusa 124

Φλαῦρος et φαῦλος confusa 224

Φόβος et δόμος confusa 158, 299

Φόβος et φόνος confusa 127

Φοίνιος et φόνιος confusa 213, 267, 268

Φόνον αἵρεσθαι 211

Φρόνει absolute 108*

Φροῦδος subaudito ἐστι 245

Φροῦδος εἰς τι, intentus, 186

Φυλάσσειν, observare, 136

Φῦναι et εἶναι confusa 163

Φῦσαι et φῦναι confusa 173

Φυτὸν pro γένος 122

Φῶ subjunctivus aoristi 302*

Χ.

Χαιρέτω et ἑρρέτω confusa 235

Χαράσσεισθαι pro ὀργίζεσθαι 107

Χέρις poëticum 95, 95*

Χλωρὰ δάκρυα, &c. 218

Χορὸς et χρόνος confusa 86*

Χούτως 170

Χρῆ et χρῆν confusa 170, 216, 285

Χρήσω et κρίσω confusa 200

Χρύσειος an χρυσοῦς 253

Χρυσότευκτος et χρυσεότευκτος conf. 228

Χρώζειν 160

Ω.

ᾠ et ἰὼ confusa 172

ᾠ male omissum 103, 269, 296

ᾠ ᾠη non Atticum 195

ᾠ πασε et ἔπνευσε confusa 149

ᾠς abundat 182, 300

ᾠς cum genitivo absoluto 280

ᾠς et πῶς confusa 249*

ᾠς et ὦ confusa 265

ᾠς male additum 125

ᾠς pro ἴσθι ὥς 174, 299

ᾠς ἄρα 273

ᾠς δ' αὐτως 136

ᾠς ἔοικε et ὥς ἔοικα confusa 163

ᾠσθήσομαι non ὠθήσομαι 141

ᾠστε et ὥσπερ confusa 260

ᾠστε subauditum 198, 292

ᾠυτος non Atticum 297

ᾠ χαῖρε 180, 291, 299

INDEX LATINUS.

ACCENTUS 76, 92, 96 bis, 112, 128,
143, 147, 269, 300, &c.

Activa forma et media confusa 97*, 99,
202

Activa forma et passiva confusa 215

Activa forma pro media 199

Activa forma pro passiva 136, 181

Accusativus absolutus 219, 279*

Accusativus post dativum 144, 153,
169*, 171, 180, 191, 203, 264

Accusativus singularis et genitivus plu-
ralis confusi 224, 228, 247, 248, 295

Adjectiva plura eidem substantivo tri-
buta 209

Adjectiva plura sine copula 207

Adjectivum neutrum cum substantivo
diversi generis 222

Adverbia in —ας et —ης 157*

Aenigma 182

Aeschyli mors 70

Aeschyli Λυκούργεια 67

Aeschyli Τροφῶι 67

Aldinae lectiones saepe meliores iis,
quas praebent codices 104, 158

Anapaestorum συνάφεια 207*, 291

Aoristus et παρακείμενος confusi 284

Aoristus rem fieri solere significans 143*

Aristophanis Acharnenses 70*

Articulus male insertus 91* 109, 122,
209, 221, 227, 229, 230, 244, 267,
268, 293, 290, &c.

Articulus male omissus 82, 186, 209,
228

Augmentum in anapaestico metro an
omitti possit 293

Augmentum male omissum 269

B.

Brubachii editio 188*

C.

Caesura in medio versu 118, 118*, 297

Carcini Medea 73

Comparativus et superlativus confusi
89, 166, 180, 191, 263

Cratini Δραπέτιδες 108

Cratini Χειμαζόμενοι 71

D.

Dactylus in metro anapaestico 242, 242*,
293

Datismus 97*, 112

Dativus et accusativus confusi 87, 89
bis, 126, 153, 169, 169*, 171, 180
bis, 191, 198, 203 bis, 209, 254, 264
bis, 268, 280

Dativus pluralis participii et tertia plu-
ralis indicativi confusi 167*

Dativus pluralis in ησι 114, 157, 298

Dativus post accusativum 87

Dativi duo ab eodem verbo pendentes
203

Dicaeogenis Medea 73, 110

Diitrephes Archon 131*

Dionysii Alcmena et Leda 74*

Dionysii Medea 73, 74

Diphthongus male elisa 227, 229

Diphthongus soluta 206

Dochmiaci versus pro senariis male ac-
cepti 274, 276

Dorica dialectus in metro anapaestico
97, 97*

E.

Elegantior lectio saepe falsa 108*, 141*

Elisio in fine versus 162

Elisio numerorum caussa 118*

Ellipsis 93*, 104, 109, 126, 142, 145,
166, 175, 183, 193, 194, 198, &c.
Ennii Medea 66, 66*, 85, 87, 115, 116,
117, 125, 141, 142, 143, 144, 147,
151, 161, 201, 266
Ennii Phoenix 201
Euphorio tragicus 70
Eupolidis *Δῆμοι* 146
Eupolidis *Νουμηνίαι* 71
Euripides quando natus 70
Euripides quot tabulas scripserit 71
Euripides unam tantum Medeam docuit
73
Euripides minor 73, 73*
Euripidis Aegaeus 66, 74, 110
Euripidis Alcestis 70, 72
Euripidis dramata satyrica 71
Euripidis Epeus 302*
Euripidis Glaucus, Lamia, Temenus,
71*
Euripidis Ino 274
Euripidis Medea quando acta 70
Euripidis Peliades 73, 184, 236
Euripidis Phryges 72
Euripidis prologi 184
Euripidis Theristae 74

F.

Fax nuptialis 234
Feminina in —*ος* 151, 207, 235
Feminina in —*τις* et masculina in —*της*
confusa 158, 282
Feminina in —*τρια* 108
Futurum et imperativus conf. 173, 273
Futurum et optativus confusi 142, 213
Futurum et subjunctivus confusi 137,
204, 205, 244, 280.

G.

Genitivus et dativus confusi 79, 194,
219, 236, 258
Genitivus et accusativus confusi 194,
209, 227, 228, 256
Genitivus in —*οιο* 207
Genitivus post *δυστάλαινα* et similia 234
Genitivus singularis et pluralis conf. 228
Genitivus singularis et dativus pluralis
confusi 225
Genitivus singularis et accurativus plu-
ralis confusi 81, 125, 151, 210, 263

Genitivus pluralis Doricus in *ᾶν* 269

H.

Harmonia Musarum mater 208
Heathius a Musgravio raro allegatus
117*, 302*
Heinsio-Scaligerianus codex 78*
Hiatus 143, 162
Histrionum emendationes 93, 145
Homoeoteleuton 197

I.

Iambelegus 177, 206
Imperativus et infinitivus confusi 239
Imperativus et optativus confusi, 99,
135, 240
Imperativi praesentis et aoristi confusi
99, 222
Imperativ. primae personae 225, 272, 301
Indicativus et imperativus confusi 267
Indicativus et optativus confusi 70, 169,
167, 173, 177, 178, 222
Indicativus et subjunctivus conf. 167, 300
Indicativus post *ἔδοικα μὴ* et similia
135*
Infinitivus et participium confusi 278
Infinitivi praesentis et fut. conf. 193, 263
Infinitivi praesentis et aoristi confusi
192, 222, 226, 265*
Infinitivi futuri et aoristi confusi 195,
172*, 273, 301
Infinitivus in —*ᾶν* 90
Inonis Historia 274
Interjectiones extra versum 100, 104,
130, 238
Ionicae formae in Attica poësi 149
Ironia 88
Jasonis mors 289
Juno Acraea 288

L.

Laidis dictum in Euripidem 282

M.

Masculinum et femininum conf. 158, 282
Masculinum plurale pro feminino sin-
gulari 145, 172, 195, 298
Masculinum pro feminino 211, 211*,
212

Matthiae ed. Porsoni non accurate contulit 132*. 302*

Medeae nutrix an ancilla 72

Medeam docuerunt plures 73

Medeam unam docuit Euripides 73

Musgravii tacitae emendationes 163

Moluris rupes 275

Musae ubi natae 208

N.

Neophro tragicus 68, 73, 112*

Neophronis Medeae fragmenta 183, 237, 289

Negatio interrogatione expressa 160

Nomina propria in alia male mutata 88, 88*, 170*

Nomina propria male inserta 207*

Nominativus et dativus confusi 80, 123

Nominativus et accusativus confusi 77, 153, 210 ter, 223, 248

Nominativus et vocativus confusi 100, 830, 167*, 204, 290, 293

Nuptiarum ritus 234

Nutrices tragicae 72

O.

Omissae voces propter repetitionem 100, 242*, 247, 267, 274

Optativus cum interrogatione 193

Optativus post *ὥς* vel *ὅτι* 90

Ordo verborum perplexus 155, 280, 298

Oscitatio librariorum 80

P.

Parenthesis 282

Parodia 139, 146

Participia praesentis et aoristi confusa 215

Participium aoristi pro part. futuri 198

Pes trisyllabus in senario 161

Pherecratis *Ἀγροί* 68

Pirene fons 90, 296

Pleonasmus 132, 144, 181, 182

Praepositio male inserta 99, 224, 274

Praepositio male omissa 171, 244

Praepositio verbi compositi repetiti omissa 267

Praesens et praet. imperfectum confusa

154, 250, 259

Praesens et futurum confusa 96, 127, 149, 170, 180, 220, 222, 230, 263, 266, 284, 284*

Praesens et aoristus confusi 167

Praeteritum imperfectum et aoristus confusi 260

Proverbium 148

Psaltirus barbarum 108*

Pythodorus Archon 70

R.

Repetitio ejusdem vocis in altero sententiae membro 271

S.

Satyrica dramata pauca olim exstabant 71

Scaligeri emendationes unde sumtae 78*

Secunda persona dualis 240

Senarius *ἀκίφαλος* 300

Sigmatismus 156, 298

Singularis et pluralis confusi 212, 233, 245, 267, 282, 289

Singularis post pluralem 119, 168

Soloecismus 188, 204

Sophoclis Ajax 176

Spiritus confusi 65, 78, 80, 82, 125, 136, 149, 154, 158, 183, 185, 260, 278, &c.

Spondeus in quinta sede senarii 95, 243

Staphylus grammaticus 67*

Stephani (H.) editio 78*

Stradae Latinitas 108*

Subjunctivi tres diversi 92, 191*

Subjunctivus subauditus 252

Subjunctivus et indicativus confusi 123, 146, 167, 224

Subjunctivus et optativus conf. 114, 116, 139, 183, 186, 188, 289, 297, 300

Subjunctivus et infinitivus confusi 119, 123

Subjunctivi praesentis et aoristi confusi 116, 135, 144

Subjunctivi prima singularis subscripto 271

Subjunctivi prima singularis in interrogatione 272

Syllaba brevis ante mutam et liquidam 105*, 124

- Syllaba brevis ante βλ vel γλ 131 133, 145, 155, 197, 198, 199, 230,
Syllaba brevis ante μν 151 235, 238, 239, 264
Versus iidem vel similes in diversis fabu-
lis positi 86, 133, 166, 184, 234, 300
Verbum plurale cum participio singulari
168*, 250*
Tautologia 102, 130, 192, 233, 297
Terminatio corrupta propter termina- Verbum simplex et compositum confusa
tionem vicinae vocis 217, 217* 244, 286, 292, 300
Transpositio a librariis facta 268, 270, Vocativus adjectivorum in ἡς 272*
276, 282
V. W.
Wakefieldii canon metricus 91, 276
Versus male inserti aut male expulsi 83,

CORRIGENDA

IN IPSA TRAGOEDIA.

- V. 285. γυναι,] γύναι,
333. τί δ' αὖ] τί δῆ
564. ἔμοιγε] ἔμοιγε,

IN LECTIONIBUS MARGINALIBUS.

- V. 825. αἰρεῖ.] ἀρεῖ.

IN COLLATIONE ED. ALDINAE.

- V. 835. θυμῷ.] θυμῷ.

IN ANNOTATIONE PRIMARIA.

- P. 10, 31. confirmabam] confirmatam
71, 38. ἐπὶ] ἐπὶ
71, 50. οξ'.] οξ'.
72, 43. discessissit.] discessisset.
74, 24. τᾶς] τὰς
75, 13. Qui] Quae
88, 17. ανοσίω] ἀνοσίω
89, 28. οὐδὲ] κοῦδὲ
92, 4. 78] 78.
104, 28. συγγνωστ'] σύγγνωστ'
108, 6. 1233.] 1234.
108, 30. Δραπετίδας] Δραπέτιδας

- 122, 16. 359.] 539.
 128, 32. εἰρήσασμαι.] εἰρήσομαι.
 128, 12. μεταφορς] μεταφορᾶς
 130, 37. 776.] v. 776.
 145, 33. μηχανάταις] μηχαναῖς
 147, 37. 393.] 395.
 151, 46. licentiam] licentia
 152, 30. Or.] Or.
 163, 10. speciae] specie
 168, 2. συ-νάπτων.] συν-άπτων.
 171, 18. ἐκτενεῖ] ἐκτενεῖ
 172, 13. ἐμοὶ] ἐμοῦ
 175, 26. βίω,] βίω
 175, 39. ἐπιξενωσθαι] ἐπιξενῶσθαι
 202, 28. ναίεν] ναίειν
 208, 5. ἀνα-γκαίας] ἀναγ-καίας
 208, 18. λέγοισι] λέγουσι
 209, 48. αἰ] αἰεὶ
 214, 9. Ἰασον.] Ἰᾶσον.
 216, 47. ἀντ λέγειν.] ἀντιλέγειν.
 234, 8. Φέρε νῦν] Φέρε νυν
 245, 46. 1086.] 1085.
 254, 37. σείουμαν] σείουσιν
 261, 31. e Ruhnkenio] a Ruhnkenio
 267, 9. κατίδετε.] κατίδετε.

IN ANNOTATIONE SECUNDARIA.

- P. 8, 2, 3. Laurentiani,] Laurentiana,
 143, 1, 4. sunt;] sunt:
 160, 1, 3. πείζει] πείζει
 177, 2, 1. scripturae] scriptura
 178, 2, 5. negatur.] nitatur.
 272, 2, 6. γλαυκῶπι,] γλαυκῶπι,

NACH
FORM

Buchbinderei
Seb. Simmel & Sohn
München

WACH
FORM

Buchbinderei
Seb. Simmel & Sohn
München

NACH
FORM

Buchbinderei
Seb. Simmel & Sohn
München

Euripides,

Medea

Oxonia 1818

A.gr.a. 857

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10233019-7